

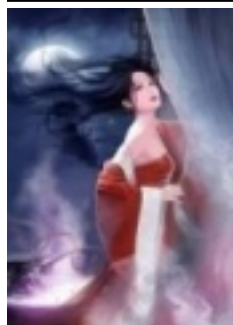
Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển II) - Thân Phản Trần Thế Trảm Tục Duyên

Contents

Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển II) - Thân Phản Trần Thế Trảm Tục Duyên	2
1. Trần Duyên	2
2. Tiểu Trần	5
3. Cầu Sư	8
4. Tiên Sư	12
5. Đoán	15
6. Dạ Tham	19
7. Nguyên Nhân	22
8. Hóa Linh	25
9. Ly Khai	28
10. Nam Hoang	31
11. Ma Tung	34
12. Ra Tay	37
13. Quen Biết	40
14. Lão Giả	44
15. Truyền Thuyết	47
16. Quyết Định	51
17. Man Trại	55
18. Quỷ Dị	58
19. Huyền Tu	61
20. Chiến Ma	64
21. Dị Biến	67
22. Đắm Máu	69
23. Kinh Biến	72
24. Huyết Chiến	75
25. Tuyệt Cảnh	78
26. Kinh Biến	81
27. Kết Cục	84
28. Nhân Tình	87
29. Đúng Sai	90
30. Hậu Sự	94
31. Đình Nhi	98
32. Cáo Biệt	100
33. Dư Âm	104
34. Cố Địa	107
35. Chiến Thú	110
36. Ấu Thú	113
37. Rời Đi	115
38. Ngẫu Nhiên	118
39. Phường Thị	121

40. Trao Đổi	124
41. Luyện Khí	127
42. Xuất Khí	131
43. Hồi Sơn	134

Tiên Đạo Cầu Tác (Quyển II) - Thân Phản Trần Thế Trảm Tục Duyên

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comThần Châu Hạo Thổ, mảnh đất này không biết đã tồn tại bao lâu rồi, nơi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dao-cau-tac-quyen-ii-than-phan-tran-the-tram-tuc-duyen>

1. Trần Duyên

Mọi chuyện xưa kia, tất cả đều trôi theo làn gió, chớp mắt bảy năm đã trôi qua.

Mây tới núi càng đẹp, mây đi cảnh như vẽ, núi mờ ảo bởi mây. Từng đám mây trắng bay bay, phía sau Cửu Hoa Sơn rừng cây rậm rạp, cây cỏ tươi tốt, chim hót ve kêu, gió mát hiu hiu thổi, ánh mặt trời ấm áp làm cho cảnh núi càng thêm kỳ ảo xa xưa.

Ở phía sau sườn núi, có hai gian nhà gỗ trang nhã đơn sơ nằm ở đây, xung quanh cây cối xanh um tươi tốt, kỳ hoa dị thảo mọc khắp nơi nơi. Trước phòng cách đó không xa có thể thấy một phần mộ nổi bật. Đúng là động phủ của Từ Thanh Phàm ở hậu sơn.

Trong gian nhà gỗ lớn hơn, Từ Thanh Phàm đang ngồi trên chiếc ghế mà Nhạc Thanh Nho thường ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn vào quyển sách đang cầm trên tay “Sơn Hải Dị Đàm - Tinh Quái Thiên”.

Đúng lúc đang lật trang sách, đột nhiên thân thể Từ Thanh Phàm khẽ run lên, sự hân thưởng trong mắt chợt biến mất, hai mắt lúc này trở nên ngốc trệ nhìn chăm chăm vào trang sách.

Trong trang sách, một con yêu thú được vẽ trên giấy, mặc dù nét vẽ đơn giản nhưng trông rất sinh động. Rõ ràng là con Bích Nhãn Vân Đề Thú đã từng hủy diệt gia viên của Từ Thanh Phàm. Chỉ thấy phía dưới đồ họa có một ít chữ nhỏ: Bích Nhãn Vân Đề Thú tính cách dữ dằn, thích ăn linh dược. Khi trưởng thành thân cao ba trượng, bên ngoài có một tầng lân giáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, ngày đi ngàn dặm, trông như quỷ thần ngũ hành, phun ra nuốt vào liệt hỏa hàn băng, tiếng tê hống có thể chấn phách lòng người.

Nhìn bức tranh cùng lời giới thiệu về Bích Nhãn Vân Đề Thú trên trang sách, Từ Thanh Phàm không khỏi nhớ ngược về hai mươi bảy năm trước. Khi đó, bởi vì một cây linh chi ngàn năm sắp thành thực, Bích Nhãn Vân Đề Thú đã san bằng cả Từ Gia trại. Tiếng kêu thảm thiết, âm thanh tê hống cùng tiếng khóc

thê lương, mặc dù nói thời gian ăn mòn tất cả nhưng mọi thứ vẫn như cũ, không ngừng vang vọng bên tai, Đại Trưởng Lão bị Yêu thú ngoạm một miếng rơi đầu vẫn rõ mồn một trước mắt.

Tuy rằng ký ức vẫn còn mới mẻ, nhưng lại dường như rất xa xôi. Hoặc là nói ký ức không thay đổi, nhưng tâm cảnh đã thay đổi sao.

Bây giờ hồi tưởng lại, tuy trong trí nhớ Bích Nhân Vân Đề Thú cường đại vô cùng, nhưng cũng không phải là không thể chiến thắng được, sự sợ hãi lúc đầu đã sớm biến mất. giờ chỉ còn một loại tâm nguyện muốn hoàn thành

- Các cháu chạy nhanh đi, bây giờ không phải là lúc nói đến trung hiếu lễ nghĩa đâu! Chúng ta đã sống đủ lâu rồi, dù bị yêu thú ăn thịt cũng xem như không uống sống cuộc đời này rồi. Nhưng các cháu còn trẻ, sau này còn có hi vọng xây dựng phát triển lại Từ gia, duy trì huyết mạch cho Từ gia, những điều này đều là trách nhiệm của các cháu đó. Nhanh đi đi!

Trong đầu đột nhiên nhớ tới câu nói sau cùng của Nhị trưởng lão trước khi lâm chung.

- Dừng lại, huyết mạch Từ gia...

Từ Thanh Phàm bắt đầu lẩm bẩm vô thức.

Theo như lời Lục Hoa Nghiêm nói, Bích Nhân Vân Đề Thú thuộc Nhân giai cao cấp Yêu thú, thực lực tương đương Linh Tịch kỳ tu tiên giả, hiện giờ thực lực của Từ Thanh Phàm đã có cùng nó đánh một trận. Cho dù đánh không lại, nhưng bỏ chạy thì hẳn là có thể.

Những người bạn lúc trước cùng mình chạy khỏi Từ gia trại có còn sống hay không? Đã hai mươi bảy năm, Từ gia trại đã được gây dựng lại chưa? Hay là bọn họ sớm đã chết tại trong Nam Hoang mờ mịt? Đối với con Bích Nhân Vân Đề Thú kia, giờ mình cũng nên ra tay báo thù rồi chứ? Hơn nữa di nguyện của Nhị trưởng lão, bây giờ mình đã có đủ thực lực để thực hiện chưa?

Diệt trừ Bích Nhân Vân Đề Thú, vì tộc nhân báo thù. Tìm lại những tộc nhân Từ gia trại còn lưu lại ở nhân gian, trợ giúp họ xây dựng lại gia viên. Trong phút chốc, ý nghĩ này đã trở nên rất mãnh liệt.

- Xem ra nhiều năm sống kiếp tu tiên, thiếu chút nữa đã làm cho ta quên mục đích tu tiên của mình.

Từ Thanh Phàm cười khổ thì thảo lẩm bẩm.

Đến lúc này, Từ Thanh Phàm rốt cuộc không thể tĩnh tâm mà xem sách được nữa. Hẳn biết, giờ là lúc hoàn thành tâm nguyện, nếu không mình cũng không thể tĩnh tâm mà tu luyện tiếp.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm đi ra cửa phòng, ngự sử “Tam Trọng Thanh Lăng”, bay nhanh về phía trước núi.

Bất tri bất giác, thời gian trôi đi như nước chảy êm đềm, bình lặng. Cũng đã bảy năm kể từ Đại hội môn nội lần trước. Mà lần đó sau khi Từ Thanh Phàm đạt được hạng ba, cũng được đối đãi khác trước, không chỉ có thể tùy ý xem các loại đạo pháp kỳ lạ bên trong Lâm Kinh Các, mà hàng năm Từ Thanh Phàm còn nhận được một số lượng linh dược cùng linh thạch nhất định do Cửu Hoa Môn định kỳ phân phối để trợ giúp Từ Thanh Phàm tu luyện.

Mà sau khi Từ Thanh Phàm đạt được hạng ba trong đại hội môn nội, hẳn cũng không kiêu ngạo tự mãn, bởi vì hẳn biết rõ bản thân mình có bao nhiêu thực lực. Cho nên Từ Thanh Phàm không vì đạt được hạng ba mà lười biếng, ngược lại hẳn càng cố gắng chăm chỉ tu luyện hơn. Vì hẳn không muốn kéo Cửu Hoa Môn tụt lại phía sau trong Tân Nhân đại hội do Lục Đại Thánh Địa tổ chức. Ông trời không phụ lòng người, một năm trước Từ Thanh Phàm rốt cuộc đã bước chân vào Linh Tịch kỳ, mà Mộc Ất chi khí ngàn năm tích súc trong cơ thể đã luyện hóa được hơn nửa, xem như đã chính thức đặt chân vào Tu tiên giới.

Vốn khi Từ Thanh Phàm chiến thắng lấy được di vật “Tam Trọng Thanh Lăng” của Lục Hoa Nghiêm về, định sau đó đem pháp khí này chôn bên cạnh phần mộ của Lục Hoa Nghiêm. Nhưng Lục Hoa Nghiêm nguyên là Hộ pháp Trưởng lão danh tiếng lừng lẫy ở Cửu Hoa Môn, sau khi qua đời thì được mai táng ở trong Tổ phần của Cửu Hoa Môn, với thân phận Từ Thanh Phàm thì không cách nào ra vào tùy ý được. Mà khi Từ Thanh Phàm nói cho Thái Thượng hộ pháp Chu Hoa Hải suy nghĩ của mình, lại bị Chu Hoa Hải quả mắng. Theo như Chu Hoa Hải nói, pháp khí Cửu Hoa Môn ban cho Từ Thanh Phàm là để dùng trong

Tân Nhân đại hội mười năm sau, sao có thể đổi ý không dùng được? Từ Thanh Phàm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tạm thời sử dụng, chỉ có điều trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải tìm cơ hội đem “Tam Trọng Thanh Lăng” trả lại cho sư phụ Lục Hoa Nghiêm.

“Tam Trọng Thanh Lăng” phi hành với tốc độ cực nhanh, dưới chân núi cảnh sắc cứ vùn vụt trôi qua. Từ Thanh Phàm rất thích cảm giác bay lượn trên không trung, nhìn chúng sinh bên dưới, Từ Thanh Phàm có một loại cảm giác tiêu diêu tự tại không bị câu thúc.

Với tốc độ của “Tam Trọng Thanh Lăng”, chỉ trong chốc lát Từ Thanh Phàm đã đến phía trước chân núi. Sau đó hạ xuống tại một nơi có tên gọi là “Nghênh Khách Đường”.

Đúng lúc Từ Thanh Phàm hạ thân xuống, hai gã đệ tử có phong thái khác nhau từ trong Nghênh Khách Đường ra đón, một người thần sắc ôn hòa tao nhã, một người lạnh lùng nghiêm túc, đúng là Lý Vũ Hàn và Thịnh Vũ Sơn, hai gã đệ cùng tử đứng hàng chữ “Vũ”. Thật không ngờ qua nhiều năm như vậy hai người vẫn làm việc ở chỗ này.

- Từ sư thúc.

Hai người Lý Vũ Hàn và Thịnh Vũ Sơn đầu tiên là kinh ngạc liếc nhìn Từ Thanh Phàm, hiển nhiên là kinh ngạc vì Từ Thanh Phàm đã đột phá cảnh giới, sau đó cùng lên tiếng khom người hành lễ.

- Lý sư đệ, Thịnh sư đệ, đã lâu không gặp.

Từ Thanh Phàm cũng chấp tay đáp lễ.

Qua nhiều năm như vậy, Từ Thanh Phàm đã có thể xưng hô người khác là “Sư đệ” một cách tự nhiên. Có điều hẳn biết hai người trước mặt mình mặc dù chỉ là đệ tử có hàng chữ “Vũ”, nhưng thực lực lại trên xa các đệ tử có hàng chữ “Thanh” bình thường, cho nên cũng không coi thường. Từ sau Môn Nội tỷ thí cũng đã bảy năm, hiện giờ hai người này công lực đều tịnh tiến, cũng chỉ cách Linh Tịch kỳ một chút thôi.

- Đúng vậy, từ bảy năm trước sau khi Môn Nội tỷ thí kết thúc, sư thúc một mực bế quan tu luyện ở hậu sơn, rất ít đến phía trước núi. Hai người đệ tử muốn tìm sư thúc lãnh giáo cũng không có cơ hội ấy chứ.

Lý Vũ Hàn cười nói.

- Cái gì mà bế quan tu luyện, chỉ là xem một ít thư sách với các loại hoa cỏ thôi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên cười nói.

- Sư thúc thật nhã hứng, không giống ta cả ngày phải bồn ba vì sự tình bên trong Môn Nội.

Lý Vũ Hàn cười nói.

- Xin hỏi Từ sư thúc đến tìm chúng ta có chuyện gì?

Thịnh Vũ Sơn cắt đứt câu chuyện của hai người, lãnh đạm hỏi.

Từ Thanh Phàm cũng không để ý tới, bởi vì hẳn biết đây là tính cách của Thịnh Vũ Sơn. Vì vậy nói:

- Ta muốn xuống núi làm vài việc, nghe mọi người trong đồng môn nói việc này do các người quản lý, cho nên đặc biệt đến nơi này để thông báo qua..

- Từ sư thúc muốn xuống núi giải quyết sự tình đương nhiên là có thể, nhưng lúc này cách Tân Nhân đại hội do Lục Đại Thánh Địa liên hợp tổ chức chỉ có ba năm, nếu như sư thúc xuống núi quá lâu, chương môn sư thúc tổ hỏi đến thì chúng ta lại bị nói đó.

Lý Vũ Hàn cau mày nói.

- Các người cứ yên tâm, ta lần này xuống núi ngắn thì hơn mười ngày, lâu thì một năm, sẽ không chậm trễ lắm đâu.

Từ Thanh Phàm cười.

- Nếu sư thúc đã nói như vậy, ta cũng yên tâm mà chờ.

Lý Vũ Hàn thở dài một hơi nói.

Tiếp đó, Từ Thanh Phàm ở chỗ Lý Vũ Hàn, Thịnh Vũ Sơn ghi tên, cũng lấy được lệnh bài đại biểu cho đệ tử Cửu Hoa Sơn cùng linh phù gọi là Tam Trương, có thể tại thời khắc nguy hiểm gọi đồng môn chung quanh.

Sau khi xử lý xong hết thấy, Từ Thanh Phàm hơi do dự rồi bay về phía hậu sơn. Khi trở lại động phủ của mình, đầu tiên là cầm bút viết rõ hành tung với nguyên nhân đi ra ngoài, để ở giữa căn phòng. Đây là để tránh khi Kim Thanh Hàn tìm đến, phát hiện không thấy mình sẽ sinh ra lo lắng không cần thiết. Vốn Từ Thanh Phàm định đến động phủ của Kim Thanh Hàn để nói cho hắn biết chuyện, nhưng nghĩ đến việc Kim Thanh Hàn hiện đang bế quan, không tiện quấy rầy, cho nên mới lưu vài chữ lại.

Tiếp đó Từ Thanh Phàm lại bay đến chỗ Lưu sư thúc, người quản lý Bách Thảo Viên, để cáo biệt. Ở Cửu Hoa Sơn, Từ Thanh Phàm thực lòng kết giao cũng chỉ có hai người này.

Sau khi đáp ứng Lưu sư thúc, lúc xuống núi sẽ giúp ông ấy thu thập hạt giống các loại kỳ hoa dị thảo, Từ Thanh Phàm cuối cùng không còn gì lo lắng, ngự sử “Tam Trương Thanh Lăng” bay ra ngoài Cửu Hoa Sơn.

Sau khi dùng bữa chú chuyên để mở Hộ Sơn Đại Trận của Cửu Hoa Môn, bay ra bên ngoài, Từ Thanh Phàm đứng giữa không trung xoay người nhìn lại Cửu Hoa Sơn phía dưới, trong lòng cảm khái vạn phần.

Hai mươi bảy năm trước, khi Từ Thanh Phàm còn chưa tu tiên, Cửu Hoa Sơn trong mắt chỉ là một tòa núi hoang. Còn bây giờ dĩ nhiên Từ Thanh Phàm sẽ không bị loại ảo thuật này lừa gạt, nhìn lại Cửu Hoa Sơn lúc này, Hộ Sơn Đại Trận đã hóa thành một mảnh tiên hà bao phủ cả Cửu Hoa Sơn, linh khí nồng đậm. Nhớ lại bản thân mình hai mươi bảy năm trước trông thấy Cửu Hoa Sơn thì trong lòng có cả kinh ngạc lẫn thất vọng, Từ Thanh Phàm đột nhiên có một cảm giác như đã trải qua mấy đời người.

2. Tiểu Trấn

Sau khi rời Cửu Hoa Sơn, Từ Thanh Phàm chợt cảm thấy biển trời mênh mông, dường như đã lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác đó. Có lẽ hắn đã ở Cửu Hoa Sơn quá lâu rồi.

Cho dù cảnh vật tươi đẹp hơn, điều kiện sống tốt hơn nhưng nếu một người trong suốt thời gian dài ở một chỗ, không đi ra ngoài, cũng tựa như cá chậu chim lồng vậy. Từ Thanh Phàm vốn ở phía sau núi, tự do tự tại, nên không hề có cảm giác đây. Nhưng hôm nay, rời khỏi Cửu Hoa Sơn, trông về phương xa, thấy trời xanh mây trắng, núi rừng trùng điệp thì lại thấy dường như mình vừa thoát ra khỏi sự ràng buộc.

Đột nhiên Từ Thanh Phàm nhớ tới ước mơ trước kia của mình, nếu thật sự cả đời này sẽ không thể vượt qua được Linh Tịch hậu kỳ, vậy quãng đời còn lại sao không dạo khắp Thần Châu hạo thổ, ngắm nhìn non sông đất nước, hẳn là một ý kiến không tồi.

Miễn cưỡng lắc đầu, đem ý nghĩ đó tống ra ngoài, Từ Thanh Phàm cười khổ rồi điều khiển “Tam Trương Thanh Lăng”, nhanh chóng bay về phía trước.

Cổ Sơn trấn, bởi vì tọa lạc dưới chân núi từ xưa mà được gọi tên như vậy. Nghe nói trước kia, trưởng trấn cho rằng cái tên này là thô thiển, vì muốn nhiều người đến thăm nên đã tìm cho tiểu trấn một cái tên nhã nhặn hơn. Đáng tiếc là vô luận là lãng khách hay cư dân của trấn đều quen nó là Cổ Sơn trấn. Khi vị trưởng trấn kia rời chức, cái tên nhã nhặn do ông ta đặt ra cũng đi vào quên lãng, không người nào đề cập, không người nào biết tới nó nữa.

Tiểu trấn nằm ở đầu mối giao thông trọng yếu, phía sau lại có Cổ sơn cảnh sắc thanh nhã cho nên nơi đây rất náo nhiệt. Trong trấn người đến người đi liên tục, người bán rong rao bán khắp nơi, bên đường các cửa hàng mọc lên san sát.

Đúng lúc này, một gã thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đi vào tiểu trấn, quần áo không biết làm bằng chất liệu gì chỉ thấy nó màu bạc nhưng không dính chút bụi nào, khuôn mặt tuấn tú, cử chỉ nhã nhặn, phảng phất mang theo khí chất con nhà quý tộc, đem lại cho người đối diện một loại cảm giác thần bí. Nhưng kỳ quái là thanh niên này lại như chưa từng đi tới Cổ trấn này, vừa đi vừa nhìn quanh thấy cái gì cũng cảm thấy thú vị.

-Có lẽ là công tử của gia tộc lớn nào đó từ thành thị đi ngang qua, chưa thấy tiểu trấn như này bao giờ.

Mọi người đều nhìn chàng thanh niên kỳ quái đó mà suy đoán như vậy .

Chàng thanh niên này không phải ai khác, chính là Từ Thanh Phàm của chúng ta vừa rời khỏi Cửu Hoa Sơn .

Thật ra ,Từ Thanh Phàm vốn có ý định bay thẳng đến Nam Hoang , nhưng khi hắn đi ngang qua tiểu trấn này, quyết định dừng lại ngắm nhìn sự náo nhiệt và trải nghiệm một chút cuộc sống của phàm nhân.

Từ Thanh Phàm sinh ra ở Nam Hoang, nơi đó hoang vu hung hiểm , dã thú hoành hành, dân cư thưa thớt, tất cả đều sống ở trong trang trại, đâu có biết thành trấn là gì đâu? Lúc nhỏ hắn thường hay đọc sách, nên cũng từng xem qua không ít quyển có miêu tả về sự phồn hoa của trung thổ, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa có duyên chứng kiến.

Sau đó, Từ gia trại bị hủy, Từ Thanh Phàm được Lục Hoa Nghiêm thu làm đệ tử, chính thức bắt đầu cuộc sống tu tiên, không có bước ra khỏi địa phận của Cửu Hoa Sơn, chứ đừng nói đến trải nghiệm xem trung thổ phồn hoa như thế nào. Đến bây giờ, Từ Thanh Phàm vẫn thường nhớ lại khi Lục Hoa Nghiêm mang mình về Cửu Hoa Sơn,ở trên không trung, hắn thấy từng đoàn người trong những đô thị lớn phía dưới. Tuy rằng bây giờ cuộc sống ở tiểu trấn này không sao so sánh được với cuộc sống thành thị, nhưng bầu không khí huyền ảo cũng làm cho ý muốn được trải nghiệm cuộc sống nhân gian trong Từ Thanh Phàm dâng cao.

Sở dĩ Từ Thanh Phàm đi tới tiểu trấn này thấy cái gì cũng tò mò, vì hắn căn bản không biết về mấy thứ đó. Người qua đường không rõ, lại nghĩ Từ Thanh Phàm là quý công tử, sở dĩ ngó đông ngó tây là do hắn không biết, chứ chẳng ai nghĩ được thật ra hắn chỉ là một tên nhà quê.

Còn Từ Thanh Phàm sau khi đi tới tiểu trấn này cũng tự chế nhạo sự thiếu hiểu biết của mình.

Vào trong tiểu trấn, Từ Thanh Phàm chợt thấy một lão đầu đang bán vật gì, nếu nhào nặn nó thì sẽ thành những tượng nhỏ mang hình dáng của võ tướng , yêu quái ... Trông rất sinh động. Mà những tượng nhỏ này hình như rất được bọn nhỏ yêu thích. Từ Thanh Phàm thường thấy những đứa trẻ mua nó, sau đó cực kỳ vui vẻ mà rời khỏi gian hàng.

-Có lẽ là vật này dùng để làm trang trí chăng?

Từ Thanh Phàm âm thầm phỏng đoán

Đúng lúc này, có một đứa bé hướng tới ông lão mua một hình, sau đó trực tiếp đưa vào miệng ăn. Thấy vậy Từ Thanh Phàm lấy làm kinh hãi, tưởng đứa nhỏ không hiểu chuyện nên đưa vật đó lên ăn, liền lập tức đưa tay vào trong miệng đứa nhỏ để lấy ra.

Đứa nhỏ liền khóc òa lên , sau đó nhờ người qua đường giải thích, Từ Thanh Phàm mới biết. Hóa ra những hình nặn này vốn là dùng đường, bột để chế thành, tên là “Tò he” (*), vốn là để cho những đứa nhỏ ăn. Từ Thanh Phàm muốn giúp đỡ nó lại trở thành “Đại phối nhân”(*), cướp kẹo của trẻ nhỏ, thật là hết sức xấu hổ.

-Chẳng lẽ ở đại thành thị mà ngay cả tò he cũng không có bán sao ?

Người qua đường sôi nổi suy đoán nói.

-Hay là từ nhỏ vị công tử này từ nhỏ đã được nâng niu cưng chiều, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua tò he?

Có người chợt đoán rồi nói, mọi người bên ngoài đang sôi nổi bàn tán, khi nghe vậy chợt hiểu.

Từ Thanh Phàm mặc dù có lòng tốt nhưng lại thành việc xấu, vốn là người khoáng đạt nên cũng nhanh quên đi việc lúc nãy, tiếp tục hăng hái quan sát cuộc sống sinh hoạt của phàm nhân trung thổ . Nhưng hắn không biết rằng bộ dạng hắn đã lọt vào tầm mắt không ít người .

Trên thế giới này có một loại người , bọn họ sinh sống ở tầng đáy của xã hội, ăn không ngồi rồi, ngoại trừ khả năng lừa đảo ra thì không còn kỹ năng nào để nuôi sống bản thân. Những người như thế gọi là lừa manh, hoặc là kẻ lừa đảo.

Còn những người có tiền mà không biết sai, lại không hiểu sự đời được gọi là “Cừu béo”.Ví như trong mắt bọn họ, hiện tại Từ Thanh Phàm là như vậy.

-Vị công tử này lần đầu tiên tới tiểu trấn đây có phải không vậy? Hãy để ta làm người dẫn đường cho công tử đi tham quan có được hay không?

Ngay khi Từ Thanh Phàm thích thú, hào hứng nhìn quang cảnh náo nhiệt xung quanh thì một thanh âm ở sau lưng đột nhiên vang lên.

Từ Thanh Phàm nhíu mày, giác quan của tu tiên giả rất linh mẫn, hắn đã cảm thấy người này một mực theo dõi chính mình, ánh mắt lóe ra vẻ mập mờ, tựa như không có ý tốt. Nhưng Từ Thanh Phàm đối với uy hiếp đến từ phạm nhân hiển nhiên không coi trọng, vẫn như cũ đứng xem náo nhiệt. Thật không ngờ người này ở nơi đông người như vậy lại chủ động tìm tới mình.

Từ Thanh Phàm quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra, kinh ngạc phát hiện người phía sau không như mình tưởng tượng. Hoàn toàn không có vẻ hung hãn hoặc là hèn mọn, trái lại, dáng người cao ráo, mặt mày anh tuấn, nụ cười ấm áp nở trên môi, có vẻ là người đoan chính.

-Chẳng lẽ là ta đoán sai? Người này không giống như kẻ tiểu nhân chút nào.

Từ Thanh Phàm âm thầm suy đoán mà không biết lòng người há có thể xem ở tướng mạo. Tướng mạo hung dữ, hèn mọn, cũng không nhất định là người xấu. Tướng mạo anh tuấn, đoan chính chưa hẳn là người tốt. Trên thực tế, một khuôn mặt chính khí, anh tuấn, tiêu sái càng dễ làm cho người ta mất cảnh giác.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng Từ Thanh Phàm ngoài miệng vẫn thản nhiên nói:

-Đúng là lần đầu tiên ta tới nơi đây.

- Cổ Sơn trấn này ta rất quen thuộc, để ta dẫn công tử đi du ngoạn nhé?

Trên khuôn mặt người này nở ra nụ cười, nhẹ giọng hỏi.

-Tốt thôi.

Tuy chưa rõ người này có mưu đồ gì, nhưng Từ Thanh Phàm không có thói quen khước từ yêu cầu của người khác, nên vẫn gật đầu nói.

Không thể không nói, cái tên Trương Long này đúng là một người hướng dẫn viên tuyệt vời. Nói chuyện tương đối thú vị, với Cổ Sơn trấn lại rõ như lòng bàn tay, các loại điển tích kể lại đều suôn sẻ không chút khuất mắc, Từ Thanh Phàm nghe vô cùng thích thú.

Nhưng đi theo Trương Long, Từ Thanh Phàm lại phát hiện nơi mình đang tới càng ngày càng hẻo lánh. Kế tiếp, hai người đi vào trong một cái ngõ cụt.

- Cái ngõ cụt này có điển tích gì vậy?

Từ Thanh Phàm lúc này đã khẳng định Trương Long đối với mình có mục đích, nhưng vẫn thản nhiên cười hỏi.

Đúng lúc này, trong lối rẽ của ngõ hẻm đột nhiên xuất hiện một đám đại hán mặt mày dữ tợn, trong tay cầm hòn đá hoặc cầm gậy gộc. Đem Từ Thanh Phàm bao vây vào giữa.

- Đem tất cả tiền bạc, những thứ đáng giá trên người người giao ra đây, bằng không đừng trách vật trên tay lão tử không nhận người.

Một đại hán thân hình to lớn, đầu trọc, trên tay ve vẩy một tiểu đao sáng loáng, nhìn về Từ Thanh Phàm hung ác nói.

-Bụp.

Một tiếng giòn tan vang lên, hóa ra Trương Long hướng về đại hán đầu trọc nọ hung hăng mà tát cho một cái:

-Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, chúng ta không phải là cường đạo, đâu phải loại chuyên giết người cướp của. Chúng ta là người làm ăn đàng hoàng.

Kỳ quái ở chỗ, đại hán to con này đối với Trương Long rất kính nể, nghe Trương Long giáo huấn xong vội vàng dạ dạ vâng vâng.

Giáo huấn đại hán xong, Trương Long quay lại nhìn Từ Thanh Phàm, khuôn mặt trở nên ảm áp, nói với Từ Thanh Phàm rằng:

- Vị công tử này, người nói ta đã cực nhọc hướng dẫn lại mang theo người dạo chơi lâu như vậy. Người có nên cho ta chút lệ phí không? Mọi người nuôi gia đình mình sống được qua ngày, không phải là chuyện dễ dàng gì a.

Nghe thấy Trương Long cùng với đại hán trợ đầu nói xong, Từ Thanh Phàm trong lòng cũng ý thức được một vấn đề, đó là trên người mình hiện tại không có tiền. Thân tu tiên giả, tiền tài thế tục đương nhiên là vô dụng, nhưng Từ Thanh Phàm đã quyết định trải nghiệm cuộc sống của phàm nhân nơi trung thổ phồn hoa. Không có tiền sao thể được?

Nghĩ tới đây, thần sắc Từ Thanh Phàm không thay đổi, chỉ thần nhiên hỏi:

- Vậy người nói đi, lệ phí phải là bao nhiêu đây?

(*) “Tò he”: Vốn trong nguyên tác là “Đường nhân”, nhưng mình gọi là Tò he cho chúng ta dễ hình dung. (biên tập ^^)

(*) “Đại phôi nhân”: Người cực xấu.

3. Cầu Sư

- Vậy theo ý người, lệ phí mà người nói là phải bao nhiêu đây?

Từ Thanh Phàm thần nhiên cười hỏi.

Nhìn thấy sự bình tĩnh, không chút nào bối rối của Từ Thanh Phàm, trong lòng Trương Long đột nhiên cảm thấy có chút hoang mang, nhưng không đợi hắn hiểu rõ chỗ không đúng ở đây, gã đại hán đầu trợ bên cạnh đã hét lớn:

- Trên người của người có bao nhiêu tiền thì nhanh đưa hết cho lão đại của chúng ta, coi như đó là lệ phí.

- Cho dù là một xu cũng không được giữ lại sao?

Từ Thanh Phàm lạnh nhạt hỏi.

Trương Long chứng kiến bộ dạng yếu đuối nhưng lạnh lùng của Từ Thanh Phàm, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, thần sắc của cái tên “Cừu béo” trước mắt này có phần quá bình tĩnh, bộ dáng như không sợ hãi điều gì. Nhưng Trương Long cũng không nói gì thêm, lúc này gã đại hán đầu trợ kia lại dõ giọng cướp đoạt nói :

- Đương nhiên một xu cũng không được giữ lại.

- Vậy thì ta an tâm.

Từ Thanh Phàm cười cười nói.

- Yên tâm cái gì?

Trương Long theo bản năng liền truy vấn.

- Nếu các người làm được như vậy, thì ta dù bị các người cướp đoạt hết tiền, lương tâm ta cũng sẽ không phải áy náy gì.

Từ Thanh Phàm thần nhiên nói.

- Chỉ bằng người?

Tên đại hán đầu trợ cười nhạo nói. Nhưng khi lời hắn còn chưa nói hết, ánh mắt cười nhạo đột nhiên chuyển thành kinh hoàng. Hóa ra ngay trước mắt hắn, Từ Thanh Phàm đột nhiên biến mất, sau đó lại bất thành linh xuất hiện trước mặt hắn. Đối với hành động bất ngờ của Từ Thanh Phàm, hắn căn bản không có bất cứ phản ứng gì, lập tức đã bị Từ Thanh Phàm lấy ngón tay nhẹ nhàng đập vào cái đầu bóng loáng của hắn.

- Đông ~

Một tiếng trong trẻo vang lên, nghe giống như tiếng tiểu chùy gõ mõ vậy. Sau đó, thân hình cao lớn của tên đầu trọc này, so với Từ Thanh Phàm thì cao hơn vài phần đã nhanh chóng lâm vào bất tỉnh, không có một chút năng lực phản kháng nào.

Đánh bất tỉnh gã đại hán đầu trọc xong, thân hình Từ Thanh Phàm cũng không dừng lại, trong mắt mọi người chỉ thấy thân hình của hắn hóa thành mấy đạo tàn ảnh, trông như những phân thân, tiếp theo đó là những tiếng đánh thanh thúy liên tiếp vang lên. Những người này chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Sau một loạt quyền cước làm cho tất cả các tên đại hán bất tỉnh, Từ Thanh Phàm lại trong nháy mắt trở lại nơi vừa rồi hắn vừa đứng. Nếu như bỏ qua tất cả những tên đại hán nằm thẳng cẳng dưới đất, thì nơi đây tựa như chưa từng phát sinh ra bất cứ việc gì.

Cứ như vậy, bọn đại hán to mồm đều đã im lặng, so với một canh giờ trước đây thì nơi này hết sức yên tĩnh, chỉ còn lại có Từ Thanh Phàm lẳng lặng đứng tại chỗ mỉm cười nhìn Trương Long đang đứng ngây ngốc há mồm trợn mắt.

Không nói lên lời, Trương Long mặc dù là tên cầm đầu, nhưng vừa rồi việc hắn hướng dẫn du lịch trong thời gian trước đã để lại một chút ấn tượng tốt đẹp cho Từ Thanh Phàm, cho nên vừa rồi Từ Thanh Phàm cũng không ra tay với hắn.

- Được rồi, hiện tại tiền tài trên người của người đều để lại đây đi.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của Trương Long, Từ Thanh Phàm thản nhiên vừa cười vừa nói.

Phàm thế gian có một câu là “Trong tay có vốn, trong lòng không gì phải hoảng hốt”. Từ Thanh Phàm mặc dù là một tu tiên giả, nhưng hiện tại cũng hiểu rõ đạo lý này

Xong việc, hắn đi xuống sơn trấn, Từ Thanh Phàm tuy nhìn thứ gì đều thấy kinh ngạc, nhất là ở ngã tư đường có bán những vật rất cổ quái. Bất quá bởi trước kia vì trên người hắn không có tiền của nhân gian, cho nên chỉ có thể yên đứng nhìn. Nhưng hiện tại sau khi đã có tiền, Từ Thanh Phàm có thể đem thứ hắn mua được ra xem, hắn cảm thấy hiếu kỳ với vật mình mua được, hắn cầm trong tay xem xét một cách tỉ mỉ. Trông vậy mà nói thì hắn giống như một tiểu hài tử cầm đồ chơi làm bằng đường trong tay vậy.

Vì vậy, người qua đường đã có một phát hiện giật mình, cái tên quý công tử vừa nãy đứng ở ngã tư đường hiếu kỳ nhìn đông ngó tây, bây giờ tay trái đang cầm một thứ làm bằng đường, tay phải đang cầm một cái trống lắc. Trên mặt mang một cái mặt nạ hầu tử, chạy tới chạy lui khắp trên đường.

Có lẽ bầu không khí náo nhiệt của sơn trấn đã kích thích một phần tính khí trẻ con của Từ Thanh Phàm.

Vừa rồi cướp đoạt được khoảng mười lượng bạc, theo như Từ Thanh Phàm hỏi thăm khi mua đồ lúc nãy, số tiền này cũng đủ người thường sinh hoạt thoải mái trong thời gian vài tháng. Nhưng bấy nhiêu đã đủ để Từ Thanh Phàm một lần trải qua sự phồn hoa của tiểu trấn ở trung thổ.

- Người tốt cuộc còn muốn theo phía sau ta bao lâu nữa?

Từ Thanh Phàm đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu nhìn Trương Long đang theo sau mình, cau mày hỏi.

Thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên ngừng cước bộ, quay đầu cau mày nhìn mình, Trương Long không khỏi hoảng sợ, run run đi từ từ đến bên người Từ Thanh Phàm gượng cười nói:

- Ta là người dẫn đường của công tử, công tử còn chưa vui đùa thỏa chí tại sơn trấn, ta tại sao lại không theo công tử chứ?

Nghe Trương Long nói thế, Từ Thanh Phàm không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, phát hiện cái tên Trương Long này da mặt cũng không phải là quá dày, vì vậy cười hỏi:

- Chờ ta vui chơi tận hưởng xong, sau đó người lại theo ta yêu cầu lệ phí hả??

- Không dám, không dám, có thể dẫn đường cho công tử là vinh dự của tiểu nhân, làm sao còn dám đòi hỏi khổ cực phí chứ.

Nghe được thanh âm pha chút tiểu ý của Từ Thanh Phàm, Trương Long vội vã khoát tay nói.

Tuy rằng cảm thấy thái độ của tên Trương Long này trước sau gì nhất định cũng có mưu đồ, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không cho rằng một phàm nhân có thể tạo được bất cứ uy hiếp gì với mình. Hơn nữa, Từ Thanh Phàm cũng hiểu được một mình đi du ngoạn tuy có thể làm theo ý thích, nhưng cũng thiếu đi chút hứng thú, vì vậy vừa cười vừa nói:

- Nếu người muốn theo, vậy đi thôi.

- Được a!

Trương Long nghe được lời nói của Từ Thanh Phàm thì cực kì phấn chấn nói.

Có được sự cho phép của Từ Thanh Phàm, Trương Long lần nữa từ từ tiến đến bên cạnh Từ Thanh Phàm, lần này Từ Long dẫn đường cho Từ Thanh Phàm chỉ trở, chuyện trò vui vẻ, phẳng phất như vừa rồi thật sự không phát sinh bất cứ chuyện gì.

- Công tử, hiện tại đã là buổi trưa, chúng ta cũng nên dùng bữa chẳng?

Sau một lúc du ngoạn, Trương Long đột nhiên hỏi.

- Được thôi.

Từ Thanh Phàm gật gù đầu nói. Tuy rằng Từ Thanh Phàm đã đạt đến cảnh giới ko cần ăn uống, nhưng từ nhỏ đối với mỹ thực của trung thổ phồn thịnh đã để ý từ lâu, cho nên quyết định đi nếm thử.

“Vạn Hạc Lâu” là một lầu có kiến trúc tinh xảo, sở dĩ nó tên là Vạn Hạc lâu không phải vì nơi ấy có một vạn con hạc, mà bởi vì lâu bản nơi này họ Vạn tên Hạc. Cứ như theo như lời Trương Long, trong sơn trấn nơi này làm thức ăn ngon nhất, tuyệt vời hơn nữa là bên trong có bán loại thanh tử gọi là “Cổ Sơn Nhất Tuyệt”.

Đi tới Vạn Hạc lâu, Từ Thanh Phàm cùng Trương Long lên lầu hai chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, sau đó mới gọi đồ ăn, an vị ở trên lầu bắt đầu nhìn ngắm phong cảnh tại nơi này. Trương Long thì liên tục giảng giải cho Từ Thanh Phàm đôi sự tình thú vị của Cổ Sơn trấn.

Nhìn thấy dưới lầu dòng người tấp nập qua lại, người bán hàng rong với một thiếu phụ đang không ngừng mặc cả một món đồ, những chú tiểu nhị của lầu tranh nhau chào hỏi thực khách, Từ Thanh Phàm đột nhiên phát hiện, vào thời khắc này đã nhận ra thân phận tu tiên giả của mình đúng là không gì sánh được. Không phải vì sinh tồn mà khổ não, không phải vì tiền tài mà bôn ba, nhưng thực sự tu tiên giả so với con người sống tiêu điều tự tại hơn sao? Từ Thanh Phàm không khỏi lắc đầu.

- Trương Long, nói đi, người rốt cuộc muốn nhờ ta giúp người điều gì.

Từ Thanh Phàm đột nhiên thu hồi ánh mắt đang ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của Trương Long, thản nhiên hỏi.

- Công tử, người cũng biết được sao?

Trương Long trợn mắt lấp bắp kinh hoảng nói.

- Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ là cảm thấy người cung kính đối với ta như thế, hẳn là không phải là chỉ muốn ta trả lại cho người mười lạng bạc đúng không?

Từ Thanh Phàm lắc đầu, thản nhiên vừa cười vừa nói.

Nhìn thấy biểu tình bình tĩnh của Từ Thanh Phàm, Trương Long do dự hồi lâu, sau cùng ánh mắt rốt cục trở nên kiên định, hướng về Từ Thanh Phàm trầm giọng hỏi:

- Công tử, người là võ lâm cao thủ sao?

Nghe được Trương Long nói, Từ Thanh Phàm mỉm cười, không khỏi nhớ tới lúc đầu mình đối với thân phận của Lục Hoa Nghiêm cũng hiểu lắm, vì vậy vậy từ tốn nói:

- Coi như là vậy đi.

- Vậy công tử, người có thể dạy ta võ công không? Ta nguyện ý bái công tử làm sư phụ.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói vậy, ánh mắt của Trương Long trở nên sáng ngời.

- Hả? Người muốn học võ công để làm gì? Để sau này có thể dễ dàng thu lệ phí chăng?

Từ Thanh Phàm cười hỏi.

- Không phải, ta muốn báo thù!

Nghe được Từ Thanh Phàm hỏi vậy, Trương Long vẻ mặt trở nên trang nghiêm, giọng nói cũng đầy mùi căm hận và sát khí.

Nhìn thấy vẻ mặt lúc nói vô cùng kiên định và bi phẫn của Trương Long, Từ Thanh Phàm đột nhiên giật mình, giống như thấy được hình dáng của mình mấy chục năm trước, khi đó chính mình đã bái Lục Hoa Nghiêm làm sư phụ, nhân thân cũng mang theo sự kiên định và bi phẫn như thế.

Chứng kiến thần sắc trở nên hoảng hốt của Từ Thanh Phàm, Trương Long không khỏi khản trương, cho rằng Từ Thanh Phàm không muốn dạy mình võ công, liền không để tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, đột ngột quỳ xuống trước mặt Từ Thanh Phàm, cao giọng:

- Xin hãy sư phụ dạy đệ tử võ công, từ nay về sau sẽ theo sau sư phụ làm tùy tùng, làm trâu làm ngựa. Đệ tử tuyệt đối không coi đó là tàn nhẫn, sẽ không một câu oán hận.

- Đứng lên đi rồi hãy nói nói.

Từ Thanh Phàm nhìn thấy mọi người trên lầu vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào người mình, không khỏi có chút lúng túng, vội vàng hướng Trương Long nói .

Nói xong, cũng không chờ Trương Long phản kháng, trực tiếp đem thân hình hần kéo đến chỗ ngồi cũ sau đó nói:

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nếu như người nói ra một lý do chính đáng, ta có thể giúp người một lần, nhưng việc bái sư, hiện tại đừng vội đề cập.

Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Trương Long không khỏi khản trương, đang suy nghĩ nên nói cái gì thì đột nhiên một thanh âm hung hăng dưới lầu truyền đến.

- Tiểu nhị, lầu hai này hôm nay thiếu gia nhà ta bao, dùng để mở tiệc chiêu đãi Cung Phụng Lý tiên sư, người hãy đem tất cả những thực khách nhanh chóng đuổi ra đi.

Nghe thấy âm thanh hống hách này, Từ Thanh Phàm lông mày không khỏi từ từ nhíu lại, quay đầu nhìn lại, chứng kiến một đám người ăn mặc trang phục gia đình cổ định nọt hai gã có ngoại hình khác nhau đang hướng trên lầu đi tới.

Trong đó người trẻ tuổi nọ bộ dáng anh tuấn, đáng tiếc hai mắt dài nhỏ, trông có chút tà dị, sắc mặt tái nhợt, cước bộ phù phiếm, bộ dạng phổng chừng do ăn chơi quá độ mà thành. Nói không chừng chính là thiếu gia trong miệng tên gia đình kia vừa nói . Tên còn lại thì có đầu tóc bạc trắng, thân mặc đạo bào, ra dáng tiên phong đạo cốt, hiển nhiên chính là cái tên gọi là Cung Phụng Lý tiên sư .

Nhưng điều khiến Từ Thanh Phàm kinh ngạc chính là cái tên Lý tiên sư kia, trên người hần không ngờ thực sự mang theo một tia linh khí ba động rất nhỏ, tuy rằng chỉ là luyện khí hậu kỳ ,nhưng thật sự gã chính là một tu tiên giả.

Phải biết rằng tu tiên giả nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, thì căn bản sẽ không bước vào thế tục. Luyện khí kỳ cùng với Tích Cốc kỳ đệ tử đều giống nhau là phải ở trong môn phái xử lý việc vặt, còn tu tiên giả có tu vi vượt Linh Tịch kỳ cơ bản đều bận với việc bế quan tu luyện. Cho nên ở nhân gian lúc này cái gọi là “Tiên sư” hay “Lão thần tiên” đại khái cũng chỉ là có một hai mảnh khóc che mắt thiên hạ để lừa đảo mà thôi.

Hơn nữa thực lực của tu tiên giả đối với phàm nhân ở nhân gian mà nói thì không thể nghi ngờ là phi thường cường đại. Vì không để làm ảnh hưởng đến sự cân bằng của các thế lực ở nhân gian, các môn phái tu tiên phải ước thúc đệ tử, không cho nhúng tay vào chuyện thế tục, chứ đừng nói chi đến là cùng người phàm gặp

gỡ. Nhưng không biết cái tên “Lý tiên sư” này vì sao không thêm để ý đến ước định của tu tiên giới, thậm chí lại ngang nhiên đảm đương cái chức danh “Cung phụng” gì gì đó.

Đồng thời, lúc đó Từ Thanh Phàm chú ý tới Trương Long. Thấy trong mắt tên thanh niên lúc này hiện sự cừu hận mãnh liệt không gì có thể so sánh bằng.

4. Tiên Sư

- Người nói báo thù là chỉ người trẻ tuổi kia phải không ?

Từ Thanh Phàm thấy Trương Long ánh mắt đầy cừu hận nhìn về phía người thanh niên nọ, nhẹ giọng hỏi.

- Chính là tên khốn kiếp đó còn cả phụ thân hắn nữa, thậm chí cả tên Lý tiên sư kia cũng là cừu nhân của ta.

Trương Long oán hận nói, sự cừu hận trong lòng khiến vẻ mặt hắn càng trở nên dữ tợn.

Chứng kiến vẻ mặt đó của Trương Long, Từ Thanh Phàm khẽ nhíu mày. Hắn không thích loại người vì báo thù mà mất hết lý trí, nhưng vẫn lạnh nhạt hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, người nói ta nghe xem?

Nghe được lời Từ Thanh Phàm hỏi, Trương Long thu hồi ánh mắt đầy cừu hận đang nhìn người thanh niên kia. Rồi chậm rãi quay về phía Từ Thanh Phàm, thổ lộ thân thể của mình.

Thì ra, Trương Long cũng không phải là kẻ chơi bởi lêu lổng, vô lại mà là đệ tử chính thống của Trương gia, gia tộc lớn nhất ở Cổ Sơn Trấn này. Phụ thân của hắn là tộc trưởng hiện tại. Đáng tiếc, Trương Long lại không thích học tập thi thư, cả ngày chỉ cùng bọn vô lại trong trấn tụ tập. Phụ thân của hắn mặc dù tức giận nhưng cũng không có cách nào quản được. Nếu như không xảy ra biến cố, có lẽ Trương Long sẽ ý vào sự che chở của cha hắn mà biến thành một tên chơi bởi lêu lổng, không phải lo lắng gì. Nhưng từ biến cố hai năm trước, tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Người trẻ tuổi vừa mới lên lầu là Trương Hổ, đường đệ của Trương Long. Hắn cùng với phụ thân là Trương Hải hai năm trước vì tìm nơi nương tựa mà đến Trương gia. Lại nhanh chóng chiếm được sự tín nhiệm của Trương Liêm, cha của Trương Long, nên được giao quản lý việc thu tô trong Cổ Sơn Trấn.

Nhưng một năm trước, Trương Liêm đột nhiên phát hiện từ khi Trương Hải phụ trách việc thu tô đã làm mất đi không ít tiền. Điều này khiến cho Trương Liêm rất tức giận, lập tức gọi Trương Hải đến hỏi tội. Sau đó vị kia Lý tiên sư được Trương Hổ mời đến làm cung phụng đột nhiên ra tay, khiến Trương Liêm ngay tối đó ở trên giường phát bệnh chết mà không rõ nguyên nhân. Còn Trương Hải thì nhân cơ hội đó cướp, lấy quyền lực ở Trương gia.

Mấy vị trưởng lão Trương gia sau đó vì phản đối Trương Hải mà lần lượt giống như Trương Liêm, đều chết không rõ bị bệnh gì. Cứ như vậy, không còn trở ngại, Trương Hải chính thức tiếp quản mọi việc ở Trương gia.

Sau đó không lâu. Trương Hải lại tìm lý do đem Trương Long đuổi ra khỏi gia tộc. Trương Long bình thường chỉ chơi bởi lêu lổng, khiến cho đám người Trương Hải hết sức khinh thường. Hắn cũng là người duy nhất phản đối Trương Hải lên làm tộc trưởng Trương gia mà không bị làm hại.

Bị Trương Hải đuổi đi, vì sợ hắn gây bất lợi cho mình, Trương Long vẫn cứ như lúc trước, giả bộ như không biết chuyện gì, tiếp tục làm bạn với đám vô lại trong trấn. Cả ngày đi lừa đảo, bịp bợm nhưng trong lòng không lúc nào nguôi ý định trả thù, chỉ là hắn đã chính mắt thấy tên kia Lý tiên sư thì triển đạo thuật hết sức thần kỳ. Biết chỉ dựa vào sức mình thì không thể báo thù cho nên vẫn một mực nhẫn nại, chịu nhục mà tiếp tục sống. Thỉnh thoảng còn chịu sự vũ nhục cùng khiêu khích của Trương Hổ.

Vốn Trương Long tưởng rằng cả đời này cứ như thế mà trôi qua, lại không nghĩ đến hôm nay gặp được Từ Thanh Phàm. Tận mắt thấy được võ công thần kỳ của hắn, làm cho hi vọng báo thù đã sắp dập tắt lại một lần nữa cháy bùng lên, vì thế Trương Long mới có ý định bá sư như vừa rồi.

- Ý của người là nói, tên kia Lý tiên sư với phụ tử Trương Hải cùng nhau hợp tác mưu hại tính mạng phụ thân người.

Nghe xong Trương Long kể lại, nét cười trên mặt của Từ Thanh Phàm dần dần biến mất, hẩn quay người lại khẽ đánh giá Lý tiên sư đang ngồi trên lầu, nhẹ giọng hỏi.

Tu tiên giả không những tham dự vào tranh đấu của phàm nhân đồng thời lại dùng đạo thuật hại tính mạng phàm nhân, đây là điều tối kỵ của Tu tiên giới.

Trương Long nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Khẳng định là đúng, nếu không tại sao phụ thân cùng với các vị trưởng lão đều trong cùng một thời gian bị một loại bệnh giống nhau rồi qua đời. Nhất định là tên Lý tiên sư kia thi triển tà thuật hại chết bọn họ.

Đồng thời lại hướng Từ Thanh Phàm cầu khẩn:

- Sở dĩ đệ tử nghĩ đến hướng sư phụ ngài học võ tuyệt không phải để làm điều ác, chỉ là muốn vì người nhà báo thù, vẫn mong sư phụ thành toàn.

- Lý tiên sư kia là Tu tiên giả trong truyền thuyết, dù người võ công cao tới đâu cũng rất khó có thể thắng hẩn.

Từ Thanh Phàm thu hồi ánh mắt đánh giá Lý tiên sư. đồng thời cũng không để ý đến ánh mắt cầu khẩn của Trương Long, chỉ nhìn vào chén trà trong tay mình, nhàn nhạt nói.

- Ta tự nhiên biết võ công khó lòng địch nổi yêu thuật của tên Lý tiên sư kia, nhưng dù sao có cơ hội học võ công vẫn tốt hơn. Chỉ cần có một tia hy vọng báo thù, ta cũng sẽ không buông tha. Hơn nữa sau khi học võ công, mặc dù không thể đánh bại Lý tiên sư, nhưng ít ra vẫn có cơ hội giết chết hai kẻ súc sinh Trương Hải cùng Trương Hổ.

Trương Long giọng căm hận nói.

Nhìn khuôn mặt của Trương Long bởi vì cừ hận mà dần dần trở nên vằn vẹo. Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt bắt đầu trở nên xa xôi, bất tri bất giác nhớ lại tình cảnh chính mình lúc đầu khi hướng Lục Hoa Nghiêm bái sư.

Lúc này, khách nhân trên lầu ba đã bị gia đình của Trương Hổ mang theo đuổi đi toàn bộ, chỉ còn lại hai người Từ Thanh Phàm cùng Trương Long đang ngồi ở vị trí phía bên cửa sổ. Một tên gia đình thấy bọn hẩn không theo những khách nhân khác rời khỏi lầu ba, liền nghiêm mặt hướng về phía hai người đi tới. Nhưng sau khi nhìn rõ Trương Long lại biến sắc, xoay người đi về phía của Trương Hổ, cúi người khẽ nói với hẩn điều gì đó rồi lại lấy tay chỉ vị trí của Trương Long.

Trương Hổ nhìn thấy Trương Long, trên mặt không khỏi lộ ra nét tiêu ý, đi tới vị trí của Từ Thanh Phàm và Trương Long, đồng thời lớn tiếng cười nói:

- Thì ra là Trương Long biểu ca, biểu ca không ở trên trần theo khách nhân lừa tiền, như thế nào lại tới đây ăn cơm? Xem ra biểu ca hôm nay thu hoạch cũng không nhỏ nhỉ.

Vừa nói vừa bắt đầu đánh giá Từ Thanh Phàm ở bên cạnh, hiển nhiên là đem Từ Thanh Phàm trở thành kẻ bị Trương Long lừa gạt lấy tiền.

Mà tên kia Lý tiên sư cũng theo Trương Hổ hướng tới nơi này đi đến, mặc dù trên mặt vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt, cao ngạo, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn phát hiện ra hẩn lén lút nhìn Trương Long, trong ánh mắt tràn ngập sự hưng phấn.

- Chuyện của ta không cần người quản.

Trương Long hừ lạnh nói, trên mặt cũng biểu hiện ra vẻ chán ghét.

- Biểu ca vẫn vì lúc trước bị cha ta đuổi người khỏi gia tộc mà tức giận? Kỳ thật cha ta cũng không muốn làm như vậy, chỉ là biểu ca người cũng hơi quá đáng. Tại người thiếu chút nữa đem từ đường Trương gia đốt bỏ còn gì. Cha ta thân là tộc trưởng, nhất định phải thưởng phạt phân minh, chỉ có thể nhịn đau bất đắc dĩ đem biểu ca người đuổi ra khỏi Trương gia mà thôi.

Trương Hồ thở dài nói, nhưng trên mặt vẻ trào phúng tiểu ý càng thêm rõ ràng.

- Hừ !

Trương Long hừ lạnh một tiếng, đối với vẻ giả từ bi của Trương Hồ không thèm trả lời.

- Xin hỏi vị đạo trưởng này chính là Lý tiên sư phải không?

Vẫn đang thờ ơ lạnh nhạt, ở bên cạnh Từ Thanh Phàm đột nhiên mở miệng, hướng về phía Lý tiên sư thân nhiên cười hỏi.

- Vô lượng thiên tôn, Danh tiên sư không dám nhận, bản đạo đúng là Lý đạo nhân.

Nghe được Từ Thanh Phàm hỏi, Lý tiên sư thu hồi ánh mắt nhìn Trương Long, đầu tiên là kinh dị liếc mắt một cái nhìn Từ Thanh Phàm, sau đó sắc mặt trở nên trang nghiêm nói. Nếu như không phải Từ Thanh Phàm lúc trước nghe qua Trương Long thuật lại, chỉ nhìn điệu bộ Lý tiên sư hiện tại, thật đúng như một cao nhân đắc đạo.

Từ Thanh Phàm bởi vì đã bước chân vào Linh Tịch Kỳ, trong cơ thể linh khí xảy ra biến hóa về chất, toàn thân khí thể nội liễm. Cho nên Lý tiên sư chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ hoàn toàn không nhìn ra Từ Thanh Phàm cũng là Tu tiên giả có thực lực hơn xa hẳn.

- Tiên sư khiêm nhường rồi.

Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói:

- Xin hỏi tiên sư xuất thân từ môn phái nào? Tại hạ từ nhỏ tâm tư đã hướng tới tu tiên giới, vẫn có nhiều điều chưa được rõ ràng, mong tiên sư chỉ giáo nhiều hơn.

- Bản đạo không môn không phái chỉ là nhất giới tán tu mà thôi, chuyện tu tiên giới bản đạo cũng biết rất ít, làm cho công tử thất vọng rồi.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói Lý tiên sư hơi sững sốt, nhưng cũng đáp lời. Trong khi nói chuyện hoàn toàn không để lộ ra chút tin tức nào.

Nghe được Lý tiên sư từ chối nói, Từ Thanh Phàm chỉ mỉm cười, cũng không thêm đề ý.

Tiếp đó bốn người nói với nhau vài câu, lúc sau Từ Thanh Phàm kéo Trương Long đứng dậy cáo từ.

Nhìn theo bóng Từ Thanh Phàm cùng Trương Long rời đi, vẻ mặt tươi cười của Lý tiên sư dần biến mất, trầm giọng nói với Trương Hồ đang ngồi bên cạnh:

- Người giúp ta đi điều tra một chút thân phận của tên Từ Thanh Phàm. Ta cảm thấy người này không hề đơn giản, không thể nhìn thấy nông sâu.

- Một người phạm nhân mà thôi, tiên trưởng quản hắn làm gì.

Trương Hồ vừa cười vừa nói, nhưng thấy lông mày Lý tiên sư khẽ nhíu lại lập tức nói:

- Được rồi, ta lập tức phái người đi điều tra.

- Hiện tại Lục Sí Kim Trùng đã sắp sinh ra, nghìn vạn lần không thể để ra sai sót gì.

Lý tiên sư ở trên lầu nhìn chằm chằm vào hai bóng người Từ Thanh Phàm cùng Trương Long rời đi, thấp giọng thì thầm lầm bầm.

Nhưng vô luận là Lý tiên sư hay Trương Hồ đều không có chú ý tới phía dưới chân bọn họ không biết khi nào đã có một đóa Bạch Sắc Tử Vân nhỏ. Nếu như bọn họ có thể nhận biết đối với các loài kỳ hoa dị thảo nhất định sẽ nhận ra đóa hoa này chính là Song Luyện Hoa, một loại kỳ hoa dị thảo có khả năng truyền âm thanh.

Song Luyện Hoa là một loài hoa tương đối kỳ dị, sau khi trưởng thành sẽ sinh ra hai đóa hoa. Hai đóa hoa này lại có thể có liên lạc với nhau theo một cách kỳ lạ, nếu như đem cả hai đóa hoa cùng lúc hái xuống, trước khi héo rũ nếu một người đứng trước một đóa nói chuyện, thì ở một khoảng cách nhất định, người khác cầm đóa hoa còn lại có thể nghe thấy lời người kia nói. Nghe nói tại thời kỳ Viễn Cổ, loại hoa này

được nam nữ yêu mến nhau lúc đó dùng làm phương thức hẹn hò. Đáng tiếc trải qua thời gian, loài hoa này đã dần biến mất, nhưng Từ Thanh Phàm từ chỗ Bách Thảo Viên bị phá hủy của Lưu sư thúc ngẫu nhiên lấy được mầm của loài hoa này.

Lục Sí Kim Trùng? Xem ra thân phận Lý tiên sư này không đơn giản. Ở trên đường Từ Thanh Phàm thì thảo lẩm bẩm, trên tay phải vẫn đang cầm một đoá Song Luyện Hoa.

5. Đoán

Những năm gần đây tại Cửu Hoa Sơn, Từ Thanh Phàm cũng được xem như là người có kiến thức uyên thâm, cho nên đối với “Lục Sí Kim Trùng” cũng biết một ít.

Nói đến “Lục Sí Kim Trùng”, không thể không nói đến một giáo phái thần bí tại Tu tiên giới - “Hóa Linh Giáo”, giáo phái này có lịch sử lâu đời, từ khi nào truyền lại đã không thể xác định,, hơn nữa bởi vì lánh đời nên ít tham dự vào các tranh đấu của Tu tiên giới, mấy ngàn năm qua chỉ hoạt động trên các cô đảo ở sâu bên trong Đông Hải, cho nên danh tiếng tại Tu tiên giới rất ít được biết đến. Nhưng hễ tu tiên giả nào đã biết đến giáo phái này, thì đều không hề dám xem thường thực lực của họ.

Người sáng lập “Hóa Linh Giáo” này có thể nói là kỳ tài ngút trời, so với phương thức tu luyện hiện đang lưu hành ở Tu tiên giới là thu nạp âm dương ngũ hành chi khí trong thiên địa để cải tạo thân mình, thì “Hóa Linh Giáo” có nhiều điểm khác biệt, thu nạp âm dương ngũ hành chi khí trong thiên địa để cải tạo đồ vật của bản thân, rồi sau đó bản thân cùng vật hợp thể song tu, vô hình trung có thể khắc phục được nhược điểm về tầm quan trọng thiên tư của tu tiên giả, có thể nói là một lối đi khác.

Mỗi vị đệ tử của giáo phái này sau khi tu luyện có chút thành tựu, đều trước tiên là tìm kiếm một “Linh Ngự Vật”, “Linh Ngự Vật” này có thể là Yêu thú, cũng có thể là Điều Trùng, thậm chí có thể là thi thể của một vị cao thủ. Sau đó dùng tinh hoa của thiên địa vạn vật cùng Âm Dương Ngũ Hành chi khí tiến hành luyện hóa “Linh Ngự Vật” này, cải tạo và thăng cấp nó, trong lúc linh trí “Linh Ngự Vật” mất đi không chế, thì tiến hành không chế chúng. Sau khi tu sĩ môn phái này cùng với “Linh Ngự Vật” của mình đạt tới tâm thần hợp nhất, là lúc bế quan cùng “Linh Ngự Vật” tiến hành hợp thể song tu, cuối cùng làm cho “Linh Ngự Vật” của mình tăng thêm sức mạnh, lại có cả tính chất đặc thù.

Nghe nói vào mấy ngàn năm trước, từng là thời kỳ cực thịnh của “Hóa Linh Giáo”, vì tìm kiếm “Linh Ngự Vật” mạnh hơn để tăng cường thực lực của bản thân, tại Tu tiên giới, nhóm tu sĩ có “Linh Ngự Vật” cường đại của “Hóa Linh Giáo” đã dùng vũ lực, thậm chí còn tấn công các đại môn phái Tu tiên, để đoạt lấy thi thể Tu tiên giả làm “Linh Ngự Vật” cho mình.

Cứ như vậy, “Hóa Linh Giáo” rốt cục đã khiêu khích làm cho nhiều người trong Tu tiên giới phẫn nộ, khiến cho các đại môn phái tu tiên liên kết lại hợp lực tấn công tổng đàn “Hóa Linh Sơn” của “Hóa Linh Giáo”. Đáng tiếc vì các đại môn phái tu tiên nhiều năm nhân nhượng cho “Hóa Linh Giáo” thu góp vô số “Linh Ngự Vật”, khiến thực lực của chúng lớn mạnh đến mức không thể xem thường nữa. Mặc dù cuối cùng “Hóa Linh Giáo” đã bị đuổi ra ngoài Đông Hải, nhưng do thực lực các đại môn phái tu tiên đã bị tổn thất nghiêm trọng nên không cách nào mà đuổi tận giết tuyệt được. Mà trong cuộc chiến đó, các cao thủ “Hóa Linh Giáo” chết gần hết, nhiều năm thu góp “Linh Ngự Vật” mà chỉ trong một lần bị quét sạch đã không thể gượng dậy nổi, cũng không cách nào trở về Trung Thổ Đại Lục.

Mà theo như lời Lý tiên sư vừa nói, “Lục Sí Kim Trùng” chính là một trong “Linh Ngự Vật” thường dùng nhất của các đệ tử hạ cấp của “Hóa Linh Giáo”.

Chẳng lẽ “Hóa Linh Giáo” muốn trở về Trung Thổ Đại Lục? Nếu đúng là vậy thì đây chắc chắn là đại sự nghiêm trọng nhất, phải nhanh về bẩm báo cho sư môn mới được. Nhưng cũng không đúng? Nếu như là “Hóa Linh Giáo” muốn bí mật tiến dần vào Trung Thổ, thì không lý nào lại phải một đệ tử chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ đến. Hơn nữa, cho dù đến Trung Thổ, tên đệ tử này cũng không thể hao phí công phu như vậy chỉ vì bồi dưỡng một con “Lục Sí Kim Trùng” được. Từ Thanh Phàm vừa đi lang thang quanh Cổ Sơn Trấn, vừa yên lặng suy nghĩ.

- Sư phụ, chúng ta đi đâu tiếp đây?

Thấy Từ Thanh Phàm chau mày, Trương Long bên cạnh nôn nóng dè dặt hỏi.

Nhìn bộ dáng Trương Long dè dặt gọi mình là sư phụ, Từ Thanh Phàm hơi thấy buồn cười nói:

- Ta còn chưa đồng ý nhận người làm đồ đệ, người gọi ta là sư phụ làm gì?

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Trương Long càng thêm khẩn trương nói:

- Sư phụ, đệ tử thật tâm muốn bái người làm vi sư, chỉ cần sư phụ nhận ta làm đồ đệ, đệ tử tuyệt đối đi theo hầu bên cạnh người, cho dù cực khổ cũng không một câu oán thán.

Nhìn bộ dạng chỉ thiên mà thề của Trương Long, Từ Thanh Phàm hơi lắc đầu, chậm rãi nói:

- Ta không thể nhận người làm đồ đệ được, hiện giờ ta chưa muốn thu đồ đệ. Nhưng ta sẽ kiểm tra những lời vừa rồi của người, nếu như là thật, ta sẽ tự mình ra tay báo thù cho người.

- Cám ơn công tử.

Nghe được lời nói này của Từ Thanh Phàm, Trương Long lúc đầu rất vui, sau đó vẻ mặt lại chuyển thành bất đắc dĩ, biết Từ Thanh Phàm không thể nhận mình làm đồ đệ, liền nói:

- Nếu công tử có thể giúp ta báo thù, ta cũng nguyện ý theo công tử làm trâu làm ngựa, lấy thân báo đáp.

Nhìn thấy Trương Long tuy rất cảm kích nhưng mặt mày lại ủ rũ, Từ Thanh Phàm thản nhiên hỏi:

- Sao vậy? Ta đã đồng ý giúp người báo thù, người không vui mừng sao?

- Cũng không phải không vui, chỉ có điều ta muốn tự mình báo thù hơn.

Trương Long ủ rũ nói.

- Cho dù võ công của người luyện được có cao tới đâu đi nữa, cũng không thể thắng được Tu tiên giả. Cho nên người nên bỏ cái ý nghĩ tự thân báo thù đi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

- Chẳng lẽ công tử cũng không được sao?

Trương Long nghi hoặc nói.

Nghe được câu hỏi đầy nghi hoặc của Trương Long, Từ Thanh Phàm chỉ cười cười, trầm tư một lúc rồi mới nói:

- Nếu như lần này ta có thể giúp người báo thù, cái chuyện người vừa nói cái gì làm trâu làm ngựa thì không cần, nhưng không lâu nữa có lẽ ta sẽ cần người thay ta chiêu cổ cho vài người, khi đó mong người chớ có từ chối.

- Việc công tử nhờ, tại hạ nhất định sẽ kiệt lực hoàn thành. Nhưng công tử có thể nói cho ta biết bọn họ là ai không?

- Cứ xem bọn họ là tộc nhân của ta đi, chỉ là không biết có thể tìm được hay không.

Từ Thanh Phàm ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt như đang tưởng nhớ, chậm rãi nói.

- Công tử, người thần thông quảng đại, nhất định có thể tìm được.

Nhìn Từ Thanh Phàm có vẻ cô đơn, Trương Long vội an ủi nói.

- Chỉ mong là như vậy.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói. Lời tuy là thế, nhưng muốn tìm được tộc nhân thất lạc đâu có dễ, không nói đã nhiều năm trôi qua, những tộc nhân khi trước cùng Từ Thanh Phàm chạy ra khỏi Từ gia trại có còn sống hay không, mà cho dù còn sống, Nam Hoang mệnh mệnh hơn mười ngàn dặm, biết là nơi nào mà có thể dễ dàng tìm được ?

- Không nói chuyện này nữa, giờ trước hết chúng ta nói về chuyện của người đi.

Từ Thanh Phàm nén tâm trạng khó giải thích ra lại, nói với Trương Long.

- Ta? Ta làm sao?

Trương Long không hiểu hỏi.

- Chúng ta tới trấn ngoại rồi nói tỉ mỉ hơn.

Từ Thanh Phàm liếc nhìn hai gã gia đình Trương gia đang theo dõi mình phía sau, thản nhiên vừa cười vừa nói.

Vừa nói, Từ Thanh Phàm và Trương Long cùng đi ra trấn ngoại, mà hai gã gia đình theo dõi hai người cũng đang chuẩn bị đi theo, đột nhiên hai gã có cảm giác chóng mặt, chờ sau khi trở lại bình thường định dò tìm tung tích Từ Thanh Phàm cùng Trương Long, nhưng biết tìm nơi nào?

Trấn ngoại, trong một rừng cây nhỏ, hai người Từ Thanh Phàm với Trương Long đang ngồi dưới đất.

- Đưa tay phải ngươi ra đây.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

Trương Long vươn tay phải ra, Từ Thanh Phàm song chỉ nhẹ nhàng đặt lên huyệt tại hõm cổ tay phải của Trương Long, tiếp đó truyền Mộc Át linh khí sang thăm dò cơ thể Trương Long. Trương Long chỉ cảm thấy một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại thông qua hõm cổ xâm nhập vào nội thể, không ngừng vận chuyển trong cơ thể mình. Trong lòng không khỏi sợ hãi thán phục vị công tử trước mặt này, mặc dù tuổi không lớn nhưng tu vi nội lực quả thật không tầm thường, đối với lời nói muốn trợ giúp mình báo thù lúc trước của Từ Thanh Phàm càng thêm ba phần tin tưởng.

- Quả nhiên là như thế.

Từ Thanh Phàm cảm nhận được linh khí của mình đang vận chuyển trong cơ thể của Trương Long, mỗi khi thông qua “Cự Hổ huyệt” lại như gặp phải trở ngại, dường như có vật gì khác thường cản trở, nhẹ giọng hỏi.

- Công tử, sao vậy?

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của Từ Thanh Phàm, Trương Long không khỏi khản trương hỏi.

- Trương Long, khi ngươi còn bé có phải hay ăn linh dược không?

Từ Thanh Phàm hỏi.

- Đúng vậy, khi còn bé thân thể ta có nhiều bệnh, cho nên phụ thân thường xuyên tìm Nhân Sâm, Hà Thủ Ô các loại linh dược để giúp ta bồi bổ thân thể.

Trương Long gật đầu nói.

- Thì ra là thế, xem ra ngươi bị Lý tiên sư đem trở thành “Dung khí” để sử dụng rồi.

Từ Thanh Phàm chậm rãi nói.

- “Dung khí”? “Dung khí” là cái gì?

Trương Long kỳ quái hỏi.

- Cái này ngươi không cần lo, không phải chuyện lớn gì, ta sẽ giải quyết giúp ngươi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

- Được, ta nghe công tử.

Trương Long nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì ?

- Chờ.

Từ Thanh Phàm nói.

- Chờ? Chờ cái gì?

Trương Long hỏi.

- Chờ đến đêm, khi đó ta sẽ đến Lý phủ để dò xét Lý Tiên Sư.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

- Đi dò xét Lý tiên sư?

Trương Long kinh hô:

- Công tử, Lý tiên sư là Tu tiên giả, người đi dò xét hắn sẽ rất nguy hiểm.

Nghe lời nói của Trương Long, Từ Thanh Phàm mỉm cười, cảm giác Trương Long này mặc dù từ trước đến nay có lần về vô lại đầu đường xó chợ, nhưng cũng không phải người bạc bẽo, do đó Từ Thanh Phàm thản nhiên vừa cười vừa nói:

- Người không cần lo cho ta, ta tự sẽ có cách.

Theo Từ Thanh Phàm đoán, Lý tiên sư này hẳn là đệ tử cấp thấp của “Hóa Linh Giáo”, đến Trung Thổ là muốn bồi dưỡng con “Lục Dực Kim Trùng” làm “Linh Ngự Vật” cho chính mình, chỉ là điều kiện để bồi dưỡng “Lục Dực Kim Trùng” cực kỳ khó khăn, trong thời gian còn ấu trùng, phải có Chí dương chi huyết (máu thuần dương) làm dụ đi, sau ba trăm ngày mới có thể phá kén mà ra.

Mà thân thể của người chứa Chí dương chi huyết được gọi là “Dung Khí”, chỉ có điều vận mệnh của người “Dung Khí” này cực kỳ bi thảm, bởi vì “Lục Dực Kim Trùng” chính là Huyết vật, sau khi phá kén ra sẽ ăn huyết nhục bên trong cơ thể “Dung Khí”, làm cho “Dung Khí” thống khổ vô cùng mà chết đi.

Mà Trương Long từ nhỏ đã được ăn nhiều linh dược, cho nên dương cương chi khí rất đậm, sau khi bị Lý tiên sư nhìn trúng, liền trở thành “Dung khí” cho “Lục Dực Kim Trùng” của hắn, cho nên mỗi khi nhìn thấy Trương Long, ánh mắt hắn lại lộ vẻ tham lam. Theo như những gì linh khí thăm dò được, thì “Lục Dực Kim Trùng” trong cơ thể Trương Long đã sắp phá kén ra rồi.

Cho nên Từ Thanh Phàm không nói việc này cho Trương Long, một là bởi vì Từ Thanh Phàm cảm thấy việc giải thích này quá mức phiền toái, rất có thể sẽ bị Trương Long đoán ra thân phận Tu tiên giả, hai cũng là sợ sau khi nói ra rõ ràng, tâm tình hắn sẽ rơi vào khủng hoảng.

Khi đang chờ đợi, luôn cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng. Nhưng lòng Từ Thanh Phàm luôn luôn bình tĩnh, ngồi xuống tĩnh dưỡng, không hề thấy khó chịu chút nào, chỉ Trương Long bộ dáng có chút nôn nóng bất an, sau khi biết Từ Thanh Phàm đêm nay muốn đến Lý phủ dò xét, hắn không ngừng đi tới đi lui.

Khi Trương Long đang sốt ruột, bầu trời bất tri bất giác đã nhuộm thành một màu đen, điểm điểm vài ngôi sao.

- Đến lúc rồi.

Từ Thanh Phàm ngừng đi tọa, chậm rãi mở hai mắt, thản nhiên nói:

- Bây giờ người nói rõ cho ta vị trí của Trương phủ, cả chỗ ở của Lý tiên sư nữa.

- Công tử, người không mang ta đi theo sao?

Trương Long kinh ngạc hỏi.

- Mang người đi sẽ dễ bị phát giác.

- Được rồi.

Trương Long biết mình có đi theo cũng chỉ là gánh nặng, vì vậy đành bất đắc dĩ căn dặn chỉ rõ vị trí của Trương phủ với chỗ ở của Lý tiên sư cho Từ Thanh Phàm.

- Người không cần quá lo lắng, ta đi sẽ quay lại nhanh thôi.

Từ Thanh Phàm tiến lên phía trước nói.

Vừa nói, Từ Thanh Phàm vừa đứng dậy đi ra ngoài rừng, sau khi xác định đã ra khỏi phạm vi tầm nhìn của Trương Long, Từ Thanh Phàm sử xuất “Tam Trọng Thanh Lăng” hóa thành một đám mây màu xanh, nâng hân bay nhanh về phía trấn nhỏ.

Lý tiên sư đích để : Chẳng biết là cái gì nữa, đích của lý tiên sư chẳng ^^

Chán quá, dịch mất nhiều thời gian quá, biết chừng nào mới complete đc đây

6. Dạ Tham

Trương phủ tọa lạc trên một vị trí rất đẹp ngay trung tâm của Cổ Sơn Trấn. Là đại gia tộc đã tồn tại mấy trăm năm, Trương phủ chiếm một diện tích rất lớn, ước chừng mấy trăm mẫu, cứ cách năm bước lại có một lầu, mười bước lại có một các. Hành lang trang nhã uốn lượn quanh co, mái hiên cong vút, mỗi một viên gạch viên ngói đều hiển lộ vẻ sang quý vô cùng. Trên hành lang dưới ánh đèn khu nhà chính, bọn gia nhân đi tới đi lui rất náo nhiệt.

Từ Thanh Phàm lẳng lặng đứng ở không trung phía trên Trương phủ, nhìn xuống tòa nhà chính xa xỉ phía bên dưới, trong lòng không khỏi có chút cảm khái. Trước kia, lúc Từ Thanh Phàm còn ở Từ gia trại, thường được nghe Nhị trưởng lão cảm thán về sự xa hoa của các gia tộc nơi trung thổ, cùng với nỗi khổ cực của lớp bình dân. Có lẽ do thời gian Từ Thanh Phàm đến tiểu trấn này quá ngắn nên không có phát hiện ra nỗi khổ cực của những người dân thường, nhưng qua khu nhà chính của Trương phủ, Từ Thanh Phàm có hiểu đôi chút về cuộc sống xa hoa của các gia tộc, nhất là ban sáng nay hân đã nhìn thấy những căn nhà vừa nhỏ vừa cũ của người dân thường.

Đây chỉ là gia tộc của một tiểu trấn, nếu là tầng lớp giàu có ở các thủ phủ lớn thì sao? Lại liên tưởng đến tổ tiên của mình, do cuộc sống bức bách phải chạy đến Nam Hoang hoang vu nguy hiểm, cùng với tình cảnh đói rét khổ cực của bản thân khi còn nhỏ, mặc dù là người tu tiên, trong lòng Từ Thanh Phàm luôn kính sợ thiên đạo, nhưng cũng không khỏi thầm than thiên đạo bất công.

Từ Thanh Phàm khẽ nở nụ cười, đem mọi ý nghĩ linh tinh gạt ra khỏi đầu. Giờ không phải là lúc hân nghĩ đến những vấn đề này.

Sau khi thi triển “Ẩn Thân Quyết”, Từ Thanh Phàm liền hạ mình xuống Trương phủ mà không cần lén lút, bọn gia nhân đi qua đi lại ngay trước mặt mà như không thấy hân. Từ Thanh Phàm biết tu vi của mình đã đạt tới Linh Tịch Tiền Kỳ, sau khi thi triển “Ẩn Thân Quyết”, đừng nói là người bình thường, ngay cả cái tên Lý tiên sư kia cũng không thể nào khám phá ra được.

Vừa xuống đất, Từ Thanh Phàm liền đi thẳng về phía hậu trạch, theo như lời Trương Long cho hân biết, bình thường tên Lý tiên sư kia luôn trong một tòa lầu nhỏ phía hậu trạch, bên ngoài có đề danh tự là “Tham ngộ thiên đạo”

Sau khi đi tới hậu trạch, Từ Thanh Phàm dễ dàng tìm thấy tòa tiểu lầu. So với những căn phòng xa hoa lúc trước hân thấy thì tòa tiểu lầu này tương đối đơn giản, tao nhã, hoàn toàn phù hợp với thân phận của Lý tiên sư. Nhưng sau khi Từ Thanh Phàm lên lầu, hân phát hiện không chỉ có mình Lý tiên sư ở trên đó.

Chỉ thấy trong một căn phòng được bố trí giống như đạo quán, Lý tiên sư đang ngồi ở trước một pho tượng tổ sư đạo giáo đặt ở sát vách tường, trước mặt hân là một tòa lư hương, khói bay vờn xung quanh kết hợp với một thân đạo bào cùng với bộ râu dài trắng muốt của Lý tiên sư, thật có hai ba phần giống thần tiên, nhưng nằm bên cạnh hân lại là một con lang khuyển lông màu xanh thẫm, thân hình khổng lồ dị thường, khiến cả khung cảnh trông ngơ chằng ra ngơ mà khoai cũng chằng ra khoai.

Ở trước mặt Lý tiên sư là một thanh niên tên Trương Hổ mà ban sáng Từ Thanh Phàm đã thấy, cùng một trung niên tướng mạo phúc hậu đang đứng kính cẩn bên cạnh, theo như Từ Thanh Phàm phỏng đoán, người trung niên này chính là Trương Hải, cha Trương Hổ và cũng là kẻ thù của Trương Long.

Nhưng điều khiến cho Từ Thanh Phàm chú ý hơn là trong phòng lúc này còn có 4 người nữa, cả 4 người này đều cao tám thước, mặc đạo bào, sắc mặt tím xanh, ánh mắt thì ngậy đại, trên người không có một tia

khí tức, im lặng đứng ở 4 góc phòng. Nếu như không phải Từ Thanh Phàm ngay từ đầu đã quan sát kỹ thì e rằng cũng không phát hiện ra sự tồn tại những người này.

- Nói như vậy, người người phải đi theo dõi đã mất dấu vết của Từ Thanh Phàm với Trương Long?

Khuôn mặt không chút biểu cảm, Lý tiên sư chậm rãi cất tiếng hỏi Trương Hổ.

- Bọn hạ nhân kia đúng là vô dụng, có hai người mà cũng để mất dấu, ta đã bảo Trương tổng quản đi giáo huấn bọn họ.

Trương Hổ hung hăng nói:

- Nhưng ta nghe đám người dưới nói Trương Long cũng không quay lại chỗ đám bằng hữu vô lại của hắn, không biết hắn có đi theo cái tên Từ Thanh Phàm kia rời khỏi Cổ Sơn Trấn không?

Nghe Trương Hổ nói, Lý tiên sư khẽ chau mày, chậm rãi nhắm mắt lại, dường như ở cảm ứng thấy điều gì. Thật lâu sau, hắn mở mắt nói:

- “Điểm Kim Trùng” vẫn chưa nổ, Trương Long cũng không đi xa, hiện hắn đang ở trong một khu rừng nhỏ cách một dặm phía ngoại trấn.

- Có đúng không? Hắn không đi là tốt rồi, cũng không biết hắn ra ngoại trấn làm gì.

Trương Hổ thở phào một hơi nói.

- Người lập tức phái người đi bắt Trương Long về, giờ cũng là lúc “Điểm Kim Trùng” nổ, cần tiến hành tế luyện thôi.

Lý tiên sư chậm rãi nói.

- Tế luyện “Điểm Kim Trùng” ngay bây giờ? Tiên sư, không phải ngài muốn nuôi dưỡng “Điểm Kim Trùng” trong cơ thể Trương Long ba trăm ngày sao? Đến giờ vẫn còn thiếu ba ngày mà.

Trương Hổ kinh ngạc nói.

- Thiếu vài ngày không ảnh hưởng gì. Hôm nay không biết tại sao ta luôn có một dự cảm không lành, mau chóng tế luyện “Điểm Kim Trùng” cho nó an tâm. Cũng là tránh đêm dài lắm mộng.

Lý tiên sư chau mày nói.

- Được rồi, ta lập tức phái người đi bắt Trương Long về.

Nghe Lý tiên sư nói vậy, thần sắc Trương Hổ cũng trở nên nghiêm túc, gật đầu nói. Hiển nhiên là hoàn toàn tín nhiệm Lý tiên sư.

- Trương thí chủ, những vật liệu bản đạo bảo thí chủ tìm kiếm đã chuẩn bị đủ chưa?

Lý tiên sư nghe Trương Hổ nói xong khẽ gật đầu, quay về phía Trương Hải hỏi.

- Điều này thì....Tiên sư, những vật liệu ngài yêu cầu quả thật là hết sức quý hiếm, ở ngoài e rằng chỉ có các đại gia tộc mới có, nhưng cũng đều là bảo vật gia truyền của họ. Mặc dù tại hạ đã tận lực tìm kiếm, thậm chí là tiêu hết gia sản để mua, nhưng vẫn như trước, chỉ có thể tìm được tám chín phần mười số mà ngài yêu cầu. “Nguyệt Linh Thạch” mà ngài nói thì Tây môn gia ở Quận Cống Đông đúng là có nhưng lại ra giá quá cao, tại hạ đã tận lực tìm cách mua nhưng quả thật là chưa có chút tiến triển gì.

Trương Hải khó xử nói.

Nghe Trương Hải nói, trên mặt Lý tiên sư chợt lộ sát khí nhưng vẫn hòa nhã nói:

- Thí chủ phải biết rằng, “Điểm Thạch Trùng” này là thiên địa chí bảo, có thể biến đá thành vàng, muốn tế luyện đương nhiên phải cần đến những vật liệu hết sức trân quý. Nếu như thí chủ có được “Điểm Kim Trùng”, lo gì về sau không thu hồi lại những cái mất hôm nay?

Nghe Lý tiên sư nói vậy, trong mắt Trương Hải tràn ngập vẻ tham lam, nhưng rồi lại đưa ra bộ mặt đưa đám nói:

- Tiên sư, vì thu thập đủ số vật liệu ngài nói, tại hạ đã hao tổn hết tài sản tích lũy của Trương gia trong ba trăm năm qua, cho dù hiện tại có muốn mua khối “Nguyệt Linh Thạch” kia thì cũng chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi.

Trương Hải vừa nói xong, không để Lý tiên sư kịp lên tiếng, Trương Hổ đã xen vào:

- Phụ thân, chúng ta có thể đem tòa nhà Trương gia này đi bán lấy tiền được không?

- Đem bán tòa nhà này? Mặc dù tòa nhà này giá trị rất lớn nhưng đây là căn cơ của Trương gia, mất ba trăm năm kinh doanh mới có được, có thể bán đi được sao?

Nghe Trương Hổ nói, Trương Hải thất kinh, do dự nói.

- Trương gia? Hừ! Phụ thân, đến giờ người vẫn còn nghĩ đến Trương gia sao? Mặc dù hiện giờ người là trưởng gia, nhưng người của Trương gia có thật sự coi người là tộc trưởng, là thành viên của Trương gia không? Trong mắt bọn họ, chúng ta chẳng qua chỉ là người ngoài mà thôi. Chúng ta lo cho sống chết của họ làm gì? Chỉ là một tòa phủ thôi, có gì phải tiếc? Chờ khi chúng ta có được “Điểm Kim Trùng”, đến thủ phủ mua mấy tòa hào trạch tốt gấp mấy lần, còn ở địa phương nhỏ này làm gì?

Trương Hổ oán hận nói.

Nghe Trương Hổ nói, Trương Hải từ chỗ đang do dự trở nên kiên quyết, nặng nề gật đầu nói:

- Được rồi, tiên sư, tại hạ sẽ đem tòa nhà này đi bán, rồi đến Tây Môn gia đổi lấy “Nguyệt Linh Thạch”!

- Thí chủ nghĩ được như vậy là tốt rồi.

Lý tiên sư ở bên cạnh cười nói:

- Nên biết “Điểm Kim Trùng” là thiên địa chí bảo, muốn luyện ra nó người tu tiên cũng phải lấy thọ nguyên trả giá, nếu không phải bán đạo với tổ tiên Trương thí chủ là bạn cố tri, thì nói như thế nào bán đạo cũng không nguyện ý làm như vậy. Bán đạo nguyện hi sinh thọ nguyên thành toàn cho Trương thí chủ, thí chủ còn vì một tòa nhà mà do dự không quyết sao?

- Sự trợ giúp của tiên sư, phụ tử chúng ta vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm.

Nghe Lý tiên sư nói, Trương Hải vội khom người thi lễ.

Từ Thanh Phàm ở bên ngoài nghe ba người trong phòng nói chuyện với nhau, không khỏi cười lạnh, cái gọi là “Điểm Kim Trùng” này chính là “Linh Ngự Vật” mà Lý tiên sư định tế luyện “Lục Dục Kim Trùng”. Hiện giờ Từ Thanh Phàm cũng đã rõ mối quan hệ của ba người Lý tiên sư và cha con Trương Hải, Trương Hổ. Sau khi Trương Hải cùng Trương Hổ đến Trương gia nường nấu thì Lý tiên sư này tìm cách làm quen hai người, rồi lừa gạt bọn họ tế luyện một loại bảo vật “Điểm Kim Trùng” có thể biến đá thành vàng. Sau khi khiến lòng tham của hai người nổi lên, Lý tiên sư lại giúp Trương Hải leo lên vị trí gia chủ của Trương gia, để đám người Trương Hải giúp hắn thu thập các loại vật liệu trân quý cần cho việc tế luyện “Lục Dục Kim Trùng”.

Về phần bảo vật có thể biến đá thành vàng, Từ Thanh Phàm chưa bao giờ nghe đến, lại càng không tin với tu vi Luyện Khí hậu kỳ của Lý tiên sư mà có khả năng huyền diệu như thế.

Trong lúc Từ Thanh Phàm đang cân nhắc bước tiếp theo nên làm gì, thần sắc của Lý tiên sư đột nhiên biến đổi, cũng không để ý vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt cha con Trương Hải, hướng về phía Từ Thanh Phàm nói:

- Thủ đoạn của các hạ quả nhiên phi thường, ở trong phòng lâu như vậy mà không bị ta phát hiện, nhưng bây giờ các hạ cũng nên hiện thân đi chứ?

Ngay khi hắn mở miệng, bốn người đang đứng yên ở bốn góc phòng đột nhiên hướng về phía Từ Thanh Phàm công kích, thân hình thoát trông vụng về đột nhiên biến thành linh động, nhanh như chớp tạo thành một luồng khí lưu cường đại, khiến trong phòng cuồng phong không ngừng nổi lên, khí thế hết sức kinh người.

7. Nguyên Nhân

Mắt thấy bốn tên đạo đồng khổng lồ đang muốn lao tới, thân hình Từ Thanh Phàm chợt lóe lên, trong nháy mắt xuyên qua các kẽ hở, né tránh công kích của bốn người, chỉ để lại một tàn ảnh mờ nhạt ở nơi vừa đứng. Bốn gã đạo đồng đang đà lao tới, không kịp tránh né, lập tức đâm sầm vào nhau, tạo nên một âm thanh va chạm rất to trong phòng. Do lực va chạm quá mạnh, cả bốn tên lăn tròn về phía sau, phá hỏng phần lớn bàn ghế, đèn cũng bị đập tắt đi phân nửa, khiến cho cả căn phòng trở nên âm u hơn rất nhiều.

Nhưng điều làm cho Từ Thanh Phàm hết sức kinh ngạc là cả bốn tên này sau khi ngã xuống đất lập tức đứng ngay dậy như không có việc gì xảy ra. Trên mặt không hề lộ ra chút biểu tình thống khổ nào, cũng không chậm lại, ngay lập tức đánh tới Từ Thanh Phàm lần nữa.

Nhìn thấy cảnh đó, Từ Thanh Phàm khẽ chau mày, một ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía bốn người rồi khẽ quát một tiếng:

- Định thần!

Điều xảy ra tiếp theo càng khiến Từ Thanh Phàm kinh ngạc hơn, “Định Thần Quyết” của hắn sau khi thi triển vốn có thể giam cầm hồn phách con người. Nhưng lúc này, đối với bốn người kia lại không hề có chút tác dụng, thân hình của chúng chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại hướng Từ Thanh Phàm công kích.

Chẳng lẽ đạo thuật đối với bốn người này không hề có tác dụng? Từ Thanh Phàm trong lòng hơi kinh hãi, một lần nữa chỉ tay về phía bốn người quát:

- Định Thân!

Rốt cuộc lần thi triển “Định Thân Quyết” này cũng có tác dụng, cả bốn tên đạo đồng đang nhào tới, sau khi trúng Định Thân Quyết thân hình đột nhiên dừng lại, rồi nặng nề rơi xuống đất không hề nhúc nhích.

Thấy bốn người này bị đạo thuật khống chế, Từ Thanh Phàm trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, tâm thần hơi thả lỏng. Ngay lúc đó đột nhiên cảm thấy sau gáy vang lên tiếng gió, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay lập tức hóa ra một cây Nhận Thảo đánh trở lại phía sau. Một tiếng tựa như va chạm với kim thiết vang lên, nhưng không tạo ra bất cứ thương tổn gì cho kẻ đánh lên.

Từ Thanh Phàm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lang Khuyển thân xanh thẫm, vốn nằm im lặng dưới chân Lý tiên sư, lúc này đang đứng trước mặt hắn, nhìn hắn như hổ rình mồi. Thì ra Lang Khuyển này nhân lúc Từ Thanh Phàm khống chế được bốn tên đạo đồng, tâm thần hơi buông lỏng, bèn lên xuất hiện ở phía sau, định tấn công hắn một kích trí mạng. Đáng tiếc Từ Thanh Phàm tâm thức hết sức nhạy cảm, sớm phát hiện ra có kẻ tấn công nên lập tức ra đòn đánh lui nó. Nhưng Lang Khuyển này không biết thuộc chủng loại gì, Từ Thanh Phàm dùng Nhận Thảo toàn lực đánh một đòn mạnh mà cũng chỉ để lại trên thân mình nó vài vết trắng mà thôi.

- Nói như vậy vừa rồi không phải Lý tiên sư có khả năng phát hiện ra “Ẩn Thân Quyết” của mình, mà do Lang Khuyển này.

Từ Thanh Phàm nhìn Lang Khuyển dị chủng trước mặt, trong lòng thầm đánh giá.

- Người cũng là người tu tiên?

Lý tiên sư cuối cùng cũng lên tiếng hỏi. Cảm nhận thấy sự uy áp từ trên người Từ Thanh Phàm cố ý hoặc vô ý phát ra, Lý tiên sư biết người này tu vi hơn xa mình. Cho nên trong giọng nói ẩn giấu vẻ hơi hoảng loạn, còn đâu dáng vẻ khí độ thần tiên vừa nãy?

Từ Thanh Phàm không hề chú ý đến câu hỏi của Lý tiên sư, hắn trước tiên ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát bốn gã đạo đồng kia, nhưng rồi phát hiện bốn gã này đâu phải là đạo đồng? Rõ ràng là bốn cương thi mặc trang phục đạo đồng mà thôi. Chỉ có điều bốn khối cương thi này dường như đã trải qua luyện hóa nên thân thể trở nên cứng rắn hơn.

- Linh Ngự Vật?

Từ Thanh Phàm thì thào lẩm bẩm. Thủ pháp sử dụng bốn gã cương thi đã trải qua tế luyện này chính là phương pháp sử dụng “Linh Ngự Vật” được tế luyện trong truyền thuyết của Hóa Linh Giáo. Trong lòng

Từ Thanh Phàm hơi thấy kỳ quái, theo như hắn biết, đệ tử của Hóa Linh Giáo chỉ sau khi dung hợp được một “Linh Ngự Vật” mới có thể tế luyện một “Linh Ngự Vật” khác mạnh hơn. Bởi nếu phân tâm tế luyện, không chế cùng lúc nhiều “Linh Ngự Vật”, thì hiệu quả sẽ không được như mong muốn. Cũng không biết Lý tiên sư này tại sao lại làm thế, không lẽ sư phụ hắn không nói cho hắn biết điều này? Không chỉ đồng thời tế luyện bốn khối cương thi làm “Linh Ngự Vật”, mà có lẽ cả Lang Khuyển dị chủng kia cũng là một trong “Linh Ngự Vật” của hắn.

Quan sát bốn khối cương thi xong, Từ Thanh Phàm quay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý tiên sư, không hề có kỵ đẳng sau còn có một Lang Khuyển kinh khủng, thản nhiên hỏi:

- Người là đệ tử Hóa Linh Giáo?

Nghe Từ Thanh Phàm đề cập đến hai chữ “Hóa Linh”, hai mắt Lý tiên sư bất thần hơi co lại, cũng không để ý đến ánh mắt kinh dị của hai cha Trương Hổ, cố cười lấy lòng nói:

- Bần đạo đúng là môn hạ Hóa Linh giáo tên gọi Lý Tông Nhâm, xin hỏi đạo hữu là thuộc tông phái nào, hai ta gặp mặt nơi đây đúng là có duyên.

- Có duyên? Người tu tiên không thể tùy ý xuất hiện trước mặt phàm nhân, lại càng không thể dùng đạo pháp mưu hại phàm nhân, chẳng lẽ ngay cả quy củ này người cũng không biết?

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng hỏi.

Thanh âm Từ Thanh Phàm mặc dù rất êm nhẹ, nhưng trên người lại tỏa ra một cỗ uy áp nhàn nhạt khiến trên trán Lý tiên sư không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Bần đạo chưa từng hại phàm nhân nào mà?

- Vậy chuyện gì đã xảy ra với gia chủ tiền nhiệm của Trương gia cùng với các trưởng lão? Có muốn ta tìm người đến đối chất với người không?

Từ Thanh Phàm chau mày nói.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Lý tiên sư biết không thể nói dối được nữa, chỉ có thể thừa nhận nói:

- Cái này...Bần đạo mới xuống núi, đối với các quy củ cũng không biết nhiều lắm, mong đạo hữu nể mặt Hóa Linh Giáo bỏ qua cho ta lần này, sau này bần đạo nhất định sẽ báo đáp.

- Đây là quy củ của Tu tiên giới, nếu như ở tục giới tùy ý dùng đạo thuật mưu hại phàm nhân, sẽ phải phế bỏ tu vi. Các hạ mặc dù nói mình không biết rõ quy củ nhưng tại hạ cũng không thể vì một người “Không biết rõ” mà phá hủy luật mấy ngàn năm qua của Tu tiên giới.

Từ Thanh Phàm thần sắc bất động, lạnh nhạt nói

Nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy, Lý tiên sư biết chuyện hôm nay khó có thể được bỏ qua, vì vậy thu lại vẻ mặt lấy lòng lúc nãy, mặt tối sầm nói:

- Đạo hữu, bần đạo ở Hóa Linh Giáo cũng có chút căn cơ, các vị trưởng bối đối với bần đạo cũng hết sức ưu ái, nếu như hôm nay bần đạo gặp bất trắc gì, sợ rằng sau này quan hệ hai môn phái của chúng ta sẽ không tốt lắm, cho nên mong đạo hữu cân nhắc kỹ.

Lý tiên sư vốn tưởng rằng Từ Thanh Phàm sau khi nghe mình nói sẽ có chút kiêng kỵ, nhưng hắn không ngờ khi Từ Thanh Phàm nghe xong thì vẻ mặt đầy kinh ngạc, như vừa thấy được chuyện gì đó rất buồn cười.

Thấy vẻ mặt biến hóa của Từ Thanh Phàm, Lý tiên sư lại càng thêm khẩn trương, vội nói tiếp:

- Bần đạo tại thế tục thu thập được không ít vật liệu trân quý, nếu như đạo hữu chịu bỏ qua chuyện lần này, bần đạo nguyện chia một nửa số vật liệu này cho đạo hữu.

Nhưng thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên cười hỏi:

- Các hạ là lần đầu tiên phạm lỗi ư?

- Đúng là lần đầu. Bần đạo xuống núi mới chỉ được có hai năm thôi.

Lý tiên sư vội vàng cam đoan.

- Được, nể các hạ phạm lỗi lần đầu ta bỏ qua lần này, coi như mọi chuyện đều chưa xảy ra. Nếu không ta cũng không dễ ăn nói với sư môn. Các hạ nên biết, sư phụ ta Lục Hoa Nghiêm cùng với Tùng Thiên sư bá của quý phái là bạn tương giao. Nhưng các hạ cần phải cam đoan sẽ không tái phạm.

Nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy, Lý tiên sư nhẹ thở phào, thoải mái cười nói:

- Đa tạ đạo hữu, sau khi tại hạ về trở về nhất định đem ý tốt của đạo hữu nói cho Tùng Thiên sư bá.

Nghe Lý tiên sư nói vậy, trên mặt Từ Thanh Phàm nở một nụ cười quỷ dị:

- Các hạ đúng là đệ tử của Hóa Linh Giáo chứ?

- Bần đạo đương nhiên là đệ tử Hóa Linh Giáo, sao là giả được?

Nghe được Từ Thanh Phàm nói, vẻ mặt đang ung dung lại biến thành khẩn trương, vội vàng nói.

- Ta nghĩ đúng là các hạ có vài chuyện không biết.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

- Chuyện gì?

Lý tiên sư trong lòng thấy không ổn, vội hỏi.

- Mấy ngàn năm trước Hóa Linh Giáo hoành hành ngang ngược, không có kị điều gì. Khiến cho Tu tiên giới hết sức phẫn nộ, bị các môn phái ở Tu tiên giới hợp lực đánh cho phải chạy tới mấy cô đảo không có người ở ngoài Đông Hải. Đã mấy ngàn năm chưa quay về trung thổ. Xin hỏi vừa rồi đạo hữu nói Cửu Hoa Sơn ta cùng với Hóa Linh Giáo nhà ngươi có quan hệ tương giao là từ đâu ra? Ba ngàn năm trước Hóa Linh Giáo một mực trốn trên mấy cô đảo không ra ngoài, đạo hữu vừa rồi nói xuống núi không biết là núi nào?

Từ Thanh Phàm thản nhiên cười hỏi:

- Về phần Lữ Tùng Thiên chỉ là một cái tên tại hạ bịa ra mà thôi. Xin hỏi đạo hữu, Hóa Linh Giáo quả thật có người tên như vậy ư?

- Điều này....

Nghe Từ Thanh Phàm hỏi, Lý tiên sư không khỏi trợn mắt há mồm, hiển nhiên là không biết việc này, nên không thốt ra được lời nào.

- Đạo hữu thực sự là ai? Tại sao lại biết đạo pháp của Hóa Linh Giáo đã thất truyền mấy ngàn năm nay? Mong đạo hữu nói hãy nói thật.

Từ Thanh Phàm lạnh nhạt nói.

- Nếu đạo hữu đã biết lời bần đạo nói là giả, vậy bần đạo cũng chỉ có thể nói thật

Lý tiên sư chán nản nói:

- Bần đạo kì thật là....

Lý tiên sư vừa nói được một nửa, đột nhiên dị biến xảy ra.

Lang Khuyển từ lúc bị Từ Thanh Phàm đánh lui, đang nằm yên đột nhiên đứng lên, một lần nữa hướng đến sau lưng Từ Thanh Phàm đánh tới. Đồng thời trên trần nhà đột nhiên phi xuống hơn mười con Hấp Huyết Biên Bức màu xanh thẫm, rất nhanh vỗ cánh lao tới tấn công Từ Thanh Phàm. Hiển nhiên cũng là “Linh Ngự Vật” do Lý tiên sư tế luyện. Trong nhất thời, lọt vào tầm mắt Từ Thanh Phàm đều là một màu tối đen. Ngay khi Lang Khuyển cùng với đám Hấp Huyết Biên Bức công kích Từ Thanh Phàm, Lý tiên sư đang nói thành khẩn, nháy mắt đã phóng ra ngoài phòng.

- Hừ!

Từ Thanh Phàm hừ lạnh một tiếng. Đối mặt với dị biến, mặc dù trong lòng hơi giật mình nhưng hắn vẫn giữ được bình tĩnh, không hề hoảng loạn. Trước hết rất nhanh nghiêng mình tránh né sự công kích của đám

Hấp Huyết Biên Bức cùng Lang Khuyển, tiếp theo mười đầu ngón tay giống hoa lan nở rộ liên tiếp biến hóa. Vô số cây Thiết Đằng từ giữa ngón tay Từ Thanh Phàm bay ra, đan chéo nhau thành một tấm lưới lớn, bao phủ đám Hấp Huyết Biên Bức đang bay trong không trung lại, không cho con nào chạy thoát. Đồng thời một cây Thiết Đằng cũng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lang Khuyển, trói chặt lấy thân hình khổng lồ dị thường của nó, không cho nó động đậy.

Đang đứng ở bên ngoài quan sát, Lý tiên sư thấy Từ Thanh Phàm dễ dàng đánh bại đám “Linh Ngự Vật” của mình thì không khỏi thất kinh. Vừa định chuẩn bị hành động, thì lại kinh hãi phát hiện Từ Thanh Phàm không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt mình.

- Bây giờ thì người đã có thể nói rồi chứ?

Trong tay Từ Thanh Phàm không biết từ khi nào đã xuất hiện một đóa hoa diễm lệ, nhìn Lý tiên sư đang lo lắng, thần nhiên hỏi.

8. Hóa Linh

- Hiện tại người có thể nói được chưa?

Từ Thanh Phàm một mặt thưởng thức đóa hoa diễm lệ không biết từ khi nào xuất hiện trên tay, một mặt thần nhiên hỏi. Đối với hành vi đánh lén của Lý tiên sư, trong lòng hắn tựa như không có chút tức giận nào.

Đối mặt với sự khiêu khích của một tiểu hài đồng, có lẽ, một vài người sẽ tức giận. Tuy nhiên Từ Thanh Phàm tự cho rằng mình là người bao dung, nên cũng không để ý tới hắn. Mặc dù vị Lý tiên sư là tu tiên giả, trong mắt thường nhân không gì không làm được. Nhưng dưới con mắt Từ Thanh Phàm, với tu vi Luyện Khí hậu kỳ của hắn thì chỉ khác một chút so với tiểu hài đồng ba tuổi mà thôi.

- Tu vi của đạo hữu thật thâm hậu, dễ dàng đánh bại “Linh Ngự Vật” của bản đạo.

Đột nhiên thấy Từ Thanh Phàm xuất hiện trước mặt mình, mồ hôi lạnh không ngừng từ má Lý tiên sư chảy xuống. Khuôn mặt mơ hồ có chút trắng bệch, nhưng hắn vẫn gắng cười nói.

- Tốt lắm.

Từ Thanh Phàm thần nhiên nói:

- Bây giờ đạo hữu còn không đem lai lịch của mình nói với ta đi?

Thấy vẻ mặt bình tĩnh, không vì lời hắn nói mà thay đổi của Từ Thanh Phàm, Lý tiên sư trong lòng không khỏi kinh hoảng, nhưng vẫn cố nói:

- Đạo hữu có thể nghĩ lại được không? Chúng ta đều là tu tiên giả, hãy buông tha cho bản đạo một lần này a?

- Trước tiên người nên nói về lai lịch của mình đã. Người học được công pháp của Hóa Linh giáo ở đâu?

Từ Thanh Phàm vẫn thần nhiên hỏi.

Ngay khi Từ Thanh Phàm vừa hỏi, một con độc xà màu xanh xám đột nhiên từ đạo bào rộng thùng thình của Lý tiên sư phóng ra. Thân nó như một mũi tên nhọn, rất nhanh hướng về phía Từ Thanh Phàm vọt tới. Ở giữa không trung, độc xà mở miệng ra. Dưới ánh trăng, bốn chiếc răng độc lóe lên nhiều điểm hàn quang.

- Hừ

Từ Thanh Phàm hơi cau mày, nhưng thần sắc điềm tĩnh, giơ tay lên, đóa hoa diễm lệ vừa thưởng thức trong tay rất nhanh bay về phía thân hình độc xà.

Khi va chạm với độc xà, Bạo Viêm hoa phát ra tiếng nổ mạnh. Độc xà màu xanh xám bị nổ đến huyết nhục bay ngược trở lại, rơi xuống mặt đất.

Sương khói tan hết, thấy Lý tiên sư bị uy lực còn dư của vụ nổ chấn động, té ngã trên mặt đất, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Từ Thanh Phàm vẫn lẳng lặng đứng im tại chỗ. Vụ nổ mãnh liệt phát sinh trước mặt hắn giống như không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

- Nếu người không thành thực thì đóa hoa tiếp theo sẽ bắn vào thân của người đấy. Người nên biết, lòng kiên nhẫn của ta chỉ có hạn.

Trên ngón tay của Từ Thanh Phàm lúc này lại biến ra một đóa Bạch Viêm hoa, rồi lẳng lặng nhìn Lý tiên sư đang té ngã trên mặt đất, lạnh nhạt nói.

Dưới sức mạnh tuyệt đối này, Lý tiên sư bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn khuất phục.

Lý tiên sư đem tất cả những gì bản thân mình biết nói ra, Từ Thanh Phàm rốt cục đã biết lai lịch của vị Lý tiên sư trước mặt này

Nguyên lai, tên Lý tiên sư này vốn chỉ là đạo đồng trong một đạo quán vô danh, mặc dù xuất gia nhưng phạm tâm chưa dứt. Ngẫu nhiên vào bốn mươi năm trước, trong một buổi tối đi đào trộm tổ mộ, chỉ nghĩ muốn tìm ít cổ vật bán đi lấy chút tiền. Nhưng Lý tiên sư lại tìm được trong ngôi mộ vô danh đó một bộ “Hóa Linh Quyết” bị khuyết.

Sau khi ngạc nhiên nhìn những giảng thuật về phương pháp tu luyện của “Hóa Linh Quyết”, Lý tiên sư bắt đầu tu luyện. Nhưng phương pháp của “Hóa linh quyết” dẫn sao cũng là tàn thư. Hơn nữa, Lý tiên sư có thiên phú không phải tốt, cho nên đến tận bây giờ, hắn cũng chỉ tu luyện tới cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ. Hai năm trước, hắn thấy bản thân có chút thành tựu, với lại tại đạo quan cũng không có nhiều tài liệu giúp hắn luyện chế “Linh Ngự Vật”. Vì vậy đã quyết định xuống núi cầu cơ duyên.

Trong lúc hắn đang tìm kiếm thì gặp được phụ tử Trương Hải, nhìn thấy tài phú của Trương gia. Nên Lý tiên sư mới nghĩ cách làm cho Trương Hải trở thành gia chủ của Trương gia, và lừa gạt hắn rằng bản thân có phương pháp luyện chế “Điểm Kim Trùng”. Phương pháp này sau khi luyện thành có thể hóa đá thành vàng. Với thủ đoạn đó, hắn đã lừa gạt Trương Hải thu thập tài liệu để luyện chế “Lục Dực Kim Trùng”

Nghe Lý tiên sư diễn giải, Từ Thanh Phàm chợt hiểu. Rốt cuộc đã biết tại sao dù hắn học được một ít công pháp của “Hóa Linh Quyết”, nhưng đối với chuyện của Hóa Linh giáo lại không biết gì. Thậm chí còn gặp phải sai lầm sơ đẳng là tế luyện quá nhiều “Linh Ngự Vật”. Nếu Lý tiên sư chuyên tâm luyện chế một kiện “Linh Ngự Vật”, mặc dù vẫn không phải là đối thủ của Từ Thanh Phàm, nhưng như vậy sẽ khó đối phó hơn rất nhiều.

Sau khi nghe chuyện của Lý tiên sư, Từ Thanh Phàm trong lòng đột nhiên hơi động tâm, hỏi:

- Công pháp “Hóa Linh Quyết” kia, người có mang theo ở trên người không?

Nghe câu hỏi của Từ Thanh Phàm, Lý tiên sư con mắt sáng ngời, tựa như minh bạch ý tứ của Từ Thanh Phàm, sắc mặt không khỏi lấy lại chút huyết sắc, nói:

- Công pháp “Hóa Linh quyết” này bản đạo đem giấu ở địa phương cực kỳ bí mật. Uy lực của nó, đạo hữu người cũng đã thấy quá, quả nhiên không tầm thường, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật để bản thân sử dụng. Nếu đạo hữu đồng ý buông tha cho bản đạo một con đường sống, bản đạo tất nhiên sẽ dâng hai tay đem nó tặng cho đạo hữu. Phải biết rằng “Hóa Linh Quyết” được giấu tại một địa phương bí mật, chỉ có mình bản đạo biết.

Nghe Lý tiên sư nói, Từ Thanh Phàm không khỏi khẽ cau mày, lạnh nhạt nói:

- Người dùng đạo pháp hại tính mạng người, phế bỏ đạo hạnh của người là hợp lý. Bất quá, ta có thể đảm bảo cho tính mệnh của người

Nghe được Từ Thanh Phàm nói, Lý tiên sư trở nên ương ngạnh nói

- Nếu như đạo hữu không chịu bỏ qua. Thứ cho bản đạo không thể nói địa phương giấu “Hóa Linh Quyết”.

Lý tiên sư ý vào điều này để trông cậy, nên thái độ trở nên ương ngạnh. Từ Thanh Phàm cũng không sốt ruột, chỉ mỉm cười, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Người biết tu tiên giới có một loại đạo pháp tên là “Sưu Tâm Thuật” không?

- Không biết

Lý tiên sư lắc đầu, nhưng trong lòng cũng đã đoán ra vài phần trong câu nói của Từ Thanh Phàm, sắc mặt trở lên trắng bệch.

- “Sư Tâm Thuật” là đạo thuật dùng khi cao giai tu sĩ tra hỏi tu sĩ thấp giai hơn. Đạo thuật này có thể cho cao giai tu sĩ lấy được trí nhớ của thấp giai tu sĩ.

Từ Thanh Phàm lạnh nhạt nói, dường như không nhìn thấy sắc mặt Lý tiên sư ngày càng tái nhợt, vẫn tiếp tục:

- Chỉ là đạo thuật này có một nhược điểm lớn là thấp giai tu sĩ sau khi bị thi triển Sư Tâm Thuật thì sau này tâm hồn sẽ phải chịu tương tổn cực lớn. Nhưng có khi vận khí của người không tồi, sau khi ta sử dụng “Sư Tâm Thuật”, người vẫn như cũ, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng nên. Có muốn thử một chút không?

Nghe được ngữ khí lạnh nhạt của Từ Thanh Phàm khi nói ra, thấy biện pháp giữ mạng cuối cùng đã không còn. Lý tiên sư chán nản ngồi bệt xuống đất, không nói ra lời.

Nhìn ánh mắt Lý tiên sư trở nên trống rỗng tuyệt vọng, khóe miệng Từ Thanh Phàm khẽ nhếch lên cười, hẳn biết việc nói dối của mình đã đem đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng Lý tiên sư đánh tan hoàn toàn.

Tại tu tiên giới, công pháp “Sư Tâm Thuật” này quả thực là có, nhưng phải cần tu vi đạt tới Kết Đan kỳ mới thi triển được. Với tu vi hiện tại của Từ Thanh Phàm cũng không có khả năng thi triển. Mà theo tâm tính Từ Thanh Phàm, cho dù có thể được, hẳn cũng không nhẫn tâm thi triển loại đạo pháp tàn nhẫn này.

.....

Địa điểm cất giấu công pháp chỉ có Lý tiên sư là người duy nhất biết. Thực ra là ở bên trong đạo bào của Lý tiên sư.

Bản “Hóa Linh Quyết” của Lý tiên sư so với “Khô Vinh Quyết” trong tay Từ Thanh Phàm còn muốn cũ nát hơn. Dưới sự ăn mòn của thời gian, “Hóa Linh Quyết” đã ngả sang màu vàng, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ bị phá nát. Mặt sau cùng quyển sách, có vài trang đã mất đi hoàn toàn, giống như do người nào cố ý xé bỏ, từ vết rách phán đoán, có thể thấy thời gian đã trải qua rất lâu. Hiển nhiên không phải Lý tiên sư gây ra.

Tuy nhiên dù là tàn quyển, nhưng Từ Thanh Phàm đã thỏa mãn.

Nghe nói, “Hóa Linh Quyết” này khi luyện hóa thành vật, sau đó tự dung nhập vào bản thân trở thành đạo pháp. Cứ như vậy, uy lực từ từ tăng cao, vô hình trung đối với người có thiên phú tu luyện không tốt sẽ giảm bớt khó khăn rất nhiều. Từ Thanh Phàm tự biết với tư chất của mình, nếu không có gì biến hóa thì cuộc đời này, thành tựu cao nhất của hắn cũng chỉ có thể dừng lại tại cảnh giới Linh Tịch hậu kỳ mà thôi. Tuy nhiên, với bản Hóa Linh quyết này, có thể sẽ cấp cho mình một con đường khác không chừng.

- Đây không phải là cơ duyên trong truyền thuyết sao?

Từ Thanh Phàm nhìn quyển Hóa Linh quyết tàn khuyết trong tay lẳng lặng suy nghĩ.

Bất quá, Từ Thanh Phàm quyết định công pháp “Hóa Linh Quyết” này tạm thời sẽ không dùng tới. Vì công pháp tu tiên không phải tùy tiện có thể tu luyện. Thuộc tính bất đồng, công pháp bất đồng có thể sẽ dẫn tới xung đột. Lục Hoa Nghiêm chính vì miễn cưỡng tu luyện Khô Vinh Quyết, tẩu hỏa nhập ma mà chết, điểm này Từ Thanh Phàm tuyệt đối sẽ không quên.

- Đạo hữu, người đã nói chỉ cần ta giao cho người “Hóa Linh Quyết”. Sau đó người sẽ tha mạng cho ta đúng không?

Lúc này, âm thanh mang theo chút kinh hoảng của Lý tiên sư vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Từ Thanh Phàm.

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng và hoảng sợ của Lý tiên sư, Từ Thanh Phàm gật đầu nói:

- Cái này là tất nhiên, ta nói chuyện luôn luôn giữ lời.

Vừa nói, trên ngón tay của Từ Thanh Phàm đột nhiên xuất hiện một cây cỏ nhọn màu xanh nhạt. Ngay khi Lý tiên sư còn chưa kịp phản ứng, nó đã đâm xuyên qua “Linh Hải huyện”, lập tức phế bỏ tu vi của hắn.

Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, khuôn mặt của Lý tiên sư trong nháy mắt đã trở nên già nua rất nhiều. Khuôn mặt vốn hồng hào của hắn dần dần xuất hiện nhiều nếp nhăn, mà mái tóc bạc vốn dày đặc, chính tề của hắn trong thoáng chốc trở nên mỏng manh đi rất nhiều, bộ dạng uể oải giống như lão nhân vậy.

Sau khi thấy hình dạng của Lý tiên sư, Từ Thanh Phàm hơi lắc đầu. Con người đúng là như vậy, biết rõ bản thân khi đạo hạnh bị phế thì tuổi thọ sẽ bị giảm đi, cho dù sống sót cũng không sống được bao lâu. Nhưng nếu phải lựa chọn lại thì vẫn như cũ mà giữ lại mạng sống. Những người có dũng khí đối mặt tử vong dẫu sao cũng chỉ là số ít.

Cảm thán một lúc, Từ Thanh Phàm chú ý tới phụ tử Trương Hải vẫn đang hoảng sợ nấp trong góc.

Thấy ánh mắt Từ Thanh Phàm nhìn về phía mình, phụ tử Trương Hải không thể là làm gì hơn là lập cập bước ra trước mặt Từ Thanh Phàm, run rẩy nói:

- Cái... này... Tiên sư, phụ tử chúng ta đều không làm chuyện gì xấu cả, chỉ bị yêu đạo mê hoặc, giúp hắn thu nhập tài liệu mà thôi. Cũng không biết yêu đạo này gây tai vạ tại nhân gian, may mà tiên sư anh minh vô cùng, vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của hắn. Phụ tử hai người ta tạ ơn tiên sư.

Vừa nói, Trương Hải dắt Trương Hổ hướng về Từ Thanh Phàm cúi người hành lễ, giống như thoát khỏi đại khổ, mai kia sẽ báo đáp vậy.

Nhìn Trương Hải vội vàng vạch rõ mối quan hệ với Lý tiên sư, lại liên tưởng trước kia đối với Lý tiên sư rất cung kính, trong mắt Từ Thanh Phàm không khỏi hiện lên một tia chán ghét, nhưng vẫn lạnh nhạt nói:

- Yên tâm đi, ta đối với phạm nhân sẽ không ra tay.

- Vậy là tốt rồi, ta đã nói mà, tiên sư nhất định sẽ không so đo với mấy phạm nhân chúng ta.

Sau khi nghe được Từ Thanh Phàm nói, Trương Hải trên mặt lộ ra nụ cười phóng túng, nịnh bợ nói. Bên cạnh Trương Hổ vâng vâng dạ dạ.

Từ Thanh Phàm không để ý tới những lời nịnh bợ của hai người, trong miệng khẽ quát một tiếng:

- Định thân.

Sau đó, phụ tử Trương Hải hoảng sợ phát hiện thân thể của mình không thể nhúc nhích. Trương Hải không ngừng hoảng sợ van xin kêu to, còn Trương Hổ tỉnh táo hơn chút, hỏi:

- Tiên sư, đây là ý gì? Ngài không phải đã nói là đối với phạm nhân sẽ không ra tay sao?

- Mặc dù ta nói sẽ không ra tay với phạm nhân, nhưng các người mưu tài, sát hại tính mạng người khác. Ta sẽ để Trương Long báo quan. Đề phòng các người đào thoát nên thi triển một ít thủ đoạn nhỏ.

Từ Thanh Phàm lãnh đạm nói.

Sau khi nói xong, phụ tử Trương Hải phát hiện Từ Thanh Phàm vẫn đứng trước mặt hai người bỗng nhiên biến mất. Cùng với sự biến mất của hắn còn có Lý tiên sư đang uể oải nằm trên mặt đất cũng không thấy đâu. Chỉ để lại lời nói không ngừng quanh quẩn trong phòng:

- Biến đá thành vàng? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy. Con người có giấc mộng cũng được, nhưng không nên có vọng tưởng. Cũng không vì vọng tưởng của mình mà trở nên mù quáng, lại càng không vì chút lợi nhỏ mà làm những chuyện thương thiên hại lý. Phải biết rằng, dù người làm gì thì ông trời đều biết rõ.

9. Ly Khai

Mang theo Lý tiên sư rời khỏi Trương phủ, Từ Thanh Phàm dùng “Tam Trọng Thanh Lăng” bay ra khỏi trấn. Hắn nhớ rõ chính mình đã gặp một đạo quan đồ nát nơi gò núi bên ngoài trấn. Tại đó sắp xếp cho Lý tiên sư ở vô cùng thích hợp.

- Trên thế giới này, bất kì nơi đâu cũng có quy tắc của nó. Không nên vì lực lượng bản thân mà làm xằng làm bậy, bỏ qua quy tắc ấy. Phải biết rằng, ở đâu cũng có người so với người cường đại hơn nhiều.

Đem Lý tiên sư tới trước cửa sau của đạo quan, thấy vẻ mặt tuyệt vọng của hắn, Từ Thanh Phàm nhẹ giọng nói.

Sau đó, Từ Thanh Phàm cũng không nhìn vẻ mặt của Lý tiên sư nữa. Hắn trực tiếp ngự “Tam Trương Thanh Lăng”, hóa thành một đạo màu xanh thẫm, bay về chỗ rừng cây nhỏ, nơi vừa rồi cùng ở một chỗ với Trương Long.

Gió đêm hiu hiu thổi, nhưng không cách nào dập tắt sự lo lắng trong lòng Trương Long.

Hắn cũng không phải là loại người vì muốn báo thù mà mắc kẹt tất cả. Khi Từ Thanh Phàm rời đi, Trương Long vẫn lo lắng không thôi. Mặc dù trong lòng hắn, Từ Thanh Phàm là một người có võ công cao cường, nhưng cao đến đâu khi so với tu tiên giả cũng chênh lệch một trời một vực. Thấy Từ Thanh Phàm mãi không trở về, Trương Long đã có chút hối hận vì lúc Từ Thanh Phàm muốn đi dò xét Trương gia, hắn đã không ngăn cản lại.

- Người ở chỗ này lo lắng cái gì? Sợ ta không báo thù được cho người sao?

Ngay khi Trương Long vẫn đang đi đi lại lại, đột nhiên thanh âm của Từ Thanh Phàm vang lên sau lưng hắn.

Thấy Từ Thanh Phàm xuất hiện sau lưng mình, đầu tiên Trương Long lấy làm kinh hãi, sau đó mừng rỡ hỏi:

- Người đã trở về à? Không có việc gì là tốt rồi, ta còn cứ lo rằng người bị tiên sư kia phát hiện chứ.

- Ồ? Ta còn đang nghĩ người lo rằng ta không cách nào báo thù cho người được cơ đấy?

Chứng kiến bộ dáng mừng rỡ không giống như làm bộ của Trương Long, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi có chút ấm áp, vừa cười vừa nói

- Thù nhất định phải trả, nhưng đây là thù của ta. Nếu như bởi vì nó mà liên lụy đến người vô tội thì sẽ không tốt lắm.

Nghe Từ Thanh Phàm hỏi, Trương Long nói.

Từ Thanh Phàm bình tĩnh nhìn chăm chú vào mắt của Trương Long. Thật không ngờ một người phóng đảng, ngang ngạnh như hắn lại có bộ mặt chân thành như vậy. Vì thế, Từ Thanh Phàm cười hỏi:

- Người không hỏi xem ta có báo thù được cho người không à?

- Chẳng lẽ người giúp ta báo thù?

Thấy bộ dạng tủm tỉm cười của Từ Thanh Phàm, Trương Long không tin nổi hỏi.

- Lý tiên sư nợ cùng với phụ thân ta có chút giao hảo, nên ta đã khuyên hắn trở về núi rồi. Về phần Trương Hải, Trương Hổ cùng toàn bộ gia đình, ta đã chế phục. Bởi vì người nói muốn tự tay báo thù. Hiện tại người đã có thể quang minh chính đại quay về Trương gia rồi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói ra. Hắn cũng không muốn cho Trương Long biết thân phận tu tiên giả của hắn.

- Thật sao?

Trương Long dường như vẫn không thể tin nổi.

- Ta lừa người làm gì?

Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói.

Nhìn thấy ánh mắt không giống như giả dối của Từ Thanh Phàm, nhất thời Trương Long ngăn cả người ra. Tâm tư muốn báo thù đã ẩn tàng trong lòng Trương Long suốt một năm qua, nhưng hắn biết mình không

có năng lực để báo thù. Vì thế, lòng báo thù của hắn không hề để lộ ra ngoài, thậm chí còn sợ đem nằm mơ chính mình nói ra.

Bây giờ bản thân đã có thể báo thù sao??

Sững sốt một hồi lâu, Trương Long xoay mạnh người, hướng về phía Cổ Sơn trấn mà chạy thực mạng, giờ khắc này hắn đã chờ lâu lắm rồi.

- Chờ một chút.

Từ Thanh Phàm đột nhiên lắc mình tới trước mặt Trương Long, chặn đường đi của hắn rồi nói.

- Sao vậy? Còn có chuyện gì à?

Trương Long giật mình hỏi.

Trương Long biết hắn có thể tự mình báo thù, dĩ nhiên trong thời gian ngắn mắt hắn đã hiện lên đầy tơ máu. Trong Từ Thanh Phàm lòng không khỏi than thầm, cừu hận quả nhiên khiến cho người ta điên cuồng. Nhưng Từ Thanh Phàm cảm giác được Trương Long cả ngày lẫn lộn trên phố chợ, có lẽ ngày xưa đã từng không ít chuyện bất xấu. Nhưng dù sao lương tâm hắn cũng không cho phép một người như vậy bị cừu hận hủy diệt đi. Vì vậy hắn hỏi:

- Người định làm gì?

- Còn hỏi nữa sao? Ta phải đi về đem hai tên súc sinh Trương Hải, Trương Hồ kia mà rút gân chặt xương, báo thù cho cha ta.

Trương Long nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Sau đó thì sao?

Từ Thanh Phàm hỏi tiếp.

- Sau đó thì...

Nghe được câu hỏi của Từ Thanh Phàm, Trương Long định nói gì đó, nhưng đột nhiên lại ngẩn người ra.

- Sau đó ngươi sẽ bị quan phủ truy nã với tội danh giết người. Từ đó về sau chỉ có thể sống những năm tháng cuối đời trong nhà lao mà thôi.

Từ Thanh Phàm tiếp lời hắn nói.

- Nhưng bọn họ giết cha ta. Còn có rất nhiều thức bá bình thường đối với ta rất tốt cũng bị giết nữa.

Trương Long gầm nhẹ, thần sắc có vẻ bị kích động.

Thấy bộ dạng đó của Trương Long, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi than một tiếng, âm thầm thì triển một đạo pháp có thể làm bình tĩnh lòng người “Thanh Lương Quyết”. Chứng kiến thần sắc của Trương Long dần dần hồi phục, sau đó hắn nói tiếp;

- Thân là con, báo thù cho cha cũng là phải đạo. Nhưng con người có thể vì trả thù mà sống, cũng như sống chỉ để báo thù, càng không thể làm cho thế giới của mình tràn ngập sự báo thù được. Vì nó mà phạm tội, phụ thân người ở dưới suối vàng, chứng kiến được điều đó liệu có vui không?

Nghe thấy thế, thần sắc Trương Long bắt đầu biến đổi, hiển nhiên là đang đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng cũng lộ ra thần sắc chán nản, mang theo thanh âm suy yếu hỏi:

- Ta phải làm gì bây giờ?

- Báo quan đi. Một năm nay, phụ tử Trương Hải dựa vào Lý tiên sư làm chỗ dựa, hoành hành không có kị, nhất định sẽ để lại nhiều bằng chứng. Báo quan là sự lựa chọn tốt nhất.

Từ Thanh Phàm nói.

- Báo quan?

Trương Long lẳng lặng đứng ở giữa rừng cây nhỏ, thì thào lẩm bẩm.

Gió đêm rét thấu xương, lạnh ngắt. Nhưng Trương Long còn đang sững người đứng đó cũng không phát hiện ra Từ Thanh Phàm đã biến mất đi tự lúc nào.

.....

- Công tử, hai tên này xử lý như thế nào?

Một gia đình chỉ vào phụ tử Trương Hải, trong giọng nói mang theo sự nịnh nọt hướng về Trương Long mà hỏi.

Trương Hải trở thành gia chủ của Trương gia vốn danh không chính, ngôn không thuận. Một năm nay không ngừng tiêu phí gia sản mấy trăm năm Trương gia tích góp được, nên càng mất lòng người. Vì vậy, sau khi hẳn cùng với bọn gia đình hộ viện ủng hộ bị Từ Thanh Phàm chế trụ, rất nhanh chóng Trương Long đã nắm đại cục vào trong tay.

Nhìn gia đình nọ tươi cười nịnh nọt, Trương Long cau mày lại, không khỏi chán ghét. Khi mình bị đuổi ra khỏi Trương gia, mấy tên gia đình này nói khó nghe đến mức tận bây giờ hẳn còn nhớ kỹ. Nhưng lúc không chế được thế cục của Trương gia, mấy tên đó lại bắt đầu gọi hẳn là “Công tử”. Còn công tử cùng với gia chủ mà họ vẫn cung kính hầu hạ trước kia lại biến thành “hai tên này”.

Nhưng Trương Long cũng chẳng có tâm tình tìm mấy người này gây khó dễ, chỉ là thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm vào hai cha con Trương Hải đang đứng bất động, do dự một hồi rồi thở dài mà nói:

- Đem bọn họ đưa đến quan phủ đi.

Trời đêm sáng trong, từng đám mây lơ lửng trôi. Mà Từ Thanh Phàm lại đang lẳng lặng ẩn dấu, đứng bên cạnh một trong những đám mây đó, nhìn thấy hết sự việc xảy ra phía dưới. Thấy Trương Long vẫn còn giữ lại được lý trí mà đem cha con Trương Hải đi đến quan phủ, Từ Thanh Phàm không khỏi mỉm cười. Hẳn cũng không lưu lại, ngự “Tam Trượng Thanh Lăng” bay nhanh về hướng Nam hoang.

- Nam hoang! Mình rời đi đã nhiều năm như vậy, tộc nhân có còn nhớ đến bộ dáng của mình hay không? Bọn họ còn sống hay không?

Bay giữa không trung, Từ Thanh Phàm cảm thấy Nam hoang càng lúc càng gần. Trong lòng tràn đầy tâm tình phức tạp, tựa như chờ mong, lại tựa như sợ hãi.

10. Nam Hoang

- Tiên nhân là những người có thể ăn gió uống sương, sáng đi nam chiều về bắc.

Lúc nhỏ, khi Từ Thanh Phàm cùng đọc sách với Nhị trưởng lão, đã thấy giới thiệu như vậy.

Những lời này nói lên năng lực huyền diệu vô cùng của tiên nhân. Nhưng trên sự thật, đây chỉ là sự tưởng tượng của phàm nhân mà thôi. Sức lực của con người có hạn, dù năng lực của tiên nhân rất lớn, tuy nhiên, trên cơ bản cũng chỉ mạnh hơn phàm nhân một chút mà thôi, nào có thể “Sáng nam chiều bắc” được? Có lẽ các tông sư đạt đến Đại Thừa kỳ mới làm được. Nhưng để đạt đến cảnh giới Đại Thừa kỳ, trong lịch sử của thế giới tu tiên có bao nhiêu người đây?

Con đường tu tiên dài rộng, đầy gian khổ, càng đến sau này càng khó. Có thể tiến thêm một bước, có thể đạt đến cảnh giới Đại Thừa là vạn người có một. Thiên phú hơn người, nỗ lực chuyên cần, cơ duyên khả ngộ bất khả cầu, nếu thiếu một trong những thứ đấy thì không thể được. Nhưng tu tiên giả có thể hội đủ ba điều trên, lại có bao nhiêu?

Nghĩ đến lúc ban đầu, khi Lục Hoa Nghiêm mang theo Từ Thanh Phàm bay từ Nam Hoang về Cửu Hoa Sơn, cũng mất một ngày đêm. Mà lấy công lực bây giờ của Từ Thanh Phàm, tự nhiên không thể so sánh với Lục Hoa Nghiêm khi đó. Mặc dù có pháp khí “Tam Trượng Thanh Lăng” giúp đỡ cũng phải mất liên tục bảy ngày mới đến được biên giới Nam Hoang.

Tuy Từ Thanh Phàm sau khi đạt đến cảnh giới Linh Tịch Kỳ linh khí trong cơ thể đã hóa chất, tinh thuần hùng hậu, không lúc nào không được thiên địa ngũ hành chi khí bổ sung hỗ trợ. Nhưng ngay cả vậy, bảy

ngày không ngừng bay đi cũng làm cho linh khí trong cơ thể hắn khô kiệt, mà tinh thần lại càng uể oải hơn so với thân thể.

Bây giờ Từ Thanh Phàm lại chẳng quan tâm đến những điều ấy, hắn chỉ ngự “Tam Trọng Thanh Lăng” dừng lại một cách yên lặng trên bầu trời của vùng biên giới, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Nam Hoang.

Người ta nói đứng càng cao thì nhìn càng xa, mặt dù bây giờ Từ Thanh Phàm đứng trên trời cao mấy trăm trượng, phóng mắt nhìn khắp Nam Hoang. Nơi đây vẫn như cũ, tầng tầng lớp lớp các dãy núi, tựa hồ vô cùng vô tận, kéo dài đến tận phía chân trời.

Dường như trời cao đem tất cả ân sủng của mình đều dành cho trung thổ phồn hoa. Nơi đó khí hậu ôn hòa, đất đai phì nhiêu, nhiều đồng bằng sông núi. So ra, Nam Hoang quả thật không được sủng ái, đất đai thì hoang vu, nhiều ao đầm trũng độc, có nhiều chướng khí, dã thú hoành hành, một mảnh sơn cùng thủy tận. Trên đường từ trung thổ phồn hoa đến đây, lại nhìn thấy Nam Hoang như vậy, hẳn là sự khác biệt quá bất công rồi.

Dù vậy, khi nhìn thấy Nam Hoang, Từ Thanh Phàm lại cảm thấy thân thiết hơn. Vì nơi đây có gia viên họ Từ? Hay là có những kí ức ngày thơ bé của hắn?

Đứng yên trên bầu trời rất lâu, cảm xúc trong lòng đầy phức tạp, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng, sau đó cười “Tam Trọng Thanh Lăng” từ từ bay xuống mặt đất. Dưới chân vẫn chỉ là vài cọng cỏ dại sinh trưởng một cách thưa thớt, trong ánh hoàng hôn của mùa thu càng làm tăng thêm vẻ hoang vu.

Tính toán số linh thạch cần thiết, Từ Thanh Phàm cúi người xuống bố trí một trận pháp phòng ngự cơ bản nhất. Lúc bàn tay chạm vào nền đất dưới chân, hắn đã cố gắng ngăn cản sự xúc động mạnh mẽ trong lòng. Sau đó Từ Thanh Phàm đi vào trong, khởi động trận pháp phòng ngự, một tầng quang hoa màu trắng nhạt xuất hiện bao phủ ba thước quanh người. Hắn bắt đầu khoan chân ngồi xuống, phục hồi linh khí trong cơ thể đã tiêu hao quá độ.

Nam Hoang hung hiểm vô cùng, yêu thú, yêu quái rất nhiều. Mặc dù Từ Thanh Phàm bây giờ chỉ ở vị trí biên giới của Nam Hoang, nhưng vẫn không dám lơ là, mất cảnh giác. Đặc biệt là lúc ngồi luyện công, tâm thần lơ đãng, khi nguy hiểm ập đến cũng không thể không có thủ đoạn để phòng ngự. Tuy thủ đoạn cực kỳ hạn chế, số lượng linh thạch Từ Thanh Phàm mang theo chỉ đủ để bố trí một trận pháp cấp thấp nhất, nhưng lúc nguy hiểm cũng giúp Từ Thanh Phàm chống đỡ một đoạn thời gian để có sự chuẩn bị. Dù sao nơi đây chỉ là biên giới của Nam Hoang, không thể xuất hiện yêu thú nào đó quá lợi hại được.

Trước lúc nhập định, Từ Thanh Phàm còn tỉ mỉ kiểm tra nhiều lần trận pháp phòng ngự mà mình vừa mới thiết lập. Sau khi xác định không có vấn đề gì, rốt cuộc hắn cũng từ từ nhắm mắt, ngồi luyện công phục hồi linh lực.

Lúc người tu tiên dã tọa luyện công, không hề có khái niệm về thời gian. Hơn nữa, trên đường bay không ngừng nghỉ, cho nên linh khí trong cơ thể của Từ Thanh Phàm đã tiêu hao rất nghiêm trọng, lần luyện công lần này bất tri bất giác đã trôi qua ba ngày.

Từ Thanh Phàm cảm thấy linh khí trong cơ thể hoàn toàn phục hồi, nên đã kết thúc việc luyện công mà từ từ mở mắt. Phía trước vẫn là cảnh tượng ánh chiều tà lúc mặt trời xuống núi. Dưới ánh sáng đó, cả Nam Hoang mang theo màu vàng rực rỡ, càng làm tăng thêm phần thần bí.

Nhưng tình cảnh trước mắt lại làm cho Từ Thanh Phàm hết sức kinh ngạc. Bên ngoài trận pháp phòng ngự ban đầu, không biết từ lúc nào đã tràn đầy các loại quái thú: có hắc lang, hắc hổ, hắc mãng... trên bầu trời còn có một số lượng lớn hắc ưng, đưa mắt nhìn tới, hình như cả thiên địa đều một màu đen vậy. Tất cả đều vây quanh Từ Thanh Phàm, lộ ra những ánh mắt với màu sắc quỷ dị, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Kỳ quái là, Từ Thanh Phàm từ nhỏ đã sinh sống ở Nam Hoang, vậy mà từ trước đến nay hắn chưa từng gặp qua những dã thú màu đen này. Hơn nữa, sau khi chúng vây chặt Từ Thanh Phàm lại, cũng không giống như tưởng tượng thường ngày mà vội vàng công kích con mồi, bây giờ chỉ gắt gao đem Từ Thanh Phàm “bảo vệ”. Mặt khác, các loại dã thú mặc dù chủng loại khác nhau, nhưng đứng lại hòa thuận. Giữa chúng mơ hồ hình thành nên trận hình, giống như có người đang khống chế vậy.

- Đây là..... Huyết Lang sao?

Từ Thanh Phàm nhìn qua trận pháp phòng ngự, tỉ mỉ quan sát các loại dã thú bao vây xung quanh mình, cuối cùng nhận ra một loại dã thú gần hãn nhất. Con hắc lang trước mắt này, nếu thu nhỏ thân hình lại một nửa, đổi màu đen thành màu xanh, sau đó đem đồ án hỏa diễm màu xanh trên đầu nó bỏ đi, không phải là hình dạng của Huyết Lang đã hoành hành ở Nam Hoang hồi Từ Thanh Phàm còn nhỏ hay sao?

- Bạo Hổ, Giác Mãng, Thiết Dực Ưng, chúng nó sao lại biến thành hình dạng này?

Sau khi nhận ra được Huyết Lang, Từ Thanh Phàm cũng rất nhanh nhận ra được các loại dã thú khác. Đối với sự biến đổi kinh người này của các dã thú, trong lòng hãn kinh ngạc không thôi. Những dã thú này lúc hãn còn nhỏ đều là bá chủ một phương, bây giờ không chỉ lông da đều bị biến thành màu đen, thân thể to hơn mấy lần so với trước, đầu còn xuất hiện một đồ án hỏa diễm màu xanh tím nữa, quái dị vô cùng.

- Sau khi bản thân rời khỏi Nam Hoang, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Từ Thanh Phàm nghĩ đến mà kinh hãi trong lòng.

Sau khi thấy Từ Thanh Phàm đứng dậy, các dã thú vây quanh Từ Thanh Phàm bắt đầu dao động, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại. Sau đó Từ Thanh Phàm thấy những dã thú trước mắt lần lượt tránh ra hai bên, tạo thành một con đường rộng rãi ở giữa. Mà một người da màu ngăm đen thân cao gần một trượng lại đột nhiên xuất hiện, dọc theo thông đạo chậm rãi đi đến trước mặt Từ Thanh Phàm. Ở trước mặt người này, vẻ mặt dữ tợn của dã thú lại giống như mèo nuôi trong nhà vậy, mỗi khi người này bước về trước một bước, dã thú bên cạnh hãn liền nằm xuống một cách thuần phục, dường như đang bái lạy hãn vậy.

Thấy tình cảnh trước mắt, dù Từ Thanh Phàm có chậm chạp đến mấy đi nữa cũng biết những dã thú vây quanh mình là do người này khống chế.

Sau khi người thần bí này đến gần, Từ Thanh Phàm phát hiện trên trán người này cũng có đồ án màu xanh tím giống như các dã thú đó. Chỉ là trông càng sinh động hơn, không ngừng chớp chớp những quang mang màu xanh tím nhàn nhạt, giống như trên trán hãn thật sự có một đóa hỏa diễm không ngừng thiêu đốt vậy. Qua cảm giác của Từ Thanh Phàm, phát hiện trên người thần bí này không có chút linh khí ba động nào, hiển nhiên không phải là người tu tiên. Nhưng hãn lại phát ra uy áp quỷ dị, làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Sau khi thấy người thần bí đến trước mặt, lại chỉ lạnh lùng nhìn mình, không có ý chào hỏi hay giới thiệu gì cả. Từ Thanh Phàm không biết làm sao đành phải nói trước:

- Tại hạ Từ Thanh Phàm là tu sĩ của Cửu Hoa Môn, xin hỏi các hạ là ai? Vì sao điều khiển các loại dã thú này vây quanh tại hạ?

Người trước mắt này không biết là bạn hay là địch, mặc dù bây giờ còn chưa thấy rõ địch ý của đối phương, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không dám tùy tiện bỏ đi trận pháp phòng ngự vây quanh mình.

- Rời khỏi nơi này, Nam Hoang là thánh địa của Cửu Lê Tộc.

Người thần bí đó cuối cùng cũng nói chuyện, âm thanh trầm thấp khàn khàn, mang theo cảm giác quỷ dị rung động phách, nhưng lại giống như thật lâu không có nói chuyện.

Sau khi nghe người thần bí nói, Từ Thanh Phàm hơi nhíu mày, đáp.

- Tại hạ từ nhỏ lớn lên ở Nam Hoang, mặc dù đã gần ba mươi năm chưa trở về, nhưng trong ấn tượng của tại hạ, Nam Hoang hình như không phải là mảnh đất của một nhà hay một tộc nào.

- Rời khỏi nơi này, Nam Hoang là thánh địa của Cửu Lê Tộc.

Thần bí nhân không thèm để ý đến lời đáp của Từ Thanh Phàm, chỉ nói một cách cố chấp.

- Tại hạ lần này trở lại Nam Hoang thật sự có chuyện quan trọng, cũng không thể trở về bây giờ.

Từ Thanh Phàm nhìn thấy ánh mắt chết chóc lạnh lùng của Thần bí nhân, nhíu mày giải thích.

- Rời khỏi nơi này, Nam Hoang là thánh địa của Cửu Lê Tộc.

Thanh âm vẫn trầm thấp khàn khàn như trước, nhưng trong lời nói lại cảm giác như có một tia phẫn nộ, cuối cùng cũng làm cho Từ Thanh Phàm biết được “Người trước mắt này vẫn còn có cảm tình”.

Nghe được lời nói của thần bí nhân này liên tiếp có ngữ khí ra lệnh, cho dù tính khí của Từ Thanh Phàm có tốt hơn nữa cũng nhịn không được mà tức giận. Mặc dù người trước mắt này vô cùng quý dị, hơn nữa có thể không chế vô số dã thú, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không sợ, vì thế hần thần nhiên nói:

- Tại hạ có chút trần duyên cần đến Nam Hoang giải quyết, cho nên quyết không thay đổi chủ ý mà rời đi. Nhưng có lẽ các hạ sẽ thay đổi chủ ý cũng nên.

Ngay khi Từ Thanh Phàm tưởng rằng thần bí nhân sẽ lặp lại lời nói trước đó, nhưng hần chỉ lạnh lùng nhìn Từ Thanh Phàm một cái. Trong chớp mắt Từ Thanh Phàm dường như cảm thấy có một đạo quang mang màu xanh tím từ trong ánh mắt của thần bí nhân chớp lên, sau đó, hần cũng không nói gì nữa, chỉ chuyển thân theo đường cũ, yên lặng mà rời đi.

- Phục tùng. Hoặc là Tử vong.

Theo âm thanh buông xuống, những dã thú vốn dĩ vẫn nằm yên lặng chung quanh liền sôi nổi đứng dậy, từng trận gầm gừ hướng về trận pháp mà Từ Thanh Phàm đang đứng.

11. Ma Tung

Nhìn những dã thú biến dị ở xung quanh đang lũ lượt há mồm xông về phía mình cắn xé, trong lúc nhất thời, nhìn khắp nơi chỉ toàn một màu đen kinh khủng. Nhưng Từ Thanh Phàm không hề hoảng loạn, càng không có hành động gì. Bởi vì hần muốn thông qua trận pháp phòng ngự mà mình thiết lập để xem lực công kích của những dã thú này rốt cuộc như thế nào.

Mặc dù trận pháp phòng ngự do Từ Thanh Phàm thiết lập này chỉ là trận pháp phòng ngự cấp thấp nhất, nhưng dù sao vẫn là sự kết tinh trí tuệ của vô số tiên nhân từ hàng vạn năm nay, nên vô cùng kỳ diệu. Vì vậy, nó cũng thừa sức chịu ba bốn lần toàn lực công kích của Tu Tiên giả Tích Cốc Hậu Kỳ.

Nhưng kết quả thấy được lại làm cho Từ Thanh Phàm hết sức kinh hãi.

Chỉ thấy lúc những dã thú biến dị này xông đến cách Từ Thanh Phàm ba thước, một trận bạch quang đột nhiên chớp lên. Đó chính là quang mang phòng hộ của trận pháp, ngăn chặn công kích của dã thú biến dị ở xung quanh. Dưới phản lực mạnh mẽ, các dã thú biến dị bị bắn ngược trở về, đụng vào các dã thú đang xông tới ở phía sau. Trong lúc nhất thời trận hình công kích của đàn thú trở nên hỗn loạn.

Mặc dù phòng ngự lần công kích đầu tiên thành công, nhưng dưới sự tấn công của những dã thú biến dị này, trận pháp phòng ngự cũng bị chấn động mãnh liệt, bạch quang của trận pháp đã mờ đi rất nhiều. Hiển nhiên là quá trình kháng cự vừa rồi đã hao phí rất nhiều linh lực. Thấy cảnh này, Từ Thanh Phàm bất giác hơi nhíu mày. Từ cường độ công kích mà xem thì những dã thú này có thực lực không thấp hơn tu tiên giả Luyện Khí kỳ. Mà với số lượng nhiều như vậy, trận pháp phòng ngự này có lẽ không cản được lâu nữa.

Điều làm cho Từ Thanh Phàm nghi hoặc là những dã thú trước mắt này tuy rằng có thể xưng bá Nam Hoang, nhưng đó là do chúng quen sống bầy đàn theo lượng lớn. Chứ thực lực từng con cũng không mạnh lắm. Thậm chí một số phạm nhân siêng năng tập luyện võ công cũng có thể giết chết nó, nhưng cuối cùng vì nguyên nhân gì mà chúng lại trở nên kinh khủng như bây giờ?

Trong khi Từ Thanh Phàm còn đang nhíu mày suy tư, tiếng kêu của hắc ưng bén nhọn vang lên. Khi dưới mặt đất đàn dã thú còn đang hỗn loạn, trên bầu trời những Thiết Dực Ưng biến dị lần lượt lao xuống công kích Từ Thanh Phàm. Nhất thời, đôi cánh của bọn chúng che kín cả bầu trời, giống như một đám mây đen áp xuống.

Thấy vậy, Từ Thanh Phàm biết rằng dựa vào trận pháp phòng ngự của mình thì không thể kiên trì được lâu. Vì thế hần hừ lạnh một tiếng, dưới chân đột nhiên chớp lên đám mây màu xanh mang Từ Thanh Phàm nhanh chóng bay lên bầu trời. Tạm thời thoát ly trận pháp phòng ngự, xông về phía Thiết Dực Ưng biến dị đang lao đến. Trên mặt không có hề có vẻ sợ hãi.

Mặc dù như thế là từ bỏ trận pháp phòng ngự, nhưng ở trên bầu trời hần chỉ phải đối mặt với sự uy hiếp của Thiết Dực Ưng biến dị, chắc chắn là sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ngay lúc tiếp xúc với những Thiết Dực Ứng biến dị đang lao xuống, từ mười ngón tay Từ Thanh Phàm đột nhiên xuất ra liên tiếp vô số Bạo Viêm Hoa màu đỏ tươi, ào ào bắn về phía những Thiết Dực Ứng trước mặt. Sau đó những tiếng nổ tung liên tiếp vang lên. Cuối cùng, những cánh hoa và lông vũ bị tàn phá không ngừng từ trên trời rơi xuống, trông vô cùng lộng lẫy.

Nhờ Bạo Viêm Hoa, Từ Thanh Phàm rút cuộc cũng tạo ra một con lối thoát nhỏ từ những đôi cánh của Thiết Dực Ứng biến dị. Nhìn thấy một mảng màu đen trước mắt mình cuối cùng cũng lộ ra tia sáng, Từ Thanh Phàm không hề ngừng lại, sử dụng “Tam Trọng Thanh Lăng” thông qua con đường đó bay cao lên không trung.

Sau khi Từ Thanh Phàm bay lên trên cao hơn so với Thiết Dực Ứng biến dị, pháp quyết lại biến đổi lần nữa, vô số “Tình Hoa” màu đen, từ trong tay hắn hóa ra, ném xuống phía dưới. Trong chớp mắt, dưới chân của Từ Thanh Phàm như có một trận mưa hoa màu đen, cảnh sắc vô cùng mỹ lệ.

Đáng tiếc, những dã thú biến dị này lại không hiểu cảnh đẹp trước mắt. Sau một lúc hỗn loạn, Thiết Dực Ứng biến dị điều chỉnh đội hình, lại một lần nữa xông về phía Từ Thanh Phàm ở trên đầu. Nhưng không ngờ gặp phải những đóa hoa màu đen đang bay xuống. Cuối cùng, hai màu đen của “Tình Hoa” cùng Thiết Dực Ứng cũng đụng độ nhau, “Tình Hoa” vỡ ra thành “Tình Vụ”, màu trắng lập tức bao phủ vùng trời dưới chân Từ Thanh Phàm. Trong màn “Tình Vụ” màu trắng, Thiết Dực Ứng biến dị đều cảm thấy thân thể bắt đầu trở nên mê man, không thể không chế được đôi cánh của mình, lần lượt rơi từ trên trời xuống. Không có một con nào có khả năng đến trước Từ Thanh Phàm ba thước.

Nhìn thấy thân thể của những dã thú biến dị này bị “Tình Vụ” làm cho mê man, Từ Thanh Phàm thở nhẹ một tiếng. Như thế thì những dã thú biến dị này cũng dễ giải quyết hơn nhiều.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tay Từ Thanh Phàm vẫn không dừng lại. Vô số “Tình Hoa” từ trên tay hắn không ngừng được hóa ra, sau đó theo hướng gió, rơi liên tiếp xuống phía dưới, nhanh chóng bao vây lấy thân thể của những dã thú biến dị. Lập tức mặt đất dưới chân Từ Thanh Phàm bị màu trắng của “Tình Vụ” bao phủ khắp nơi.

Từ Thanh Phàm sử dụng “Tam Trọng Thanh Lăng” đứng yên lặng trên bầu trời cao, trầm mặc nhìn sự tàn phá bừa bãi của “Tình Vụ”. Rất lâu sau đó, làn gió nhẹ khô hanh mà lạnh lẽo của Nam Hoang cuối cùng cũng thổi tan “Tình Vụ” màu trắng. Còn trên mặt đất, cảnh sắc vẫn luôn bị “Tình Vụ” che chắn cuối cùng cũng hiện ra trước mắt Từ Thanh Phàm.

Trên mặt đất Nam Hoang thê lương, vô số dã thú biến dị màu đen ngã rạp ra trên đó, tựa như cả mặt đất đều là một màu đen. Những tiếng gầm rú của những con dã thú đó càng làm cho Nam Hoang thêm vẻ hoang vu thần bí.

Thấy những dã thú biến dị này đều bị mình đánh bại, khóe miệng của Từ Thanh Phàm khẽ lộ ra nét tiếu ý, điều khiển “Tam Trọng Thanh Lăng” bay nhanh xuống mặt đất. Đến khi cách mặt đất gần một trượng, Từ Thanh Phàm mới dừng lại. Những dã thú biến dị ngã đầy đất, trong đầu không ngừng kêu ong ong.

- A?

Từ Thanh Phàm tìm kiếm hồi lâu rồi kinh ngạc lẩm bẩm.

- Người kia mới vừa rồi đi chỗ nào? Sao không thấy trong đám dã thú này nhỉ?

Sau khi tìm kiếm vài vòng, Từ Thanh Phàm vẫn không tìm được con người thần bí có khí chất quý dị vừa rồi, bắt đầu dĩ chỉ có thể từ bỏ. Nhưng trong lòng lại vô cùng hoài nghi, thần bí nhân này như thế nào lại biến mất, phải biết rằng vừa rồi Từ Thanh Phàm vẫn luôn đứng trên không quan sát tình cảnh dưới mặt đất, nếu thần bí nhân chạy trốn hẳn phải phát hiện ra chứ.

- Chẳng lẽ tên này biết thuật di sao?

Nghĩ đến đây Từ Thanh Phàm không khỏi thấy cách nghĩ của mình quá buồn cười. Nên biết rằng loại đạo thuật “Thuần Di” chỉ là thứ trong truyền thuyết, ngay cả là cao thủ Đại Thừa Kỳ cũng không nhất định biết.

Đè nén sự ngạc nhiên trong lòng xuống, từ trên “Tam Trượng Thanh Lăng”, Từ Thanh Phàm lắc mình xuống mặt đất, lật xem xét một số thân thể của dã thú biến dị. Bất chấp nó không ngừng giãy dụa gầm rú, hắn từ từ đưa linh khí vào và bắt đầu quan sát tình huống trong cơ thể của dã thú biến dị một cách tỉ mỉ. Trong lòng Từ Thanh Phàm đối với việc những dã thú này vì sao biến thành dạng bây giờ hết sức tò mò.

Theo linh khí không ngừng di chuyển trong cơ thể của dã thú này, vẻ mặt của Từ Thanh Phàm dần dần trở nên ngưng trọng, giống như gặp phải chuyện kinh khủng đến mức khó tin. Không dám đưa ra xác định, Từ Thanh Phàm lại liên tiếp dò xét mấy thân thể dã thú biến dị nữa, chẳng ngờ tình huống lại giống nhau như đúc, vẻ mặt bất giác trở nên khó coi.

- Ma Hóa Cửu Biến. Lại là Ma Hóa Cửu Biến.

Từ Thanh Phàm cười khổ nói.

- Tu ma giả, chẳng lẽ người vừa rồi là tu ma giả sao? Tu ma giả đã biến mất gần vạn năm nay chẳng lẽ lại sắp xuất hiện rồi sao?

“Ma Hóa Cửu Biến”, chính là đạo pháp mà tu ma giả dùng để luyện chế ma binh.

Ở thời viễn cổ, vốn dĩ không có phân biệt tu ma giả và tu tiên giả. Các tu sĩ đều gọi chung là tu đạo giả. Nhưng cũng không biết từ khi nào, có một tu sĩ thiên tư hơn người không thỏa mãn với tiến độ tu luyện chậm chạp của bản thân. Hắn bắt đầu đoạt lấy linh hồn và máu huyết của phạm nhân, kết hợp với âm uế chi khí trong thiên địa để tăng cường tu vi của chính mình. Sau khi tự mình tu luyện loại công pháp này, đạo hạnh của tu sĩ đó quả nhiên tăng tiến mãnh liệt. Không chỉ trong vòng thời gian trăm năm trở thành một trong những tu đạo giả cường đại nhất. Mà tu sĩ này cũng được hậu nhân gọi là “Ma Tổ”, công pháp loại này được gọi là Công Pháp Ma Đạo.

Theo sự lưu truyền của công pháp này, rất nhiều tu sĩ đều không chịu được sự hấp dẫn của việc tăng nhanh tu vi, lần lượt báii “Ma Tổ” làm sư phụ, cùng tu luyện công pháp này, và tự xưng là “Tu ma giả”. Đó là một thời kỳ hắc ám nhất của thế giới loài người, tu ma giả không kiêng nể đoạt lấy phạm nhân trong thế gian, lấy đi máu huyết và linh hồn của họ, tăng cường thực lực bản thân, tế luyện một số pháp khí tà ác. Trong thời gian không đến trăm năm, số lượng con người ở thần châu hạ thổ đã giảm đi một nửa, phạm nhân cả ngày đều sống trong sợ hãi, căn bản không biết mình sẽ chết lúc nào. Thường xuyên xuất hiện những chuyện hai, ba tu ma giả hợp lực hủy diệt cả một thành trì.

Nhưng công pháp này mặc dù huyền diệu vô cùng, hơn nữa tốc độ tu luyện cực nhanh, nhưng bị tu sĩ chính thống phản đối. Bởi vì phạm nhân là căn cơ của tu đạo giả, nếu mỗi một tu đạo giả đều tu luyện công pháp này, như vậy nhân loại cách ngày diệt vong không xa. Quan trọng hơn là, bởi vì tu luyện loại công pháp này còn phải kết hợp với âm uế chi khí trong thiên địa, công lực của tu ma giả sau khi đạt chút thành tựu chẳng ai không bị thay đổi tâm tính, mặc dù không đánh mất lý trí, nhưng tâm tính cũng trở nên quỷ quyết tà ác. Đây là điều mà tu sĩ chính thống không thể dung thứ. Sau đó lại có một số tu ma giả phát hiện linh hồn và máu huyết của tu sĩ đối với việc trợ giúp mình luyện công còn lớn hơn rất nhiều, bắt đầu điên cuồng đồ sát lẫn nhau và các tu đạo giả khác. Tu đạo giả chính đạo cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa, bắt đầu liên hợp lại đối kháng với Tu ma giả, từ đó bắt đầu gọi mình là Tu Tiên giả.

Từ đó, tu đạo giả bắt đầu phân chia làm hai phe phái khác nhau. Sau đó chính là cuộc chiến giằng co mấy trăm năm. Cuối cùng, sau khi Ma Tổ bị các tu tiên giả hợp lực giết chết ở Hắc Hoàng Sơn, cũng chính thức tuyên bố tu ma giả thất bại. Mặc dù tu tiên giả giành thắng lợi, nhưng chỉ là thắng thê thảm, theo “Tu Tiên Sử Ký” ghi lại, trận chiến giằng co mấy trăm năm đó sau khi kết thúc, tu tiên giả mười phần thì chết mất tám chín phần rồi.

Đó là giai đoạn thảm liệt nhất trong lịch sử.

Từ đó về sau, Tu ma giả đã biến mất. Không ngờ sau nhiều năm như vậy, lại để cho Từ Thanh Phàm ở Nam Hoang này gặp được tung tích của Tu ma giả.

- Xem ra mình phải nhanh chóng giải quyết trần duyên ở đây, sau đó báo chuyện này cho sư môn rồi.

Từ Thanh Phàm nhú mày nghĩ.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm ngự sử “Tam Trượng Thanh Lăng” bay lên trời. Mười ngón tay hần liên tiếp biến hóa, xuất hiện vô số Bạo Viêm Hoa, ném xuống mặt đất nơi dày đặc dã thú biến dị. Sau đó những âm thanh ầm ầm cùng với âm thanh kêu gào của dã thú liên tiếp vang lên. Rất nhanh, dã thú trên mặt đất hoàn toàn bị nổ chết. Bởi vì Từ Thanh Phàm biết rằng, nếu mình không làm như vậy, đợi Tình Hoa hết tác dụng những dã thú này sẽ tiếp tục làm hại nhân gian, vì thế hần không thể mềm tay được.

Sau khi khói tan hết, Từ Thanh Phàm xác định những dã thú này không có con nào may mắn sống sót, cũng không lưu lại, cười “Tam Trượng Thanh Lăng” bay nhanh về phương xa, nơi đó chính là vị trí của Từ gia trại.

Sau khi Từ Thanh Phàm rời khỏi, biên giới Nam Hoang lại hồi phục về bình lặng thường ngày. Trên mặt đất chỉ còn sót lại những thi thể của dã thú nằm im như chứng minh nơi đây đã từng diễn ra một cuộc chiến đấu thảm liệt.

Đột nhiên, một đồng hồ lớn của dã thú bắt đầu không ngừng nhúc nhích. Tiếp theo một con Huyết Lang biến dị từ trong đồng thi thể bò ra, không chút nào để ý đến những vết thương trên thân mình, chỉ lạnh lùng nhìn về phương hướng mà Từ Thanh Phàm vừa rời khỏi.

Sau một lúc lâu, cả người con dã thú Huyết Lang này đột nhiên toát ra sương mù màu xanh tím, khi sương mù tan hết lại biến thành một người. Người này thân cao gần trượng, làn da ngăm đen, trên trán có một đồ án sinh động phát ra hỏa diễm màu xanh tím, chính là thần bí nhân mà vừa rời Từ Thanh Phàm gặp phải.

- Nam Hoang, là Nam Hoang của tộc Cửu Lê.

Sau khi lạnh lùng nói câu này, thần bí nhân cũng hướng phương xa tập tễnh đi tới.

12. Ra Tay

Nam hoang, gió rít thê lương.

- Nơi đây, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Từ Thanh Phàm đang lẳng lặng đứng tại lưng chừng của một ngọn núi nhỏ, tay phải nắm nhẹ một đóa hoa kỳ dị màu đen, lẩm bẩm tự hỏi.

Lần này Từ Thanh Phàm đi tới Nam hoàng, ngoại trừ muốn giết Bích Nhân Vân Đề Thú đã hủy diệt Từ gia trại, hần còn muốn tận lực tìm kiếm những tộc nhân còn thất lạc bên ngoài. Hơn nữa, thu thập kỳ hoa dị thảo của Nam hoang cũng là một trong những mục đích của hần.

Nam Hoang được xưng là “Thập Vạn Hoang Sơn”, vô cùng rộng lớn. Đến nay, vẫn chưa một ai biết được điểm cuối cùng của Nam Hoang rốt cuộc là gì. Trong khu vực này vốn hoang vu, đầy rẫy nguy hiểm, nên các loại kỳ hoa dị thảo dĩ nhiên sinh trưởng rất phong phú.

Bản thân Từ Thanh Phàm hồi nhỏ đã lớn lên tại biên giới Nam hoang, hơn nữa lại đã từng đọc qua “Sơn Hải Dị Đàm - Thảo Mộc Thiên”, nên đối với kỳ hoa dị thảo của Nam Hoang hiểu rất rõ. Hần biết kỳ hoa dị thảo tại đây so với các loại hần đang sử dụng hiện thời thì mạnh hơn rất nhiều. Tỷ như chuyện về hoa ăn thịt người làm kẻ khác nghe mà biến sắc, cho dù là đàn Huyết Lang xưng bá tại hồng hoang cũng không dám tới gần nó chút nào. Mỗi đóa hoa ăn thịt người trưởng thành, xung quanh chúng vài dặm động vật đều có thể trở thành thi cốt vô tồn. Tại biên giới hồng hoang, có thể nói đây chính là một trong những sinh vật kinh khủng nhất tồn tại. Còn có loài Nạp Linh Thảo, có thể hấp thu linh khí trong cơ thể tu sĩ. Năng lực có thể nói là vô cùng huyền diệu. Nếu tìm được hạt giống của loài kỳ hoa dị thảo này, sau đó luyện hóa vào trong cơ thể mình để sử dụng. Như vậy, đối với thực lực của Từ Thanh Phàm có thể nói là không ngừng tăng lên.

Bích Nhân Vân Đề Thú từng hủy diệt Từ gia có thực lực ít nhất là Linh Tịch sơ kỳ, mà còn có thể đã đạt tới Linh Tịch hậu kỳ. Mặc dù hiện tại, Từ Thanh Phàm đã bước vào Linh Tịch kỳ, cả tu tiên giới cũng được xem như một cao thủ. Nhưng hần cũng không dám khẳng định sẽ chiến thắng, cho nên không chút nào tỏ ra khinh thường.

Muốn hoàn thành tâm nguyện, nhất định phải có được vũ khí tốt. Vì vậy, ba ngày nay, Từ Thanh Phàm không ngừng chạy tới biên giới Nam Hoang, chính là muốn thu nhập thật nhiều hạt giống của các loại kỳ hoa dị thảo. Cứ như vậy, chiến lực mạnh hơn thì hy vọng báo thù thành công tự nhiên sẽ càng lớn hơn.

Tuy vậy, kết quả lại làm cho Từ Thanh Phàm thất kinh.

Tỷ như hóa kỳ dị màu xanh hiện tại đang ở trên tay Từ Thanh Phàm, có tên là “Cửu Hoa Lăng”. Đây cũng là một trong những kỳ hoa dị thảo của Nam Hoang, loại hoa này mang hai loại đặc tính đặc biệt của “Bạo Viêm Hoa” và “Tình Hoa”, thậm chí có thể mạnh hơn. Sau khi va chạm, nó không chỉ nổ mạnh hơn so với “Bạo Viêm Hoa”, lại còn sinh ra một loại sương mù mê hoặc tâm thần của con người, gió thổi cũng không tan. Đây cũng là một trong những loài hoa mà khi Từ Thanh Phàm tới Nam Hoang muốn lấy được nhất.

Nhưng, màu sắc nguyên bản của loài hoa này vốn là màu hồng, tuy nhiên hiện tại lại biến thành màu đen. Ẩn giữa ở cánh hoa còn lộ ra một bộ độ án hình ngọn lửa màu xanh tím, có vẻ như trước đó đã gặp phải biến dị khác thường, giống với dã thú ở đây. Sau khi đưa linh khí vào để dò xét, Từ Thanh Phàm lại phát hiện giữa bông hoa ẩn chứa một tia ma khí, giống như là đã bị thi triển “Ma Hóa Cửu Biến”. Hơn nữa, sau khi loài hoa này bị ma hóa, đã sinh ra mầm mống nên Từ Thanh Phàm không có cách nào luyện hóa vào trong cơ thể mình.

Mà đã ba ngày qua tại biên giới Nam Hoang, đây là lần thứ mười một Từ Thanh Phàm phát hiện ra loại tình huống này. Cũng bởi vì liên tiếp gặp loại hoa dị biến này, nên mấy ngày này thu hoạch của Từ Thanh Phàm cũng không được nhiều.

Nếu không phải một ngày trước Từ Thanh Phàm tại một địa phương khác thu thập được mầm mống của “Lục Lăng Hoa”, hiện tại sẽ tiếc hận không thôi. Tuy nhiên điều hắn càng chú ý hơn là rốt cuộc nguyên nhân gì mà làm cho mấy loài kỳ hoa dị thảo, thậm chí là hoa cỏ bình thường đã xảy ra dị biến chứ?

“Ma Hóa Cửu Biến” tại tu tiên giới là một đạo pháp lừa gạt của Ma đạo. Phải biết rằng gần ngàn năm trước, khi tiên ma đại chiến, thủ hạ của “Ma Tổ”, số người tu ma đạo ít xa so với người tu tiên. Sở dĩ có thể cùng người tu tiên giao tranh ngang tay, nguyên nhân trọng yếu cũng một phần là do đạo pháp này.

Đạo pháp “Ma Hóa Cửu Biến” này là do “Ma Tổ” lúc thấy số lượng tu ma giả không bằng tu tiên giả, nên có ý sáng chế ra bộ đạo pháp kỳ lạ này. Điều huyền diệu của nó nằm ở chỗ, tu ma giả có thể dựa vào đạo pháp này để ma hóa dã thú, con người, thậm chí là tu tiên giả cấp thấp. Biến nó trở thành vật phụ thuộc vào người thi triển, đó là “Ma Binh”, khiến cho thực lực bọn chúng đại tiến. Lúc ấy sở dĩ “Ma Tổ” có thể hoành hành không cố kỵ, ngoại trừ thực lực bản thân vô cùng cao cường, dưới tay còn có vô số “Ma Binh” cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

Nhưng cái làm cho Từ Thanh Phàm cảm thấy kỳ quái chính là “Ma Hóa Cửu Biến” thông thường đều thi triển với con người hoặc dã thú. Nhưng những gì Từ Thanh Phàm chứng kiến ba ngày nay, trong Nam Hoang không chỉ có đồng đảo dã thú xuất hiện biến dị, mà còn có rất nhiều thực vật dù ít hay nhiều đều có hiện tượng ma hóa xảy ra. Nếu nói dã thú xảy ra ma hóa là do người tu ma âm thầm phát triển “Ma Binh”. Vậy thì tại sao nhiều thực vật như vậy cũng xảy ra dị biến chứ? Ma hóa đối với thực vật đúng là không có chút tác dụng nào.

- Đến tột cùng Nam Hoang đã xảy ra chuyện gì?

Mấy ngày gần đây, thông qua sự quan sát, Từ Thanh Phàm xác định Nam Hoang kể từ khi mình rời đi đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Đối với chuyến đi lần này, trong lòng không khỏi có chút lo lắng không yên.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đang âm thầm lo lắng cho tộc nhân của mình, một trận linh khí ba động mãnh liệt đột nhiên từ phương xa truyền đến. Từ cường độ mãnh liệt của luồng linh khí này, ít nhất phải có mấy cao thủ Linh Tịch kỳ đồng thời ra tay mới có thể mạnh mẽ như vậy.

- Nam Hoang nơi này sao lại có tu tiên giả xuất hiện? Số lượng không ít, hơn nữa đều là cao thủ a.

Từ Thanh Phàm xoay người lại, nhìn về phía linh khí ba động kia, trong lòng thầm nhủ kỳ quái. Phải biết rằng Nam Hoang có linh khí vô cùng thừa thớt, rất ít người tu tiên đến nơi này.

Từ Thanh Phàm trong lòng hơi do dự một chút, nhưng có lẽ không chịu được sự tò mò, xuất ra "Tam Trượng Thanh Lăng, rất nhanh chóng bay về phía linh khí ba động truyền đến.

Khi Từ Thanh Phàm tới địa phương đó, chứng kiến tình cảnh đang xảy ra làm hắn thất kinh.

Chỉ thấy bốn gã tu tiên giả cùng rất nhiều dã thú biến dị màu đen không ngừng giao chiến. Trong trận chiến: dã thú vọt tới, rồi các loại đạo pháp uy lực to lớn không ngừng phóng thích ra, tiếng gầm gừ của dã thú, tiếng quát của tu tiên giả, tiếng nổ sau khi phóng thích đạo pháp.. không ngừng vang lên. Cảnh tượng trắng lộn vô cùng.

Trong bốn gã tu tiên giả, có hai người khiến Từ Thanh Phàm đặc biệt chú ý. Đó là một lão giả mặc áo tang, thần tình sâu khổ, thực lực đạt tới Linh Tịch trung kỳ, sử dụng Địa hệ đạo pháp đối địch. Hắn đang khống chế bốn con khôi lỗi bằng nham thạch để ngăn địch, đồng thời không ngừng thi triển một vài đạo pháp có uy lực cường đại. Tốc độ đám dã thú đang vọt tới trước mặt bốn người giảm đi không ít, hiển nhiên là hắn đã thi triển "Địa Phục Thuật". Hơn nữa, hắn còn thi triển rất nhiều đạo pháp công kích khác. Trước mặt hắn, hoặc là đại địa đột nhiên lún xuống, hoặc là mọc lên rất nhiều những thạch thương. Dã thú mặc dù vô cùng vô tận, nhưng lại không thể nào tiến đến gần một trượng xung quanh hắn được.

Tên còn lại là một gã có phong thái thanh nhã, chỉ xuất hiện trên người của một công tử quyền quý. Khuôn mặt anh tuấn, cương nghị, trường bào hoa lệ cũng không làm mất đi sự ưu nhã vốn có. Mặc dù tuổi không lớn nhưng lại luyện tới được Linh Tịch sơ kỳ, còn tu luyện Phong hệ đạo pháp mà ít người tu tiên thành công. Trong tay là một cây chiết phiến, chứa đựng linh khí dồi dào, hiển nhiên là loại pháp khí thượng đẳng. Lại phối hợp với linh khí của Phong hệ, mỗi lần đập xuống là một mảng cát bụi mù mịt xuất hiện trước mặt, Phong nhận đầy trời. Trên mặt đất, hơn phân nửa dã thú biến dị bị do hắn giết.

Với thực lực cao cường của hai người này, vốn dĩ đối phó với dã thú biến dị cũng không trở nên phiền toái như vậy. Nhưng đối thủ của bọn hắn có thực lực cũng tương đương không kém. Vậy công bọn họ chính là đám dã thú biến dị mấy lần trước đã tấn công Từ Thanh Phàm. Trong đó thậm chí có cả mấy dị thú có thân hình cực kỳ không lồ, không ngừng hướng về bốn người đánh tới, nếu không thì cũng phun ra Hỏa diễm độc sa. Càng đặc biệt hơn, bọn chúng toàn là do hạ cấp yêu thú ma hóa mà thành, thật khó đối phó.

Nhưng trọng yếu hơn, trong bốn người kia có một tiểu cô nương và một tráng hán thân hình không lồ nhưng chỉ có tu vi Tích Cốc hậu kỳ cùng Tích Cốc trung kỳ. Hơn nữa hai người đang bị thương, ứng phó tương đối khó khăn với đám biến dị dã thú đó. Do bảo vệ hai người này, lão giả cùng vị công tử kia đều có lòng cố kỵ mà không thể toàn lực ra tay. Vì vậy, đã tạo thành cục diện giằng co trước mắt.

Thấy bốn người này khi chiến đấu cùng biến dị dã thú sử dụng đạo pháp chính tông, hiển nhiên là xuất sư từ danh môn, ít nhất cũng là người đồng đạo. Cho nên Từ Thanh Phàm thấy tình hình chiến đấu giằng co đã quyết định giúp đỡ bốn người này. Mặc dù bản tính trời sinh của Từ Thanh Phàm đã sợ phiền toái, trước sau như một vẫn tuân theo quy tắc của người đọc sách "nhiều chuyện không bằng ít đi một chuyện". Nhưng hắn cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Trong lòng đã quyết, Từ Thanh Phàm xuất ra "Tam Trượng Thanh Lăng", rất nhanh bay lên bầu trời. Trước hết, hắn dùng mười đóa "Cửu Hoa Lăng" để giải quyết đám Ứng điều biến dị trên trời. Sau đó, Từ Thanh Phàm đứng yên ở không trung, mười ngón tay liên tiếp thay đổi, mấy trăm cành lá đỏ sậm của thụ đằng được xuất ra, giữa không trung kết lại thành một tấm lưới lớn hạ xuống, tức khắc đã đem mấy yêu thú biến dị nhốt lại. Mặc dù không hoàn toàn trói buộc được các yêu thú đã bị ma hóa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng làm cho chúng không thể thoát thân. Thiếu mấy ma thú đầu lĩnh, thế công của yêu thú trên mặt đất không khỏi yếu đi.

Mấy cành lá đỏ sậm chính là một ít thu hoạch của Từ Thanh Phàm trong ba ngày trước tại Nam Hoang, tên là "Hấp Huyết Độc Đằng". So với "Thiệt Đằng" mà Từ Thanh Phàm sử dụng lúc trước càng thêm cứng cỏi, hơn nữa trên cành của "Hấp Huyết Độc Đằng" mang theo rất nhiều gai nhọn. Độc tố mà nó mang theo có thể làm cho toàn thân người khác tê dại, lại cũng có thể hút máu người hoặc động vật bị nhốt trong đó. Uy lực vô cùng to lớn.

Tiếp theo, Từ Thanh Phàm không hề dừng lại, chỉ quyết biến đổi, vô số đóa hoa đỏ tươi từ tay Từ Thanh Phàm xuất hiện rơi xuống. Khi rơi xuống trên mặt đất đã hóa thành biển lửa, mặc dù dã thú này đã trải

qua ma hóa, thực lực được tăng lên, nhưng động vật trời sinh ra đã sợ lửa. Cho nên khi từ bầu trời liên tiếp rơi xuống mặt đất những trận lửa không khỏi khiến phần đông biến dị dã thú trở lên hỗn loạn.

Đây là một loài kỳ hoa dị thảo khác mà Từ Thanh Phàm tìm được tại Nam Hoang “Liệt Viêm Hoa”.

Vốn dĩ Từ Thanh Phàm có thể sử dụng uy lực cực mạnh của “Lục Lăng Hoa”, nhưng sau khi nó nổ mạnh sẽ gây ra sương mù dày đặc, như vậy bốn người tu tiên kia cùng biến dị dã thú giao chiến sẽ gặp khó khăn. Vì tránh cho những hiểu lầm không cần thiết, Từ Thanh Phàm chỉ có thể sử dụng “Liệt Viêm Hoa” này. Bất quá, hiệu quả cũng không sai biệt lắm

Làm xong hết thấy, Từ Thanh Phàm bỏ lại đằng sau rất nhiều loại chim biến dị đang tấn công mình, sử dụng “Tam Trượng Thanh Lăng” bay về phía trận chiến của bốn người kia..

Trải qua việc Từ Thanh Phàm ra tay hỗ trợ, trên mặt đất, bốn người tu tiên liền cảm thấy áp lực đã được giảm đi rất nhiều. Biết Từ Thanh Phàm là bạn chứ không phải là địch. Vì vậy, khi thấy Từ Thanh Phàm bay tới phía mình, cũng vội vã đem vòng phòng ngự nhất thời mở ra ra một góc, để Từ Thanh Phàm tiến vào

Khi Từ Thanh Phàm tiến vào giữa bốn người, ngón tay liên tiếp biến ảo, trong thời gian ngắn đã thi triển trăm loại chỉ quyết, đồng thời chỉ vào mặt đất khẽ quát:

- Khởi!!

Nhất thời, chung quanh bốn người, từ dưới đất đột ngột mọc lên bốn cây đại thụ. Bốn cây đại thụ này có vẻ giống cây liễu, bởi vì trên cành cây đều lộ ra rất nhiều cành nhỏ. Nhưng nhìn kỹ lại không giống hoàn toàn, thân cây đại thụ này so với cây liễu tầm thường thì trắng kiện hơn rất nhiều. Cành cây cũng dài hơn bình thường nữa.

Bốn người thấy Từ Thanh Phàm đột nhiên thi triển đạo thuật kỳ quái, làm bọn họ trợn mắt há mồm. Chỉ thấy các cành của bốn cây liễu này không nhờ gió từ từ chuyển động. Giống như hóa thành vô số roi sắt, đem dã thú xung quanh bốn người đánh chúng bay ngược trở ra. Mỗi lần dã thú bị đánh trúng thì da thịt nát bấy, thậm chí có con bị quật trúng đầu, não tương tung tóe.

Bốn cây dương liễu này trước đây Từ Thanh Phàm vẫn không có cách nào sử dụng, đó là một loại thực vật kì dị: “Tiên Nhân Liễu”.

13. Quen Biết

Sau khi Từ Thanh Phàm thi triển một loại đạo pháp, bất giác có một cảm giác giống như thoát lực. Vừa rồi liên tiếp tạo ra nhiều kì hoa dị thảo như vậy, đặc biệt là ở thời khắc cuối cùng một lúc tạo ra bốn cây “Tiên Nhân Liễu”, linh khí tiêu hao cực lớn.

Mặc dù linh khí tiêu hao nhiều như vậy, nhưng hiệu quả cũng là rất rõ rệt. Sau lần đánh lén vừa rồi của Từ Thanh Phàm, không chỉ đầu lĩnh của mấy con yêu thú biến dị đó tạm thời bị vây khốn, mà sự công kích của những dã thú còn lại cũng trở nên hỗn loạn chậm chạp hơn rất nhiều. Hơn nữa còn có bốn “Thạch Khôi Lỗi” và bốn cây “Tiên Nhân Liễu” ở xung quanh bảo vệ. Dã thú biến dị mặc dù số lượng đông, nhưng trong một thời gian ngắn cũng không thể uy hiếp đến mọi người.

Thấy đám dị thú này tạm thời chưa thể tạo ra nguy hiểm cho bên mình, bốn tu tiên giả thở phào một hơi, đi về phía Từ Thanh Phàm.

Khi Từ Thanh Phàm đột ngột xuất hiện, sau đó liên tiếp sử dụng những đạo pháp cực kỳ đặc biệt giúp bọn họ chống lại những dã thú biến dị này, trong một thời gian ngắn đã làm cho uy thế công kích của chúng giảm đi rất nhiều. Tưởng người vừa đến ít nhất phải là cao thủ Linh Tịch hậu kỳ, nhưng bây giờ lại làm họ kinh ngạc. Nhìn lại là một thanh niên diện mạo bình thường, tu vi chỉ Linh Tịch sơ kỳ. Mặc dù khí chất nho nhã, vẻ mặt bình tĩnh, những vẫn rất khác so với tưởng tượng của mọi người. Cũng không biết người trước mặt này làm thế nào mà chỉ với tu vi Linh Tịch sơ kỳ lại có thể dễ dàng làm giảm thế công của những dị thú kia.

- Tại hạ là Lữ Tử Thanh của Thanh Hư Môn. Đa tạ các hạ ra tay cứu giúp, sư huynh đệ chúng tôi mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Người thanh niên có dáng vẻ công tử hào hoa nhất trong bốn người đi đến trước, chấp tay nói với Từ Thanh Phàm. Nhưng thật ngạc nhiên, người lớn tuổi có công lực cao nhất kia không thay mặt cho bốn người, mà lại là Lữ Tử Thanh. Hơn nữa, xem thái độ không phản đối gì của ba người còn lại, hẳn hẳn là người đứng đầu trong nhóm.

Lữ Tử Thanh này đẹp trai phong độ, khí chất nho nhã, nói chuyện từ tốn. Mặc dù vừa rồi chiến đấu kịch liệt với những dã thú biến dị hồi lâu, nhưng bây giờ vẫn giữ được vẻ mặt thản nhiên, ngữ khí chân thành, làm cho người khác nảy sinh hảo cảm.

- Tại hạ là Từ Thanh Phàm của Cửu Hoa Sơn, ra mắt các sư huynh sư đệ của Thanh Hư Môn. Kỳ thực với thực lực của Lữ sư huynh và mọi người, hoàn toàn có thể tự mình đánh bại những dã thú biến dị này. Những điều tại hạ làm cũng chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên cười đáp.

Lời nói của Từ Thanh Phàm là thật, với thực lực của Lữ Tử Thanh và lão giả kia, đánh bại những dã thú biến dị này chỉ là vấn đề thời gian. Mà Từ Thanh Phàm vừa rồi ra tay tạo ra kết quả nổi bật thế, sở dĩ cũng bởi vì đám người Lữ Tử Thanh đã thu hút sự chú ý của một lượng lớn dị thú, làm cho Từ Thanh Phàm có thể nhẹ nhàng ra tay thi triển đạo pháp. Nếu không chỉ với một mình Từ Thanh Phàm, vài con yêu thú biến dị đã khiến hắn luống cuống cả chân tay lâu rồi.

Sau khi nghe Từ Thanh Phàm nói, Lữ Tử Thanh cũng không phản bác, chỉ cười đáp:

- Thì ra là Từ sư huynh của Cửu Hoa Môn. Cho dù thế nào, chuyện hôm nay quả thật là nhờ Từ sư huynh giúp đỡ, chúng tôi sẽ không quên.

- Lữ sư huynh quá khách khí rồi.

Ở trong vùng biên giới hoang vu thê lương này, xung quanh là dã thú gầm rú cả ngày. Chúng liên tục tấn công mọi người, không ngừng nghỉ. Nhưng Lữ Tử Thanh và Từ Thanh Phàm vẻ mặt vẫn thản nhiên cười nói, khí độ đó khiến cho mọi người ở đây hết sức cảm phục.

Sau một phen khách sáo, Lữ Tử Thanh bắt đầu giới thiệu ba người bên cạnh cho Từ Thanh Phàm.

- Đây là sư huynh của ta Thượng Niên Nghiêu.

Lữ Tử Thanh đầu tiên chỉ vào một lão giả mặc áo trúc ma, có vẻ mặt khắc khổ giới thiệu với Từ Thanh Phàm, nét mặt khi nói rất cung kính, hiển nhiên đối với lão giả này hết sức tôn kính.

Nghe Lữ Tử Thanh giới thiệu, Từ Thanh Phàm vội vàng chấp tay cung kính nói với lão giả:

- Tại hạ Từ Thanh Phàm của Cửu Hoa Môn, ra mắt Thượng sư huynh.

Nhưng Thượng Niên Nghiêu khi đối mặt với sự lễ phép ân cần của Từ Thanh Phàm lại không hề cảm kích, chỉ hơi gật đầu rồi xoay người tiếp tục nhìn đám dị thú xung quanh.

Nhìn thấy Từ Thanh Phàm có chút xấu hổ, Lữ Tử Thanh vội vàng giải thích:

- Từ sư huynh đừng trách. Đây là do thiên tật của Thượng sư huynh, không tiện nói chuyện chứ không phải là cố ý lãnh đạm với Từ sư huynh. Vẫn mong Từ sư huynh lượng thứ.

Nghe Lữ Tử Thanh nói vậy, Từ Thanh Phàm liền hiểu ra, chẳng trách đại diện cho bốn người lại là Lữ Tử Thanh mà không phải Thượng Niên Nghiêu, người có thực lực mạnh nhất. Ra là Thượng Niên Nghiêu này vốn bị câm từ nhỏ, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn, thản nhiên cười nói:

- Lữ sư huynh không cần phải giải thích nhiều. Tại hạ không vì thế mà tức giận đâu.

Thấy vẻ mặt của Từ Thanh Phàm khi nói không giống giả vờ, Lữ Tử Thanh cũng yên tâm, bắt đầu tiếp tục giới thiệu những người khác với Từ Thanh Phàm. Lại chỉ vào một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp cười nói:

- Đây là Hứa Tú Dung Hứa sư muội, nàng được coi là đệ nhất thiên tài của Thanh Hư Môn.

Hứa Tú Dung khuôn mặt thanh tú thoát tục, cả người mang theo một cảm giác trong sáng thoát trần. Mặc dù kém dung mạo diễm lệ của Đông Phương Thanh Linh mà Từ Thanh Phàm nhìn thấy trước đây, nhưng cũng có một khí chất động lòng người. Chỉ là cánh tay phải bị thương, sắc mặt vì thế cũng hơi trắng bệch.

Nếu nói Đông Phương Thanh Linh là hoa hồng dưới ánh mặt trời, làm cho người ta thấy được mà không khỏi ham muốn chiếm lấy làm của riêng. Còn Hứa Tú Dung lại giống như hoa hồng đọng sương mai buổi sớm, khiến cho mọi người nảy sinh lòng yêu thích nhưng lại không đành lòng phá hoại nó.

Nghe Lữ Tử Thanh giới thiệu đến mình, gò má của Hứa Tú Dung bắt gặp hơi hồng lên. Nhưng rồi cũng không lên tiếng phản bác, chỉ hơi cúi mình chào Từ Thanh Phàm:

- Ra mắt Từ sư huynh.

Giọng nói như tiếng chim oanh hót.

Nói xong, ngẩng đầu lên thấy Từ Thanh Phàm đang nhìn mình chăm chăm, gò má của Hứa Tú Dung bắt gặp lại hồng thêm vài ba phần nữa.

Thấy Hứa Tú Dung dễ thẹn thùng như vậy, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi thở dài. Đối với những lời mà Lữ Tử Thanh vừa nói, cho rằng Hứa Tú Dung là đệ nhất thiên tài của Thanh Hư Môn, thì Từ Thanh Phàm cũng không hoài nghi. Nhìn tuổi của Hứa Tú Dung, nhiều nhất cũng chỉ hơn 20 tuổi. Mà tu vi đã đạt tới Tích Cốc hậu kỳ, tính ra thì còn muốn hơn cả Phương Thanh Thiên và Kim Thanh Hàn. Chỉ có thể dùng bốn chữ thiên tư hơn người để hình dung.

Có điều, Hứa Tú Dung này mặc dù thiên phú cao, nhưng lại hay thẹn. Tính cách cũng quá mềm yếu, ngay cả nói chuyện cũng đỏ mặt một lúc lâu. Kiểu tính cách này ở trong núi bệ quan tu luyện thì được, chứ để nàg ra ngoài lịch duyệt lấy kinh nghiệm thì quá nguy hiểm. Với tu vi Tích Cốc hậu kỳ của Hứa Tú Dung, mặc dù không thể trở thành trợ lực lớn trong lúc chiến đấu với dị thú, nhưng cũng đủ lực để tự bảo vệ mình. Việc nàg bị thương có lẽ cũng liên quan đến tính nhu nhược hay thẹn thùng này.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn chấp tay chào Hứa Tú Dung:

- Ra mắt Hứa sư muội.

- Đây là Hầu Vạn Quân, Hầu sư đệ.

Lữ Tử Thanh lại chỉ vào người một đại hán đứng phía sau giới thiệu.

- Đa tạ Từ sư huynh ra tay giúp đỡ.

Đại hán này thân hình cao lớn, vẻ mặt uy mãnh, phía sau lưng mặc dù vết máu loang lổ nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh. Chỉ có điều giọng nói lại nhỏ nhẹ ngoài dự liệu.

- Hầu sư đệ khách khí rồi.

Từ Thanh Phàm vẫn hành lễ rồi nói.

Giới thiệu xong, Từ Thanh Phàm hỏi Lữ Tử Thanh:

- Xin hỏi Lữ sư huynh. Các vị tại sao lại gặp phải dã thú vậy?

Lữ Tử Thanh cười khổ nói:

- Ba tháng trước, trong sư môn tại hạ có ba sư đệ đến Nam Hoang thí luyện bỗng nhiên mất tích. Sau đó sư môn liền phái ra hai sư đệ đến Nam Hoang tìm kiếm, không những không có tin tức, mà hai sư đệ này sau khi đến Nam Hoang cũng bắt tin luôn. Cuối cùng sư môn phái bốn người tại hạ theo một vị sư bá đến Nam Hoang điều tra tình hình. Nhưng không ngờ vừa mới tới, sư bá nói người phát hiện nhân vật khả nghi, liền đuổi theo. Mà sau khi sư bá rời khỏi, những dã thú này đột nhiên xuất hiện, công kích chúng tôi. Hứa sư muội và Hầu sư đệ phản ứng không kịp nên bị vài vết thương.

- Ô? Thế sư bá rời khỏi bao lâu rồi?

Từ Thanh Phàm lại hỏi

- Đã gần một canh giờ rồi.

Vừa nói, đám người Lữ Tử Thanh cũng lộ vẻ lo lắng, hiển nhiên là đang lo cho sự an nguy của sư bá bọn họ.

- Lữ sư huynh không cần lo lắng. Sư bá các người công lực cao cường, đạo pháp huyền diệu thì không thể xảy ra chuyện gì được.

Từ Thanh Phàm nhẹ cười an ủi.

Ngay khi Lữ Tử Thanh định nói thêm gì nữa, thì từng trận gầm gừ của dã thú đỉnh tai nhúc óc liên tiếp vang lên. Trong vòng, năm người không khỏi nhìn ra ngoài, thấy mấy con yêu thú cấp thấp bị ma hóa đã thoát khỏi Đàng Võng, một lần nữa xông về phía năm người với khí thế hung mãnh, ánh mắt đầy tia máu. Hẳn là vừa rồi “Hấp Huyết Độc Đàng” đã tạo thương tổn không nhỏ, làm cho chúng vô cùng tức giận.

Thấy mấy yêu thú cấp thấp bị ma hóa thoát khỏi Đàng Võng của mình một cách nhanh chóng như vậy, Từ Thanh Phàm trong lòng hơi kinh hãi, thấp giọng nói:

- Những yêu thú này quả lợi hại.

Lữ Tử Thanh cũng cau mày thở dài:

- Đúng vậy, mấy yêu thú chưa từng gặp qua này ít nhất đều có thực lực Tích Cốc hậu kỳ, đối phó với chúng rất phiền toái.

Đang nói chuyện, yêu thú biến dị đã xông đến cách mọi người không xa. Theo sự tấn công của chúng, những dã thú biến dị khác cũng tấn công mãnh liệt. Trong khi “Nham Thạch Khôi Lỗi” của Thượng Niên Nghiêu đang giằng co với đám dị yêu cấp thấp, chỉ dựa vào bốn cây “Tiên Nhân Liễu” để chống đỡ đám dị thú vô cùng vô tận thì chưa đủ. Bất đắc dĩ mọi người không nói chuyện nữa, lần lượt trở lại vị trí ban đầu để chống đỡ công kích của đám dã thú biến dị.

Lữ Tử Thanh vẫn như cũ, sử dụng Phong hệ linh khí trong cơ thể phối hợp với chiết phiến trong tay, vô số phong nhận dưới sự điều khiển của hắn lần lượt công kích về phía dã thú biến dị. Những Phong nhận này sắc bén giống như thần binh lợi khí, trong nhất thời, những dã thú đang tấn công tới liên tục kêu thảm thiết, xác chết rải khắp mọi nơi.

Mà Thượng Niên Nghiêu mặc dù trầm mặc không nói, nhưng dưới sự không chế của hắn, mặt đất không ngừng chấn động, vô số cột Địa thứ sắc nhọn từ dưới đất đột nhiên mọc lên. Dã thú biến dị phản ứng không kịp lần lượt bị Địa thứ đâm xuyên qua, lực sát thương càng mạnh hơn so với phong hệ đạo pháp của Lữ Tử Thanh.

Hầu Vạn Quân mặc dù thân hình to lớn uy mãnh, nhưng không ngờ hắn ta lại sử dụng Thủy hệ đạo pháp, thi triển “Hồng Đào Lăng Kích”, uy lực còn hơn Đông Phương Thanh Linh đã từng thi triển. Mà Hứa Tú Dung lại tu luyện Mộc hệ đạo pháp. Đối diện với những dã thú biến dị hung hãn, sắc mặt đã trắng bệch, nhưng cũng không ngừng thi triển “Lạc Mộc Thuật” liên tiếp công kích về phía dị thú, uy lực cũng mạnh không kém.

Nhìn uy lực đạo pháp của bốn đệ tử Thanh Hư Môn này, Từ Thanh Phàm không khỏi thầm khen trong lòng. Thực lực như Lữ Tử Thanh và Thượng Niên Nghiêu, ở Cửu Hoa Môn cũng chỉ có Kim Thanh Hàn và Phượng Thanh Thiên là có thể chống đỡ được. Mà Hầu Vạn Quân và Hứa Tú Dung mặc dù kém xa hai người, nhưng nếu lấy thực lực từng người mà so sánh thì bất luận như thế nào cũng không kém. Thanh Hư Môn quả không thẹn là một trong Lục Đại Thánh Địa của Tu Tiên giới, nhân tài còn nhiều hơn Cửu Hoa Môn.

Ngay lúc Từ Thanh Phàm chuẩn bị giúp đỡ, tiếng chim ưng từ chân trời vang vọng liên tiếp, làm cho tai mọi người cảm thấy đau nhức. Khi ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm vang đó, phát hiện ba con Hắc Điều cực lớn dẫn theo vô số phi cầm màu đen nhanh chóng bay về phía này.

Những phi cầm màu đen này số lượng ít hơn nhiều so với dã thú dưới mặt đất, đặc biệt là ba Hắc Điều dẫn đầu, tuy nhiên khí thế lại uy mãnh, hiển nhiên cùng loại với yêu thú biến dị. Dưới hai cánh của những con chim này che chắn, cả Nam Hoang như chìm vào màu âm u.

Thấy bên địch đột nhiên xuất hiện viện binh, vẻ mặt của năm người bất giác trở nên khó coi, biết rằng trước mắt sẽ là một trường khổ chiến. Trong lần công kích trước, mặc dù cũng có phi cầm, nhưng số lượng không nhiều, càng không có yêu thú phi cầm, cho nên áp lực mà mọi người chịu đựng cũng không lớn. Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện phi cầm biến dị nhiều như vậy. Mọi người ngoài việc phải đối phó với dã thú biến dị trên mặt đất, còn phải phân tâm đối phó với phi cầm biến dị từ trên trời lao xuống công kích. Tình thế liền trở nên nguy cấp hơn rất nhiều.

Ngay khi đám phi cầm đó sắp đến đỉnh đầu mọi người, một âm thanh già nua đột nhiên vang vọng cả trời đất.

- Các người chớ hoảng, lão phu đến đây.

Ngay khi tiếng nói vang lên, dường như người đó còn cách rất xa mọi người. Nhưng khi thanh âm kết thúc, một lão giả vóc người cao lớn, râu tóc bạc trắng đã xuất hiện bên cạnh, những Tiên Nhân Liễu mà Từ Thanh Phàm đã lập ra xung quanh không có bất cứ phản ứng gì.

14. Lão Giả

Sau khi lão giả này xuất hiện kế bên mọi người, khí thế kinh người liền toát ra, nhanh chóng nhiếp chấn đám dã thú biến dị. Làm cho chúng không dám tiến về phía trước, dừng lại cách mọi người ba trượng, chỉ phát ra những tiếng gầm gừ dứt quãng để uy hiếp. Mà những phi cầm biến dị cũng chỉ bay trên đầu mọi người mấy trượng, không dám hạ xuống.

- Người này lại có khí thế kinh người như vậy a!

Từ Thanh Phàm trầm nghĩ. Xem ra, lấy khí thế của lão giả này mà so sánh, trong Cửu Hoa Sơn cũng chỉ có chương môn Trương Hoa Lăng, thái thượng hộ pháp Chu Hoa Hải và Tiêu Hoa Triết là có thể cao hơn một chút. Ngay cả sư phụ của Kim Thanh Hàn là Ủy Trì trưởng lão và sư phụ của hắn cũng chỉ ngang cơ mà thôi. Lại nghĩ đến thực lực kinh người của đám Lữ Tử Thanh, Từ Thanh Phàm không thể không thừa nhận những lời chương môn Trương Hoa Lăng đã nói: “Cửu Hoa Môn đang xuống dốc”.

Nhưng lão giả này lại không nhìn những dã thú biến dị đang giương nanh múa vuốt xung quanh, ngược lại ánh mắt sắc bén của lão quay về nhìn đám người Lữ Tử Thanh. Khi thấy Từ Thanh Phàm, trong mắt chớp lên một tia nghi hoặc, hiển nhiên là đang hoài nghi tại sao nơi đây lại xuất hiện một tu tiên giả xa lạ. Rồi lại thấy vết thương trên người Hứa Tú Dung và Hầu Vạn Quân, trong mắt lão giả chớp lên một đạo tinh quang. Ánh mắt đó lúc chuyển đến Lữ Tử Thanh và Thượng Niên Nghiêu trở nên dữ dằn hơn, hình như đang trách cứ hai người không bảo vệ tốt sư đệ và sư muội của mình.

Lữ Tử Thanh hiển nhiên rất sợ vị sư bá này, thấy lão giả nhìn về phía mình, vội vàng khom người hành lễ và nói:

- Sư bá người trở lại rồi.

Thượng Niên Nghiêu mặc dù không nói được, nhưng vẫn liên tiếp thở dài với lão giả, vẻ bất đắc dĩ do mang tật trên mặt càng thêm rõ ràng.

Đến khi Hứa Tú Dung và Hầu Vạn Quân chào hỏi, sắc mặt của lão mới hòa hoãn hơn một chút. Nhưng Hứa Tú Dung chỉ gọi lão là sư thúc, còn Hầu Vạn Quân thì gọi là Sư phụ, hiển nhiên là thân truyền đệ tử của lão.

Mặc dù ánh mắt của lão giả không ngừng dừng lại trên những vết thương của Hầu Vạn Quân và Hứa Tú Dung, nhưng miệng lại hừ lạnh một tiếng. Rồi lão chỉ vào đám dã thú biến dị xung quanh mọi người, trầm giọng hỏi.

- Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Lữ Tử Thanh vội vàng cung kính đáp:

- Sư bá! Sau khi người vừa mới rời đi để truy đuổi thần bí nhân, những dã thú biến dị này đột nhiên xuất hiện. Hầu sư đệ và Hứa sư muội trong lúc phản ứng không kịp bị những dã thú đó tấn công gây thương tích.

Sau đó, khi chúng đệ tử và những dã thú này giằng co chiến đấu, thì Từ sư huynh của Cửu Hoa Môn đột nhiên xuất hiện. Huynh ấy đã giúp đỡ, ngăn cản rất nhiều công kích của đám dã thú biến dị này.

Vừa nói, Lữ Tử Thanh vừa chỉ vào Từ Thanh Phàm đang đứng yên lặng bên cạnh.

Nghe xong, lão giả hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

- Làm sao người bị thương không phải là hai sư huynh các người? Mà lại là hai sư đệ và sư muội người? Trước khi ta đi đã dặn là phải chiếu cố chúng? Các người lại để như thế sao?

Nghe được lời giáo huấn của lão giả, Lữ Tử Thanh và Thượng Niên Nghiêu không dám phản bác, chỉ cúi đầu nhận lỗi. Có thể thấy, bình thường vị lão giả này ở Thanh Hư Môn rất có uy vọng.

Giáo huấn xong Lữ Tử Thanh và Thượng Niên Nghiêu, lão giả xoay người về phía Từ Thanh Phàm, nhưng vẻ mặt đã hòa hoãn hơn nhiều, thân nhiên nói:

- Người là đệ tử của Cửu Hoa Môn? Ân tình tương trợ của tiểu hữu lão hủ Bảo Uy xin đa tạ.

Vừa nói, lão giả còn hơi chấp tay cảm ơn với Từ Thanh Phàm.

Sau khi nghe được đám người Lữ Tử Thanh gọi lão giả này là sư bá, Từ Thanh Phàm biết người trước mắt này là bạn chứ không phải là địch, thở phào một tiếng. Lại thấy lão giả này chấp tay cảm ơn mình, cũng vội vàng khom người đáp lễ:

- Văn bối là Từ Thanh Phàm của Cửu Hoa Môn bá kiến tiền bối. Kỳ thật vừa rồi đám người Lữ sư huynh đã sắp đánh lui những dã thú biến dị này rồi. Tất cả những điều văn bối làm cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

- Sắp đánh lui đám súc sinh này?

Bảo Uy lão giả nhìn thấy dã thú biến dị đang vây kín xung quanh, biết Từ Thanh Phàm chỉ là nói tốt cho đám người Lữ Tử Thanh mà thôi, nhưng cũng không nói toạc ra. Đối với việc Từ Thanh Phàm lập công mà không kiêu ngạo càng thêm hảo cảm. Lại lần nữa trừng mắt tức giận với Lữ Tử Thanh và Thượng Niên Nghiêu. Cũng không quản đến việc Lữ Tử Thanh đang cười khở, lão liền quay đầu nói với Từ Thanh Phàm:

- Tiểu Hữu là môn hạ của vị nào trong Cửu Hoa Môn? Có thể sẽ là cố nhân của lão hủ cũng nên

- Sư Phụ của văn bối là Trường Xuân Tử Lục Hoa Nghiêm, không biết tiền bối có biết không?

Từ Thanh Phàm cung kính nói.

- Lục Hoa Nghiêm?

Bảo Uy nghe được lời của Từ Thanh Phàm thì hơi kinh ngạc, thì thào lẩm bẩm. Ánh mắt trở nên ngẩn ngơ, hình như đang nhớ lại chuyện xưa.

- Tiền bối biết sư phụ của văn bối sao?

Từ Thanh Phàm nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Bảo Uy lão giả, liền hỏi. Trong ấn tượng của hắn, sư phụ Lục Hoa Nghiêm là một người cô độc, nên không ai quen biết mới đúng.

- Sáu trăm năm trước lão hủ từng gặp qua Lục sư huynh một lần.

Lão giả chậm rãi nói ra, trong mắt mang theo tia hoài niệm, sau đó còn nói thêm:

- Khi đó, lão hủ bại dưới một chiêu của Lục sư huynh, tình cảnh lúc đó đến bây giờ vẫn còn in rõ trong trí nhớ.

Nghe lão giả nói vậy, Trong lòng Từ Thanh Phàm hơi kinh ngạc, vẻ mặt bất giác trở nên xấu hổ.

- Tiểu hữu, người không cần lo lắng. Đó đều là chuyện của quá khứ rồi, lão hủ sớm đã không để trong lòng nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Từ Thanh Phàm, lão bất giác vừa cười vừa nói.

- Sư phụ của người bây giờ vẫn khỏe chứ?

- Sự phụ của văn bối đã qua đời mười bảy năm rồi.

Từ Thanh Phàm nghe được câu hỏi của Bảo Uy lão giả, buồn bã đáp.

Nhưng bất ngờ là, sau khi Bảo Uy lão giả nghe thấy lời nói đó của Từ Thanh Phàm chỉ hơi kinh ngạc một chút, cũng không tỏ ra vui mừng hay bi thương, chỉ chậm rãi nói.

- Vậy sao? Ngay cả Lục sư huynh cũng không thể chống lại thiên mệnh mà đã tiến nhập vào luân hồi rồi sao? Những lão giả như chúng ta bây giờ quả thật càng ngày càng ít rồi.

Nghe trong lời nói của lão, hình như đã quen với việc sinh tử rồi.

Còn Từ Thanh Phàm lại không nói gì nhiều, chỉ trầm mặc, trong lòng bất giác nhớ đến thời gian ngắn ngủi ở cùng Lục Hoa Nghiêm. Nhất thời, từng trận ưu thương bắt đầu bao phủ lấy tâm trí của Từ Thanh Phàm.

Sau một phen cảm khái, Bảo Uy lão giả lại tỉ mỉ đánh giá Từ Thanh Phàm một hồi, sau đó gật đầu nói:

- Có đệ tử như ngươi, Lục sư huynh cũng xem như có người kế tục rồi.

Vừa nói, lão không khỏi nhìn đệ tử Hầu Vạn Quân của mình, trong ánh mắt đầy phức tạp. Mà Hầu Vạn Quân chỉ trầm mặc không nói. Trên sự thực, sau khi lão xuất hiện, Hầu Vạn Quân trừ lúc chào sư phụ ra, còn lại không hề nói câu gì.

Nhìn thấy không khí có chút thương cảm, Lữ Tử Thanh vội vàng nói với lão giả:

- Sư bá, chúng ta vẫn nên giải quyết những dã thú biến dị xung quanh đi đã. Rồi ôn lại chuyện cũ sau.

Vừa nói, Lữ Tử Thanh dùng tay chỉ những dã thú biến dị đang vây kín xung quanh, dưới uy thế của lão giả mà không dám tới gần.

Nghe Lữ Tử Thanh nói, lão giả cũng im lặng gật đầu, xoay người nhìn về phía những dã thú biến dị đang vây quanh mọi người. Lúc thấy mấy yêu thú biến dị cấp thấp, lão giả kinh ngạc nói.

-Ồ? Mấy yêu thú này lão hủ chưa bao giờ thấy qua, cũng không biết là loại gì? Lại có thể lãnh đạo những dã thú khác công kích con người.

Thấy vậy, Từ Thanh Phàm hơi do dự một chút, nhưng vẫn nói:

- Nếu văn bối nhìn không sai, những yêu thú này bao gồm cả dã thú bình thường, đều trúng “Ma Hóa Cửu Biến” mà trở thành “Ma Binh”, bị người ta khống chế.

Nghe được lời nói của Từ Thanh Phàm, Bảo Uy lão giả đột nhiên xoay người, trong ánh mắt lóe lên tinh quang, lông mày dựng lên hỏi:

- Những lời ngươi nói là sự thật? Ngươi làm sao biết được?

Thấy bộ dạng kinh ngạc như vậy, Từ Thanh Phàm từ từ đem những gì hắn trải qua trước đó kể lại với lão và những người khác, sau đó nói:

- Về chuyện những dã thú biến dị này, rốt cuộc có phải là do “Ma Hóa Cửu Biến” làm hay không văn bối cũng không dám khẳng định. Dù sao văn bối đối với “Ma Hóa Cửu Biến” cũng không thật sự hiểu rõ, chỉ là những điều thấy được và những gì ghi lại trong sách là hết sức giống nhau.

Nghe xong, sắc mặt của Bảo Uy lão giả trở nên càng lúc càng ngưng trọng, rồi tiếp tục hỏi:

- Thần bí nhân mà ngươi nói, có phải là thân cao gần trượng, da ngăm đen, trên trán có một đồ án hỏa diễm màu xanh tím không?

- Đúng vậy, tiền bối cũng nhìn thấy người này sao?

Từ Thanh Phàm kinh ngạc hỏi.

- Hình dạng người này rất giống hình dạng người mà ta mới truy đuổi. Nhưng cũng không thể xác định có phải là một người hay không.

Bảo Uy lão giả ánh mắt không ngừng chớp lóe, tiếp tục nói:

- Từ sau khi đến Nam Hoang, ta phát hiện người này luôn bám theo mấy người bọn ta. Lúc ta truy đuổi hắn, hắn lại biến mất một cách quỷ dị. Hiện giờ nghĩ lại, đây hắn là kẻ Điều Hồ Li Sơn rồi.

- Sư thúc, “Ma Hóa Cửu Biến” mà người và Từ sư huynh đang nói là loại đạo pháp gì?

Hứa Tú Dung vẫn luôn đứng bên cạnh, yên lặng lắng nghe chờ hỏi. Mà trên mặt của Hầu Vạn Quân ở bên cạnh cũng lộ ra sự nghi hoặc, hiển nhiên cũng không biết rõ.

- Bây giờ chưa biết được chính xác có phải là do “Ma Hóa Cửu Biến” làm hay không. Trước tiên, ta vẫn nên giải quyết hết lũ súc sinh này đã. Sau đó, đích thân ta sẽ xác định một chút rồi nói sau.

Bảo Uy lão giả từ từ nói. Rồi hắn quát nhẹ một tiếng.

- Các người hộ pháp cho ta, để ta thi triển đạo pháp tiêu diệt hết những nghiệt chủng này.

Sau khi đám người Từ Thanh Phàm và Lữ Tử Thanh đáp ứng, lão giả từ từ nhắm mắt lại, mười ngón tay liên tiếp bấm pháp quyết. Trong khoảng thời gian cực ngắn liên tiếp xuất ra hơn ngàn chỉ quyết khác nhau, làm cho mọi người hoa cả mắt. Sau đó chỉ quyết không ngừng biến ảo, khí thể trên người lão giả càng tăng cao, nhiệt độ trong không khí cũng nhanh chóng tăng vọt. Tựa như Hỏa linh khí vô cùng vô tận từ trên người lão tỏa ra, cùng với Hỏa linh khí của thiên địa không ngừng phối hợp với nhau.

Lúc này, thiên địa biến đổi, vô số Hỏa linh khí bắt đầu ngưng kết trên bầu trời, từ từ tập hợp lại thành một đám mây lửa cực lớn, che kín cả chân trời.

- Đạo pháp này thật tinh thâm, huyền diệu.

Sau khi thấy sự biến đổi của trời đất, đây là ý nghĩ duy nhất của Từ Thanh Phàm vào lúc này.

Theo dự đoán của thiên địa xuất hiện, những dã thú bị Bảo Uy lão giả chấn nhiếp càng thêm nôn nóng bất an, liên tiếp phát ra những tiếng rít gào. Không biết vì sao lại không chạy trốn, giống như bị ai đó khống chế vậy.

Cuối cùng, dã thú biến dị dưới sự dẫn dắt của yêu thú một lần nữa xông về phía mọi người, giống như cơn sóng màu đen vô cùng vô tận vậy. Đáng tiếc, dưới sự cố gắng chống đỡ của đám người Từ Thanh Phàm, chúng không thể nào tiến lên được một bước.

Thời gian trôi qua chừng một tuần trà, Hỏa linh khí trong không khí càng thêm dày đặc, giống như cả Nam Hoang đều phải bốc cháy lên vậy. Ngay lúc này, Bảo Uy lão giả đột nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt xoẹt ra một đạo tinh quang khiếp người, trầm giọng quát:

- Hỏa Vân Thuật!! Tật!

15. Truyền Thuyết

-Hỏa Vân Thuật!! Tật!!

Theo giọng quát trầm thấp của lão giả, trong không khí vốn hỏa linh khí đang dày đặc và yên tĩnh trong chớp mắt trở nên cuồng bạo, dưới linh khí ba động cường đại Từ Thanh Phàm phóng thích đạo pháp cũng trở nên vô cùng khó khăn, may mắn là những dã thú biến dị đó dưới ba động mãnh liệt của linh khí động tác cũng trở nên chậm chạp, nếu không thì đám người Từ Thanh Phàm thật sự không thể chống lại uy thế công kích điên cuồng của chúng nó.

Sau đó, những tiếng ầm ầm không ngừng vang lên trong đám hỏa vân trên bầu trời, màu sắc của hỏa vân cũng trở nên đỏ tươi hơn, làm cho cả trời đất đều một màu đỏ, sau đó, từng điểm hỏa vũ bắt đầu từ trong hỏa vân từ từ rơi xuống, rơi lên đám dã thú biến dị.

Mỗi giọt hỏa vũ màu đỏ là do hỏa diễm tạo thành mặc dù chỉ là một giọt nhỏ nhoi, nhưng trong đó chứa đựng hỏa linh khí cực lớn, những dã thú biến dị bị hỏa vũ kích trúng đều toàn thân bốc lửa, trở thành một quả cầu lửa trên mặt đất không ngừng lăn lộn kêu khóc. Ngay cả là những yêu thú cấp thấp sau khi bị ma hóa nếu bị hỏa vũ kích trúng đều kêu gào đau đớn không thôi.

Vừa mới bắt đầu chỉ là mấy giọt ít ỏi, theo thời gian trôi qua, hỏa vũ bắt đầu trở nên rộng hơn, rồi trở thành bạo vũ, những giọt hỏa vũ càng lúc càng dày, giọt hỏa vũ dày đặc cuối cùng thậm chí che kín tầm nhìn của mọi người, tiếng kêu gào của đám dã thú biến dị cũng càng lúc càng lớn, vô số dã thú biến dị bị hỏa diễm bao quanh lẫn lộn trên mặt đất không thôi, toàn thân không ngừng bốc cháy, phi cầm trên bầu trời liên tục rơi xuống, trong thiên địa như hóa thành ngục hỏa, toàn một màu đỏ của lửa.

Đây vẫn là lần đầu tiên Từ Thanh Phàm nhìn thấy đại cao thủ Kết Đan Kỳ thi triển đạo pháp, trước đó mặc dù tiếp xúc với không ít đại cao thủ có thực lực như Bảo Uy, nhưng chỉ có thể từ uy thế trên người bọn họ mà có thể biết được hai ba phần thực lực của họ, nhưng mà từ trước tới nay chưa thấy qua đạo pháp mà họ thi triển. Đến giờ rốt cuộc có thể thấy được đại cao thủ Kết Đan Kỳ thi triển đạo pháp, sự chấn động trong lòng đã không thể dùng lời nói để biểu đạt được, đạo pháp uy thế này chỉ có thể dùng bốn chữ “Hủy Trời Diệt Đất” để hình dung mà thôi.

Dã thú biến dị vừa rồi vẫn còn uy phong vô cùng, trước trận hỏa vũ lại yếu nhược như thế, chỉ có thể nằm trên đất lẫn lộn kêu khóc. Đàn thú vừa rồi còn rậm rạp vô kể, dưới những giọt hỏa vũ dày đặc không ngừng, hoàn toàn bị hủy diệt, giống như chỉ có vấn đề thời gian vậy.

Biểu hiện của mọi người bên cạnh cũng không tốt hơn so với Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh sau khi nhìn thấy uy thế của Hỏa Vân Thuật, ngoài sự khiếp sợ, thì vẫn là vẻ thản nhiên. Mà Thượng Niên Nghiêu lại vẻ mặt càng thêm sầu khổ, hình như đang cảm thán bản thân mình khi nào mới đạt được trình độ như vậy. Hứa Tú Dung thì vẻ mặt trắng bệch, nhìn thấy những dã thú biến dị đang không ngừng lẫn lộn gào thét trên mặt đất vẻ mặt đầy sự thương tiếc. Kỳ quái nhất là Hầu Vạn Quân, sau khi hắn nhìn thấy đạo pháp kinh khủng mà sư phụ Bảo Uy của hắn thi triển vẻ mặt chỉ trầm lặng.

Trong trận hỏa vũ mãnh liệt giáng xuống, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết những tiếng rên rỉ gào thét của dã thú bắt đầu vang đến chân trời thì cũng đã từ từ im ắng trở lại, mà hỏa vũ giống như vô tận cũng bắt đầu ngừng lại.

Sau khi hỏa vũ ngừng hẳn lại, Bảo Uy lại lần nữa quát lên một tiếng.

-Thu!!

Sau đó chỉ thấy những hỏa diễm đang không ngừng đốt cháy trên mặt đất lũ lượt hóa làm hỏa linh khí thuần khiết, tiêu tán trong thiên địa, mà cảnh địa ngục hỏa diễm thiêu đốt cũng trở lại bình lặng, phối hợp với con gió lạnh và the lương của Nam Hoang thổi lên, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, giống như một thế giới hoàn toàn khác vậy.

Sau khi hỏa diễm thiêu đốt toàn bộ đều được Bảo Uy thu lại, khung cảnh lúc này cũng xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ thấy mặt đất the lương của Nam Hoang đầy rẫy xác chết, những dã thú biến dị vừa rồi còn hung tợn tàn bạo bây giờ đều đã bị hỏa diễm thiêu đốt trở thành những xác chết rải rác khắp nơi, chỉ có mấy con yêu thú cấp thấp biến dị có sức sống dai dẳng còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. trong không khí tràn đầy mùi hôi và khét làm cho người ta buồn nôn.

Thấy khung cảnh trước mắt này, đám người Từ Thanh Phàm vẻ mặt đều trắng bệch, bụng dạ cồn cào, mà Hứa Tú Dung nhịn không được chạy sang bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Sắc mặt của Bảo Uy cũng trở nên trắng bệch, cũng không biết là do vừa rồi thi triển Hỏa Vân Thuật làm chi linh khí tiêu hao quá độ hay là vì nhìn thấy sát nghiệt trước mắt do đích thân mình tạo ra mà trong lòng bất an, nhưng so sánh với Từ Thanh Phàm và đám hậu bối này mà nói, vẻ mặt của Bảo Uy vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ chậm rãi đi về phía những yêu thú biến dị chưa chết, đưa linh khí vào bắt đầu dò xét nguyên nhân gây ra biến dị.

Hiện giờ trong lòng hắn điều đáng xem trọng nhất vẫn là chuyện Ma Hóa Cửu Biến mà Từ Thanh Phàm đã nói, nếu những điều Từ Thanh Phàm nói là thực, như thế có nghĩa là Tu ma giả đã xuất hiện lại, điều này ở trong lòng của những tu tiên giả thế hệ trước tương đối hiểu rõ về Tu Ma giả thì quả thật đáng sợ, những chấn động mà những Tu Ma giả đã tạo thành không phải là nhỏ chút nào.

Sau khi đưa linh khí tỉ mỉ dò xét hồi lâu, vẻ mặt của Bảo Uy vẫn ngưng trọng như cũ, nhưng hình như lại thở dài một hơi, sau đó lại giống như không xác định được chính xác vậy, tiếp tục kiểm tra lại những yêu

thú biến dị còn sống, từng con từng con một, sau đó mới từ từ trở về bên cạnh mọi người, về trầm tư đầy mặt, cũng không biết là đang nghĩ gì nữa.

Trong sự trầm tư của Bảo Uy, thời gian không biết đã bao lâu, mọi người mặc dù về mặt vẫn trắng bệch như cũ, nhưng cũng đã bình ổn cảm giác nôn nao trong bụng và ngực, những cũng không dám cắt đứt suy tư trong lòng của Bảo Uy, yên lặng chờ đợi bên cạnh, trong thiên địa trong nhất thời trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ có những cơn gió nhẹ của Nam Hoang đang lặng lẽ thổ lộ về không yên tĩnh của thế giới này.

-Những súc sinh đó là trùng phải Ma Hóa Cửu Biến, nhưng Nam Hoang hẳn là không có Tu ma giả xuất hiện.

Cuối cùng Bảo Uy giống như xác định được cách nghĩ trong lòng của mình, từ từ nói.

Nghe Bảo Uy nói vậy, trong lòng Từ Thanh Phàm không hiểu, vừa muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên nghĩ ra cái gì nên cúi đầu suy nghĩ.

-Không có Tu Ma giả xuất hiện? Nhưng Ma Hóa Cửu Biến không phải chỉ có Tu Ma giả mới biết sao? Lữ Từ Thanh không hiểu hỏi.

Nhìn thấy đám người Lữ Từ Thanh và Thượng Niên Nghiêu đều có vẻ mặt không hiểu, mà Từ Thanh Phàm lại cúi đầu suy nghĩ, vẻ mặt của Bảo Uy tỏ ra không vừa lòng, hiển nhiên là không vừa lòng với việc đệ tử nhà mình học thức không bằng Từ Thanh Phàm, nhưng vẫn hỏi Từ Thanh Phàm.

-Từ thế diệt nghĩ được gì không?

-Tiền bối ám chỉ là Cửu Ma Châu sao?

Từ Thanh Phàm do dự hỏi lại, nhưng cũng không dám khẳng định, Nhạc Thanh Nho đã từng để lại rất nhiều sách, mà Từ Thanh Phàm những năm gần đây luôn luôn đọc, đối với những điều nổi bật trong giới tu tiên cũng hiểu rõ trong lòng.

Nghe Từ Thanh Phàm trả lời, Lữ Từ Thanh và Thượng Niên Nghiêu vẻ mặt như chợt hiểu, ánh mắt nhìn Từ Thanh Phàm tràn đầy sự khâm phục, mà vẻ mặt của Bảo Uy lại càng hiện lên sự tán thưởng, nói.

-Lão phu suy nghĩ như vậy, người quả thật là một người uyên bác, bây giờ tu tiên giả giống như người không nhiều nữa rồi.

Vừa nói, Bảo Uy vừa bắt mắt nhìn bốn người Lữ Từ Thanh.

-Tiền Bối quá khen, Văn bối cũng chỉ là may mắn biết được một số ghi chép về mặt này mà thôi. Văn bối nghĩ nếu cho đám người Lữ sư huynh một khoảng thời gian, bọn họ cũng sẽ nhớ ra thôi. Hơn nữa những điều này dù sao chỉ là tiểu đạo. Văn bối mặc dù đọc nhiều sách, nhưng nói đến tu vi đạo hạnh văn còn kém xa Lữ sư huynh và Thượng sư huynh.

-Hừ ! Cho dù là tu vi đạo hạnh bọn chúng cũng không phải là đối thủ của người.

Vừa nói, Bảo Uy liếc mắt nhìn bốn cây Tiên Nhân Liễu đang đứng xung quanh mọi người.

-Nhưng tiền bối này như thế nào biết được Cửu Ma Châu làm ra mà không phải là Tu Ma giả xuất hiện chứ?

Từ Thanh Phàm sau khi nghe được lời của Bảo Uy có chút xấu hổ, vội vàng chuyển đề tài.

-Ma Hóa Cửu Biến là chỉ đạo pháp tiến hành ma hóa đối với chín loại vật chủng khác nhau, bao gồm người, tiên, thú, yêu quái, sâu, cá, ..., mà Cửu Ma Châu cũng là căn cứ vào chín loại khác nhau mà có cách khác nhau, mỗi một viên Cửu Ma Châu chỉ có thể ma hóa một loại vật chủng, khi ma hóa những vật chủng khác sẽ làm cho uy lực giảm mạnh, mà ta xem những yêu thú cấp thấp này ma hóa không hoàn toàn, thực lực cũng không mạnh mẽ nhưng trong những gì ghi lại, nghĩ đến những yêu thú này bị một viên cửu ma châu ma hóa chủng vật khác cường hành ma hóa.

Bảo Uy từ từ nói.

-Thì ra là thế, Tiền bối thật uyên bác, văn bối khâm phục.

Sau khi nghe Bảo Uy giải thích, trong lòng Từ Thanh Phàm chộp hiểu, chấp tay nói.

-Bảo Uy sư thúc, Cửu Ma Châu này là thứ gì? Là pháp khí phải không?

Hứa Tú Dung đứng bên cạnh mở miệng hỏi, nàng mặc dù không còn nôn nữa, nhưng vẻ mặt vẫn trắng bệch.

Bảo Uy hiển nhiên rất cưng chiều Hứa Tú Dung, nói với Từ Thanh Phàm.

-Từ thế diệt, Người nói với nha đầu này một lần về chuyện Cửu Ma Châu đi.

-Vâng.

Từ Thanh Phàm đáp một tiếng, rồi nói với Hứa Tú Dung.

-Cửu Ma Châu này cũng không phải là pháp khí, mà là một pháp bảo, nói một cách chính xác đó là một mảnh khuyết của pháp bảo.

-Là Pháp bảo?

Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Hứa Tú Dung nhẹ kêu lên một tiếng kinh ngạc, lúc nàng kinh ngạc tay che chiếc miệng nhỏ nhắn lại, hình dáng càng thêm động lòng người.

Pháp bảo là thứ mà mỗi một tu tiên giả đều mong muốn có được, uy lực của nó có lẽ không mạnh hơn nhiều so với thiên giai cao cấp pháp khí, nhưng có bản chất khác với pháp khí, đầu tiên pháp bảo có thể biến đổi mọi hình dạng, dưới sự khống chế của chủ nhân có thể biến to hóa nhỏ, hơn nữa pháp bảo còn có thể tự động hấp thu linh khí của thiên địa, người có được pháp bảo chỉ cần một chút linh khí là có thể khu động pháp bảo, cuối cùng cũng là điều quan trọng nhất, Pháp bảo đều có ý thức, tự động bảo vệ chủ, thần kỳ vô cùng.

Nhưng Từ Thanh Phàm lúc này lại chìm vào những hồi ức của kiến thức trong sách, đối với bộ dạng động lòng người của Hứa Tú Dung hoàn toàn không thấy, tiếp tục nói.

-Cửu Ma Châu là Vạn năm trước do Ma Tổ dùng máu huyết linh hồn của triệu con người phối hợp với vô số thiên tài địa bảo luyện chế trăm năm mới thành công. Khi đó có câu nói rằng “Cửu Châu cùng tập hợp, Chính là ngày tàn của thiên địa”. Cửu Ma Châu này cùng hợp lại là một pháp bảo có lực công kích vô cùng cường đại, nếu phân ra mà nói, mỗi viên ma châu lại có khả năng thần kỳ đó là biến đổi tâm tính con người và chế tạo ra ma binh.

-Vào vạn năm trước, Ma Tổ bị các tu tiên giả hợp lực giết chết ở Hắc Hoàng Sơn, nhưng trước khi chết hao hết dư lực đem Cửu Ma Châu ném khắp thiên địa, các tu tiên giả không kịp phản ứng chỉ thu được bốn viên ma châu, còn lại năm viên cuối cùng không biết tung tích. Trước khi chết hắc còn hô to “Tu Ma giả có thể diệt, nhưng Ma Đạo thì không thể tuyệt” đó là chỉ những viên ma châu này.

-Vào bảy nghìn năm trước, một Quân Vương của một tiểu quốc trong nhân gian vô ý nhặt được một viên Ma Châu, nhưng chỉ đem nó trở thành một viên Hắc Trần Châu thật lớn gắn lên vương miện, nhưng không ngờ sau đó không lâu bị Ma Châu thay đổi tâm tính, vốn dĩ có thể thành một vị Quân Vương yêu thương dân như con, nhưng hắc bắt đầu trở nên tà ác và thích giết chóc, dưới diệu dụng của Ma Châu tạo ra trăm vạn ma binh dùng để xâm lược các nước khác, Ma Binh đi đến đâu chỗ đó gà chó không lưu. May sao bị các đại môn phái kịp thời phát hiện và ngăn cản, nhưng cũng gây hại cực lớn cho nhân gian.

-Vào bốn nghìn năm trước, lại có một tu tiên giả Hư Đan Kỳ trong lúc vô ý nhặt được một viên ma châu, lấy tu vi của hắn vẫn bị ma châu thay đổi tâm tính, dưới âm mưu liên tiếp hắn đã đạt được đại quyền trong môn phái của hắn, sau đó giết hết các tu tiên giả cao thủ trong phái này, tu tiên giả tu vi thấp lại dùng ma châu luyện hóa thành ma binh, tự xưng là Ma Quân, cũng dẫn đến một trường họa kiếp cho tu tiên giới, mặc dù cuối cùng bị Lục Đại Thánh Địa liên hợp tiêu diệt, nhưng cũng làm cho tu tiên giới hủy hoại thảm trọng.

-Mà sáu viên ma châu đã biết này đều đã bị Lục Đại Thánh Địa phong ấn vào nơi bí mật nào đó trong môn phái, để đề phòng người có tâm thuật bất chính tác oai tác quái. Nhưng trước mắt vẫn có ba viên Ma Châu vẫn chưa rõ nơi hạ lạc, nếu Bảo Uy tiên bối không đoán sai thì Nam Hoang hẳn là có người trong lúc vô ý nhặt được viên Ma Châu thứ bảy.

Sau khi nghe Từ Thanh Phàm giải thích, Hứa Tú Dung vẻ mặt lóe lên sự khâm phục, hạ giọng nói.

-Đa tạ Từ sư huynh chỉ giáo.

-Hứa sư muội khách khí rồi.

Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói.

Mà Lữ Tử Thanh ở bên cạnh vốn dĩ vừa cười vừa lắng nghe Từ Thanh Phàm giải thích, nhưng khi hắn thấy ánh mắt khâm phục của Hứa Tú Dung nhìn Từ Thanh Phàm, thì nụ cười cũng trở nên sượng sùng cứng ngắt.

16. Quyết Định

Sau khi thuật rõ chuyện Cửu Ma Châu với Hứa Tú Dung, Từ Thanh Phàm khom người chấp tay nói với Bảo Uy lão giả:

- Những điều mà văn bối nói có lẽ có nhiều chỗ thiếu sót, vẫn xin tiền bối chỉ điểm thêm.

Về phần ánh mắt sùng bái của Hứa Tú Dung, lại bị Từ Thanh Phàm vô ý bỏ qua.

Nghe những lời giải thích của Từ Thanh Phàm, vẻ tán thưởng trong ánh mắt của Bảo Uy lão giả càng thêm mãnh liệt, gật đầu khen ngợi:

- Người nói rất đầy đủ, ngay cả ta cũng biết không nhiều hơn người. Lục sư huynh có người kể tặc rồi.

- Tiền bối đã quá khen .

Từ Thanh Phàm khiêm tốn nói.

- Sư bá, nếu chúng ta đã biết dị biến ở Nam Hoang là do Cửu Ma Châu gây ra, chúng ta có nên về trung thổ báo lại cho sư môn ngay không?

Lữ Tử Thanh ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

Bảo Uy lão giả hơi trầm ngâm một chút, sau đó mới từ từ nói:

- Cửu Ma Châu xuất hiện ở nhân gian quả thật là một chuyện hệ trọng, nhưng mục đích chúng ta đến đây chủ yếu là tìm kiếm tung tích của năm người đệ tử bị mất tích. Theo ta thấy, chúng ta vẫn là nên do xét Nam Hoang một đoạn thời gian, một là tiếp tục tìm tung tích của những sư đệ mất tích, hai là tìm hiểu nhiều hơn tình hình dị biến của Nam Hoang. Dù sao Cửu Ma Châu xuất thế chỉ là chúng ta dự đoán mà thôi. Nhưng điều ta lo sợ nhất là những sư đệ của các người đã...

Nói tới đây, Bảo Uy lão giả liền dừng lại, không nói tiếp nữa.

Nghe xong, vẻ mặt của đám người Lữ Tử Thanh đều lộ ra sự trầm mặc, trong ánh mắt của Hứa Tú Dung càng hiện lên sự thương tiếc. Mặc dù lời của Bảo Uy lão giả chỉ có một nửa, nhưng mọi người đều đã hiểu rõ ý tứ của lão. Lấy thực lực của những yêu thú biến dị của Nam Hoang với đám dã thú biến dị vô cùng vô tận này, năm đệ tử của Thanh Hư Môn trước đó đến đây tiến hành thí luyện bây giờ chắc đã lành ít dữ nhiều rồi. Những dự đoán không tốt này mọi người đều không muốn nói rõ ra trước khi được chứng thực mà thôi.

- Đệ tử cung kính nghe theo sư bá.

Bốn người Lữ Tử Thanh mặc dù thần sắc ảm đạm, nhưng vẫn khom người cùng lên tiếng đáp ứng.

Sau khi nghe được đám người Lữ Tử Thanh đáp ứng, Bảo Uy lão giả hơi gật đầu, lại hướng về phía Từ Thanh Phàm hỏi:

- Từ đệ, tiếp theo người dự định đi đâu?

Từ Thanh Phàm sau khi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Văn bối ở Nam Hoang còn có chút trần duyên chưa dứt, lần này đến đây chính là muốn giải quyết chuyện đó. Sau này cũng an tâm tu luyện ở trong sơn môn. Nhưng Nam Hoang dị biến như vậy, văn bối không thể chỉ lo lấy thân mình, hơn nữa Cửu Ma Châu xuất thế dù sao cũng là chuyện lớn của giới tu tiên. Cho nên văn bối quyết định trong đoạn thời gian này cùng đi tìm hiểu tình hình cụ thể của Nam Hoang cùng với tiền bối và mấy vị sư huynh sư muội. Cũng để sau này lúc trở về sư môn có thể có cái gì đó để nói lại với các trưởng bối.

- Thế diệt quả thật là một người hiểu chuyện.

Bảo Uy lão giả khen ngợi, lúc nói về mặt lại lóe lên sự tán thưởng.

- Tiền Bối quả khen.

Từ Thanh Phàm có chút xấu hổ nói.

Kỳ thật, Từ Thanh Phàm quyết định đi cùng đám người Bảo Uy lão giả, trong đó tất nhiên là muốn do xét tình hình dị biến của Nam Hoang để về báo lại với sư môn. Hơn nữa đối mặt với nguy cơ trước việc Cửu Ma Châu xuất thế có thể ảnh hưởng đến cả Tu tiên giới, Từ Thanh Phàm cũng muốn góp một phần sức lực của mình. Nhưng ngoài những thứ đó ra, kỳ thực Từ Thanh Phàm cũng có chút tư tâm. Hắn biết bây giờ cả Nam Hoang nơi nào cũng đầy rẫy nguy cơ, sự tình so với trước đây thay đổi rất nhiều. Một mình hắn hành động quá nguy hiểm. Nếu đi với đám người Bảo Uy lão giả, đặc biệt trong đó còn có một đại cao thủ tu vi Kết Đan kỳ, sự an toàn của bản thân tất nhiên là rất cao. Nếu không, chẳng may Từ Thanh Phàm gặp lại đàn thú biến dị đó như vừa rồi, một mình hắn có thể đối phó được hay không còn chưa biết được.

- Nhưng đối với quyết định của tiền bối, văn bối có chút dị nghị.

Sau một lát khiêm tốn, Từ Thanh Phàm lại đột nhiên nói.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, đám người Lữ Tử Thanh hết sức kinh ngạc, phải biết rằng Bảo Uy ở Thanh Hư Môn là một người nổi tiếng hoành hành ngang ngược. Đối với văn bối trong môn phái hết sức nghiêm khắc. Trừ một số người như Hứa Tú Dung được sự sủng ái, những đệ tử khác rất ít nhìn vào mặt, càng nói chi đến chuyện đệ tử văn bối trong môn phái dám nghi ngờ với quyết định của hắn. Lại càng không nói đến chuyện văn bối phái khác dám nghi ngờ.

Ngay khi đám người Lữ Tử Thanh cho rằng Bảo Uy sẽ giận dữ, Bảo Uy lão giả lại chỉ kinh ngạc hỏi lại:

- Từ thế diệt có kiến nghị gì sao?

Thấy Bảo Uy lão giả lúc hỏi với vẻ mặt hòa nhã, mọi người trong Thanh Hư Môn bất giác trừng mắt há miệng, đối với phản ứng của lão vừa kinh ngạc vừa khó hiểu. Nhưng bọn họ không biết rằng, con người này mặc dù đối với văn bối môn hạ hết sức nghiêm khắc, nhưng đối với những đệ tử môn phái khác vẫn tương đối khách khí. Đặc biệt đối với Từ Thanh Phàm, là đệ tử của cố nhân, hơn nữa còn lưu lại ấn tượng tốt với hắn, nên cách đối xử là hoàn toàn khác nhau.

- Ý của văn bối là, kỳ thực chúng ta hoàn toàn có thể chia làm hai đường. Tiền bối mang theo đám người văn bối tìm hiểu tình hình dị biến ở Nam Hoang, lại để cho Hứa sư muội quay về trung thổ báo lại chuyện này cho các đại môn phái. Dù sao Nam Hoang bất luận xuất hiện Tu ma giả hay là Cửu Ma Châu xuất thế đều là một việc hết sức trọng đại, vẫn nên sớm báo cho các tiền bối ở trung thổ biết được mới thỏa đáng.

Những lời này của Từ Thanh Phàm thực chất còn có một dụng ý khác. Hứa Tú Dung này mặc dù thực lực không tồi, đã có tu vi Tích Cốc Hậu Kỳ, nhưng tính cách quá mềm yếu. Nàng cùng người khác xông vào nơi đầy rẫy nguy hiểm như Nam Hoang này, không những không giúp đỡ được mọi người mà còn là gánh nặng, làm cho mọi người phải phân tâm chiếu cố. Vì thế nên để cho nàng đi trung thổ báo tin để rời khỏi đây mới là tốt nhất.

- Đệ tử đồng ý với cách nghĩ của Từ sư huynh. Chia binh hai đường vừa có thể dò xét dị biến của Nam Hoang, vừa báo tin được cho các môn phái, hai chuyện này đều không thể chậm trễ.

Trong chớp mắt Lữ Tử Thanh đã hiểu rõ cách nghĩ của Từ Thanh Phàm. Vừa rồi vì việc hắn đã không bảo vệ tốt Hứa Tú Dung mà sinh ra áy náy xấu hổ, bây giờ tất nhiên là hi vọng Hứa Tú Dung rời khỏi nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Thấy bộ dạng như vậy của Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu và Hầu Vạn Quân đều hiểu rõ ý tứ của Từ Thanh Phàm, cũng đều đứng bên cạnh gật đầu đồng ý.

- Đệ tử đồng ý với cách nghĩ của Từ sư huynh. Chia binh hai đường vừa có thể dò xét dị biến của Nam Hoang, vừa báo tin được cho các môn phái, hai chuyện này đều không thể chậm trễ.

Trong chớp mắt Lữ Tử Thanh đã hiểu rõ cách nghĩ của Từ Thanh Phàm. Vừa rồi vì việc hấn đã không bảo vệ tốt Hứa Tú Dung mà sinh ra áy náy xấu hổ, bây giờ tất nhiên là hi vọng Hứa Tú Dung rời khỏi nơi nguy hiểm này càng xa càng tốt.

Thấy bộ dạng như vậy của Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu và Hầu Vạn Quân đều hiểu rõ ý tứ của Từ Thanh Phàm, cũng đều đứng bên cạnh gật đầu đồng ý.

Thấy mọi người thống nhất ý kiến, ngược lại Bảo Uy lão giả bắt đầu do dự. Ý kiến của Từ Thanh Phàm hấn cũng hiểu, tất nhiên biết với tính cách của Hứa Tú Dung không thích hợp với hoàn cảnh nguy hiểm ở Nam Hoang này. Nhưng đồng thời hấn cũng không yên tâm để Hứa Tú Dung một mình chạy vạy dậm trở về Thanh Hư Môn báo tin. Phải biết rằng Hứa Tú Dung trước đây còn chưa bao giờ một mình rời khỏi Thanh Hư Môn. Để Hứa Tú Dung một mình trở về báo tin, trước nay nàng chưa từng một mình rời khỏi sơn môn, vì thế có thể tìm được con đường chính xác trở về Thanh Hư Môn hay không còn không nói trước được, như thế sẽ xuất hiện chuyện gì không hay ngoài ý muốn. Bảo Uy là người tận mắt chăm sóc Hứa Tú Dung trưởng thành, trong lòng vẫn xem nàng như cháu ruột của mình vì thế hết sức cưng chiều. Thực sự hấn không đành lòng để Hứa Tú Dung chịu nguy hiểm gì.

- Bảo Uy sư thúc, đệ tử cảm thấy để một mình đệ tử về báo tin không có ý nghĩa.

Ngay lúc Bảo Uy lão giả do dự không quyết, Hứa Tú Dung vẫn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng phản đối. Mặc dù tính cách của nàng nhu nhược do dự, nhưng không ngốc. Có thể còn trẻ thế này mà đã tu luyện đến Tích Cốc Hậu Kỳ, nàng ít nhất có thể nói là người thông minh sáng suốt. Chỉ là bình thường tính cách quá mềm yếu, cho nên không thể hiện sự sáng suốt mà thôi. Mọi người thống nhất việc nàng trở về Thanh Hư Môn báo tin, là vì nguyên nhân gì trong lòng nàng hoàn toàn hiểu rõ. Vốn dĩ lấy tính cách của nàng, quyết định mà mọi người thống nhất nàng trong lòng không thích cũng không phản đối. Nhưng tình hình hôm nay lại hoàn toàn khác, không biết vì sao trong lòng nàng hết sức không thích bị Từ Thanh Phàm xem thường. Cho nên khi nhìn thấy mọi người đều nhất trí để nàng về sư môn báo tin đã lên tiếng phản đối

- Ô? Vì sao lại không có ý nghĩa?

Thấy Hứa Tú Dung biểu hiện sự phản đối, Bảo Uy lão giả có chút kinh ngạc hỏi.

Thấy mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc và không hiểu nhìn mình, Hứa Tú Dung cảm thấy hơi đỏ mặt, nhưng vẫn điều chỉnh cảm xúc, suy nghĩ kỹ rồi nói.

- Lần này mặc dù sư thúc muốn dò xét tình hình dị biến của Nam Hoang, nhưng nghĩ lại thì không thể tốn nhiều thời gian đúng không?

Bảo Uy gật đầu nói:

- Dù sao dị biến của Nam Hoang cũng là chuyện lớn, không thể kéo dài được. Ta quyết định sau bảy ngày dù có tìm được đệ tử thất lạc hay không, cũng bắt luận có dò xét được tình hình dị biến của Nam Hoang hay không, đều phải trở về trung thổ công bố tin tức này cho các phái để thương lượng đối sách.

Sau khi nghe Bảo Uy nói vậy, Hứa Tú Dung lại nói tiếp:

- Đệ tử mặc dù cũng có phi hành pháp khí. Nhưng công lực hơi thấp, muốn trở về sơn môn ít nhất phải mất hơn mười ngày. Mà sư thúc người nói sau bảy ngày mới trở về sơn môn, nhưng đạo pháp của người thông huyền, ngay cả là mang theo mấy người chúng ta cũng chỉ cần hai ngày đêm là có thể về đến. Như thế, sư thúc và mọi người ngược lại sẽ về sơn môn trước đệ tử, thế thì bây giờ về sơn môn báo tin có tác dụng gì đâu?

Vừa nói, Hứa Tú Dung còn lén lút liếc Từ Thanh Phàm một cái. Nhìn thấy vẻ mặt của Từ Thanh Phàm sau khi nghe được những lời của mình liền tỏ ra kinh dị, trong lòng nàng bất giác cảm thấy đắc ý và mừng

thăm.

Nghe được những lời của Hứa Tú Dung, Bảo Uy lão giả hơi ngạc nhiên. Không ngờ Hứa Tú Dung vẫn luôn thẹn thùng nhu nhược vẫn có những suy nghĩ sáng suốt lạnh lợi như vậy. Trong lòng hắn đích thức không muốn Hứa Tú Dung rời khỏi bên cạnh mình, hơn nữa cũng cảm thấy Nam Hoang mặc dù nguy hiểm, những lấy thực lực của mình bảo vệ Hứa Tú Dung chắc không xảy ra chuyện gì, ít nhất an toàn hơn nhiều so với việc để nàng một mình trở về Thanh Hư Môn. Vì thế gật đầu nói.

- Nếu đã như vậy, thế thì Dung nhi đi cùng mọi người đi.

Thấy ý kiến của mình bị Bảo Uy lão giả từ chối, Từ Thanh Phàm muốn bật cười, cũng không để ý, thềm lắc đầu trong lòng. Kỳ thật, Hứa Tú Dung này vừa rồi trong lời nói đã lén lút thay đổi ý của Từ Thanh Phàm. Ý của hắn là để cho Hứa Tú Dung trở về trung thổ báo tin, mà trong lời nói của Hứa Tú Dung lại biến thành về Thanh Hư Môn báo tin. Phải biết rằng, mặc dù lấy công lực của Hứa Tú Dung từ đây trở về Thanh Hư Môn cần phải mất hơn mười ngày, nhưng nếu đi đến Khổ Tu Cốc một trong Lục Đại Thánh Địa chỉ cần hai ngày là có thể tới rồi. Đến lúc đó các tiền bối của Khổ Tu Cốc tất nhiên sẽ có biện pháp trong thời gian ngắn nhất thông báo cho cả giới tu tiên biết được tin tức dị biến của Nam Hoang.

Nhưng Từ Thanh Phàm có thể nghĩ đến, lấy lịch duyệt của Bảo Uy lão giả tất nhiên không thể không hiểu. Mà thấy lão đồng ý Hứa Tú Dung đi cùng mọi người, Từ Thanh Phàm biết Bảo Uy lão giả đã quyết tâm, cũng không phản bác nữa. Chỉ là trong lòng âm thầm cảm thấy Bảo Uy quá cưng chiều Hứa Tú Dung, so với sự nghiêm khắc đối với đám người Lữ Tử Thanh thì hoàn toàn trái ngược. Như thế, đối với sự phát triển trong tương lai của Hứa Tú Dung ngược lại sẽ vô cùng bất lợi. Phải biết rằng Tu tiên thực chất là quá trình tu tâm, không có một tâm cảnh kiên định làm thế nào có thể kiên trì suốt con đường tu tiên rộng thênh thang chứ? Nhưng là người ngoài như Từ Thanh Phàm, hắn cũng không muốn nói gì nhiều, chỉ có thể im lặng mà thôi

Mà lúc Hứa Tú Dung còn đang đắc ý và mừng thầm vì lần đầu tiên tâm cơ mình chiến thắng cũng không biết rằng, điểm tâm tư nhỏ này của nàng đã bị Bảo Uy lão giả và Từ Thanh Phàm nhìn thấu rồi. Bởi vì các nguyên nhân khác nhau đều không có nói toạc ra mà thôi.

Mặc dù Lữ Tử Thanh vẫn vậy, không hi vọng Hứa Tú Dung tham gia mạo hiểm lần này. Nhưng nếu Bảo Uy lão giả đã có quyết định, hắn cũng không dám phản bác. Từ Thanh Phàm được Bảo Uy lão giả hết sức hân thưởng, hơn nữa lại là đệ tử của cố nhân. Còn Hứa Tú Dung lại là người được sủng ái, bọn họ dám phản bác lời nói của lão, chứ Lữ Tử Thanh lại không dám. Vì thế chỉ hỏi.

- Nhưng mà sư bá, Nam Hoang được gọi là Thập Đại Vạn Sơn, vô cùng vô tận, chúng ta nên bắt đầu tìm từ đâu đây?

Nghe Lữ Tử Thanh nói vậy, Bảo Uy lão giả cũng bất giác trầm ngâm.

Từ Thanh Phàm sau khi suy nghĩ một chút liền nói.

- Hay là chúng ta đi về phía Tây Nam tìm kiếm đi.

- Ồ? Vì sao lại nói vậy?

Bảo Uy kỳ quái hỏi.

- Văn bối đến Nam Hoang sớm hơn tiền bối mấy ngày, đối với địa hình bây giờ của Nam Hoang tương đối hiểu rõ. Trải qua mấy ngày đi lại ở Nam Hoang quan sát, phát hiện vùng phụ cận Tây Nam của Nam Hoang, các loại dã thú biến dị và phân bố thực vật hết sức dày đặc. Cho nên văn bối cả gan đoán rằng, người đoạt được Ma Châu đó hẳn là ở vùng Tây Nam Nam Hoang tác quái.

Từ Thanh Phàm mặc dù đối với phát đoán của mình tương đối tự tin, nhưng về mặt không tỏ ra chút nào kiêu ngạo, vẫn khiêm tốn như cũ.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Bảo Uy lão giả sau khi trầm tư một chút, vung tay lên, quả quyết nói:

- Thế cũng được, chúng ta bắt đầu tìm kiếm từ hướng Tây Nam .

Nói xong, Bảo Uy cũng không dám chậm trễ thời gian. Dưới chân xuất ra một đám mây, dẫn đầu đoàn bay về phía của Nam Hoang. Sau khi mọi người đều ngự sử pháp khí của mình đuổi theo Bảo Uy rời khỏi, mặt đất Nam Hoang lại một lần nữa trở lại về tĩnh lặng như thường ngày. Ngọn gió bị thương thổi phần phật, mặt trời lặn về phía Tây, trên mặt đất chỉ còn những xác chết yên lặng như thuật lại nơi đây từng có chuyện xảy ra.

17. Man Trại

Ba ngày sau.

Ban đêm, một màu đen bao phủ lên Nam Hoang. Vô số đám mây che khuất ánh trăng, khiến cho màu đen ấy càng thêm về thần bí.

Từ Thanh Phàm lặng lẽ đứng trên dải mây màu xanh giữa không trung. Phía trước có tới mấy trăm Ưng Điều dị biến đang ào ào bay về phía hắn. Màu đen của thân thể chúng hoàn toàn dung nhập vào cảnh đêm mờ mịt của Nam Hoang, chỉ có thể nghe thấy tiếng xé gió từ xa đang tới gần. Dưới mặt đất, vô số tiếng thú hồng liên tiếp vang lên, vang vọng cả đất trời.

Đối mặt với thế công của Ưng Điều dị biến, Từ Thanh Phàm vẫn không đổi sắc, chỉ đứng yên lặng như đang đợi điều gì. Rất cuộc, khi chúng chỉ còn cách chỗ hắn mười trượng, Từ Thanh Phàm đột nhiên từ tĩnh chuyển sang động, cả hai tay, mỗi bên xuất ra mấy trăm khối “Lục Lăng Hoa”, bắn về phía Ưng Điều đang xông tới. Sau khi chúng cùng “Lục Lăng Hoa” va chạm, những tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp, một màn sương mù dày đặc bao trùm cách nơi Từ Thanh Phàm đứng mười trượng. Mặc dù ở trên cao, gió vùng Nam Hoang vô cùng mạnh nhưng vẫn không thể thổi tan đám sương mù đó.

“Lục Lăng Hoa” phát nổ khiến thân hình của hơn mười Ưng Điều biến dị đi đầu bị nổ tung, huyết nhục bay tứ tung. Những cánh hoa không còn nguyên vẹn, những sợi lông màu đen cùng với huyết nhục rơi xuống, làm cho bọn dã thú dưới mặt đất bị một trận rối loạn. Sau lần ngăn cản của “Lục Lăng Hoa”, thế công của Ưng Điều biến dị không khỏi bị kiềm hãm, càng khiến thế trận trở nên hỗn loạn hơn. Tiếp đó, sương mù ẩn chứa bên trong Lục Lăng Hoa bắt đầu tràn ngập cả bầu trời. Những Ưng Điều biến dị ở giữa nơi đó, tâm thần đều bị mê mẩn, không thể khống chế đôi cánh, liên lần lượt rơi xuống đất. Con nào nhanh nhất cũng chỉ tới cách Từ Thanh Phàm ba trượng, nhưng không tạo ra bất cứ uy hiếp nào đến hắn.

Sau khi giải quyết đám phi cầm biến dị trên trời, Từ Thanh Phàm không dừng lại, mười ngón tay tiếp tục bắn ra vô số “Lục Lăng Hoa”, theo hướng gió bay xuống phía dưới đất. Trong đêm tại Nam Hoang, nhất thời nổi lên một màn hoa vũ diễm lệ, xao động lòng người.

“Lục Lăng Hoa” rơi xuống đất, những tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên, đám dị thú ngập tràn trên mặt đất phát ra những tiếng rống đau đớn phẫn nộ, rung chuyển cả trời đất. Nhưng theo làn sương tan dần, những tiếng hí rống dần trở thành những thanh âm thê lương tuyệt vọng, khiến cảnh đêm nơi Nam Hoang hoang vu càng thêm về bi thương.

Nhưng thần sắc Từ Thanh Phàm vẫn không đổi, đây là lần thứ năm hắn làm chuyện này trong ba ngày gần đây. Tâm lý khủng hoảng khi liên tiếp giết chết vô số tính mạng đã trở nên quen thuộc. Nhưng trong lòng hắn lại không ngừng an ủi chính mình, rằng những tính mạng đó chỉ là vài dã thú đã mất đi thần trí mà thôi, nếu có giữ lại thì chúng sẽ càng gây thêm nhiều tai họa cho con người, không thể nhân từ được. Nghĩ vậy, Từ Thanh Phàm từ các ngón tay lại xuất ra vô số “Liệt Viêm Hoa”, theo gió bay xuống, nhờ đó mà hóa thành một trận mưa lửa rơi xuống phía dưới. Nhất thời, mặt đất Nam Hoang dưới chân Từ Thanh Phàm biến thành biển lửa, chiếu đỏ cả một vùng trời u ám. Bọn dị thú bị mê mẩn trong đám sương mù, mặc dù ở trong biển lửa, nhưng cũng không còn lực mà hí rống nữa.

Làm xong tất cả, Từ Thanh Phàm không hề nhìn xuống phía dưới mà ngự sử “Tam Trượng Thanh Lăng” bay nhanh về hướng Tây Nam.

Đã là ngày thứ ba kể từ khi Từ Thanh Phàm đi theo đám người Bảo Uy lão giả thăm dò tại Nam Hoang. Trong ba ngày này, đám người đã tiến sâu mấy nghìn dặm về phía Tây Nam. Theo những gì Từ Thanh Phàm thấy, càng đi về phía này, thì càng gặp nhiều dã thú biến dị và thực vật biến dị hơn. Chỉ trong ba ngày bọn họ đã gặp bốn đợt công kích từ đám thú biến dị. Nhưng điều kì quái là, mấy loại yêu thú biến dị

cấp thấp đã gặp lần trước, giờ lại không hề xuất hiện. Thậm chí cả yêu thú bình thường cũng không thấy con nào. Về phần “Cửu Ma Châu” thì vẫn chưa có manh mối, khiến Từ Thanh Phàm không khỏi hoài nghi, rốt cuộc mình có phán đoán sai lầm không.

Vùng Nam Hoang vô cùng rộng lớn, Bảo Uy lão giả lúc đó bất đắc dĩ quyết định chia mọi người làm bốn nhóm. Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh, hòa thượng Niên Nghiêu, là ba người đã đạt tới Linh Tịch kỳ, mỗi người một hướng, còn Bảo Uy lão giả dẫn theo Hứa Tú Dung cùng Hầu Vạn Quân đi về phía Tây Nam tìm kiếm. Nếu có nguy hiểm hay phát hiện điều gì dị thường thì dùng pháp khí lân đã phát cho mỗi người để truyền tin cho nhau.

Nhưng cả một ngày trôi qua mà mọi người vẫn không phát hiện được gì.

- Chẳng lẽ ta đã đoán sai ? Nhưng tình trạng biến dị kiểu này đúng là càng đi về phía nam thì càng dày đặc mà.

Từ Thanh Phàm đưa thần thức xuống phía dưới mặt đất tìm kiếm, thầm nghĩ :

- Nếu tiếp tục đi thì phải tiến nhập Nam Hoang. Không lẽ thân thể sở hữu “Cửu Ma Châu” lại nằm sâu trong Nam Hoang?

Ý nghĩ vừa xuất hiện đã bị Từ Thanh Phàm lắc đầu bác bỏ. Ma Châu mặc dù có thể ma hóa phàm nhân, phàm thú, thậm chí cả yêu thú đề cấp, vô cùng huyền diệu. Nhưng ở sâu bên trong Nam Hoang, khắp nơi đều có yêu thú nhân giai, còn yêu thú địa giai và thậm chí cả thiên giai cũng thường xuyên xuất hiện. Gặp phải những yêu thú có thực lực mạnh mẽ đó thì cho dù là tu tiên giả Kim Đan kỳ cũng không dám chắc có thể bình yên trở ra. Mà người có được Ma Châu tuy có thể không chế đám yêu thú đề cấp bị mình ma hóa, nhưng khi đối mặt với những yêu thú có giai vị cao cấp cũng không thể chống đỡ được.

Trong khi Từ Thanh Phàm còn đang thấy kì quái, khối lệnh bài hình ngọn lửa đột nhiên tỏa ra hồng quang chói mắt, tiếp đó hóa thành một đạo hồng mang, thoát khỏi sự khống chế của Từ Thanh Phàm, bay nhanh về phía xa.

Thấy lệnh bài có dị biến, Từ Thanh Phàm hơi sửng sốt, cũng ngự sử “Tam Trọng Thanh Lăng” nhanh chóng bay theo lệnh bài.

Cái lệnh bài này chính là pháp khí mà Bảo Uy đưa cho Từ Thanh Phàm, có tên “Hỏa Đồ Đằng”, là một trong những pháp khí địa giai cao cấp. Lệnh bài gồm sáu mặt, một chính và năm phụ, có thể nhanh chóng triệu tập sự giúp đỡ của đồng bạn, thậm chí còn có thể thông qua pháp khí này cảm nhận tình huống của người khác, vô cùng huyền diệu.

- Chẳng lẽ có người gặp nạn? Hay ai đó đã tìm được đầu mối gì rồi?

Từ Thanh Phàm bay theo lệnh bài về phía xa, thầm nghĩ.

Qua chừng hai nén hương, lệnh bài đột nhiên mất đi quang hoa, rơi xuống sau một gò núi ở phía xa xa. Từ Thanh Phàm không chút do dự, ngự sử “Tam Trọng Thanh Lăng” chậm chậm hạ xuống phía sau gò núi.

Vừa chạm đất liền thấy Bảo Uy lão giả đem “Hỏa Đồ Đằng” thu vào trong tay áo, còn bốn người Lữ Tử Thanh đã đứng yên ở bên cạnh, rõ ràng Từ Thanh Phàm là người tới cuối cùng. Thấy mọi người bình yên vô sự, Từ Thanh Phàm liền yên tâm, đồng thời hắn cũng biết hẳn có người đã phát hiện ra đầu mối dị biến của Nam Hoang.

- Tiền bối thứ tội, văn bối đến chậm.

Sau khi xuống đất, Từ Thanh Phàm liền chấp tay tiến lên trước nói.

- Không có gì, người cách xa nơi này nhất, đến trễ là chuyện bình thường, hơn nữa cũng không trễ bao lâu.

Bảo Uy lão giả khoát tay nói.

Thấy Bảo Uy lão giả không trách tội mình, Từ Thanh Phàm lại hỏi:

- Xin hỏi, tiền bối triệu tập mọi người đến là có chuyện gì? Đã phát hiện được đầu mối gì sao?

Bảo Uy lão giả hơi gật gật đầu, nói:

- Các người đi theo ta.

Vừa nói, dưới chân lão xuất hiện một đám mây lớn, nâng đám người Từ Thanh Phàm chậm chậm bay lên đỉnh gò núi, rồi chỉ về phía tây nam:

- Các người nhìn nơi đó xem.

Đám người Từ Thanh Phàm nhìn theo hướng tay chỉ của Bảo Uy lão giả, thấy trong màn đêm tối đen của Nam Hoang, phía tây nam lại lóe lên một chút ánh sáng hơi khác thường. Nhưng bởi khoảng cách quá xa, không nhìn rõ được đấy là cái gì, nên đám người Từ Thanh Phàm liền cùng thi triển “Thiên Nhân Thuật”, cảnh tượng ở phương xa rốt cuộc cũng hiện lên rõ ràng.

Bên ngoài hơn mười dặm, một sơn trại được làm toàn bằng hắc mộc kỳ dị nhô lên cao gần mười trượng, chiếm cả mười dặm xung quanh. Trong vẻ tráng lệ đó, tỏa ra sự nguy hiểm lẫn quỷ dị. Theo hướng đi đến của người trong sơn trại, có vẻ dân cư cũng rất nhiều. Thỉnh thoảng lại có một người cao gần trượng, da ngăm đen, trên trán có hình đồ đằng ngọn lửa xanh đi đi lại lại, đúng là cùng dạng với người thần bí mà Từ Thanh Phàm từng thấy!! Bên ngoài sơn trại lại có nhiều người hơn, cười yêu thú đề cập biến dị chạy quanh sơn trại cảnh giới, tính ra cũng đến ngàn người.

Ánh sáng thấy được chính là do những người này cầm đuốc phát ra.

- Những người đó có phải là thần bí nhân mà thế diệt đã từng thấy không?

Bào Uy lão giả hỏi.

Từ Thanh Phàm gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Bề ngoài rất giống.

Thần sắc Từ Thanh Phàm khi nói chuyện nghiêm trọng hẳn lên, hẳn không nghĩ địch nhân lại cường đại như vậy. Không nói đến thực lực của những người thần bí này thế nào, chỉ riêng đám yêu thú biến dị đề cập này cũng đã hơn những tu tiên giả Tích Cốc hậu kỳ bình thường rồi.

- Người mà lần trước lão phu đuổi theo cũng tương tự thế này. Xem ra bọn họ đều bị “Cửu Ma Châu” ma hóa rồi.

Sắc mặt Bảo Uy lão giả cũng trầm trọng, lần này người nắm giữ Ma Châu thực lực quả rất mạnh, cho dù tu vi Kim Đan Kỳ như lão cũng không dám nói có thể ứng phó được.

Đột nhiên, Từ Thanh Phàm phát hiện bên ngoài cửa trại có vô số mộc trụ đồ đằng, mỗi khối đồ đằng khắc họa một hình tượng cổ quái khác nhau. Trong đó có một đồ đằng cao lớn, đôi mắt được khắc trên đó tỏa ra ánh sáng xanh yếu ớt, trông vô cùng quỷ dị. Mà đồ đằng này không chỉ cao lớn hơn những đồ đằng khác rất nhiều, mà trên thân hình đầy vết đao chém, không chỗ nào ko bị phá hư, lại còn có cả máu. Vốn nó được làm bằng hắc mộc, giờ vì được tưới máu nhiều mà biến thành màu đỏ sẫm.

- Man tộc!! Bọn họ là Man tộc!!

Sau khi nhìn thấy đồ đằng đó, Từ Thanh Phàm chậm rãi nói.

- Những người này là man tộc sao? Thế diệt nhìn từ đâu mà biết?

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Bảo Uy thấy kì quái hỏi.

- Từ những mộc trụ đồ đằng trước cửa trại kia.

Từ Thanh Phàm nói.

Tiếp đấy, Từ Thanh Phàm đem chuyện man tộc kể lại cho mọi người.

So với người Từ gia trại vì không chịu nổi áp bức của triều đình nên mới bắt đầu di đến vùng Nam Hoang, thì Man tộc là người sinh ra và lớn lên tại Nam Hoang. Do sinh trưởng trong hoàn cảnh nhiều hiểm nguy nên người Man tộc bản tính rất hung dữ, giết người vô cùng tàn nhẫn. Kì thật cái tên “Man Tộc” chỉ là tên gọi chung cho những chủng tộc sinh ra và lớn lên ở Nam Hoang. Trên thực tế, trong nội bộ Man tộc chia ra thành rất nhiều tộc quần nhỏ, những tộc quần này luôn bất đồng, cả ngày tranh đấu không ngừng.

Đáng tiếc người Man tộc mặc dù thân thể cùng lực chiến đấu vô cùng cường đại, nhưng chỉ là một tộc chưa được khai hóa, hơn nữa trong nội bộ lại không ngừng đấu đá lẫn nhau. Khi những người như tổ tiên Từ Thanh Phàm từ trung thổ di cư đến ngày càng nhiều, cùng Man tộc xảy ra tranh đấu kịch liệt giành nơi sinh sống, cuối cùng Man tộc địch không lại, bắt buộc phải chạy vào sâu trong Nam Hoang đầy hiểm ác.

Tung tích xuất hiện của Man tộc ngày càng ít, nên Từ Thanh Phàm lại tưởng man tộc đã bị tiêu vong ở sâu trong Nam Hoang. Không ngờ lại gặp nhiều người Man tộc ở đây.

Mà ngoài một trụ đồ đằng, các tộc quần trong Man tộc đều có các tín ngưỡng và ký hiệu thần linh riêng, khi một tộc quần tiêu diệt một tộc quần khác, thì sẽ đem đồ đằng về sơn trại, chém phá trên đồ đằng đó, chôn ở trước cửa trại, rồi tưới máu tươi lên, để thể hiện sự cường đại của mình. Hơn nữa, người Man tộc tin làm như vậy sẽ gia tăng lực lượng cho vị thần linh mà mình tôn thờ. Trước cửa trại càng nhiều đồ đằng, thì càng chứng tỏ tộc quần mình mạnh. Mà man tộc trước mặt này, đồ đằng trước cửa nhiều vô kể, không lẽ tộc quần này đã tiêu diệt toàn bộ các tộc quần man tộc trên Nam Hoang rồi sao?

Khi Từ Thanh Phàm kể lại chuyện Man tộc xong, mọi người liền hiểu ra, Bảo Uy lão giả lại càng khen ngợi:

- Thế chất kiến văn thật rộng rãi. Mấy thứ này ngay cả ta cũng không biết.

- Tiền bối quá khen, việc này tại Tu tiên giới cũng ít người biết, người không biết cũng là chuyện thường thôi. Mà văn bối vì từ nhỏ đã sinh sống tại Nam Hoang, nên những việc này mới biết chút ít.

Từ Thanh Phàm thản nhiên cười nói.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, mọi người liền thấy kinh dị. Cái ấn tượng những người ở Nam Hoang ngang tàng bạo ngược, không có kiến thức đã ăn sâu vào trong lòng tất cả. Nhưng nhìn khí chất nho nhã điềm đạm của Từ Thanh Phàm như vậy, có chỗ nào giống người đã sinh trưởng từ nhỏ tại Nam Hoang chứ?

18. Quỷ Dị

- Nói như vậy, hẳn là một tộc nhân nào đó của Man tộc trong lúc vô ý mà có được "Cửu Ma Châu". Rồi hẳn dùng nó để ma hóa tộc nhân của mình, gây tai họa cho Nam Hoang?

Nghe Từ Thanh Phàm giới thiệu về Man tộc, Lữ Tử Thanh suy đoán.

- Từ tính huống hiện nay mà nói, hẳn là như thế.

Bảo Uy lão giả chậm rãi gật đầu.

- Như vậy, hiện tại chúng ta có nên quay về sư môn bẩm báo hay không?

Lữ Tử Thanh lại hỏi.

Bảo Uy lão giả nghe xong, cau mày suy nghĩ một chút. lát sau, lão nói:

- Không. Chúng ta cần phải lên vào trong mấy cái sơn trại của Man tộc này mà cẩn thận dò xét một chút mới là thỏa đáng. Dù sao, mọi kết luận bây giờ đều là do chúng ta suy đoán, chưa chắc đã đúng.

- Nhưng cái sơn trại này canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta muốn trà trộn để đi vào cũng không hề dễ dàng. Thậm chí, ngay cả bên trên không trung cũng có sự phòng bị. Nếu chẳng may bị bọn chúng phát hiện, lấy thực lực của chúng ta mà nói, muốn thoát thân trở ra là vô cùng khó.

Từ Thanh Phàm cau mày nói, lại chỉ lên bên trên của sơn trại. Đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra trên không trung của sơn trại có mấy trăm Man tộc bị ma hóa, đang cưỡi phi cầm dị biến bay xung quanh canh phòng.

Thấy được sự lo lắng của Từ Thanh Phàm, Bảo Uy lão giả nói với vẻ hồ hững:

- Về điểm ấy, lão phu tự có đối sách.

Vừa nói, trên tay áo lão xuất hiện một lớp màu xám, trong suốt, rộng thùng thình, dài khoảng vài trượng. Cũng không biết Bảo Uy lão giả lấy vật này ra muốn làm cái gì.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của đám người Từ Thanh Phàm, lão mỉm cười:

- Hai trăm năm trước, trong lúc vô ý, ta đã có được một kiện địa giai cao cấp pháp khí, tên là “Dung Thiên Trướng”. Ngoại trừ khả năng phi hành, nó còn có thể che ẩn khí tức, che dấu thân hình vô cùng hiệu dụng.

- Nó là pháp khí??

Mọi người kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng, tất cả pháp khí trên đời đều do các tu tiên giả thu thập thiên tài địa bảo, sau đó dùng linh khí của bản thân kết hợp với thiên địa chi hỏa mà tế luyện thành. Cho nên, vô luận loại pháp khí nào dù nhiều hay ít đều phát ra các tia linh khí. Mà việc phát ra linh khí mạnh hay yếu trên cơ bản cũng là một trong những dấu hiệu dùng để phán đoán uy lực mạnh yếu của pháp khí. Mà cái “Dung Thiên Trướng” này, đám người Từ Thanh Phàm dĩ nhiên lại không thể cảm thấy chút linh khí ba động nào, quả nhiên là địa giai cao cấp pháp khí, huyền diệu vô cùng.

Chứng kiến vẻ mặt giật mình của mọi người, Bảo Uy lão giả nói:

- Trong lúc vô ý có được, ta cũng không biết người đó dùng loại tài liệu nào để chế tạo cái pháp khí này mà không hề có một tia linh khí. Bất quá, công dụng chính của nó là che thân thể, khí tức nên có thể nào chứa linh khí được? Các ngươi thấy kì quái là phải.

- Có cái này che đây, chúng ta sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhìn pháp khí kì dị đó, Từ Thanh Phàm yên tâm nói.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Bảo Uy lão giả chỉ mỉm cười, không nói thêm cái gì, đưa một ngón tay chỉ “Dung Thiên Trướng”, quát khẽ:

- Khởi.

Dưới sự khống chế của Bảo Uy lão giả, “Dung Thiên Trướng” đột nhiên phình to ra, đem hết thấy đám người Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh nâng lên, sau đó hướng về phía sơn trại Man tộc bay nhanh đi, so với “Tam Trượng Thanh Lăng” của Từ Thanh Phàm còn có tốc độ nhanh hơn.

Do “Dung Thiên Trướng” trong suốt cho nên đám người Từ Thanh Phàm mặc dù bị nó bao lại quanh mình, vẫn có khả năng nhìn rõ tình hình bên ngoài. Dưới sự giúp đỡ của “Dung Thiên Trướng”, sáu người rất nhanh hướng về sơn trại Man tộc bay đi. Dọc đường dù gặp không ít phi cầm biến dị bị ma hóa cùng với Man nhân, nhưng sáu người bọn họ bay qua lại không hề bị phát hiện. Cho dù là khứu giác nhạy bén của phi cầm biến dị cũng không phát giác chút dị thường nào.

Rất nhanh, mọi người bay đến giữa không trung của Man tộc sơn trại. Chỉ tại đây mới có thể chính thức cảm nhận được tốt cùng về cái Man trại này. Diện tích của nó dĩ nhiên lại không dưới một tòa thành thị bình thường ở trung thổ. Bên trong, đi tới đi lui đều là những Man nhân, quần áo bằng da thú thô sơ, nhưng số lượng lại trên vạn người. Có thể thấy được sự hùng mạnh của Man tộc này. Thỉnh thoảng, có có Man nhân bị ma hóa cùng với dê cấp yêu thú đi vào trong đó. Nhưng, những Man nhân khác lại không thấy kì quái, tự hồ như chuyện này bình thường vẫn xảy ra.

Sơn trại này tất cả đều do một loại hắc mộc không biết tên tạo thành, mỗi căn nhà đều có hình thức giống nhau như đúc. Mặc dù sơn trại có khí thế khổng lồ, tuy nhiên thoát nhìn lại có chút cũ kĩ, rồi có một chút tà dị.

Không biết tại sao, Từ Thanh Phàm luôn cảm giác thấy sơn trại dưới chân mình hơi quen thuộc. Nhưng đến tận cùng, quen thuộc như thế nào chính hắn cũng không nói được.

- Quá tĩnh lặng

Lữ Tử Thanh đột nhiên cau mày nói.

Nghe hắn nói thế, người khác mới để ý. Sơn trại này dân cư cũng không tính là ít, nhưng quỉ dị thay lại chẳng có một âm thanh nào. Mỗi người đều chỉ yên lặng bước đi, không một ai nói cười. Kể cả những dê cấp yêu thú bị ma hóa cũng đi trong im lặng.

- Hình như toàn bộ bọn họ đều đi tới chỗ bãi đất trống giữa sơn trại thì phải?

Hứa Tú Dung cẩn thận quan sát một lúc rồi nhẹ giọng nói.

Nghe Hứa Tú Dung nói, mọi người nhìn thì thấy quả nhiên là vậy. Từng man nhân đều yên lặng mà đi tới bãi đất trống rộng rãi ở giữa sơn trại. Dòng người như tạo thành một dòng lũ màu đen vô thanh, chậm rãi tiến về bãi đất nọ.

Chứng kiến thấy dị trạng trước mặt, Bảo Uy lão giả không chần chừ mà ngự sử “Dung Thiên Trướng” mang theo mọi người bay về phía bãi đất, trong giây lát đã ở trên không trung nơi đó. Rồi lão khổng chế nó hạ xuống một góc vắng lặng. Tại đây, Bảo Uy lão giả không hề thu hồi lại “Dung Thiên Trướng”, vẫn dùng nó để che đậy mọi người, tránh cho người khác có thể phát hiện ra tung tích.

Ở dưới, mọi người cẩn thận quan sát bãi đất trống kia, chỉ thấy nó chiếm một diện tích cực lớn, ước chừng một phần ba diện tích cả sơn trại. Nhưng nó lại vô cùng trống trải, trừ bỏ một đàn tể ở trên đài, ngoài ra không có bất cứ đồ vật gì khác. Đứng trên đàn tể là một gã có thân hình cực kì lớn, đang quỳ trước một cây mộc trụ đồ đằng mà thì thào lẩm bẩm giống như cầu khẩn. Khác với các man nhân lấy da thú làm áo, người này mặc một bộ trường bào màu đen, trên đầu mang theo một cái mũ màu vàng. Đồ án họa điểm màu xanh tím hiện lên đầy mặt, khiến cho người khác không thấy rõ khuôn mặt hẳn.

Bên cạnh gã là một tiểu cô nương hơn mười tuổi, giống với người nọ cũng mặc một bộ trường bào màu đen, đang lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn. Thần sắc cô bé lãnh đạm, không hề tương xứng với tuổi tác.

Kì quái chính là, Từ Thanh Phàm xác định mình không nhận ra được người trên tế đàn nọ, nhưng lại có một cảm giác quen thuộc.

Mà mỗi khi một gã man tộc đi tới bãi đất trống này, cũng chỉ yên lặng quỳ xuống, đầu chạm tới đất, cùng với gã trên tế đàn lẩm rầm cầu khẩn. Man tộc đi tới bãi đất trống càng ngày càng nhiều làm nơi đó chật ních người. Nhưng quỉ dị thay, lại không có một thanh âm nào được phát ra.

- Đó là “Ma Châu”.

Bảo Uy lão giả đột nhiên nói ra, nhưng trong giọng nói lại lộ ra một chút sự buông lỏng, hưng phấn.

Theo phương hướng mà ngón tay lão chỉ tới, đám người Từ Thanh Phàm mới phát hiện ra trên mộc trụ đồ đằng nọ có đặt một hạt châu màu đen. Từ những cây đuốc xung quanh làm cho ánh sáng màu xanh quỉ dị của nó được phản xạ khiến cho người ta có cảm giác ghê rợn.

- Hẳn lại đem “Ma Châu” đặt ở nơi đó ư?

Lữ Tử Thanh kinh ngạc nói.

- Hiện tại có thể hẳn còn chưa nắm giữ được hoàn toàn “Ma Châu”.

Tương truyền, thời cổ xưa, vô luận là bảy nghìn năm trước lúc tên tiểu quốc vương kia vô ý có được “Ma Châu” hay ba nghìn năm sau đó, người nào chính thức nắm giữ được “Ma Châu”, nó sẽ dung nhập vào thân thể bọn họ, bám vào trán và hóa thành con mắt thứ ba. Lúc đó, họ sẽ có được tu vi Kim Đan hậu kì, “Ma Châu” ở trên trán còn có thể thôn phệ lòng người, lợi hại phi thường. Nhưng hiện tại, người nọ thân thể đã dị hóa, e rằng mới có được “Ma Châu” không lâu.

Bảo Uy lão giả cau mày nói, trong mắt lộ vẻ dăm chiêu, tựa như đang đấu tranh lựa chọn cái gì đó.

Thấy bộ dạng đó của lão, Lữ Tử Thanh cũng đã đoán được Bảo Uy lão giả đang suy nghĩ cái gì, vì vậy dè dặt hỏi:

- Sư bá, chúng ta có nên thừa dịp khi người nọ còn chưa nắm giữ hoàn toàn “Ma Châu” mà đoạt về đem phong ấn. Nếu không, chờ sau này khó có thể chế phục được.

Ngay lúc Bảo Uy lão giả đang muốn nói cái gì đấy, người nọ trên đàn tể tự nhiên đứng dậy, xoay người lại nhìn vô số man nhân đang quỳ lạy dưới chân.

Tiếp theo, một thanh âm hùng vĩ vang lên giữa bãi đất trống. Nhưng lại kì dị thay, người kia căn bản là không hề há mồm.

- Các con dân của ta. Mười năm trước, Ma thần vĩ đại đã đem Ma nhân thần kì này ban cho chúng ta. Từ đó về sau, dưới sự trợ giúp của Ma nhân, chúng ta trở nên vô cùng cường đại. Mà các tộc quần thù địch đã đem tộc nhân ta đuổi tít vào sâu trong Nam Hoang, trở thành người xa quê, dưới lực lượng vô cùng cường đại đó đã bị tộc ta hủy diệt. Hơn nữa, tộc Cửu Lê của chúng ta cũng không bao giờ vì đói mà phải khóc, lại càng không vì dã thú xâm nhập mà khủng hoảng.

Âm thanh hùng vĩ vang lên, dưới đất man nhân đang nhìn người nọ trên tế đàn mà kính phục. Mặc dù vẫn như trước quỉ dị không có phát ra một tiếng nào, nhưng đôi mắt lại vô cùng trung thành, tràn đầy sự cuồng nhiệt.

Nhưng hiện tại, có ngoại nhân muốn cướp đi Ma nhân mà Ma Thần ban cho chúng ta, một lần nữa đem tộc ta đuổi về chỗ đáng sợ sâu trong Nam Hoang nọ. Chúng ta có khả năng đáp ứng sao?

Nghe lời nói tràn ngập sự đầu độc của người này, man nhân phía dưới sôi sục phát ra những tiếng hí rống vô thanh, ánh mắt càng thêm vẻ cuồng nhiệt.

- Ngoại nhân kia, tới rồi sao các người còn không hiện thân hình? Ắn núp, đánh nén, đều chỉ là những hành vi ti bỉ mà thôi.

Đột nhiên, người nọ xoay về phía đám người Từ Thanh Phàm đang đứng mà nói.

- Chẳng lẽ với hiệu dụng thần kì của “Dung Thiên Trướng”, hành vi của đám người mình lại bị phát hiện sao?

Nghe người đó nói xong, đám người Từ Thanh Phàm thấy thất kinh trong lòng.

19. Huyền Tu

Nghe được lời người nọ nói trên tế đàn, đám người Từ Thanh Phàm thất kinh, không nghĩ rằng ẩn dưới Dung Thiên Trướng còn có thể bị phát hiện hành tung. Bọn họ lần lượt quay lại nhìn Bảo Uy chờ lão quyết định. Nhưng Bảo Uy lão giả cũng khiếp sợ, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Tiếp theo lão lại giật mình, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, quay lại đám người Từ Thanh Phàm lắc đầu ra hiệu cho bọn họ bình tĩnh không nên nóng vội. Sau đó, miệng lão khẽ nhúc nhích tựa hồ như đang cùng người nào đó nói chuyện.

- Khổ Tu Cốc Huyền Tu ra mắt thí chủ.

Ngay khi đám người Từ Thanh Phàm còn đang nghi hoặc không ngừng đối với thái độ của Bảo Uy thì một giọng nói già nua đột nhiên vang lên ngay bên cạnh. Giọng nói đó có vẻ khàn khàn, khô cứng tựa như đã lâu rồi không nói chuyện.

Thanh âm đột nhiên cất lên làm bọn Từ Thanh Phàm bị dọa một trận chết khiếp, không hề nghĩ đến bên cạnh mình còn có một người ẩn dấu. Bảo Uy trên mặt lại lộ ra vẻ dăm chiêu.

Tiếp theo một bóng người cách chỗ Từ Thanh Phàm khoảng ba thước chậm rãi hiện ra.

Cả đám nhìn theo chỉ thấy người vừa mới xuất hiện trông bộ dáng như một ông già: mặt tràn đầy nếp nhăn, hai mắt đục ngầu, trên đầu chỉ còn lại có vài sợi tóc trắng, đi chân trần. Trên người hằn khoác một chiếc áo cà sa đã cũ nát, nhìn không thấy có một tia khí thế nào, linh khí ba động cũng cực kỳ mờ mịt. Nếu không phải nhìn thấy thân thể người này sau khi xuất hiện lơ lửng cách mặt đất nửa thước, đám người Từ Thanh Phàm có lẽ sẽ nghĩ hắn là một lão hòa thượng bình thường sắp chết chứ không cùng tu tiên giả có liên quan.

- Là tu sĩ của Khổ Tu Cốc?

Lữ Từ Thanh kinh ngạc nói.

Nhìn linh khí ba động mờ mịt quanh thân hắn, đây là “Liễm Tức Quyết” của Khổ Tu Cốc, hắn không thể sai được.

Bảo Uy lão giả chậm rãi nói, tinh quang trong mắt không ngừng chuyển động, tựa như nghĩ tới điều gì đó.

Khổ Tu Cốc có thể coi là địa phương thần bí nhất trong Lục Đại Thánh Địa ở Tu tiên giới. Tu sĩ của Khổ Tu Cốc trong lòng đều chuyên tâm hướng tới việc nghiên cứu thuật trường sinh, rất ít khi tham gia vào tranh đấu của Tu tiên giới, cũng rất ít khi xuất hiện. Đến nay Khổ Tu Cốc rốt cuộc có bao nhiêu tu sĩ, thực lực mạnh yếu như thế nào, cho dù là chưởng môn của Ngũ Đại Thánh Địa còn lại cũng không thể biết rõ. Họ chỉ có thể phỏng đoán tu sĩ của Khổ Tu Cốc cũng không nhiều lắm, ước chừng mấy trăm người, nhưng người nào cũng có thực lực cường đại.

Khổ Tu Cốc cũng là môn phái ở Lục Đại Thánh Địa trong Tu tiên giới có thời gian thành lập lâu nhất, ước chừng đã bảy nghìn năm vang danh. Bên trong Khổ Tu Cốc căn bản quyền lực không nằm trong tay chưởng môn mà mỗi khi có việc cần quyết định đều là do toàn bộ tu sĩ trong Cốc cùng quyết định. Hơn nữa trong môn phái này cũng không có phân danh phận thầy trò, bởi vì tu sĩ của Khổ Tu Cốc rất ít khi thu đồ đệ. Chỉ khi nào trong Tu tiên giới xuất hiện một vị tán tu nào đó có thực lực cường đại thì tu sĩ của Khổ Tu Cốc mới xuất hiện mời tán tu đó gia nhập, gọi là đạo hữu để xưng hô.

Nghe nói Khổ Tu Cốc ở thời điểm ban đầu chỉ có mấy vị tán tu thực lực cường đại, tụ tập với nhau thảo luận nghiên cứu thuật trường sinh mà thôi. Sau này mấy vị tán tu này thấy rằng theo định kỳ gặp mặt rất phiền toái, liền tìm một địa phương yên tĩnh gần Nam Hoang để tu luyện, đây chính là nguyên hình ban đầu của Khổ Tu Cốc.

Sau này thanh danh của mấy vị tán tu càng lúc càng lớn, tu tiên giả tìm tới gia nhập càng lúc càng nhiều. Bọn họ đều vì trường sinh đại đạo mà không ngừng khổ tu, cùng nhau trao đổi công pháp cùng với kinh nghiệm tu luyện mà không hề giấu diếm, vì vậy lực lượng càng lúc càng mạnh. Cuối cùng hình thành nên một môn phái có thực lực hết sức cường đại. Môn phái này tu luyện thường hết sức gian khổ vì vậy tự xưng là Khổ Tu Cốc.

Bởi vì đa số tu sĩ trước khi gia nhập môn phái này đều là những tán tu có thực lực mạnh mẽ, vang danh một phương. Sau khi gia nhập Khổ Tu Cốc lại không hề giấu diếm thực lực, cùng nhau thảo luận nghiên cứu nên tu vi nhanh chóng được đề thăng. Tu tiên giới mặc dù biết tu sĩ của Khổ Tu Cốc rất ít nhưng cũng hề coi thường, đem nó cùng với Thanh Hư Môn, Ngũ Hành Tông, Tổ Nữ Cung, Cửu Hoa Môn, Thiên Văn Tự hợp lại xưng là Tu tiên giới Lục Đại Thánh Địa.

Một người tu sĩ chỉ toàn tâm hướng tới tu đạo không hề quan tâm tới thể sự đột nhiên lại xuất hiện tại Sơn Trại của man nhân khiến đám người Từ Thanh Phàm hết sức giật mình.

- Ngoại nhân, tại sao các người lại xuất hiện ở nơi này ? Cả Nam Hoang đều là thánh địa của Cửu Lê Tộc chúng ta, không cho phép người ngoài tiến vào.

Phía trên tế đàn, người nọ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Huyền Tu vừa mới xuất hiện, giọng nói oai nghiêm truyền khắp cả Man trại, cả người tỏa ra một luồng khí tức hết sức nguy hiểm.

Nhìn trước mặt có vô số Man nhân đang dùng ánh mắt đầy cừu hận nhìn mình, trên khuôn mặt già nua của Huyền Tu không hề biểu lộ chút bận lòng, chỉ dùng giọng nói khàn khàn khô khốc của mình hỏi:

- Xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào ? Vừa rồi tại sao có thể nhìn ra “Liễm Tức Quyết” của ta?

Nhìn thấy Huyền Tu hoàn toàn không bị uy áp của mình lay động, người nọ cũng hơi ngạc nhiên. Trầm mặc một lát, giọng nói hùng vĩ của hắn lại một lần nữa vang vọng khắp Man trại.

Ta tên là Na Hưu, là chủ nhân của Cửu Lê Tộc, người phát ngôn của vĩ đại Ma thần tại thế gian. Về phần tại sao có thể nhận ra Liễm Tức Quyết của ngươi, đó là vì ta có được lực lượng của Ma nhân, không gì có thể làm khó được Ma nhân.

Hưu ngạo ngễ nói:

- Giờ đến phiên ngươi trả lời vấn đề của ta, ngoại nhân.

Huyền Tu ánh mắt tựa như cố ý tựa như vô ý liếc nhìn Ma Châu đang được đặt trên Mộc Trụ Đồ Đằng, sau đó mở miệng nói:

- Một năm trước, Khổ Tu Cốc bọn ta có ba vị đạo hữu từng đến Nam Hoang thu thập tài liệu để luyện đan, nhưng sau đó không thấy tin tức gì. Xin hỏi có phải là thí chủ ra tay hay không?

- Nam Hoang là của Cửu Lê Tộc, bất luận là kẻ nào không có sự đồng ý của ta đều không thể tự ý tiến nhập.
- Nói như vậy, ba gã đạo hữu của ta mất tích là có liên quan đến thí chủ ?

Huyền Tu có chút trầm mặc sau đó hỏi.

- Ma nhân là phải dùng máu tươi để tế. Người thực lực càng mạnh thì càng kích thích lực lượng của Ma Thần ở trong Ma Nhân.

Nghe được Na Hưu trả lời, Huyền Tu cũng im lặng không nói, cứ như vậy lẳng lặng đứng giữa không trung, hai mắt khép lại, trong miệng thì thảo mặc niệm, tựa như là cầu nguyện cho các vị đạo hữu đã chết. Hồi lâu sau, Huyền Tu cũng cầu nguyện xong, nhưng vẫn không nói thêm gì, thân mình chậm rãi nâng lên cao, sau khi cách mặt đất ba trượng liền hướng về phương bắc nhanh chóng bay đi.

Nhưng Na Hưu vẫn âm thầm quan sát Huyền Tu. Lúc này hai mắt đột nhiên bắn ra hai đạo tử quang màu xanh yêu dị đến thân thể của Huyền Tu đang lơ lửng trên không trung, nói:

- Ta nói rồi, Nam Hoang là thánh địa của Cửu Lê Tộc, không có sự đồng ý của ta thì không kẻ nào có thể đặt chân lên. Người đã phá vỡ quy củ đó.

Sau khi bay lên không trung, Huyền Tu liền phát hiện chung quanh mình lúc này đã bị vây quanh đầy những Ma nhân đã bị ma hóa đang cười trên lưng những phi cầm biến dị, trong tay cầm các loại vũ khí nguy hiểm mà trừng mắt nhìn mình. Nhưng hắn cũng không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn xuống Na Hưu đang đứng ở trên tế đàn dưới chân hỏi:

- Vậy người định thế nào?

- Người có được lực lượng mạnh nhất trong số tất cả tu tiên giả mà ta đã gặp trước đây. Dùng người để tế luyện Ma Thần ở trong Ma Nhân sẽ khiến cho Ma Thần ban cho ta lực lượng cường đại.

Theo lời nói của Hưu, trên bầu trời, đám Ma nhân bị ma hóa đang im lặng lần lượt gào rú, hướng Huyền Tu cười phi cầm biến dị xông tới, tựa như tạo thành một đám mây màu đen nhanh chóng ép về phía Huyền Tu. Trong nhất thời trên bầu trời tràn đầy tiếng vỗ cánh như xé gió của đám phi cầm biến dị.

Nhưng Huyền Tu sắc mặt không thay đổi, không hề nhìn về phía đám ma nhân đang xông tới mà lại khẽ nhắm hai mắt. Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện những âm thanh lời đình cùng với vô số những tia chớp màu vàng cực đại lần lượt đánh vào những ma nhân đang hung hăng nhắm Huyền Tu xông tới, chiếu sáng cả màn trại, giống như ánh sáng ban ngày.

Lôi điện đánh xuống với tốc độ rất nhanh, đám ma nhân trên bầu trời hoàn toàn không có cách nào tránh né đã bị những tia chớp đó bổ trúng. Trước uy lực của thiên địa, chúng hoàn toàn không có sức chống cự, thân thể lần lượt hóa thành bụi phấn rơi trên mặt đất.

- Thật là lợi hại !

Nhìn thấy mấy trăm ma nhân cùng với phi cầm biến dị dưới uy lực của tia chớp đang lần lượt biến thành bụi phấn, trên mặt Na Hưu không hề lộ ra nét giật mình ngược lại còn hết sức hưng phấn. Đối với thực lực của Huyền Tu hoàn toàn không có chút lo lắng nào.

- Lôi pháp!

Chứng kiến Huyền Tu thi triển đạo pháp, Từ Thanh Phàm kinh ngạc thốt lên.

Người này thực lực thật là mạnh. Lữ Tử Thanh cũng khiếp sợ nói.

Lôi Pháp là đạo thuật có uy lực mạnh nhất trong tất cả các đạo thuật, lấy chính bản thân dung hợp cùng với thiên địa linh khí sau đó dẫn động thiên địa uy lực, rất khó để luyện thành.

Nhìn Huyền Tu không cần sử dụng bất cứ pháp khí gì vẫn có thể đứng lơ lửng trong không trung, Từ Thanh Phàm biết tu vi thấp nhất của hắn cũng là Kết Đan Kỳ nên mới có thể sử dụng lôi pháp như vậy. Để thi triển lôi pháp cần phải dung hợp bản thân với thiên địa linh khí, cho nên trên người linh khí ba động sẽ hết sức mãnh liệt. Nhưng nhìn Huyền Tu khi thi triển lôi pháp trên người lại không hề có một linh khí ba động nào, vô cùng nhẹ nhàng, thoải mái khiến cho đám người Từ Thanh Phàm kinh ngạc.

- Lát nữa, nhân lúc Huyền Tu đi ngăn chặn tên man nhân Hưu kia, ta sẽ thừa cơ đi cướp Ma Châu, các người giúp ta ngăn cản những kẻ khác.

Bảo Uy lão giả lúc này vẫn đang trầm mặc nhìn Huyền Tu đứng trong không trung đột ngột hướng sang đám người Từ Thanh Phàm nói.

20. Chiến Ma

Nghe Bảo Uy lão giả nói, đám người Từ Thanh Phàm trong lòng hơi sửng sốt, nhưng ngay lập tức hiểu. Vì có sự xuất hiện của Huyền Tu, càng làm cho lão thêm quyết tâm ra tay cướp lại Ma Châu.

- Nhưng nếu Huyền Tu tôn giả kia không cùng Na Hưu chiến đấu mà tìm cách lẩn trốn thì sao?

Lữ Tử Thanh lo lắng hỏi.

- Sẽ không đâu. Vừa rồi ta đã nói chuyện với hắn, hắn sẽ phụ trách việc thu hút Na Hưu, còn ta thừa cơ đi cướp Ma Châu. Các người giúp ta ngăn cản những tên Ma binh khác là được rồi.

Bảo Uy lão giả lắc đầu nói.

Đám người Từ Thanh Phàm đột nhiên nhớ tới hành động có phần kỳ quặc của lão lúc trước, khi đó họ chỉ tưởng Bảo Uy lão giả thì thào lẩm bẩm điều gì đó. Nhưng hiện tại nghĩ lại, hẳn là lúc đó vì Na Hưu nhắc nhở nên lão phát hiện ra vị trí của Huyền Tu, bèn dùng Truyền Âm Thuật cùng Huyền Tu trao đổi đối sách.

Nghĩ thông suốt điều đó, Từ Thanh Phàm gật đầu nói, nhưng rồi lại cau mày nói:

- Cho dù tính thêm cả Huyền Tu tôn giả, lực lượng của chúng ta e rằng vẫn không đủ để có thể đánh với Na Hưu. Hắn quá mạnh, với lại số lượng Ma binh hắn khống chế quá nhiều, sợ rằng chúng ta cho dù có thể đoạt được Ma Châu cũng không có cách nào chạy thoát.

Tôn giả là danh xưng của Tu tiên giới đối với tu sĩ Khổ Tu Cốc, cho nên Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh đều gọi Huyền Tu là Huyền Tu tôn giả.

- Nếu như bây giờ không cướp được, đợi đến khi tên Na Hưu kia hoàn toàn nắm giữ Ma Châu, sẽ khiến cho Tu tiên giới sau này tổn thất càng lớn.

Bảo Uy lão giả sắc mặt vô cùng ngưng trọng, trầm giọng chậm rãi nói:

- Hơn nữa các người cũng không cần phải lo lắng quá mức. Huyền Tu tôn giả đến đây trước chúng ta nửa ngày, đã sớm dùng “Phi Phù Lệnh Tiễn” thông báo cho Khổ Tu Cốc. Cho nên, chúng ta chỉ cần ngăn cản Na Hưu cùng đám Ma binh của hắn khoảng một canh giờ là được. Lúc đó sẽ có tu sĩ của Khổ Tu Cốc đến tiếp ứng cho chúng ta.

Nghe lời lão nói, sắc mặt của mọi người đều hết sức ngưng trọng rồi khẽ gật đầu. Bởi vì bọn họ biết, mặc dù chỉ là ngăn cản một canh giờ sẽ có viện binh, nhưng e rằng vẫn phải một hồi khổ chiến.

- Tú Dung, Vạn Quân. Hai người các người ở nguyên chỗ này, không cần phải đi ra, đợi thời cơ tiếp ứng.

Chứng kiến sắc mặt trầm trọng của mọi người, Bảo Uy lão giả khẽ thở dài một tiếng, sau đó quay qua Hứa Tú Dung cùng Hầu Vạn Quân nói. Tiếp đó lại đem phương pháp khống chế “Dung Thiên Trường” cẩn thận giảng giải cho hai người. Mặc dù lấy công lực của hai người hiện tại, e rằng khó có thể khống chế tốt cao cấp pháp khí này. Nhưng dùng để tự bảo vệ mình cũng đủ rồi.

- Vâng, sư thúc.

Hứa Tú Dung ảm đạm nói. Hầu Vạn Quân mặc dù như trước trầm mặc không nói, nhưng vẻ mặt cũng đã có chút khác thường.

Mặc dù Bảo Uy lão giả nói là cho hai người ở lại tiếp ứng, nhưng trên thực tế có ý gì mọi người đều hiểu rất rõ ràng. Đám thủ hạ Ma binh của Na Hưu rất đông đảo, lại bị ma hóa nên thực lực tăng mạnh, e rằng không hề thua kém tu tiên giả Tích Cốc hậu kỳ. Lấy thực lực của Hầu Vạn Quân cũng không phải là đối thủ, còn Hứa Tú Dung thì có thực lực để liều mạng nhưng tâm lại quá mềm yếu, không thích hợp với sự

khốc liệt của chiến tranh. Nếu như trong quá trình chiến đấu còn phải phân tâm lo lắng cho hai người thì chỉ bằng để hai người ở lại “Dung Thiên Trường” sẽ an tâm hơn.

Mà Hứa Tú Dung cùng Hầu Vạn Quân cũng hiểu được ý tứ của Bảo Uy lão giả. Biết việc này mình không thể thay đổi được, cho nên đã lặng im đáp ứng một tiếng, nhưng trong lòng lại thầm oán bản thân vô dụng. Hứa Tú Dung lại lên nhìn Từ Thanh Phàm một cái, phát hiện sắc mặt hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước, có chút thở phào nhẹ nhõm trong lòng nhưng không khỏi xuất hiện một tia thất vọng.

- Thanh Phàm diệt nhi, lần này e rằng cần phải liên lụy người rồi. Vốn người không cần phải tham dự vào chuyện này, hơn nữa thân là trưởng bối của phái khác, ta cũng không có tư cách ra lệnh cho người. Nên lần chiến đấu này nếu người không muốn mạo hiểm tham gia thì có thể cùng với Hứa Tú Dung và Hầu Vạn Quân ở lại trong “Dung Thiên Trường”. Ta tuyệt đối không trách tội người.

Bảo Uy quay đầu lại nhìn Từ Thanh Phàm nói.

- Ma Châu xuất thế là đại sự của Tu tiên giới. Vãn bối thân là một thành viên của Tu tiên giới cũng không thể thoái thác.

Từ Thanh Phàm chấp tay trả lời, vẻ mặt như trước là bình tĩnh, không hề có chút khẩn trương.

Chứng kiến bộ dáng của Từ Thanh Phàm, Bảo Uy thở dài một tiếng:

- Liên lụy diệt nhi rồi.

- Tiền bối không cần khách khí.

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng nói

Kỳ thật trong lòng Từ Thanh Phàm không hề đồng ý cho lần hành động này. Không biết có phải do đọc quá nhiều kinh thư hay là do dáng người thư sinh mà Từ Thanh Phàm ngày càng có khuynh hướng trầm ổn. Chuyện này nếu như giao cho Từ Thanh Phàm làm chủ, hẳn trước hết là nghĩ cách thoát khỏi Man trại. Sau đó hợp lực của các đại môn phái Tu tiên giới tạo thành lực lượng khổng lồ rồi mới tiến đến tiêu diệt Man trại đã bị ma hóa này. Khi đó có thể Na Hưu đã nắm chắc quyền khống chế Ma Châu trong tay, nhưng đối mặt với sự vây công của hơn mười cao thủ Kim Đan kỳ e rằng cũng khó có thể xoay chuyển tình thế. Làm như vậy mặc dù là kéo dài thêm thời gian nhưng phần thắng sẽ lớn hơn.

Đáng tiếc Huyền Tu tôn giả của Khổ Tu Cốc đã bị Na Hưu phát hiện, mà Bảo Uy lão giả cũng nhân cơ hội này mà ra tay cướp đoạt Ma Châu, làm cho Từ Thanh Phàm không thể phản bác. Từ thái độ của đám người Lữ Tử Thanh, cũng như việc lão vô cùng khách khí với hắn, nhưng hẳn lão là một người vô cùng tự phụ, cổ chấp. Mặc dù mình có ý kiến khác nhưng chỉ sợ cũng không làm cho lão đổi ý mà chỉ khiến mâu thuẫn tăng thêm. Nếu đã không thể thay đổi, vậy thì chỉ có cố gắng hết sức trợ giúp thôi.

Từ Thanh Phàm đương nhiên biết lần tấn công này có bao nhiêu nguy hiểm. Mặc dù Bảo Uy lão giả đã nói viện binh của Khổ Tu Cốc trong vòng một canh giờ nữa sẽ đến, nhưng trong một canh giờ đây có thể phát sinh ra chuyện xấu gì ai cũng không thể biết trước. Tuy nhiên không có cách nào khác, Từ Thanh Phàm đã từng cân nhắc không tham dự hành động mạo hiểm này của Bảo Uy lão giả, rồi lại phát hiện chính mình đã không có sự lựa chọn khác. Nếu làm như vậy, chỉ có thể có hai loại kết quả: Một là đám người Bảo Uy lão giả mạo hiểm thành công, không chỉ có thể cướp đoạt Ma Châu đồng thời cũng trụ được đến khi viện binh của Khổ Tu Cốc đến. Như vậy thanh danh mình là người đầu tiên tham sống sợ chết, không tham dự chiến đấu sẽ nhanh chóng truyền khắp Tu tiên giới. Đến lúc đó không chỉ có bị sư môn trừng phạt mà còn bị tu sĩ của cả thiên hạ chê cười. Hai là hành động của Bảo Uy lão giả thất bại, không những không cướp được Ma Châu ngược lại còn bị Na Hưu giết chết, đến lúc đó mình làm cách nào để thoát khỏi Man trại? Cho nên Từ Thanh Phàm chỉ có thể đáp ứng Bảo Uy lão giả mà tham gia hành động.

Tiếp đó, lão đem kế hoạch hành động đối với mọi người giảng giải cẩn thận một lần.

Mà bên này trong lúc mọi người đang lo lắng cho hành động tới, sắc mặt trở nên vô cùng trầm trọng, thì bên kia Huyền Tu đã lâm vào khổ chiến.

Thực lực của Huyền Tu rất mạnh, thi triển Lô pháp đạo thuật cũng hết sức nhẹ nhàng hiển nhiên đã có ít nhất tu vi là Kim Đan kỳ. Nhưng trong lòng hắn lại cảm giác có điều gì đó không ổn.

Huyền Tu vẫn đang không chế tiếng sấm động cùng với những tia chớp không ngừng từ đám mây đen trên bầu trời đánh xuống đám ma binh, biến chúng thành bụi, đến bây giờ số lượng ma binh chết cũng đã gần ngàn tên. Tiếng sấm động vang lên không ngừng làm cho tai mọi người trở nên đau nhức. Theo tia chớp lóe sáng, cả Nam Hoang phẳng phất sáng rực như ban ngày. Uy thế nhất thời đúng là có một không hai. Nhưng mà đám Ma binh lại vẫn như trước, không hề có chút sợ hãi, tiếp tục ngự trên biển dị phi cầm lao vào tấn công Huyền Tu. Đối với sự uy hiếp của thiên địa đối với tính mạng mình coi như không có để ý đến.

Nhưng Lô pháp dù sao cũng là đạo pháp có uy lực cường đại, dùng bản thân dẫn động thiên địa linh khí, cho nên tiêu hao linh khí cũng rất lớn. Huyền Tu mặc dù công lực thâm hậu, đạo pháp thông huyền nhưng vì liên tiếp sử dụng Lô pháp nên linh khí trong cơ thể bắt tri bắt giác cũng đã tiêu hao hơn hai phần ba.

Cảm nhận được linh khí trong cơ thể đang tiêu hao, Huyền Tu không khỏi rung mình.

Chẳng lẽ là Na Hư muốn dùng đám Ma binh này để tiêu hao linh khí của bản thân mình?

Nghĩ tới đây, Huyền Tu cẩn thận suy xét. Hắn không dùng đến uy lực cường đại của Lô pháp nữa mà lại dùng Kim hệ đạo pháp có công thủ toàn diện hơn, chỉ thấy trên bầu trời tiếng sấm rung chớp giạt đang dần thu nhỏ lại. Nam Hoang một lần nữa khôi phục về âm u ban đầu. Tiếp đó, một đoàn Kim quang mãnh liệt lóe ra, vô số Kim linh khí biến thành Kim sắc binh khí từ trên người Huyền Tu bắn ra bốn phía. Dưới sự công kích của Kim hệ đạo pháp, vô số Ma binh ngự trên biển dị phi cầm đang hướng Huyền Tu xông tới lần lượt bị đánh thành thành những mảnh nhỏ. Trên bầu trời nhất thời tạo thành một màn tinh phong huyết vũ. Vẫn như cũ, đám Ma binh tựa hồ vô cùng vô tận không có cách nào tiến đến gần thân hình của Huyền Tu. Còn Huyền Từ lúc này toàn bao bọc bởi kim quang tựa như chiến thần, uy quang chói mắt.

Mà Na Hư vẫn lẳng lặng đứng ở trên tế đàn, hứng thú quan khán chiến đấu trên bầu trời. Mặc dù thủ hạ Ma binh của hắn đã bị Huyền Tu tiêu diệt gần phân nửa, nhưng về mặt hắn vẫn không có một tia phần nộ, chỉ là thần sắc càng thêm hưng phấn mãnh liệt mà thôi. Nếu như quan sát cẩn thận thì sẽ nhận thấy, mỗi tên ma binh sau khi bị Huyền Tu tiêu diệt thì từ trên trán toát ra một tia màu xanh mờ mờ quỷ dị, bay trong thiên địa. Tiếp đó bị thân thể Na Hư trên tế đàn hút vào, hình đồ án quỷ dị trên mặt của Na Hư càng lúc càng hiện rõ.

Đồng thời tiểu cô nương đứng cùng Hư trên tế đàn không biết từ lúc nào đã ôm hai đầu gối ngồi ở trên Tế đàn, tóc dài che kín mặt, chỉ lộ ra hai mắt lạnh đạm nhìn Na Hư ở bên cạnh. Đối với chiến đấu tàn khốc trên bầu trời không hề có chút hứng thú hay sợ hãi.

Cuối cùng hình như đã chán ghét cảnh chiến đấu tựa như trò chơi trước mặt, tay phải vô thanh vô tức vung lên, Ma binh trên bầu trời giống như nhận được lệnh của Na Hư lập tức thối lui không còn một tên.

Chứng kiến đám ma binh rút lui không còn một tên, Huyền Tu hơi nghi hoặc nhìn xuống Na Hư trên tế đàn, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói oai nghiêm vang lên.

- Ngoại nhân, ta không thể không thừa nhận ngươi mạnh hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của ta. Nhưng cho dù ngươi có mạnh đến đâu cũng không thể so sánh với lực lượng của vĩ đại Ma thần. Ma Nhân có được người làm huyết tể, như vậy càng làm cho thực lực của ta thêm mạnh mẽ. Ngoại nhân, mau đem máu, linh hồn, lực lượng của ngươi dâng cho ta.

Theo giọng nói không ngừng vang xa, sương mù màu đen từ thân thể của Na Hư không ngừng lan xa, phẳng phất như vô cùng vô tận, có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng trong thiên địa.

- Chính là lúc này.

Chứng kiến Na Hư rốt cuộc không nhịn được tự mình công kích Huyền Tu, Bảo Uy lão giả khẽ quát một tiếng, lao ra khỏi “Dung Thiên Trường”, hướng về phía tế đàn bay tới.

Theo tiếng quát nhẹ của Bảo Uy lão giả, Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu cũng đi theo lão, rất nhanh hướng về phía Tế đàn bay đi.

- Từ sư huynh! Huynh phải cẩn thận.

Trong nháy mắt khi Từ Thanh Phàm vọt ra khỏi “Dung Thiên Trường”, giống như nghe được giọng nói của Hứa Tú Dung lo lắng vang lên.

21. Dị Biến

- Từ sư huynh. Huynh phải cẩn thận nhé.

Trong lúc Từ Thanh Phàm nhanh như cắt xuất ra “Dung Thiên Trướng”, phía sau truyền đến một thanh âm có chút hoảng hốt, nhưng ân cần của Hứa Tú Dung.

- Nàng nói với ta ư?

Nghe thanh âm đó, trong lòng Từ Thanh Phàm trầm nghi hoặc, cuối cùng lắc đầu bác bỏ suy nghĩ ấy:

- Hứa sư muội trước giờ chưa từng nói gì với ta, sao giờ lại như vậy. Có lẽ là nói với Lữ sư huynh và hòa thượng sư huynh thôi, chắc ta đã nghe lầm.

Bãi đất trống giữa Man trại này cực kì lớn, mà mọi người lại ở một góc hẻo lánh, ước chừng cách đàn tế trăm trượng. Trong chốc lát, Bảo Uy lão giả cùng với hai người kia đã tới rất gần tế đàn. Còn Từ Thanh Phàm tụt lại sau hơn mười trượng

Thấy đám người Bảo Uy phía xa đang xông về trước, Từ Thanh Phàm gấp gáp lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ ấy trong lòng, tập trung tinh thần để chuẩn bị khổ chiến. Đồng thời, “Thần Hành Chi Thuật” cùng “Quy Tượng Báo” đã được thi triển, trong chốc lát tốc độ đạt tới cực hạn, thân thể hóa thành từng đạo tàn ảnh, cuối cùng cũng tới gần Thượng Thiên Nghiêu. Còn Lữ Từ Thanh tu tập Phong hệ đạo pháp, tốc độ cực nhanh, không hề thua kém Từ Thanh Phàm nên hắn chỉ còn cách tế đàn chưa tới mười trượng.

Mà Bảo Uy lão giả nhanh như chớp đã bay vào trong sân của tế đàn, hướng về Mộc trụ đồ đằng đoạt lấy Ma Châu. Tốc độ cực nhanh của lão làm cho đám Man nhân cùng Ma binh không kịp trở tay. Trên thực tế, vì đám người Từ Thanh Phàm bay quá nhanh nên bọn chúng chỉ tưởng như có trận gió thổi nhẹ qua người mà thôi.

Trong khi đó, Na Hưu đang ở trên bầu trời cùng Huyền Tu giao chiến, thân thể hắn cùng hắc khí đã biến thành cự xà, công thủ kinh khủng không thôi. Mặc dù Kim hệ đạo pháp của Huyền Tu vô cùng lợi hại, nhưng không thể phá được lớp hắc vụ xung quanh người Na Hưu mà tổn thương tới bản thể hắn. Mỗi lần cự xà do Na Hưu biến thành phun ra một đạo hắc vụ, lại làm cho Huyền Tu tránh né chật vật một hồi lâu. Vốn Huyền Tu định dùng Kim linh khí biến thành Kim giáp để bảo vệ quanh người, nhưng khi phát hiện ra hắc vụ này còn có khả năng ăn mòn linh khí, làm hắn vô cùng kinh hãi, không dám đụng tới nó chút nào nữa. Những chiếc răng nanh sắc nhọn trong miệng cự xà, cộng thêm chiếc đuôi tấn công cực nhanh, làm cho Huyền Tu phòng ngự vô cùng khó khăn. Trong lúc nhất thời hắn rơi vào thế hạ phong.

Thần thông của Ma Châu quả bất phàm. Mặc dù chưa nắm bắt được toàn bộ sức mạnh của nó, nhưng cũng có thể làm cho Kim Đan kì cao thủ như Huyền Tu chật vật không thở nổi, chẳng trách nó bị cả Tu tiên giới xem như là một đại họa.

Lúc Na Hưu đang chiếm được thế thượng phong, chợt cảm thấy một người có thực lực rất mạnh đột ngột xuất hiện, bay về phía tế đàn cướp Ma Châu, hắn không khỏi rống lên giận dữ, xoay người lại phóng đi. Mà Huyền Tu đang bị hấn chèn ép, chỉ có thể phòng thủ lại bắt đầu toàn lực thi triển Lôi pháp. Tiếng sấm ầm ầm vang lên, vô số tia chớp từ trên trời đánh xuống, trong lôi điện ẩn chứa dương cương chi khí của thiên địa, chính là khắc tinh của hắc khí xung quanh người Na Hưu, làm cho nó bị đánh tan không ít. Sau đó, Huyền Tu khống chế lôi điện trên bầu trời hóa thành một tấm điện võng, gấp gáp chặn đứng Na Hưu. Mặc dù hắn liên tiếp rống hận, thân thể biến thành cự xà mà đấu đá với điện võng, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn không cách nào phá tan nó để quay về tế đàn bảo vệ Ma Châu được.

- Thành công rồi!

Thấy Bảo Uy lão giả không hề bị ngăn trở gì mà cướp đoạt Ma Châu tới tay, Từ Thanh Phàm đi theo sau trong lòng có cả vui mừng lẫn sợ hãi. Không nghĩ rằng kế hoạch này lại dễ dàng như vậy.

Ngay lúc Từ Thanh Phàm còn đang âm thầm cảm thấy may mắn, thì chuyện tình quỷ dị đã xảy ra. Sau khi Bảo Uy đoạt được Ma Châu, thân hình đột nhiên dừng lại, không giống như kế hoạch cũ là vọt chạy đi xa, lão lại lẳng lặng đứng trên tế đàn. Trên tay vẫn cầm Ma Châu như trước, nhưng sát khí lại chậm chậm xuất hiện trên mặt, mà tử thanh quang mang âm u trên Ma Châu lại đang bay vào trong người lão.

- Không ổn. Ma Châu này có khả năng ma hóa cả người tiếp xúc với nó.

Chứng kiến dị trạng đang xảy ra trên người Bảo Uy lão giả, Lữ Tử Thanh kinh hãi kêu lên, đồng thời trên tay nhanh chóng xuất hiện pháp khí “Phong Hành Phiến”, huy động cương phong đánh vào cổ tay phải đang nắm Ma Châu của Bảo Uy. Lúc này, hắn đã bắt chấp phạm thượng.

Nhưng khi cương phong nhận đánh tới, màn hắc vụ đột nhiên che trước mặt Bảo Uy lão giả, cuối cùng đem cả thân thể lão che khuất. Nhất thời, cả người Bảo Uy đều ẩn dấu trong hắc vụ, còn phong nhận mà Lữ Tử Thanh đánh tới bị nó thôn phệ sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào.

Chứng kiến Bảo Uy lão giả đoạt Ma Châu không được, ngược lại còn bị nó khống chế, bị nhốt tại không trung, Na Hưu không khỏi thở dài một hơi. Nhưng hắn lại càng thêm sốt ruột mà tả xung hữu đột với điện vòng. Miệng rộng lên liên tiếp, điện vòng bị hắn đánh mạnh vào cũng dần dần trở nên ảm đạm, lung lay muốn vỡ. Còn sắc mặt Huyền Tu đang khống chế nó cũng trở nên trắng bệch, hiển nhiên không thể kiên trì bao lâu được nữa. Thấy Bảo Uy ở dưới chân tế đàn bị hắc vụ vây quanh, trên mặt Huyền Tu vốn luôn luôn bất định cũng bắt đầu xuất hiện thần sắc lo lắng.

Ngay lúc này, Tử Thanh Phàm đi sau mà tới trước, vọt lên tế đàn. Chứng kiến biến hóa quỷ dị trước mắt, sắc mặt hắn đại biến, kinh hãi nói:

- Ma Châu đoạt chủ.

Nguyên lai, Ma Châu vốn từ trăm vạn oan hồn cùng thiên địa âm tuế mà tạo thành. Mặc dù thân là pháp bảo, cũng có chút linh thức đơn giản, nhưng nó lại có khả năng đoạt chủ. Chỉ cần Ma Châu nhận chủ xong, nó sẽ đem tới cho chủ nhân thực lực vô cùng cường đại, đồng thời cũng thay đổi tâm tính của chủ nhân. Cho nên, từ phương diện nào đó mà nói, khi một người có được Ma Châu, không phải hắn tế luyện nó để dùng, mà chính Ma Châu tế luyện hắn để làm chủ. Hơn nữa, trừ bỏ người luyện chế ra nó là “Ma Tổ”, Ma Châu sẽ không bảo trì sự trung thành với bất kì ai. Một khi phát hiện ra có kẻ mạnh hơn, nó sẽ không chút do dự mà vứt bỏ chủ nhân ban đầu rồi đi tế luyện chủ nhân mới. Có thể nói là quá quỷ dị.

Hiển nhiên, khi Bảo Uy đoạt được Ma Châu, trong nháy mắt, nó cảm nhận được lão mạnh hơn so với chủ nhân cũ của mình trước khi ma hóa nhiều. Vì thế nó chuẩn bị “tế luyện” Bảo Uy thành chủ nhân mới. Trong khi đó thì Bảo Uy lão giả chỉ nghĩ đến việc đoạt Ma Châu, căn bản là không hề phòng bị. Dưới tâm tình buông lỏng đó, dĩ nhiên lão đã bị Ma Châu khống chế.

Thấy tình cảnh diễn ra trước mắt, Tử Thanh Phàm đi về phía đàn tế rồi nói với Thượng Niên Nghiêu:

- Thượng sư huynh, huynh hãy ngăn cản Ma binh cùng Man nhân. Còn ta nghĩ biện pháp cứu Bảo tiên bối.

Nghe Tử Thanh Phàm nói, mặc dù Thượng Niên Nghiêu đang lo lắng khi chứng kiến tình huống của Bảo Uy lão giả, nhưng cũng lặng lẽ xoay người lại, bay về phía có vô số Ma binh, Man nhân. Hắn biết, lúc này mình chỉ có thể tin tưởng vào Tử Thanh Phàm, người có học thức phong phú nhất trong đám mà thôi.

Lúc này, trên bãi đất trống giữa Man trại, vô số Ma binh vọt tới trước tế đàn, còn kèm theo rất nhiều thân hình khổng lồ của yêu thú biến dị đề cấp. Nhìn từng đám địch nhân đông nghìn nghịt đang áp sát mình, mặc dù Thượng Niên Nghiêu vẫn luôn luôn bình tĩnh, đến bây giờ sắc mặt hắn lại không tránh khỏi trở nên trắng bệch. Nhưng vẫn tỉnh táo, mười ngón tay kết lại, mặt đất trước mắt dưới sự khống chế của hắn bắt đầu rung chuyển mãnh liệt. Rất nhiều Man nhân thực lực không đủ đã té nhào trên mặt đất, trợn hình vì thế mà bị rối loạn. Tiếp theo, hơn mười tường thạch rộng lớn, vững chắc đột ngột từ dưới đất mọc lên, đất đai nứt ra, tám con nham thạch khối lồ liên xuất hiện ngăn chặn công kích của biến dị yêu thú và Ma binh. Đề cấp yêu thú có thực lực vô cùng mạnh mẽ, số lượng lại chiếm đa số, mặc dù nham thạch khối lồ ngăn chặn được đợt công kích đầu tiên, nhưng tùy thời có thể bị phá hủy.

Thượng Thiên Nghiêu vẫn không dám dừng lại, mười ngón tay kết lại không thôi. Bởi vì chỉ quyết biến ảo rất nhanh, nên chỉ có thể nhìn thấy từng đạo tàn ảnh của hai tay hắn. Dưới sự khống chế của Thượng Thiên Nghiêu, đám Ma binh biến dị cùng với yêu thú cảm thấy thân thể đột nhiên nặng nề không thôi, thế công một lần nữa dừng lại. Rốt cục Thượng Thiên Nghiêu tạm thời cũng đã ngăn cản thành công đợt tấn công của Ma binh.

Chỉ có điều, trong thời gian ngắn hắn liên tiếp sử dụng “Hám Địa Thuật”, “Thạch Tường Thuật”, “Nham

Thạch Khôi Lỗi” cùng “Địa Phục Thuật”, hơn nữa hai trong bốn đạo thuật đó lại là trung giai cao cấp đạo thuật. Cho nên, với tu vi của Thượng Thiên Nghiêu mà một hơi thi triển tất cả các đạo thuật đó làm cho sắc mặt hắc tựa hồ có chút trắng bệch, linh khí trong cơ thể tiêu hao nghiêm trọng. Nhưng cuối cùng cũng tạm thời bảo vệ an toàn cho mấy người.

Lúc này, Từ Thanh Phàm và Lữ Tử Thanh hai người ở bên kia đang chật vật vô cùng. Nhìn Bảo Uy lão giả thân hình hoàn toàn bị lớp hắc vụ bao phủ, nhưng bọn hắn lại không có chút biện pháp nào. Một bên Lữ Tử Thanh không ngừng huy động chiết phiên pháp khí, hóa thành vô số cương phong xuất hiện đánh về phía màn hắc vụ nọ. Đáng tiếc nó lại vô cùng quỷ dị. Mặc dù thanh thể của cương phong cực lớn, nhưng lại bị lớp hắc vụ nọ thôn phệ sạch sẽ, không bị mất mát chút nào.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Từ Thanh Phàm không khỏi nhíu mày. Mới vừa rồi hắn đã cố gắng đưa linh khí vào nhằm thăm dò chút tình huống bên trong, nhưng vẫn bị hắc vụ của Ma Châu thôn phệ mất. Sau đó Từ Thanh Phàm còn sử dụng Khô Vinh Xích để tiếp tục dò xét, cuối cùng lại cực kỳ hoảng sợ. Mặc dù Khô Vinh Xích là nhân giai trung cấp pháp khí, nhưng khi tiếp xúc với màn hắc vụ kia lại có xu thế mất khống chế. Từ Thanh Phàm toát mồ hôi lạnh, vội vàng thu hồi Khô Vinh Xích, trong lòng tràn đầy sự kinh ngạc. Uy lực của viên Ma Châu này quá kinh khủng, không chỉ có khả năng thôn phệ linh khí, thậm chí ngay cả pháp khí cũng không thoát. Khó có thể tưởng tượng, hơn vạn năm trước khi chín viên Ma Châu tụ tập đầy đủ sẽ có uy lực dường nào.

Ngay lúc hắn đang cau mày vắt óc suy nghĩ, một thanh âm rít gào đột nhiên vang lên phía chân trời. Từ Thanh Phàm ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra Na Hưu bởi vì mãi không phá được điện vồng mà gào lên những tiếng rống hận. Còn điện vồng do Huyền Tu khống chế có quang mang vẫn ảm đạm như trước, hiển nhiên đã bị Na Hưu đánh tới cực hạn.

Chứng kiến tình cảnh đó, trong lòng Từ Thanh Phàm linh quang chợt lóe, bèn truyền âm nói:

- Huyền Tu tôn giả. Xin người hay thả Na Hưu ra. Để như thế, hắn sẽ quay trở về cướp đoạt lại Ma Châu. Nếu không Bảo Uy tiên bối sẽ gặp nguy hiểm mất.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Huyền Tu hơi sửng sốt, liếc mắt về phía tể đàn nơi Bảo Uy đang bị hắc vụ vây quanh một cái, trong lòng do dự một chút rồi hủy bỏ sự khống chế với điện vồng.

Mất đi sự ràng buộc của điện vồng, Na Hưu rít gào một tiếng, thân thể biến thành một con cự xà màu đen rồi vọt nhanh về phía Bảo Uy. Đối với phiên toái do Huyền Tu tạo ra mặc kệ không để ý.

22. Đẫm Máu

Sau khi điện vồng mất đi, Na Hưu rít lên một tiếng, thân thể liền biến thành một con hắc sát cự mãng, rồi vọt tới chỗ Bảo Uy, trong giây lát đã tới phía trên tể đàn. Sau đó, hắc khí trên người cự xà liền chậm rãi trở nên hư ảo, phiêu tán, bị Na Hưu thu hồi vào trong cơ thể. Nhưng hắn ko hề dừng lại mà xông tới cướp Ma Châu.

Chứng kiến Na Hưu định tấn công Bảo Uy, Lữ Tử Thanh chuẩn bị ra tay ngăn cản, nhưng Từ Thanh Phàm lại ngăn cản. Vốn kế hoạch của hắn là mượn tay Na Hưu giúp Bảo Uy thoát ly khỏi sự khống chế của Ma Châu. Hơn nữa, với thực lực của Lữ Tử Thanh mà muốn cản Na Hưu hoàn toàn là việc không thể.

Thấy Lữ Tử Thanh quay lại nhìn mình với ánh mắt phẫn nộ cùng nghi hoặc, thần sắc Từ Thanh Phàm không đổi, rất nhanh chóng nói qua một lượt kế hoạch của mình cho hắn. Nghe xong Lữ Tử Thanh rất cuộc hiểu được ý định của Từ Thanh Phàm, tuy nhiên vẫn lo lắng hỏi:

- Làm như vậy Bảo sư bá liệu có an toàn không? Nếu sau khi Na Hưu đoạt lại Ma Châu lại thuận tay đã thương Bảo sư bá thì làm sao?

- Tiểu thí chủ không cần lo lắng, đến lúc đó bản đạo sẽ ra tay cứu giúp Bảo đạo hữu.

Nghe Lữ Tử Thanh chần vắn, Từ Thanh Phàm đang muốn trả lời, đột nhiên một thanh âm già nua từ phía sau lưng truyền đến.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh hai người cực kỳ hoảng sợ. Khi quay đầu lại phát hiện ra Huyền Tu không biết khi nào đã ở phía sau lưng, đang chăm chú nhìn đám sương mù màu đen bao phủ quanh người Bảo Uy.

- Như vậy mọi sự đều nhờ Huyền Tu tôn giả. Đại ơn của người, Thanh Hư Môn ta trên dưới muôn phần cảm kích.

Chứng kiến Huyền Tu đảm bảo sẽ ra tay cứu Bảo Uy, Lữ Tử Thanh thở dài một hơi, hướng Huyền Tu khom người nói.

- Tiểu thí chủ khách khí rồi.

Huyền Tu không hề tỏ ra một chút nào ngạo khí của cao nhân, cũng hướng tới Lữ Tử Thanh khom người đáp lễ.

Kỳ thật lý do Huyền Tu để cho Na Hư chiếm lại Ma Châu so với lý do của Từ Thanh Phàm có chút bất đồng. Hắn không có quá chú ý đến an nguy của Bảo Uy, nhưng nhất định không thể để cho Bảo Uy bị Ma Châu nhận chủ. Lấy khả năng đặc biệt thôn phệ linh khí của viên Ma Châu này, đến tám chín phần mười đây chính là viên Ma Châu có khả năng ma hóa tu tiên giả. Nó chính là viên Ma Châu có uy lực lớn nhất trong chín khối Ma Châu. Lúc trước Na Hư chỉ là một tên man nhân bình thường, sau khi có được Ma Châu thực lực đã trở nên kinh khủng như vậy. Nếu như để cho nó nhận Bảo Uy làm chủ, lấy tu vi Kim Đan kỳ của lão, thực khó có thể tưởng tượng được sức mạnh sẽ tăng lên đến cảnh giới kinh khủng dường nào. Càng đáng sợ chính là khả năng thay đổi tâm tính chủ nhân của Ma Châu, khi đó tại tu tiên giới trừ bỏ các tiền bối đại thừa kỳ không xuất thế của mấy đại môn phái ra, không một ai có khả năng chế ngự được Bảo Uy. Đến lúc đó tu tiên giới sợ rằng phải trải qua một trường hạo kiếp.

Cho nên Huyền Tu thà để cho Ma Châu bị Na Hư chiếm giữ, cũng không nguyện ý để nó nhận Bảo Uy làm chủ. Về phần an nguy của Bảo Uy không phải là vấn đề trọng yếu.

Đương nhiên sự an nguy của Bảo Uy không thể so sánh với toàn bộ tu tiên giới. Nhưng nếu một khi Bảo Uy gặp nguy hiểm đến tính mạng, Huyền Tu cũng sẽ toàn lực tiếp cứu.

Lại nói tới sự việc trên đỉnh tế đàn, Na Hư đã tới bên cạnh Bảo Uy. Đối mặt với hắc vụ đang vây kín Bảo Uy, hắn không có vội vã đoạt lại Ma Châu mà ngược lại cực kỳ cẩn thận phóng ra một luồng hắc khí tới Bảo Uy ở giữa màn hắc vụ tìm kiếm. Tuy nhiên luồng hắc khí đó nhanh chóng bị hắc vụ thôn phệ mà biến mất.

Chứng kiến tình cảnh này, Na Hư không khỏi có chút bối rối, tựa hồ có chút do dự. Một lúc sau dường như đã hạ quyết tâm, tay phải hắn liền hướng ngực trái của mình đâm tới, nhất thời trên ngực trái hắn xuất hiện một vết thương rộng bốn năm tấc. Vết thương đó cực sâu, đám người Từ Thanh Phàm thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy trái tim hắn đang đập trong đó.

Càng làm cho đám người Từ Thanh Phàm kinh ngạc chính là trong cơ thể Na Hư vô luận là máu huyết hay là trái tim đều có màu xanh tím.

- Xem ra Na Hư đã hoàn toàn nắm giữ Ma Châu.

Huyền Tu nhìn thấy dị trạng đó, cau mày nói. Trong giọng nói dường như có một chút buông lỏng.

Nghe Huyền Tu nói vậy, Từ Thanh Phàm hơi gật đầu đồng ý. Hắn hiểu được ý tứ của Huyền Tu. Nếu Na Hư đã hoàn toàn nắm giữ Ma Châu, vậy khả năng hắn đoạt lại được Ma Châu có thể lớn thêm ba phần. Hiển nhiên như thế việc Bảo Uy bị Ma Châu nhận chủ cũng giảm đi ba phần.

Lữ Tử Thanh vẫn đang khẩn trương nhìn tình huống trên tế đàn, đối với lời nói của Huyền Tu không có chút phản ứng nào.

Sau khi Na Hư mở ra ngực trái của mình, một lượng lớn máu huyết từ ngực trái y xuất ra hướng về phía hắc vụ. Hắc vụ gặp phải máu huyết liền không ngừng phát ra âm thanh “thích thích” tựa như tuyết trắng gặp phải ánh mặt trời, dần dần tan ra. Sau khi tia hắc khí cuối cùng bị máu huyết của Na Hư dung hòa, tình cảnh bên trong cuối cùng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ thấy Bảo Uy vẫn như lúc đoạt lấy Ma Châu , động tác không có chút nào thay đổi. Còn Ma Châu thì đang không ngừng chuyển vào trong nội thể của Bảo Uy một loại linh khí màu xanh tím. Trong lúc luồng linh khí này được chuyển vào, vẻ mặt Bảo Uy cũng trở nên âm trầm bất định, khi thì trong sáng thanh thản, khi thì điên cuồng oán độc, khi thì đau khổ cùng cực, hiển nhiên linh thức của Bảo Uy đang cùng với Ma Châu gian khổ tranh đấu. Mà trên mặt lão đồ án hỏa diễm màu xanh tím cũng theo đó khi thì rõ ràng khi thì âm đạm.

Chứng kiến tình huống của Bảo Uy , Huyền Tu sắc mặt vui vẻ nói :

- Bảo Uy đạo hữu vẫn chưa bị Ma Châu hoàn toàn khống chế.

Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh cũng gật đầu mừng rỡ , biết khả năng Bảo Uy thoát ly Ma Châu không chế có thể lớn hơn một chút.

Ngay lúc này, phía sau mọi người phát ra những tiếng nổ lớn không ngừng. Xoay người nhìn lại, nguyên lai thạch tường cùng nhام thạch khôi lỗi do Thượng Niên Nghiêu thi triển ra, dưới sự tấn công liên tiếp của Ma binh cùng biến dị yêu thú cuối cùng chịu không nổi mà vỡ vụn. Thượng Niên Nghiêu sắc mặt tái nhợt, khóe miệng cơ hồ có vết máu, hiển nhiên do đạo thuật bị phá mà thụ nội thương không nhẹ.

Sau khi đạo thuật của Thượng Niên Nghiêu bị phá, đám Ma binh, Ma thú không còn bị cản trở, liền gào thét không ngừng, hướng phía tế đàn nhanh chóng phóng tới. Xa xa trên bầu trời, vô số điểm đen càng ngày càng lớn, chính là vô số biến dị phi cầm Ma binh, đang cấp tốc trở về, tình hình càng lúc càng cực kỳ nguy hiểm.

- Lữ sư huynh, người đi giúp Thượng sư huynh ngăn cản đám ma binh, biến dị ma thú. Ở đây có ta cùng Huyền Tu tôn giả là được.

Chứng kiến tình cảnh, Từ Thanh Phàm không chút nghĩ ngợi hướng Lữ Tử Thanh nói.

Đối với lời nói của Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh cũng không hề phản đối. Hắn biết hiện tại không phải lúc tranh luận, chính mình ở lại trên đàn tế cũng không có trợ giúp gì, vì vậy chỉ hướng Bảo Uy liếc mắt một chút rồi rất nhanh đi tới chỗ Thượng Niên Nghiêu.

Lúc này, Thượng Niên Nghiêu đã ngừng sử dụng đạo thuật, xuất ra pháp khí kháng địch. Pháp khí của hắn là một viên đá to cỡ nắm tay, trên mặt đá lở mờ có quang mang màu xanh lưu chuyển, không chút nào bắt mắt. Nhưng lại có thổ linh khí ba động cực kỳ rõ ràng, hiển nhiên là nhân giai cao cấp pháp khí.

Sau khi xuất ra pháp khí, Thượng Niên Nghiêu lập tức ném lên trời, pháp khí liền hóa thành vô số Thiên thạch hướng tới đám Ma binh cùng biến dị yêu thú phía dưới lao xuống. Dưới sự oanh tạc của vô số thiên thạch, đám Ma binh, biến dị yêu thú tử thương vô số. Tuy nhiên sức người có hạn, càng ngày số lượng thiên thạch càng ít đi, mà đám Ma binh, biến dị yêu thú thì dường như vô cùng vô tận, Thượng Niên Nghiêu dần dần có hữu tâm vô lực.

May mà Lữ Tử Thanh đã từ phía sau đi tới tiếp viện. Hắn liền hóa ra liên tiếp mấy đạo vòi rồng khổng lồ, hướng tới đám ma binh, biến dị yêu thú đánh tới. Dưới sức tàn phá mạnh mẽ của vòi rồng, thế tiến công của chúng không khỏi chững lại. Vòi rồng của Lữ Tử Thanh phối hợp cùng với Thiên thạch pháp khí của Thượng Niên Nghiêu rốt cục cũng cản được thế tiến công mạnh mẽ của đám Ma binh, biến dị yêu thú.

Thấy Lữ Tử Thanh xuất hiện bên cạnh, Thượng Niên Nghiêu không xuất hiện biểu tình gì, Lữ Tử Thanh cũng không nói, hai người chỉ yên lặng liếc nhìn nhau một chút. Nhiều năm ở chung với nhau như vậy, tình cảnh hiện tại của họ không cần phải nói rõ.

Trong tình cảnh nguy hiểm này, có một vị sư huynh đệ bên cạnh chiến đấu cùng nhau, tâm tình hai người liền thả lỏng, tinh thể tựa hồ giảm đi nhiều gian nan nguy hiểm.

Nhìn Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu rút cuộc đã chặn được sự tiến công của đám Ma binh, Từ Thanh Phàm không khỏi thở phào một hơi, tiếp tục quan sát tình huống trên tế đàn.

Lúc này, từng dòng máu xanh tím từ vết thương trên ngực trái của Na Hưu vẫn không ngừng chảy ra. Nhưng hắn lại hoàn toàn không hề để ý, sắc mặt mặc dù tái nhợt nhưng lại mang theo một tia mừng rỡ, chậm rãi đưa tay nắm lấy Ma Châu.

Nhưng ngay khi bàn tay Na Hưu tiếp xúc với Ma Châu, đột nhiên nó lại phát ra quang mang màu xanh tím hung hăng hắt văng bàn tay hắn ra.

Chứng kiến tình cảnh này, Na Hưu rống lên giận giữ, một lần nữa đem vết thương ở ngực trái kéo rộng ra, một lượng lớn máu huyết lại rơi vào Ma Châu.

Ma Châu sau khi hấp thụ lượng lớn máu tươi, không cam lòng vang lên một tiếng “đinh”, chậm rãi thu lại quang mang, liền bị Na Hưu thu vào trong tay.

Nhìn Ma Châu ở trong tay, Na Hưu không khỏi thờ dài một hơi, đắc ý cười lớn. Hồi lâu sau, hắn chậm rãi thu hồi lại tiếng cười, liếc nhìn Bảo Uy vẫn đang trong trạng thái mê man với ánh mắt cừu hận, một luồng hắc mang quỷ dị cùng nguy hiểm chậm rãi hiện lên.

- Chính là lúc này!

Giọng nói già nua của Huyền Tu đột nhiên vang lên, sau đó lập tức hướng tới chỗ của Na Hưu và Bảo Uy hai người mà vọt tới.

23. Kinh Biên

Chứng kiến sự cừu hận trong mắt Na Hưu, tay trái lại hiện ra hắc mang vô cùng quỷ dị, Huyền Tu không kịp suy nghĩ nhiều lập tức bay tới chỗ Na Hưu cùng Bảo Uy. Từ Thanh Phàm lại không hề cử động, chỉ ngự pháp khí Tam Trọng Thanh Lăng bay theo sau Huyền Tu.

Từ Thanh Phàm biết, với tu vi của chính mình, nếu đi muốn theo Huyền Tu để cứu người thực sự không thể giúp được gì, mà ngược lại khiến Huyền Tu phải phân tâm chiếu cố cho mình, cho nên hắn không đi cùng Huyền Tu. Quan trọng hơn, hai người họ đã thương lượng qua, Huyền Tu phụ trách ngăn cản Na Hưu còn hắn sẽ nhân cơ hội cứu Bảo Uy.

Hắc mang trên tay Na Hưu càng lúc càng trở lên mãnh liệt, chói mắt, dường như có thể thôn phệ hết thảy ánh sáng trong thiên hạ, cuối cùng dần dần ngưng tụ lại thành một thanh trường kiếm màu đen. Sau khi trường kiếm được hóa ra, Na Hưu không hề do dự mà cầm vào trường kiếm, sát khí nồng nặc, hung hăng chém tới Bảo Uy. Còn Bảo Uy lão giả, sau khi thoát khỏi Ma Châu vẫn trong trạng thái mê man, đối với một kiếm này của Na Hưu không thể né tránh được.

Ngay khi hắc sắc trường kiếm sắp chém lên người Bảo Uy, một cái kim sắc cự thuẫn đột nhiên xuất hiện, ngăn cản công kích của nó. Kiếm, thuẫn va chạm nhau, tia lửa văng khắp nơi, những tiếng kim thiết chói tai vang lên. Trong thời điểm mấu chốt, Huyền Tu đã kịp thời tới trước mặt hai người, thi triển “Kim Linh Thuẫn” chặn lại công kích của Na Hưu. Tuy nhiên, thanh hắc sắc trường kiếm này của Na Hưu uy lực cực lớn, Kim sắc cự thuẫn va chạm với nó liền không ngừng xuất hiện vô số vết nứt, cuối cùng không thể chống đỡ nổi, vỡ nát, tan thành Kim linh khí, phiêu tán vào trong thiên địa.

Có người đột nhiên ngăn cản một kích của mình, Na Hưu không khỏi có chút sửng sốt. Ngay lúc này, Tam Trọng Thanh Lăng của Từ Thanh Phàm đột nhiên xuất hiện, tựa như một con rắn, quấn lấy Bảo Uy đang mê man trên tế đàn, nhanh chóng mang về bên cạnh hắn.

Thấy Bảo Uy đột nhiên bị người khác cứu đi, Na Hưu không khỏi gầm lên tức giận. Một đạo sát khí màu đen đột nhiên xuất hiện trên tay hắn rồi đánh về phía Tam Trọng Thanh Lăng. Đạo sát khí màu đen đó khi bay tới giữa không trung liền hóa thành một con cự mãng, há to miệng định cắn Bảo Uy đang được Tam Trọng Thanh Lăng cuốn đi.

Ngay lập tức Huyền Tu liền hóa ra một cái Kim sắc cự phủ, bay tới phía trên đầu cự mãng, mạnh mẽ chém nó thành hai đoạn. Dưới sự giúp đỡ của Huyền Tu, rút cuộc Từ Thanh Phàm cũng mang được Bảo Uy oan toàn tới bên cạnh mình.

Sau khi Bảo Uy được cứu thoát, Huyền Tu không hề dừng lại, nhanh chóng bay tới bên cạnh Từ Thanh Phàm, hai tay vỗ vào sau lưng Bảo Uy, Kim linh khí từ trong cơ thể bộc phát, miệng quát to :

- Tật!

Theo tiếng hét lớn của Huyền Tu, hai mắt của Bảo Uy dần dần từ trạng thái mê man chuyển sang minh mẫn. Sau khi tỉnh lại, đầu tiên Bảo Uy nhìn qua một lượt tình hình hiện tại. Thấy Ma Châu đã bị Na Hưu đoạt lại, cùng với tiếng hét lớn của Huyền Tu, lại nghĩ tới tình trạng mê man của mình lúc trước, trong giây lát, Bảo Uy đã hiểu rõ được phần nào toàn bộ sự việc.

- Lão hủ thật xấu hổ, đoạt Ma Châu không được, ngược lại còn để cho Ma Châu cầm chế. Đa tạ tôn giả đã ra tay cứu giúp.

Bảo Uy xấu hổ hướng tới Huyền Tu mà khom người nói.

- Bảo đạo hữu quá lời rồi, Ma Châu dù sao cũng là do vận năm trước Ma Tổ chế luyện, uy năng thế nào, chúng ta không ai biết được. Bảo thí chủ vừa rồi nhất tâm muốn cướp lại Ma Châu, không có đề phòng nên bị Ma Châu cầm chế một thời gian. Việc này có thể dễ lý giải, thí chủ không nên để ở trong lòng, chuyên tâm ứng phó với Na Hưu mới là chính sự.

Huyền Tu cũng khom người nói.

Nghe Huyền Tu nói xong, Bảo Uy cũng không hề khách sáo, quay lại nhìn Na Hưu, rồi gật đầu Từ Thanh Phàm nói :

- Đã phiền toái thế chất.

Tiền bối khách khí rồi.

Từ Thanh Phàm vội vã nói.

Kì thật với tu vi Kim Đan kì của Bảo Uy, vốn không dễ dàng bị Ma Châu cầm chế như vậy. Nhưng lúc hấn lấy Ma Châu chỉ toàn tâm đề phòng Na Hưu, trong cơ thể mặc dù ngưng tụ đại lượng linh khí, nhưng lại sơ sót không đề phòng tâm thần của mình, lại có chút xem thường uy năng của Ma Châu. Hơn nữa, theo như Huyền Tu phỏng đoán, khối Ma Châu này hẳn là viên Ma Châu chuyên môn ma hóa tu tiên giả trong “Cửu Ma Châu”. Nó không chỉ có uy năng lớn nhất, hơn nữa còn có dị năng chuyên môn khắc chế tu tiên giả, cho nên Bảo Uy mới có thể bị Ma Châu thừa dịp không kịp đề phòng mà chế trụ tâm trí lão. Nếu không với thần niệm cường đại, dưới tình trạng toàn tâm đề phòng, Ma Châu muốn chế trụ lão cũng không có dễ dàng như vậy.

Cho dù như vậy, hiện tại chứng kiến Ma Châu trong tay Na Hưu, lão vẫn có chút sợ hãi. Hiển nhiên trong lòng Bảo Uy đối với Ma Châu đã có chút dè chừng.

Na Hưu thấy Bảo Uy đã được cứu, ngược lại liền trở nên tỉnh táo, lạnh lùng trừng mắt nhìn đám người Từ Thanh Phàm trên đàn tế, nhưng lại không ra tay. Ma Châu trên tay phải của hắn không ngừng tản ra sương mù màu xanh tím nồng đậm, hướng vết thương bên ngực trái của hắn chuyển tới. Dưới sự trợ giúp của Ma Châu, vết thương trên người hắn nhanh chóng khép với lại tốc độ cực kỳ nhanh chóng, lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Mà tiểu cô nương đang ngồi ôm đầu gối trên đàn tế vẫn như trước nhìn mọi việc với ánh mắt lãnh đạm, không vì thấy Na Hưu bị thương mà tỏ ra lo lắng, cũng không có vui mừng khi thấy vết thương của hắn khép lại. Dưới tình cảnh chém giết đầm máu xung quanh, vẻ mặt lãnh đạm, điềm tĩnh lại càng trở nên thần bí.

Mà Huyền Tu cùng Bảo Uy mặc dù chăm chú quan sát biến hóa của Na Hưu nhưng ánh mắt vẫn không ngừng đánh giá tiểu cô nương này, hiển nhiên cũng đang rất kì quái tại sao tiểu cô nương này lại ở trên tế đàn.

Rốt cuộc, vết thương của Na Hưu dưới sự trợ giúp của Ma Châu cũng đã lành lại, sắc mặt tái nhợt của hắn lộ ra vẻ hài lòng. Rồi đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, thanh âm rung chuyển, vang vọng tận phía chân trời.

Dưới tiếng hét của Na Hưu, đám Ma binh, biến dị Ma thú đang điên cuồng công kích xung quanh tế đàn đột nhiên dừng lại thể công, lui về phía sau để lại vô số thi thể trên mặt đất. Nhìn thấy đám Ma binh đang thối lui, Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu không khỏi thở phào một hơi. Thượng Niên Nghiêu tâm thần buông lỏng, lão đảo suýt nữa té ngã, có thể thấy được dưới tình hình chiến đấu thảm thiết vừa rồi, linh khí trong người hắn tiêu hao cực kì nhiều.

Lúc này chiến trường khôi phục về ban đầu, chỉ còn lại những cơn gió lạnh Nam Hoang đang xào xạc thổi, như lọt tả quanh cảnh xơ xác, tiêu điều vốn có.

Cứ như vậy, dưới vô số ánh mắt của Ma binh, biến dị yêu thú, Na Hưu cùng Bảo Uy, Huyền Tu, Từ Thanh Phàm đang lạnh lùng đối mặt. Bên cạnh đó nổi bật lên một vị tiểu cô nương thần sắc lãnh đạm đang ngồi ôm đầu gối, nhìn mọi việc.

Cuối cùng, thanh âm hùng hồn của Na Hưu lại vang lên một lần nữa.

- Ngoại nhân, các người đã hoàn toàn chọc giận ta, thủ lĩnh của Cửu Lê Tộc, người phát ngôn của vĩ đại Ma Thần trên thế gian, chủ nhân của Nam Hoang — Na Hưu.

- Vốn ta muốn cho các người cùng được hưởng thụ sự vinh quang của vĩ đại Ma Thần. Dưới sự che chở của người, các người sẽ đạt được lực lượng cường đại, trở thành thủ hạ đắc lực của ta, cùng nhau chinh phục cả Thần Châu hạo thổ.

- Nhưng, hành vi vừa rồi của các người đã khinh nhờn ta, khinh nhờn Ma Thần vĩ đại, khinh nhờn cả Cửu Lê Tộc vĩ đại. Ta chỉ còn cách bỏ đi ý định đó, mang các người đi huyết tể Ma Thần, giảm đi sự phiền nhiễu của ngài.

Cùng với thanh âm đó của Na Hưu, mặt đất xung quanh tế đàn đột nhiên nứt ra, từ trong các khe nứt xuất hiện mười hai cỗ quan tài màu tím xanh, lẳng lẳng bay lên không trung xung quanh tế đàn. Mười hai bộ quan tài này vừa xuất hiện làm đám người Từ Thanh Phàm có cảm giác như mười hai ánh mắt lạnh lùng đang chăm chú nhìn mình.

Chứng kiến tình huống quỷ dị xuất hiện, Lữ Tử Thanh với Thượng Niên Nghiêu vội vàng cùng đám người Bảo Uy, Huyền Tu tụ lại, phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

- Hưởng thụ vinh quang của Ma Thần? Ta xem ra chẳng phải là đánh mất thần trí cho người hoàn toàn sử dụng sao? Hừ! Đáng tiếc bọn ta căn bản là không tin vào Ma Thần của người.

Bảo Uy nghe Na Hưu nói vậy, liền lạnh lùng đáp lại.

- Đã vậy, ta cho các người chứng kiến một chút uy năng vĩ đại của Ma Thần.

Tiếp theo lời nói của Na Hưu, nắp của mười hai quan tài xung quanh đàn tế đột nhiên nổ tung, trong quan tài xuất ra hắc vụ nồng đậm. Trong hắc vụ, xuất hiện mười hai người trang phục khác nhau, trên mặt đều có đồ án hỏa diễm màu xanh tím, chậm rãi bay ra.

- Lưu sư đệ!! Trương sư đệ!! Úy Trì sư đệ!!!

- Huyền Phương đạo hữu!! Huyền Hải đạo hữu!! Huyền Ma Tắc đạo hữu!!

Sau khi hắc vụ tan hết, mọi người rốt cuộc thấy rõ dung mạo của mười hai người, nhất thời liên tiếp kinh hô. Hiển nhiên trong mười hai người này có tu sĩ mất tích của Thanh Hư Môn cùng Khổ Tu Cốc

Mà về mặt Từ Thanh Phàm lúc này cũng tràn ngập khiếp sợ, vì hắn phát hiện trong mười hai người có một người mặc trang phục Cửu Hoa Môn, không biết bị Na Hưu luyện hóa thành Ma binh thủ hạ khi nào.

- Lên đi, các Ma tướng của ta. Ma Thần đã ban cho các người năng lực cường đại, hiện tại chính là lúc hồi báo. Hãy dùng hành động của các người để biểu đạt lòng trung thành với người.

Mười hai người này đối với tiếng hô hào của Huyền Tu cùng Lữ Tử Thanh không hề để ý tới, vẫn nhắm chặt hai mắt, trôi nổi giữa không trung. Nhưng sau khi lời nói của Na Hưu vang lên, bọn họ dường như thanh tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt. Trong mắt lóe lên quang mang màu đen che phủ toàn bộ phần bạch nhãn, phảng phất chỉ còn lại một mảng màu đen lạnh lùng thuần túy.

Theo mệnh lệnh của Na Hưu, mười hai người, đột nhiên di động, nhanh như chớp phóng tới hướng Từ Thanh Phàm cùng năm người. Bay tới giữa không trung liền liên tiếp xuất ra pháp khí của mình, đối với sự kêu gọi của đám người Lữ Tử Thanh cùng Huyền Tu không để ý. Hiển nhiên bọn họ đã bị Ma Châu khống chế, hoàn toàn đánh mất thần trí, nghe theo mệnh lệnh của Na Hưu.

- Hai người các người là của ta.

Ngay lúc Huyền Tu cùng Bảo Uy định ra tay ngăn cản mười hai người thì thanh âm lạnh lùng mang chút trào phúng của Na Hưu truyền đến, đồng thời một mảng sương mù màu đen cuộn cuộn hướng hai người tấn công tới.

24. Huyết Chiến

- Hai người các ngươi là của ta.

Theo thanh âm trào phúng vang lên bên tai Huyền Tu cùng Bảo Uy, một mảng vụ khí (sương mù) màu đen cuộn cuộn hướng về hai người rất nhanh công tới. Rơi vào đường cùng, hai người Bảo Uy không thể làm gì khác hơn là xoay người ứng phó thể công trước mặt. Bởi vì công kích của phe nhân hắc sắc linh khí đã đến, trong lúc nhất thời cũng không có thời gian rảnh để chiếu cố bọn Từ Thanh Phàm.

Khi đó, mười hai tên tu tiên giả bị ma hóa đã bay đến phía trên tế đàn, hướng về ba người Từ Thanh Phàm, Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu rất nhanh công tới. Sau khi bay đến gần, mười hai người cùng nhau thi triển đạo pháp, nhất thời liệt diễm, hồng đào (sóng to), kim quang, cự thạch, năm màu sắc đại biểu cho ngũ hành đạo pháp không ngừng lóe ra, các loại đạo thuật uy lực cường đại liên tiếp xuất hiện trên đàn tế, phô thiên cái địa, uy thế kinh người.

Đối mặt với công kích liên thủ của mười hai người, ba người Từ Thanh Phàm vội thi triển phòng ngự cực mạnh của bản thân, nhưng khi công kích của mười hai tu tiên giả bị ma hóa đến vẫn chặt vật không chịu nổi như cũ.

Hiện tại mười hai tên tu tiên giả đã bị Ma Châu khống chế làm mất đi thần trí, hẳn nên gọi bọn họ là mười hai Ma Tướng.

Từ Thanh Phàm đầu tiên là điều khiển Tam Trượng Thanh Lăng hóa thành một mảnh thanh sắc vân hà (mây màu xanh) không ngừng bay lượn quanh người hắn, đồng thời đem tốc độ của mình thi triển đến cực hạn, hoặc né tránh, hoặc dùng Tam Trượng Thanh Lăng cùng Thiết Bồ Diệp ngăn chặn. Sau khi tiêu hao lượng lớn linh khí cuối cùng cũng tránh thoát được đợt công kích đầu tiên của mười hai tên Ma Tướng. Nhưng dưới đạo pháp cường đại dày đặc của mười hai tên Ma Tướng, Tam Trượng Thanh Lăng cũng bởi vì ngăn chặn với đông đảo đạo pháp mà quang mang có chút ảm đạm, còn Từ Thanh Phàm ở trong làn sóng công kích này tâm thần cũng bị chấn động, nội tạng đảo lộn, bị nội thương không nhẹ.

Do Lữ Tử Thanh tu luyện phong hệ đạo pháp nên tốc độ không hề kém hơn Từ Thanh Phàm, thêm nữa pháp khí phòng ngự Quy Xác Hình cũng hết sức cường đại, không ngừng chạy cùng tránh né công kích của mười hai Ma Tướng giống Từ Thanh Phàm. Bởi vì Quy Xác Hình là kiện pháp khí chuyên về phòng ngự, lực phòng ngự so với Tam Trượng Thanh Lăng của Từ Thanh Phàm mạnh hơn nhiều, cho nên tình huống so với Từ Thanh Phàm tốt hơn một ít, nhưng đối mặt với công kích của mười hai Ma Tướng, ngực bụng bị chấn động vẫn khó chịu không thôi.

Nhưng so sánh với Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh, tình thế Thượng Niên Nghiêu không thể nghi ngờ chính là hung hiểm nhất, bởi vì hắn tu luyện chủ yếu là phòng ngự địa hệ đạo pháp, cho nên trưởng bối ban cho hắn hai kiện pháp khí công kích nhằm bổ sung lực công kích cho hắn. Chỉ là mới vừa rồi chống đỡ Ma Bình cùng biến dị Yêu thú hạ cấp, nên hắn đã tiêu hao đa phần linh khí trong cơ thể, hiện tại muốn thi triển một ít đạo pháp Địa hệ cường đại rõ ràng là lực không đủ, hơn nữa tốc độ của hắn không như Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh, vì vậy chỉ có thể nỗ lực thi triển Thạch Tường Thuật hóa ra một bức tường đá che phía trước mặt mình, đáng tiếc dưới hợp lực công kích của mười hai Ma Tướng chỉ có thể ngăn cản ngăn ngừa, nháy mắt đã bị đánh nát. Nếu không phải Từ Thanh Phàm ở một bên nhanh tay kéo, chỉ sợ hắn đã mất mạng trong đợt công kích này rồi. Nhưng cho dù có Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh ở một bên hỗ trợ, Thượng Niên Nghiêu vẫn bị uy thế đạo pháp còn lại chấn cho học máu. Hiển nhiên không còn lực để chống đỡ đợt công kích tiếp theo.

Mặc dù đợt công kích chỉ giằng co ngăn ngừa trong nháy mắt, nhưng đám người Từ Thanh Phàm lại cảm giác nháy mắt này giống như một năm dài đằng đẵng. Rốt cuộc ngũ sắc quang hoa tan hết, thể công thứ nhất của mười hai Ma Tướng cũng chấm dứt. Nhưng mọi chuyện không dừng tại đó, mười hai tên Ma Tướng trôi nổi trên tế đàn sau khi chứng kiến đám người Từ Thanh Phàm ngăn trở đợt công kích thứ nhất, cũng

không có lộ ra chút kinh ngạc nào, vẫn thần sắc thờ dãn tay tiếp tục kết chỉ quyết, linh khí ba động trên người phát ra còn cường đại hơn lúc trước, rõ ràng đợt công kích tiếp theo mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thấy cảnh này, trên mặt ba người Từ Thanh Phàm không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng, bọn họ biết nếu như để mười hai tên Ma Tướng này thi triển đợt công kích thứ hai thì bọn họ cũng không có lực để tiếp tục ngăn cản.

Thực ra mặc dù đám tu tiên giả bị ma hóa có đến mười hai người, nhưng ba người Từ Thanh Phàm bọn họ cũng không phải yếu đến nỗi chỉ có thể ngăn trở được một đợt công kích. Đầu tiên là vì Thượng Niên Nghiêu, người có công lực cao nhất cùng lực phòng ngự cực mạnh trong ba người, do lúc ngăn cản Ma Binh cùng biến dị Yêu thú, linh khí trong cơ thể đã bị hao tổn nghiêm trọng, đến bây giờ vẫn cần hai người Từ Thanh Phàm chiếu cố, nên làm cho thực lực ba người suy giảm mạnh.

Thứ hai cũng là bởi vì thực lực cường đại của mười hai tên Ma Tướng này nằm ngoài dự liệu của đám người Từ Thanh Phàm. Trong mười hai tên Ma Tướng này có năm tên ban đầu chính là đệ tử Thanh Hư Môn, Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu đối với bọn họ vô cùng thân thiết, trong ấn tượng của hai người, năm tên đệ tử này thực chất chỉ có tu vi đến Tích Cốc hậu kỳ, nhưng hiện tại nhìn bọn họ thi triển ra đạo pháp uy lực, năm người này thực lực ít nhất cũng đã đạt tới Linh Tịch sơ kỳ. Mà ba gã tu sĩ khổ tu ban đầu thực lực cũng đã đạt tới Linh Tịch hậu kỳ, thực lực bây giờ lại càng thêm kinh khủng, cho dù là so với Hư Đan kỳ tu tiên giả cũng chỉ thấp hơn ba phần mà thôi.

Hiển nhiên mười hai tên Tu tiên giả sau khi bị ma hóa, thực lực được tăng lên nhiều hơn so với bọn Ma Binh cùng Yêu thú hạ cấp, trước đây Huyền Tu phán đoán khối Ma Châu này là Cửu Ma Châu chuyên ma hóa Tu tiên giả, quả nhiên đúng là như vậy!

Chỉ có điều mười hai người này mặc dù công lực đại tăng, đám người Từ Thanh Phàm lại không phải là đối thủ, số lượng càng ở thế yếu, nhưng mười hai người đó cũng đồng thời đánh mất thần trí, đối với kiến thức cơ bản ngũ hành tương khắc ở Tu tiên giới dĩ nhiên không biết, chỉ biết không ngừng thi triển đạo pháp công kích của chính mình. Tỉ như mới vừa rồi có hai gã Ma Tướng, một người thi triển hỏa hệ đạo pháp Hỏa Hải Hăng Dững, một người thi triển thủy hệ đạo pháp Hồng Đào Quyết, ngũ hành tương khắc triệt tiêu lẫn nhau, uy lực giảm đi rất nhiều. Nếu không với thực lực bây giờ của đám người Từ Thanh Phàm, đối mặt với đạo pháp vô cùng cường đại đó, chỉ sợ rằng đợt công kích thứ nhất cũng chống giữ không nổi.

Nhưng cho dù là như vậy, đám người Từ Thanh Phàm muốn chống giữ thế công tiếp theo của mười hai Ma Tướng thì quả thật là không có khả năng. Dù sao thực lực cũng chênh lệch quá lớn.

So sánh với sự hung hiểm của đám người Từ Thanh Phàm, hai người Huyền Tu, Bảo Uy đang chèn ép tuy không có tình huống nguy hiểm đến tính mạng, nhưng càng ngày lại càng gian nan. Thực lực của Na Hưu vốn là trên hai người, mà Huyền Tu lúc trước vì ngăn cản Ma Binh và Na Hưu nên đã tiêu hao gần một nửa linh khí trong cơ thể, mới vừa rồi Bảo Uy cùng Ma Châu đối kháng càng làm cho tâm thần hao tổn nghiêm trọng, cho nên đối mặt với thế tiến công to lớn cùng hắc vụ quỷ dị, cũng vô cùng chật vật.

Vô luận là Bảo Uy Hỏa hệ đạo pháp, hay Huyền Tu Lôi pháp, cũng đều ẩn chứa thiên địa dương cương chi khí, nhưng đối mặt với hắc vụ công kích vô biên, hiệu quả cũng không quá mức rõ ràng. Cho nên hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy mặc dù thấy tình cảnh cực kỳ hung hiểm của đám người Từ Thanh Phàm, nhưng bị Na Hưu cuốn lấy không cách nào thoát thân, không khỏi càng thêm sốt ruột. Mà Na Hưu sau khi nắm được Ma Châu, hắc sắc ma khí trong cơ thể tỏa ra như vô cùng vô tận, trong nhất thời cả chiến trường đều tràn ngập ma khí.

- Không thể tiếp tục như thế này được.

Chứng kiến tình cảnh trước mắt, Từ Thanh Phàm không ngừng suy tính, vì vậy nói với Lữ Tử Thanh:

- Lữ sư huynh, huynh cố gắng cầm cự một lúc, cho ta đủ thời gian thi triển đạo pháp.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Lữ Tử Thanh biết hiện giờ chỉ có thể đặt hi vọng vào hắn. Vì vậy không chút do dự, trong tay liền phát ra pháp khí Phong Hành Phiến, liền tiếp hóa ra mười hai đạo “Long Quyển Phong”, do phong nhận tụ lại mà thành, rất nhanh phóng về phía mười hai tên Ma Tướng đang trôi nổi trên tế đàn. Mà mười hai tên Ma Tướng mặc dù đã đánh mất đi thần trí, nhưng đối mặt với “Long Quyển Phong”, bản

năng tránh né vẫn còn, nhưng dưới sự khống chế của Lữ Tử Thanh, mười hai đạo “Long Quyển Phong” như bóng với hình theo sát không thôi.

Vì liên tiếp tránh né, thời gian để mười hai tên Ma Tướng thi triển đạo pháp không khỏi bị kéo dài. Chỉ nhìn sắc mặt tái nhợt của Lữ Tử Thanh cùng mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, Từ Thanh Phàm biết loại công kích này của hắn khiến linh khí tiêu hao nghiêm trọng, khó mà kéo dài lâu được. Vì vậy không chần chừ, mười ngón tay rất nhanh liên tiếp biến ảo, hóa thành vô số bóng ảnh ngón tay, làm cho người ta căn bản không rõ Từ Thanh Phàm thi triển chỉ quyết gì.

Tiếp theo, mấy trăm đóa “Lục Lăng Hoa” được hóa ra từ mười ngón tay của Từ Thanh Phàm bay xuống, sau khi đến chỗ xa xa thì bắt đầu va chạm lẫn nhau, tiếng nổ không ngừng liên tiếp vang lên, sương mù màu trắng dày đặc bắt đầu tràn ngập quanh đám người Từ Thanh Phàm, che khuất tầm nhìn mười hai tên Ma Tướng bên ngoài. Làm xong hết thấy những thứ này, Từ Thanh Phàm cũng không chậm lại chút nào, mười ngón tay như trước không ngừng biến ảo, một lúc sau rốt cuộc cũng ngừng lại. Nhưng làm người khác kì quái chính là mặc dù Từ Thanh Phàm thi triển xong đạo pháp, hơn nữa xem sắc mặt tái nhợt thì hắn đạo pháp vừa thi triển đã làm tiêu hao một lượng lớn linh khí, nhưng lại không có bất cứ gì biến hóa gì xảy ra, so với tràng cảnh sau mỗi lần Từ Thanh Phàm thi triển đạo pháp, hoa cỏ huyền lễ bay tứ tung chói mắt thì khác nhau rất nhiều.

Mà ngay lúc này, Lữ Tử Thanh rốt cuộc cũng không còn sức để thi triển đạo pháp, sau khi thấy Từ Thanh Phàm thi triển đạo pháp xong, liền bỏ đi khống chế mười hai đạo “Long Quyển Phong”, sắc mặt tái nhợt ngồi trên mặt đất. Hơn nữa Lục Lăng Hoa của Từ Thanh Phàm biến thành sương mù mặc dù che đi thân hình ba người, nhưng cũng đồng thời khiến ba người không cách nào thấy rõ tung tích của mười hai tên Ma Tướng bên ngoài, cứ như vậy cho dù Lữ Tử Thanh có tiếp tục nỗ lực khống chế mười hai đạo “Long Quyển Phong”, cũng không cách nào uy hiếp đến mười hai tên Ma Tướng.

Sau khi ngã xuống ngồi trên mặt đất, Lữ Tử Thanh thấy Từ Thanh Phàm thi triển xong đạo pháp nhưng tình cảnh không có phát sinh biến hóa gì, không khỏi kì quái nhìn Từ Thanh Phàm.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu, Từ Thanh Phàm chỉ hơi lắc đầu, ý bảo hai người họ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Bên ngoài, mười hai tên Ma Tướng sau khi thấy sương mù tràn ngập trước mắt cũng không khỏi nghi hoặc. Bọn họ nhận được lệnh là tiêu diệt ba người Từ Thanh Phàm, nhưng sương mù trước mắt hoàn toàn che đi đám người Từ Thanh Phàm, khiến bọn họ không thể phát công được. Hơn nữa sau khi bị Ma Châu khống chế đã đánh mất thần trí, bọn họ căn bản không biết ứng biến, không nghĩ tới việc cần giải quyết đám sương mù trước, sau đó mới tấn công ba người Từ Thanh Phàm. Cuối cùng không biết làm sao, mười hai người quyết định trở lại vị trí vừa rồi chờ cho sương mù tiêu tán, sau đó mới theo lệnh giết ba người Từ Thanh Phàm.

Nhưng sau khi mười hai người vừa trở lại vị trí vừa rồi, di biến phát sinh! Dưới chân mười hai người đột nhiên nứt ra, mười hai đóa hoa khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ dưới nền đất, mạnh mẽ hướng mười hai Ma Tướng trên không trung mà phóng đi. Mười hai đóa hoa khổng lồ dị thường có màu sắc như máu huyết đỏ tươi, khi vọt tới giữa không trung, cánh hoa chợt nở ra, nhưng làm cho người ta kinh ngạc là bên trong cánh hoa có vô số những chiếc răng sắc nhọn!!

Mười hai đóa hoa kinh khủng này đúng là thu hoạch lớn nhất của Từ Thanh Phàm sau khi đến Nam Hoang, kỳ hoa dị thảo trong Nam Hoang làm người nghe mà biến sắc chính là Thực Nhân Hoa!

Mười hai Ma Tướng không ngờ lại gặp nguy hiểm từ dưới chân chính mình, hơn nữa mười hai đóa Thực Nhân Hoa xông lên cực nhanh, cho nên mười hai Ma Tướng căn bản chưa kịp phản ứng đã bị mười hai đóa Thực Nhân Hoa nuốt vào trong cơ thể. Theo cánh hoa rất nhanh đóng lại, một loạt thanh âm tiếng nuốt liên tục vang lên (Ưc ực ^^) làm cho người ta nghe mà kinh hoàng dựng tóc gáy. Thậm chí từ cánh hóa mờ hồ có thể thấy vết máu chảy xuống.

Thật lâu sau, tiếng nổ liên tiếp vang lên, các đóa Thực Nhân Hoa liên tiếp bạo liệt nổ mạnh, năm bóng người từ thi thể đã vỡ vụn của Thực Nhân Hoa phóng ra, chỉ là thân hình hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo ít vết thương, mà bảy người khác rốt cuộc cũng không thể thoát ra.

Trong sương mù, thông qua tinh thần liên lạc cùng Thực Nhân Hoa, Từ Thanh Phàm đã biết được tình huống bên ngoài, không khỏi thở dài một hơi.

Mình rốt cuộc đã giết người sao?

Mặc dù trước đây Từ Thanh Phàm đã giết chết vô số biến dị dã thú, mặc dù những người đó đều là con rối đã đánh mất thần trí, nhưng dù sao cũng là con người có tính mạng đang sống sờ sờ a, bây giờ lại bị biến mất trong tay mình sao?

Bản thân vì muốn sống mà đã giết chết bọn họ.

Công bình không?

Trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi bắt đầu sinh ra cảm giác khủng hoảng cùng áy náy, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn giết người..

Nhưng trong lòng Từ Thanh Phàm vẫn không ngừng an ủi chính mình, những người này chỉ là con rối, khi thần trí bọn họ bị hủy diệt thì cũng coi là đã chết, kỳ thật hiện tại bọn họ cùng biến dị dã thú lúc trước mình giết cũng không có gì khác nhau, mình chỉ tiêu diệt một cái xác không hồn mà thôi. Hơn nữa nếu mình không giết bọn họ, không chỉ bản thân sẽ chết, mà sau này bọn họ còn có thể gây ra tai họa cho nhiều người vô tội.

Tự an ủi bản thân như vậy, dù sao Từ Thanh Phàm cũng không chứng kiến tử trạng của bảy người kia, tâm tình trong lúc nhất thời cũng bình hoãn rất nhiều.

Thấy Từ Thanh Phàm thở dài, Lữ Tử Thanh vội hỏi:

- Từ sư huynh, làm sao vậy.

Nghe được câu hỏi của Lữ Tử Thanh, Từ Thanh Phàm đầu tiên là ổn định một chút tâm tình trong lòng, sau đó mới chậm rãi nói ra:

- Mười hai tên Ma Tướng bên ngoài, mới vừa rồi ta giết bảy người trong đó, bây giờ chỉ còn lại năm người, nhưng là năm người có thực lực cực mạnh.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu thất kinh, thực lực của mười hai Ma Tướng vừa rồi hai người cũng tận mắt chứng kiến, bây giờ bảy người trong đó đã bị Từ Thanh Phàm giết? Mặc dù hai người đều biết Từ Thanh Phàm công lực bất phàm, đạo pháp huyền diệu, nhưng cũng không nghĩ Từ Thanh Phàm lại mạnh đến trình độ như thế, cái nhìn trong lòng đối với Từ Thanh Phàm không khỏi cao hơn ba phần.

Đột nhiên, Lữ Tử Thanh nghĩ tới thứ gì, sắc mặt vốn tái nhợt trở nên càng thêm tái nhợt, run giọng hỏi:

- Vậy Trương sư đệ bọn họ...?

- Xin lỗi.

Sau một lúc trầm mặc, Từ Thanh Phàm chậm rãi nói.

25. Tuyệt Cảnh

Chợt nghe thấy câu hỏi của Lữ Tử Thanh, tâm tình Từ Thanh Phàm vốn đã có chuyển biến tốt đẹp nay lại bắt đầu trở nên rối loạn.

Mặc dù những người này đã bị ma hóa, nhưng có lẽ sau này thần trí có thể khôi phục như trước được. Cứ như vậy, hành vi hiện tại của chính mình, cuối cùng là đúng hay sai đây?

Chứng kiến thần sắc Từ Thanh Phàm bắt đầu trở nên ảm đạm sau khi nghe câu hỏi của mình, Lữ Tử Thanh cũng thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói cái gì. Với cái chết của sư đệ mình, lúc đầu trong lòng hắn cũng có chút oán hận đối với Từ Thanh Phàm, nhưng rồi cũng lý giải được nỗi khổ tâm của Từ Thanh Phàm.

Giết hoặc bị giết, nếu như đổi lại là chính mình thì sẽ chọn như thế nào đây?

Rốt cuộc, Lữ Tử Thanh cũng nói:

- Từ sư huynh, người không nên tự trách mình. Huynh làm như vậy cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Thượng Niên Nghiêu ở bên cạnh có vẻ mặt âm trầm, nhưng sau khi nghe Lữ Tử Thanh nói cũng gật gật đầu theo, tỏ vẻ chuyện này cũng không hề trách cứ Từ Thanh Phàm.

Bởi vì bọn họ biết, nếu như Từ Thanh Phàm không hạ sát thủ, người chết kia sợ sẽ là chính mình. Hơn nữa sư đệ bọn họ đều đã đánh mất thần trí, biến thành thủ hạ của bóng đen nọ, chỉ biết đến giết chóc. Kỳ thật, sau khi bọn họ bị Ma Châu khống chế cũng xem như là đã chết, hiện tại chỉ là những cỗ xác chết biết đi mà thôi, sống không bằng chết. Nói như vậy, quả thật cũng không thể trách Từ Thanh Phàm được.

Nghe được lời an ủi của Lữ Tử Thanh, tâm tình Từ Thanh Phàm cuối cùng cũng trở nên tốt hơn một chút. Vừa định nói gì đó, đột nhiên sắc hắc mặt đại biến. Còn Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu bên cạnh nguyên bốn sắc mặt đã tái nhợt, nay lại trở nên trắng bệch. Bởi vì ba người bọn họ đều cảm giác được bên ngoài sương mù đột nhiên xuất hiện linh khí ba động mãnh liệt.

Năm tên Ma Tướng may mắn mặc dù dựa vào thực lực mạnh mẽ của chính mình mà đào thoát ra khỏi sự thôn phệ của Thực Nhân Hoa, nhưng cũng đồng thời cũng bị thương không nhẹ. Cảm giác đau nhức trên người không ngừng kích thích thần kinh bọn họ, cũng làm cho bọn họ muốn phát điên. Mặc dù đã đánh mất thần trí, nhưng họ vẫn có thể phán đoán thương tích vừa rồi của bản thân hẳn là do ba người trong sương mù tác quái, vì vậy không chần chừ, liền xuất ra linh khí toàn thân, chuẩn bị thi triển đạo pháp cực mạnh của chính mình đem ba người trong sương mù oanh tạc cho thi cốt vô tồn.

Vì vậy, sau khi thoát ly Thực Nhân Hoa, nguyên bốn thần sắc vô cảm trên mặt năm tên Ma Tướng trở nên đờ đẫn sát khí, hai mắt hết sức dọa người. Xung quanh bọn chúng đều phát ra năm màu khác nhau, đại biểu cho Ngũ hành linh khí,. Chỉ quyết kết ra liên tục, mười ngón tay biến ảo rất nhanh chỉ để lại từng đạo đạo tàn ảnh. Dưới sự khống chế của năm tên Ma Tướng, linh quang phát ra trên người bọn họ dần dần tụ hợp thành hình. Trong lúc nhất thời, Cự đại vẫn thạch, Thủy long rít gào, Hỏa diều rừng rực thiêu đốt, Kim tiền dày đặc, các loại đạo pháp uy lực cường đại liên tiếp tấn công về phía sương. Cho dù Lục Lăng Hoa phát ra sương mù gió thổi không tan, nhưng dưới các loại linh khí cường đại cũng không ngừng chấn động.

- Chạy mau!

Sau khi cảm giác được linh khí ba động mãnh liệt bên ngoài sương mù, Từ Thanh Phàm kinh hô trước tiên.

Không hề có chút chần chừ, trước tiên cấp cho Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu thảo được có thể hóa giải sương mù của Lục Lăng Hoa, đồng thời lôi kéo Thượng Niên Nghiêu cùng Lữ Tử Thanh phóng nhanh về phía có linh khí ba động yếu nhất. Bọn họ biết, chỉ có phá vòng vây từ nơi này mới có một đường sinh cơ.

Đáng tiếc, đã không kịp.

Đám người Từ Thanh Phàm vừa mới chạy được vài bước, đạo pháp cường đại long trời nổi đất đã xé tan lớp sương mù dày đặc mà hướng về phía ba người mà công tới. Hai người Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh bởi vì vừa rồi mới thi triển đạo pháp nên linh khí trong cơ thể tiêu hao nghiêm trọng, tốc độ không bằng trước. Hiện tại còn kéo thêm Thượng Niên Nghiêu cùng nhau chạy trốn, lại càng thêm trì hoãn, căn bản không thể tránh né được. Nhìn đạo pháp thanh thể kinh người trước mặt, bọn họ thấy tuyệt vọng khi phát hiện ra đến chính mình ngự sử Pháp khí cũng còn có chút miễn cưỡng, trong lúc nhất thời đã lâm vào tuyệt cảnh.

- Ta sẽ chết ở chỗ này sao? Cũng tốt, sinh tại Nam Hoang, cũng chết tại Nam Hoang. Ít nhất ta cũng có thể làm bạn với cha mẹ cùng Nhị thúc. Chỉ tiếc là gia cữu còn chưa báo a.

Nhìn từng đạo pháp dường như muốn hủy thiên diệt địa đang hạ xuống trước mặt, trong lòng Từ Thanh Phàm không có chút nào khủng hoảng, ngược lại còn thấy có phần bình lặng.

Hồi tưởng lại những năm gần đây, từ khi gia viên bị Bích Nhân Vân Đề Thủ hủy diệt đến khi tảo mộ Sơn Tinh Mộc Quái, tiếp đến tu luyện Khô Vinh Quyết vô số lần tẩu hỏa nhập ma, Từ Thanh Phàm đột nhiên phát hiện thấy chính mình vậy mà đã trải qua vô số lần kinh nghiệm vào sinh ra tử.

Có lẽ, nếu một người quen đối mặt với sinh tử, nếu gặp phải một lần nữa, trong lòng cũng sẽ trở nên thản nhiên.

- Hy vọng Kim sư đệ sẽ nhớ thay ta tảo mộ sư huynh. Đáng tiếc, Tam Trọng Thanh Lăng của sư phụ, ta cũng không có cơ hội để trả lại cho người rồi.

Đối mặt với đạo pháp Thủy Hỏa Kim Địa Mộc đang tới, Từ Thanh Phàm nhắm mắt nhắm lại hai mắt, có chút suy nghĩ tiếc nuối.

Mà trong lòng Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu lại không có sự thản nhiên như vậy. Chứng kiến các loại đạo pháp đầy uy lực đang tấn công tới chính mình, dưới ánh sáng của chúng, vẻ mặt bọn họ biến ảo không ngừng, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Bên kia, trận chiến đấu giữa bóng đen nọ cùng hai người Bảo Uy, Huyền Tu cũng sắp tiến vào giai đoạn kết thúc.

Đối mặt với hắc sắc ma khí long trời nổi đất của bóng đen nọ, hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy phát hiện thấy đạo thuật chính mình có khả năng chống cự rất thấp, thậm chí ngay cả linh khí cũng bị hắc vụ đem thôn phệ. Đến bây giờ, mặc dù cùng bóng đen tranh đấu ngăn ngừa sau một tuần trà, nhưng hai người lại phát hiện chính mình đang bị vây quanh bởi hắc sắc ma vụ, trước mắt giờ chỉ còn lại một màu đen. Còn bóng đen nọ sớm đã ẩn giấu trong hắc vụ, không thể phát hiện ra tung tích. Cho nên hai người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bị động chống cự công kích liên tiếp của hắc vụ chung quanh, đối với hắc không có cách nào uy hiếp.

Rốt cuộc, hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy không sử dụng đạo pháp đối địch nữa, bắt đầu xuất ra pháp khí của chính mình.

Pháp khí của Huyền Tu là một đôi Kim sắc cự chùy, nó cực kì khổng lồ. Đầu chùy so với đầu Huyền Tu còn muốn lớn hơn ba phần. Tính sơ bộ, đôi Cự Chùy này phỏng chừng cũng nặng gần ngàn cân lad ít nhất, phối hợp một chỗ cùng với thân hình nhỏ gầy của Huyền Tu có vẻ không hợp. Kim chùy mặc dù nặng, nhưng trong tay Huyền Tu có vẻ như rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là có bí pháp để sử dụng nó, uy lực càng làm cho người ta không chút nào dám xem thường. Mỗi khi Huyền Tu ngự sử Kim chùy công kích, trên Kim chùy sẽ bộc phát ra kim quang chói mắt, đem hắc vụ chung quanh tiêu tán sạch sẽ. Còn khi đôi chùy chạm vào nhau, càng sinh ra Lôi minh cường đại, uy lực không chút nào thấp hơn Lôi pháp mà Huyền Tu mới vừa rồi thi triển.

Mà pháp khí của Bảo Uy lại là một cây cờ dài, trên lá cờ có vẽ những đám mây lửa, trông rất sống động. Khi cây cờ vừa xuất hiện, nhiệt độ quanh người Bảo Uy cuồn thăng. Không khí xung quanh vốn u ám, bởi vì sự xuất hiện của nó mà đỏ lên. Mỗi khi Bảo uy huy động, trên mặt cờ liền xuất ra từng đám Hỏa vân, đem hắc vụ chung quanh đốt cháy không còn gì, uy lực không chút nào thấp hơn so với Kim chùy của Huyền Tu.

Tu tiên giới truyền lưu một câu nói, Đề giai tu sĩ trong lúc chiến đấu là dựa vào đạo pháp, cao giai tu sĩ trong lúc chiến đấu dựa vào pháp khí. Ý tứ là giữa các đề giai tu sĩ với nhau có công lực chênh lệch rõ ràng, uy lực của đạo pháp cách xa nhau. Hơn nữa, bọn họ cũng không có cách nào sử dụng pháp khí cấp bậc Địa giai trở lên, vì thế, trong chiến đấu với nhau bình thường đều thông qua đạo pháp mà tỷ thí. Còn tu sĩ có tu vi Kết Đan kỳ trở lên, công lực cùng đạo pháp đều thông huyền, chỉ cần cảnh giới không quá mức chênh lệch, muốn thông qua tu vi đánh thắng đối thủ cũng phải tiêu hao đại lượng linh khí, đồng thời tổn hao thời gian dài. Cho nên, bình thường cao giai tu sĩ đều sử dụng cao cấp Pháp khí tiến hành chiến đấu, thông qua công năng của Pháp khí mà biến hóa thành nhiều kiểu để chiến thắng đối thủ.

Mà pháp khí trong tay Huyền Tu cùng Bảo Uy hiển nhiên đều là Địa giai cao cấp pháp khí, uy lực cường đại. Không chỉ chặn lại sự vây công của hắc khí chung quanh, một hơi lại tiêu diệt đại lượng hắc vụ. Cứ như vậy, dưới hợp lực hai người, hắc vụ chung quanh rốt cuộc trở nên mỏng manh.

Nhưng sắc mặt Huyền Tu cùng Bảo Uy vẫn như cũ không có chút nào vui mừng, chỉ là ánh mắt đề phòng nhìn tình huống chung quanh. Bởi vì bọn họ biết, bóng đen nắm giữ Ma Châu nọ cũng không thể bị chính mình đánh bại dễ dàng như vậy.

Quả nhiên, sau khi chứng kiến hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy xuất ra pháp khí, hắc sắc ma vụ của chính mình không cách nào tạo thành nguy hiểm gì đối với họ, bóng đen cũng không dùng hắc sắc ma vụ để tiến hành công kích nữa. Hắn chậm rãi đem đem hắc sắc ma vụ bên ngoài thu hồi vào trong cơ thể. Nhất thời hắc sắc sương mù đang vây quanh hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy đột nhiên bay lên giữa không trung. Từ lúc hắc vụ dần dần mỏng manh thẳng đến khi biến mất không còn, rốt cuộc, một lần nữa hai người Bảo Uy cùng Huyền Tu thấy được thân hình bóng đen.

Chỉ thấy bóng đen nọ đang lẳng lẳng đình trệ phía trên hai người. Khi màu đen sương mù bị hấp toàn bộ thu hồi vào trong cơ thể, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng đến cực điểm.

Đột nhiên, sắc mặt bóng đen nọ hơi đổi, ánh mắt nhìn về phía đám người Từ Thanh Phàm. Đúng lúc chứng kiến mười hai Ma Tướng dưới tay hắn bị Từ Thanh Phàm xuất ra Thực Nhân Hoa thôn phệ, sắc mặt trở nên âm trầm. Còn Bảo Uy cùng Huyền Tu thì không nhận được, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng khi thấy năm tên Ma Tướng cực mạnh nọ trong mười hai tên từ Thực Nhân Hoa giấy thoát đi ra, sau lại càng điên cuồng tiến hành công kích đám người Từ Thanh Phàm trong sương mù, sắc mặt hai người không khỏi đại biến.

Chứng kiến hai người Bảo Uy cùng Huyền Tu chuẩn bị đi cứu viện đám người Từ Thanh Phàm, thanh âm lạnh lùng của bóng đen nọ lần nữa vang lên.

- Nếu bọn tôi tép đấy xong đời, vậy hai tên “cùi bắp” các ngươi cũng nên tìm chết đi là vừa. ^^

Theo thanh âm hạ xuống, trên đầu bóng đen nọ lại lan ra hắc vụ nồng đậm. Nhưng hắc vụ lần này lại không giống lần trước mà trực tiếp đem hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy tiến hành công kích, tại không trung nó ngưng kết lại thành các hình dáng của yêu ma quỷ quái, hoặc xà trùng, hoặc mãnh thú... trông giống y như thật. Sau khi ngưng kết thành hình, chúng không ngừng phát ra tiếng rít chấn nhiếp lòng người, rồi bao vây hai người Bảo Uy cùng Huyền Tu.

Đối mặt hắc sắc ma vụ biến thành yêu ma quỷ quái đang vây công chính mình, hai người Bảo Uy cùng Huyền Tu trong lúc nhất thời căn bản không cách nào thoát thân, càng không cách nào cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn năm tên Ma Tướng thi triển đạo pháp cường đại đánh tới trước mặt đám người Từ Thanh Phàm.

Ngay lúc hai người sốt ruột vô cùng, bóng đen nọ tựa hồ cũng chán ghét trò chơi trước mắt, giơ tay lên, Ma Châu từ một phân thành hai, hóa thành hai đạo hắc mang, vô thanh vô tức tấn công tới Bảo Uy cùng Huyền Tu. Mà hai người bọn họ một mực phân thần chú ý tình huống đám người Từ Thanh Phàm, lại thêm ứng phó với đám yêu ma quỷ quái vây công quanh, cho đến khi Ma Châu đánh tới trước mặt bọn họ thì mới phát giác được. Trong lòng vô cùng kinh hãi, theo bản năng hai người liền sử dụng pháp khí đến ngăn cản. Mặc dù pháp khí chặn lại được Ma Châu đánh lên, nhưng hai người lại phát hiện ra khi pháp khí va chạm cùng Ma Châu, không ngờ trong nháy mắt mất đi không chế, rất nhanh rơi xuống mặt đất.

Linh khí trong cơ thể hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy đều tiêu hao nghiêm trọng, pháp khí càng không cách nào khống chế. Đối mặt sự công kích liên tiếp của yêu ma quỷ quái chung quanh, trong lúc nhất thời bọn họ lâm xuống hạ phong, chật vật không chịu nổi.

Lúc này, vô luận là Bảo Uy cùng Huyền Tu, hay Từ Thanh Phàm cùng Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu tất cả đều lâm vào tuyệt cảnh.

26. Kinh Biến

Mặc dù lúc này linh khí trong cơ thể Từ Thanh Phàm đã khô kiệt, đối mặt với đạo pháp long trời lở đất này căn bản đã không có chút lực nào để phòng ngự nhưng hắn vẫn ôm một chút hy vọng, dùng hết chút lực còn lại điều khiển Tam Trọng Thanh Lăng hóa thành một màn bảo vệ che ở trước mặt ba người. Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu đang ở bên cạnh cũng đều dùng hết khả năng tại lần cố gắng cuối cùng này.

Lữ Tử Thanh không chế kiện Quy Xác pháp khí, trong nháy mắt đã to lên gấp đôi, lơ lửng giữa không trung. Còn Thượng Niên Nghiêu cũng đem hết tia linh khí cuối cùng trên người mình mà hóa ra một lớp Thạch

Thuần đặt ngang trước mặt mọi người.

Nhưng năm tên Ma Tướng thi triển đạo pháp có uy lực thật sự quá mức cường đại. Vốn thực lực bọn họ đều trên đám người Từ Thanh Phàm, còn đám người Từ Thanh Phàm thì ngược lại, hiện tại linh khí trong cơ thể gần như khô kiệt. So sánh hai bên với nhau, chênh lệch đều thấy rõ. Ba tầng phòng ngự này đã là những tia linh khí cuối cùng của đám người Từ Thanh Phàm. Vì vậy, khi gặp phải công kích cường đại của năm tên Ma Tướng thì kết quả vẫn như trước, không có một chút khả năng chống cự nào. Trong nháy mắt, Thạch Thuần mà Thượng Niên Nghiêu thi triển ra đã bị nghiền nát, Quy Xác pháp khí của Lữ Tử Thanh mất đi không chế rơi xuống mặt đất, mà Tam Trọng Thanh Lăng của Từ Thanh Phàm cũng đã hoàn toàn mất đi quang hoa.

Lúc này, trước mặt đám người Từ Thanh Phàm không còn gì để tiếp tục chống đỡ. Nhìn Hỏa Thủy Kim Mộc Địa đang tấn công về phía mình, ba người Từ Thanh Phàm đều nhắm hai mắt, lâm vào tuyệt vọng, lẳng lặng chờ một khắc tử vong giáng xuống.

Nhưng ngay khi đám người Từ Thanh Phàm hoàn toàn buông bỏ chống cự, một đạo hoàng sắc quang hoa bắt đầu nổi lên quanh người bọn họ. Giữa hoàng sắc quang hoa, một đạo thạch bích rắn chắc đột nhiên từ quanh thân bọn người Từ Thanh Phàm hiện lên, trong nháy mắt đã đem bọn họ che kín lại. Ngay sau khi thạch bích xuất hiện, các loại công kích đạo pháp mà năm tên Ma Tướng thi triển rốt cuộc đánh tới. Khi đạo pháp cùng thạch bích va chạm vào nhau, tia lửa tung tóe khắp nơi, bụi đá văng tứ tung, nhưng tất cả đạo pháp đều bị thạch bích này ngăn cản ở bên ngoài. Mà thạch bích này vẫn kiên cố như trước, không có một vết rạn nứt, giống như là chưa hề có chuyện gì. Dưới sự che chắn của nó, đám người Từ Thanh Phàm cũng không có tổn thương chút nào.

Từ Thanh Phàm đang lẳng lặng nhắm mắt chờ chết, nhưng đợi một lúc lâu sau lại phát hiện bản thân không có xuất hiện bất cứ chuyện gì, liền kinh ngạc mở mắt. Không biết từ khi nào trước mặt đã xuất hiện một phiến thạch bích to lớn, không chỉ che khuất tầm nhìn của cả đám người, mà còn chặn lại đạo pháp long trời lở đất nọ của năm tên Ma Tướng.

Ngay lúc bọn hắn không ngừng kinh ngạc, phiến thạch bích đột nhiên lại phát ra quang mang yếu ớt, tiếp theo hóa thành Thổ linh khí nguyên thủy mà phiêu tán đi. Lúc này, tình cảnh đang diễn ra trên bãi đất trống một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

Không biết từ lúc nào, trước mặt ba người Từ Thanh Phàm đột nhiên xuất hiện hai lão giả tóc bạc trắng xóa, trang phục giống như Huyền Tu, áo tang chân trần, khí thế mờ mịt trên người không chút nào thua kém Huyền Tu. Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện từng mảnh hỏa vân, hơn mười thân ảnh Tu tiên giả như ẩn như hiện trên nó. Mưa lửa dày đặc từ hỏa vân không ngừng rơi xuống, làm cho trời đất biến thành một màu đỏ bừng. Đông đảo ma binh cùng biến dị dã thú tại nơi mưa lửa rơi xuống liên tục phát ra âm thanh gầm rú đầy tuyệt vọng, trong lúc nhất thời khắp nơi đều vang lên tiếng kêu gào thảm thiết.

Nhìn trang phục của hai lão giả trước mắt này, đám người Từ Thanh Phàm không khỏi thở phào một hơi, biết là viện binh Khổ Tu Cốc đã tới, rốt cuộc bọn họ cũng đã an toàn. Dĩ nhiên, thạch bích vừa rồi ngăn cản đạo pháp của năm tên Ma Tướng nọ là do một trong hai người trước mắt này làm ra.

Chỉ là sau khi hai lão giả cứu đám người Từ Thanh Phàm xong lại không hề có ý muốn nói chuyện với họ, thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm ba người có thực lực cực mạnh trong năm tên Ma Tướng. Ba gã Ma Tướng nọ cũng mặc trang phục giống như hai gã lão giả này, hiển nhiên là môn nhân Khổ Tu Cốc bị Ma Châu khống chế.

- Đa tạ hai vị tôn giả kịp thời cứu giúp, vạn bối trong lòng vô cùng cảm tạ.

Từ Thanh Phàm bất chấp mọi thứ, vội vàng cùng hai người Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu cùng nhau đi tới khom người trước mặt hai lão giả tạ ơn.

Nghe được lời nói của Từ Thanh Phàm, trong hai lão giả một gã vóc người tương đối cao quay đầu lại, đối với đám người Từ Thanh Phàm nhàn nhạt nói:

- Ba vị đạo hữu bất tất như thế, ba vị đều bởi vì phòng ngừa Ma Châu gây họa thế gian mà lâm vào hiểm cảnh, ta đến cứu giúp cũng là chuyện phải làm. Hiện tại ba vị đạo hữu nên nhanh chóng tìm một địa phương

ngồi xuống tĩnh tọa khôi phục linh khí, trị liệu nội thương đi. Nếu để kéo dài, đối với sự phát triển sau này của ba vị sẽ rất bất lợi, nơi này có ta cùng Mang đạo hữu tương hộ, sẽ không có vấn đề gì xảy ra đâu.

Mà một lão giả khác, vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm năm tên Ma Tướng trước mặt, cũng không có liếc mắt một cái đối với đám người Từ Thanh Phàm. Điều làm người khác kỳ quái chính là, năm tên Ma Tướng dĩ nhiên cũng không có như mọi khi mà tiến hành công kích điên cuồng, điều này làm cho đám người Từ Thanh Phàm không khỏi có chút kinh ngạc. Nhìn kỹ, lại phát hiện ngũ sắc quang mang trên người năm tên Ma Tướng trở nên nhợt nhạt, quanh người có năm linh bài quang mang năm màu khác nhau tĩnh lặng huyền phù giữa không trung

- Ngũ hành giam cầm trận!

Thấy tình cảnh đang diễn ra Từ Thanh Phàm thấp giọng thì thào. Trước đây hắn đã từng gặp qua loại trận pháp này, tại đại hội tỷ thí bảy năm trước, Lữ Thượng Thanh dùng chính loại trận pháp này đánh bại Bạch Thanh Phúc có thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều. Mặc dù nguyên nhân là do Bạch Thanh Phúc ẩn giấu thực lực, nhưng uy lực to lớn của trận pháp này cũng có thể thấy được.

Hiển nhiên, lão giả vẫn không mở miệng nói chuyện này đã lợi dụng trận pháp đem năm tên Ma Tướng giam cầm, cho nên bọn chúng mới khác thường như vậy, không hề điên cuồng công kích mọi người.

Rốt cuộc đám người Từ Thanh Phàm cũng yên lòng, tập tễnh đi về phía “Dung Thiên Trường”, bọn họ bây giờ cần nhanh chóng khôi phục linh khí trong cơ thể cùng nội thương.

Trước khi rời đi, Từ Thanh Phàm loáng thoáng nghe được lão giả kia hỏi:

- Mang đạo hữu, người nói Huyền đạo hữu bọn họ có thể khôi phục được không?

- Rất khó, hy vọng rất xa vời.

Gã lão giả vẫn không mở miệng kia hơi thở dài nói.

Nghe được hai gã lão giả nói, tâm tình trong lòng Từ Thanh Phàm đang bất an bởi vì giết bảy tên Ma Tướng đột nhiên trở nên tốt hơn rất nhiều.

Ngay tại lúc này, trong trời đất đột nhiên truyền đến tiếng rống giận dữ rung trời của Na Hư. Đám người Từ Thanh Phàm không nhận được quay đầu nhìn lại, nhưng lại phát hiện vô số đạo lôi điện so với Huyền Tu thi triển trước đó cường đại hơn gấp mười lần, không ngừng đánh xuống Na Hư. Mà Ma Châu trong tay hắn cũng đã không thấy tung tích. Về phần hai người Huyền Tu cùng Bảo Uy vốn một mực giao chiến cùng hắn nay lại đang ngồi trên mặt đất đả tọa, bên cạnh có hai gã Khổ Tu Cốc tu sĩ hộ pháp.

Nguyên lai, mới vừa rồi sau khi Na Hư sử dụng Ma Châu đánh lên Bảo Uy cùng Huyền Tu, đang chuẩn bị thu hồi Ma Châu thì một đạo tia chớp vô cùng khổng lồ từ trên bầu trời đánh xuống, trúng ngay vào Ma Châu khi nó đang bay về. Dưới công kích uy lực của tia chớp, trong nháy mắt hắn đã mất đi sự khống chế đối với Ma Châu.

Đã không có sự điều khiển của Na Hư, Ma Châu rất nhanh rơi xuống đất. Ngay khi nó sắp rơi xuống mặt đất, một cái hộp ngọc phát ra linh khí đột nhiên xuất hiện đã kịp nhốt Ma Châu lại trước khi Na Hư kịp khôi phục khống chế. Khi hộp ngọc đem Ma Châu nhốt lại, Na Hư nộ hoảng sợ phát hiện liên lạc giữa mình và Ma Châu đột nhiên biến mất. Sau đó hộp ngọc rất nhanh bay đến trong tay một người trung niên có thần thái uy nghiêm.

Chứng kiến loại tình cảnh này, Na Hư nộ trong lòng giận dữ, rất nhanh hướng về phía người trung niên kia bay tới, muốn đoạt lại Ma Châu của mình. Nhưng vừa mới bay được vài trượng, tia chớp mới vừa rồi đánh trúng Ma Châu lần nữa xuất hiện, liên tiếp công kích lên trên người hắn. Lúc này Na Hư mới phát hiện, trên bầu trời phương xa không biết khi nào đã xuất hiện bảy lão giả, lẳng lặng huyền phù trên không trung, đang liên thủ sử dụng loi pháp ngăn cản chính mình.

Lôi pháp sở dĩ cường đại, ngoại trừ nó ẩn chứa thiên địa chí dương chi khí, mặt khác một khi thi triển được nó, trừ phi trước đó làm phép ngăn cản, nếu không căn bản là không thể nào cản được. Mà bảy người thực lực tương đương Huyền Tu, là cao giai Tu tiên giả liên thủ thi triển loi pháp, uy lực càng thêm cường đại. Mặc dù Na Hư đang bị loi pháp liên tiếp đánh trúng, cơ thể đau đớn, hắc vụ quanh người tức thì cũng

bị đánh tan một nửa, nhưng cũng không đi tìm bảy tên lão giả liên thủ thi triển lôi pháp tính số, mà là cố chấp đuổi theo hộp ngọc chứa Ma Châu.

Hắn biết rằng, hiện tại thực lực của mình tuy cường đại, nhưng lực lượng này không phải do chính hắn tu luyện ra, mà là Ma Châu ban cho. Nếu không có Ma Châu duy trì, vận chuyển lực lượng liên tục trong cơ thể, thì lực lượng của hắn như là đang ăn “thóc giống” vậy, dùng một điểm mất đi một điểm. Cho nên hắn tình nguyện bị Lôi pháp đánh bị thương, cũng không nguyện ý mất đi Ma Châu. Chỉ cần đoạt lại Ma Châu, mặc kệ bị bao nhiêu thương tích, cũng có thể trong một thời gian ngắn khôi phục lại như lúc ban đầu.

Rốt cuộc, dưới sự truy đuổi thực mạng, rất nhanh hắn đã rút ngắn khoảng cách với người trung niên đang cầm hộp ngọc nọ.

Nhìn khuôn mặt dữ tợn cùng cả người phát ra ma khí ngập trời của Na Hưu, người trung niên cũng không chút nào bối rối, chỉ là hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, một đạo màu xanh hỏa bích đột nhiên xuất hiện tại trước mặt của hắn, chặn lại Na Hưu.

Nhưng khi Na Hưu chứng kiến trước mắt đột nhiên xuất hiện hỏa bích cũng không hoảng hốt. Thân hình uốn éo kỳ dị, lại có thể tránh được hỏa bích, rất nhanh hướng tới bên người trung niên, đồng thời trên tay huyền hóa ra một thanh trường kiếm màu đen, lấy tốc độ nhanh như chớp bổ tới đầu người trung niên nọ.

- Nam Minh Ly Hỏa!

- Phù Vân Bộ! Tật Linh Kiếm Pháp!

Chứng kiến tràng cảnh này, ba người Từ Thanh Phàm đang chuẩn bị trở lại Dung Thiên Trường chợt kinh hô. Điểm bất đồng ở đây là Lữ Tử Thanh cùng Thượng Niên Nghiêu kinh ngạc khi nhận ra Hỏa pháp mà người trung niên kia thi triển được xưng có thể đốt thiên địa vạn vật, “Nam Minh Ly Hỏa”! Loại cao cấp Hỏa pháp này nghe nói cho dù là cao giai tu sĩ chuyên tu hỏa pháp, mười người cùng tu luyện cũng chỉ có hai ba người thành công mà thôi. Nhưng nếu như có thể luyện thành nói, uy lực to lớn vượt xa hỏa hệ đạo pháp bình thường.

Mà Từ Thanh Phàm cũng giật mình không kém. Hắn biết bộ pháp vừa rồi Na Hưu thi triển để tránh né Hỏa bích cùng với kiếm pháp đang công kích người trung niên. Hai loại công pháp này phân biệt có tên là “Phù Vân Bộ” cùng “Tật Linh Kiếm Pháp”, đúng là tuyệt kỹ gia truyền của Từ gia. Cho dù là Từ Thanh Phàm, cũng bởi vì công lực thấp kém nên mới không được truyền thụ.

Mà tên Na Hưu nọ, hắn như thế nào lại có thể sử dụng hai loại tuyệt kỹ này của Từ gia?

27. Kết Cục

Sau khi nhìn thấy một loại các loại vũ kỹ mà Na Hưu dùng để công kích trung niên đó vẫn là vũ kỹ bí truyền của Từ gia, Từ Thanh Phàm trong lòng bất giác thất kinh, không quan tâm việc trở về “Dung Thiên Trường” ngồi đả tọa dưỡng thương nữa. Hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, xem trận quyết đấu của Na Hưu với trung niên nọ

- Long Xà Tam Kích, Hạc Phi Trùng Thiên, Cuồng Phong Quyền Diệt...

Mỗi chiêu từ trường kiếm trong tay Na Hưu đều là kiếm pháp bí truyền của Từ gia năm đó, trong đó có hơn một nửa kiếm pháp ngay cả Từ Thanh Phàm lúc đó cũng không có tư cách tu luyện. Nhìn thấy thân ảnh chớp động di chuyển, ý nghĩ trong đầu Từ Thanh Phàm lập tức trở thành một đám hỗn loạn.

Tên Na Hưu này, chẳng lẽ có quan hệ với Từ gia đã bị hủy diệt cách đây hai mươi bảy năm sao? Hoặc là hắn đã từng gặp được tộc nhân của Từ gia cùng thoát chạy với Từ Thanh Phàm, sau đó từ chỗ những người đó mà học được vũ kỹ của Từ gia hay sao?

Đột nhiên, trong đầu Từ Thanh Phàm linh quang chớp lóe, cuối cùng hiểu rõ vì sao mình vẫn luôn cảm thấy Man Trại này có cảm giác quen thuộc quỷ dị. Bởi vì cách xây dựng của Man Trại này giống như Từ gia trại hai mươi bảy năm về trước, chỉ là lớn hơn Từ gia trước kia gấp trăm lần mà thôi. Từ Thanh Phàm bởi vì đã hai mươi bảy năm không về Từ gia trại rồi, hơn nữa Man Trại lại lớn hơn nhiều lần so với trước

kia, trong nhất thời hắn chỉ mới nhìn được một góc của nó, cho nên vẫn chỉ có cảm giác quen thuộc. Đến bây giờ hắn mới bỗng nhiên nhớ ra được.

“Chẳng lẽ, Bóng đen này thật sự có quan hệ với Từ gia trại hay sao?”

Từ Thanh Phàm nhìn chằm chằm cảnh giao đấu giữa Bóng đen và người trung niên đó, trong lòng thầm nghĩ.

Mà Lữ Tử Thanh đi phía trước lúc này cũng phát hiện ra sự dị thường của Từ Thanh Phàm. Thấy hắn không trở về “Dung Thiên Trường” cùng với bọn họ để ngồi xuống dưỡng thương, mà chỉ nhìn chằm chằm vào trận đấu giữa trung niên nọ với Na Hưu, cho nên Lữ Tử Thanh đi đến bên cạnh Từ Thanh Phàm, hỏi một cách lo lắng:

- Từ sư huynh, các vị tiền bối của Khổ Tu Cốc đã đến, xem ra kết cục ở đây đã định. Chúng ta nên nhanh chóng vào “Dung Thiên Trường” tu dưỡng cho tốt, đặc biệt là thương thế của Từ sư huynh không thể kéo dài nữa.

Nghe được lời của Lữ Tử Thanh, Từ Thanh Phàm cũng không quay lại, vẫn nhìn vào trận đấu, chỉ hơi lắc đầu, trầm giọng nói:

- Lữ sư huynh, mọi người đi trước đi, đệ còn có chút việc cần xử lý.

Nghe Từ Thanh Phàm nói như vậy, Lữ Tử Thanh nhìn hắn một cái, lại phát hiện vẻ mặt của Từ Thanh Phàm đầy sự nghi hoặc, âm trầm. Mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng cũng ngại hỏi, nên hắn nói một tiếng “Chú ý an toàn”, rồi cùng với Thượng Niên Nghiêu đi vào Dung Thiên Trường dưỡng thương.

Lúc này, trận đấu của Na Hưu và trung niên đó đã đến lúc căng thẳng nhất. Mặc dù đối với việc Na Hưu có thể dễ dàng tránh thoát được “Nam Minh Ly Hỏa” của mình làm cho người trung niên rất kinh ngạc, nhưng vẻ mặt cũng không hoảng hốt. Sau khi thấy Na Hưu huy động trường kiếm màu đen công kích đến mình, người trung niên đó đột nhiên lui mạnh về sau, đồng thời quanh người lại lần nữa phun ra một lượng lớn “Nam Minh Ly Hỏa”, hóa thành những mảnh hỏa diễm màu xanh che chắn trước mặt. Mỗi khi trường kiếm màu đen của Na Hưu công kích đến người của hắn, thì những màn lửa màu xanh đó lập tức xuất hiện ngăn chặn lại. Nhưng trường kiếm màu đen của Na Hưu có uy lực cực lớn, mặc dù mảng lửa màu xanh là “Nam Minh Ly Hỏa” biến thành, nhưng vẫn nó chém thành hai mảnh.

Nhưng mà những bức tường lửa này dường như vô cùng vô tận, không ngừng xuất hiện và trở thành tấm chắn phòng ngự cho người trung niên đó. Sau khi Na Hưu chém đứt thì nó lại nổ mạnh, lúc nổ lại càng phát tán ra một lượng lớn Nam Minh Ly Hỏa, thiêu hủy không ít hắc vụ hộ thể quanh người Na Hưu, hơn nữa còn một lượng lớn hơi nóng truy đuổi thân ảnh của Na Hưu.

Cùng lúc đó, trên trời bảy tu sĩ của Khổ Tu Cốc cũng liên thủ sử dụng Lôi pháp liên tục oanh tạc Na Hưu để trợ giúp trung niên nọ thoát ly sự truy kích, đồng thời trở thành hai mặt giáp công, vây kín Na Hưu lại, làm cho hắn chật vật không chịu nổi. Hắc vụ dày đặc bao quanh người hắn dưới sự giáp công của Nam Minh Ly Hỏa và Lôi pháp cũng dần dần trở nên mỏng manh. Nhưng Na Hưu vẫn không từ bỏ truy kích trung niên đó, một lòng muốn đoạt lại Ma Châu của mình, thỉnh thoảng bởi vì việc này mà phát ra những tiếng rống giận rung trời.

Hắn biết rằng, đột nhiên xuất hiện nhiều tu tiên giả cao cấp như thế, mình chỉ có cách trước khi ma khí trong cơ thể tiêu hao hết phải cố gắng về được Ma Châu, mới có thể có thực lực để chống lại. Lúc đó nếu không chống lại được, bản thân cũng có thể dễ dàng chạy thoát. Đến lúc đó đợi mình tìm được một chỗ an toàn, rồi sau khi hoàn toàn nắm giữ được Ma Châu, trở lại báo thù cũng không muộn. Nhưng nếu mình không đoạt được Ma Châu trở về, vậy lúc ma khí trong cơ thể tiêu hao hết cũng là lúc chết của mình.

Về phần những ma binh thủ hạ dưới tay hắn lúc này đang giãy dụa trong sự đau đớn, gào thét dưới từng đạo mưa lửa, Na Hưu cũng không có chút nào lo lắng cùng thương tâm. Đối với hắn mà nói, chỉ cần bản thân có thể bảo trì lực lượng, thủ hạ lúc nào cũng có thể tìm được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng của hắn càng lúc càng gấp gáp, người trung niên trước mắt này mặc dù mặt mũi không sáng sủa nhưng thực lực thì rất cao. Hắn đã dùng hết sức rồi mà vẫn không thể làm bị thương tên đó được. Lúc này thực lực của Na Hưu sau khi mất đi Ma Châu giảm rất lớn, trên trời không

ngừng có Lôi điện đánh xuống làm cho hắn phải phân tâm phòng thủ, nhưng thực lực của người trung niên này cũng rất hiếm thấy. Hắn thậm chí cảm thấy, thực lực của người này còn cao hơn ba phần so với Huyền Tu mà hắn gặp trước đó.

Kỳ thật Na Hưu cũng không phải là không có suy nghĩ qua về việc thừa lúc bản thân thực lực còn chưa tổn hại mà chạy trốn. Nhưng hắn biết rất rõ lực lượng của hắn hoàn toàn do Ma Châu ban cho, nếu không có Ma Châu lúc nào cũng bổ sung năng lượng, thì sức mạnh của hắn bây giờ giống như nước trong bình vậy, dùng một phần là hết một phần. Mà kẻ đã có thói quen có được thực lực cường đại như hắn như thế nào chịu đựng được bản thân trong tương lai sẽ trở lại làm một phạm nhân đây?

Vì vậy, hắn không thể do dự nữa. Nhưng lúc này, bất luận là Nam Minh Ly Hỏa của người trung niên hay là Lôi pháp trên trời không ngừng giáng xuống, đều làm cho ma khí trong cơ thể của hắn giảm với tốc độ chóng mặt. Cuối cùng lúc Na Hưu phát hiện ma khí trong người không còn đủ để chạy trốn, lại càng tuyệt vọng hơn. Lấy thực lực của hắn hiện giờ muốn thoát khỏi sự vây công của nhiều tu tiên giả Kết Đan kỳ đã trở thành mộng tưởng. Vì thế chỉ có thể điên cuồng công kích người trung niên đó để cướp lại Ma Châu mới là giải pháp ổn thỏa nhất.

Cùng lúc đó, trong lòng của người trung niên cùng giao đấu với Na Hưu cũng hết sức kinh ngạc. Hoàn toàn không phải do ma khí ngập trời trong cơ thể của Na Hưu, đối với điều này hắn cũng đã sớm đoán được, mà điều hắn kinh ngạc do tên kia lại có kiếm pháp cao minh như vậy. Mỗi chiêu đều kích tới những vị trí ngoài sự dự liệu của đối thủ, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, thân pháp càng quỷ dị, thường chớp lóe vụn vụn một cái là thân ảnh biến mất, sau đó lại xuất hiện ở một góc khác công kích hắn, trước sau phối hợp nhịp nhàng, uy lực kinh người, cũng làm cho hắn thêm hung hăng bất cần. Nếu không phải người trung niên này tu luyện “Ly Hỏa Lạc Liên Trận” uy lực cực mạnh, phòng thủ kiên cố, chỉ sợ sớm đã bị Na Hưu làm bị thương rồi.

Cuối cùng, theo thời gian trôi qua, ma khí trên người Na Hưu càng lúc càng yếu, thậm chí đã không thể chống đỡ được lôi điện trên trời. Mỗi khi lôi pháp giáng xuống đều làm cho thân hình của hắn phải dừng lại một lát, khoe miệng tràn máu tươi. Chiếc mũ trên đầu không biết rơi xuống khi nào, tóc tai bắt đầu bù xù, lại phối hợp với ánh mắt màu đỏ ngầu của hắn, thần thái càng lộ ra vẻ dữ tợn.

Nhìn thấy tình cảnh của Na Hưu bây giờ, người trung niên biết thời cơ đã đến, lập tức ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, âm thanh vang vọng khắp nơi, tới tận trời. Ngay sau đó, một tia chớp khổng lồ từ trên trời giáng xuống, mạnh hơn rất nhiều so với những tia chớp trước nay mà Na Hưu gặp phải. Dưới tia chớp đó, cả Nam Hoang đều trở nên sáng như ban ngày.

Nhìn thấy đạo lôi điện này bổ về phía mình, vẻ mặt của Na Hưu đại biến. Rồi hắn cũng gầm lên một tiếng, ma khí còn sót lại trong cơ thể bỗng nhiên phát ra, hóa thành một mảnh mây đen rất dày che chắn trên đầu. Khi tia chớp điện bổ xuống, ma vân màu đen bắt đầu chấn động không thôi, nhưng đạo tia chớp cuối cùng này vẫn không có tạo thành thương hại cho Na Hưu.

Mà lúc này, những hỏa liên quanh người trung niên nhân đột nhiên tập trung lại với nhau, nhanh chóng tạo thành một con Hỏa long rất sống động, gào lên một tiếng rồi xông về phía Na Hưu.

Na Hưu đang toàn lực chống đỡ lôi điện trên trời giáng xuống, nhìn thấy Hỏa long xông đến, mặc dù có tâm tránh né ngăn cản, nhưng cơ thể lại không có khí lực để vận chuyển. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy Hỏa long đánh vào thân mình.

Trong chớp mắt, Hỏa long biến thành một biển lửa màu xanh phôn thệ Na Hưu. Trong biển lửa, hắn bắt đầu không ngừng phát ra những tiếng gào thét thê lương, nhưng sau đó tiếng gào thét càng lúc càng nhỏ yếu, cuối cùng không còn âm thanh nào.

Lúc này, dưới sự liên thủ thi triển “Hỏa Vân Thuật” của mấy tu sĩ Khổ Tu Cốc, những yêu thú biến dị và những ma binh ở trong Man Trại ban đầu đã hoàn toàn bị đốt chết hết, cuối cùng được các tu sĩ của Khổ Tu Cốc xua tan. Giữa Nam Hoang âm u, dường như chỉ còn lại một ánh sáng duy nhất, đó là biển lửa màu xanh này. Dường như nó đang trợ giúp cho bầu trời đêm thêm vẻ hoang sơ.

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện gần trăm tu sĩ, đều mặc ma y chân trần, linh khí mịt mờ, hoặc chân đạp áng mây, hoặc hư không mà đứng, hiển nhiên đều là viện binh của Khổ Tu Cốc. Những tu sĩ này mỗi người

đều ít nhất đạt đến tu vi Linh Tịch kỳ, thực lực của Khổ Tu Cốc thật hiếm thấy.

Mà lúc này, tu sĩ của Khổ Tu Cốc lại không nói một lời, ánh mắt đều nhìn về biển lửa màu xanh trước mặt.

Theo thời gian trôi qua, “Nam Minh Ly Hỏa” cuối cùng cũng tắt đi, Nam Hoang cũng phục hồi sự âm u bình lặng vốn có. Mặc dù trời đất âm u, nhưng trên sân mọi người đều là những người có công lực cao, không có Nam Minh Ly Hỏa cũng có thể nhìn rõ mọi vật trước mắt.

Chỉ thấy vị trí cũ của biển lửa, một người trung niên nằm trên mặt đất, chính là Na Hưu. Nhưng làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là, lúc này trên người hắn không có chút tổn thương nào, nhưng thân thể nhỏ hơn lúc trước rất nhiều, chiều cao chỉ bằng một người thường, đồ án hỏa diễm dày đặc trên mặt ban đầu cũng trở nên mờ nhạt gần như biến mất.

Lúc này, người trung niên cách Na Hưu gần nhất từ từ đi đến bên người hắn, cúi đầu nhìn hình dáng đã khôi phục thành người thường của Na Hưu, thở dài một tiếng, ngẩng đầu hỏi:

- Các vị đạo hữu, bây giờ mọi việc đã kết thúc, Ma Châu đã tạm thời bị phong ấn, ma binh và yêu thú biến dị cũng đã hoàn toàn bị giết chết. Người chủ nhân của Ma Châu trước mắt này nên xử lý thế nào đây?

Âm thanh mặc dù trầm thấp, nhưng lại vang xa, dường như truyền khắp chân trời.

Nghe được lời của người trung niên, trên bầu trời yên lặng một lúc lâu, đột nhiên có một âm thanh trầm thấp khác vang lên:

- Người này mặc dù là vì tâm thần bị Ma Châu khống chế, nhưng ở Nam Hoang cũng đã tạo thành sát nghiệp ngập trời.

- Hơn nữa người này mặc dù ma khí trong cơ thể đã hoàn toàn tiêu hao, nhưng tâm tính đích thực đã bị Ma Châu thay đổi, lưu lại sợ có hậu họa. Một âm thanh khác nói tiếp.

- Ba vị đạo hữu, Huyền Chân đích thực là bị hắn hạ thủ.

Lại có một âm thanh khàn khàn khác vang lên.

Nghe được lời của các tu sĩ Khổ Tu Cốc trên bầu trời, người trung niên từ từ gật đầu đáp:

- Huyền Tiên hiểu rồi.

Vừa nói, Tu sĩ tên là Huyền Tiên này ngón tay lập tức bấm pháp quyết, một đạo hỏa diễm màu xanh hiện lên, từ từ lao về phía đầu của Na Hưu.

- Huyền Tiên tôn giả, xin trước tiên thủ hạ lưu tình!!

Lúc này, Từ Thanh Phàm đã đi đến gần, nhìn thấy bộ mặt sau khi phục hồi thành bình thường của Bóng đen, cả người liền chấn động một trận, sau đó lớn tiếng hét lên.

28. Nhân Tình

- Huyền Tiên tôn giả xin hãy hạ thủ lưu tình!!!

Sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Na Hưu, thân thể của Từ Thanh Phàm chấn động. Hắn bỗng nhiên hét lên, vừa nói hắn vừa chạy nhanh về phía Huyền Tiên và Na Hưu.

Lúc này, ngón tay phát ra hỏa diễm màu xanh của Huyền Tiên cách trán của Na Hưu chỉ còn nửa thước, sau khi nghe được tiếng của Từ Thanh Phàm thì ngạc nhiên dừng tay lại. Nhìn Từ Thanh Phàm đang chạy đến, Huyền Tiên nhận ra hắn là một trong những thanh niên tu tiên đã giúp đỡ Huyền Tu và Bảo Uy chống lại ma binh, vì thế mới từ từ dừng “Nam Minh Ly Hỏa” lại, cười nhẹ hỏi:

- Tiểu đạo hữu có việc gì sao?

Lúc này, Từ Thanh Phàm đã đến bên cạnh Huyền Tiên và Na Hưu, nhưng đối với câu hỏi của Huyền Tiên như không nghe thấy. Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang nằm trên mặt đất, xem xét một cách tỉ mỉ, xem đi xem lại, dường như không dám tin vào mắt mình vậy. Rất lâu sau, khi tình cảnh lúc đó và

khuôn mặt của người trước mắt này hợp lại một chỗ, Từ Thanh Phàm cuối cùng cũng đã xác định, nhưng về mặt cũng dần dần trở nên trắng bệch, trong nhất thời tư duy trở nên hỗn loạn.

Người trước mắt này, mặc dù thay đổi rất nhiều, trên mặt hiện ra những đồ án hỏa diễm xanh tím khi có khi không. Ngay cả trong khi bị hôn mê, về mặt hắc cũng có chút tà dị, nhưng rõ ràng người này chính là Từ Lâm, đường huynh của Từ Thanh Phàm.

Lúc Từ Thanh Phàm còn bé, chịu ảnh hưởng lớn của Nhị trưởng lão, tính thích thi thư, đối với vũ kỹ để cho Từ gia đứng chân được tại mảnh đất Nam Hoang này thì quan tâm rất là qua loa. Cả ngày đều trốn trong phòng đọc sách mượn được từ chỗ Nhị trưởng lão, còn đối với việc luyện tập công phu quyền cước lơ được thì lơ. Cách làm như thế của hắn hết sức khác biệt đối với Nam Hoang, vùng đất luôn tràn đầy sự hung tợn. Cho nên hắn không được sự yêu thích của các trưởng lão nào khác ngoài Nhị trưởng lão, ở trong tộc lại càng không có ai gọi là bằng hữu. Người lớn tuổi thì không thêm quản, người cùng tuổi thì khinh thường, gọi hắn là “nhu nhược”, mà người duy nhất ngoại lệ chính là Từ Lâm vị đường huynh trước mắt này.

Từ Lâm được cho là thiên tài luyện võ thuật của Từ gia từ trước đến nay mà trời ban cho. Mặc dù chỉ lớn hơn Từ Thanh Phàm hai tuổi, nhưng tuổi còn trẻ mà đã luyện đến tầng thứ bảy của “Long Hổ Báo”. Hắn không chỉ là thần tượng của những người cùng tuổi, mà còn được Đại trưởng lão, người có võ công thông huyền trong tộc tự mình nhận làm đệ tử, truyền thụ các loại cao cấp võ thuật bí truyền của Từ gia. Hắn ở trong Từ gia trại vô cùng nổi tiếng, thậm chí ở cả vùng bên ngoài Nam Hoang cũng rất có danh tiếng. Với tính cách anh minh quyết đoán, Từ Lâm được công nhận sẽ là tộc trưởng kế tiếp của Từ gia.

Từ Lâm mặc dù lúc đó tuổi còn trẻ, nhưng đã có rất nhiều uy tín và năng lực lãnh đạo. Đối với vị đường đệ Từ Thanh Phàm mỗi ngày chỉ thích “đọa lạc” trong sách vở không thích học võ này thì vô cùng bất mãn và thất vọng. Vì vậy hắn thường xuyên khuyên bảo Từ Thanh Phàm, nhưng sau khi nhìn thấy Từ Thanh Phàm vẫn không thay đổi, thì lại thường xuyên nghiêm mặt giáo huấn Từ Thanh Phàm trước mặt mọi người. Hơn nữa mỗi sáng còn lôi Từ Thanh Phàm cùng với các đệ tử khác của Từ gia cùng nhau huấn luyện quyền cước, kiếm thương, làm cho Từ Thanh Phàm đối với hắn vừa sợ vừa hận.

Sau đó, Từ gia trại bởi vì một nhánh linh chi ngàn năm sắp thành hình, gia viên bị Bích Nhân Vân Đề Thú phá hủy. Lúc đó, những người trưởng thành và các vị tông lão của Từ gia trại đều đi ngăn cản thú tính bộc phát của yêu thú, còn đám người Từ Thanh Phàm cùng những thanh thiếu niên lại được Nhị trưởng lão sắp xếp rời khỏi Từ gia trại. Theo những thanh thiếu niên của Từ gia trại chạy trốn lúc đó đúng là hình như có người đứng đầu một thế hệ mới của Từ gia trại, Từ Lâm.

Vì Từ Thanh Phàm vô ý thất lạc nhóm người Từ Lâm, cơ duyên xảo hợp bái nhập là môn hạ của Lục Hoa Nghiêm, chính thức trở thành một tu tiên giả. Trở thành tu tiên giả rồi, hắn ngẫu nhiên nhớ lại ngày tháng còn ở Từ gia trại, phát hiện ra ngoài bố mẹ và Nhị trưởng lão, người mình nhớ nhất vẫn là vị đường huynh luôn nghiêm khắc này. Theo sự trưởng thành, Từ Thanh Phàm đã biết Từ Lâm lúc đó sở dĩ nghiêm khắc, là vì không có ý cạnh tranh với mình. Cho nên hắn luôn ép buộc mình luyện tập võ công, thứ mà mình hoàn toàn không thích để có thể tự bảo vệ bản thân nhiều hơn ở trong vùng đất Nam Hoang đầy nguy hiểm này. Tất cả những điều này, đều chỉ là một biểu hiện của sự quan tâm và che chở.

Trước khi đến Nam Hoang lần này, Từ Thanh Phàm đã từng ảo tưởng, nếu Từ Lâm không chết mà mình có thể tìm được anh ấy mà nói, không biết người đường huynh nghiêm khắc này sau khi phát hiện mình trở thành tu tiên giả sẽ kinh ngạc như thế nào đây? Nhưng hắn lại vạn lần không ngờ tới, hai người sẽ gặp mặt nhau trong hoàn cảnh này.

Na Hưu trước mặt, mặc dù đã hôn mê, nhưng trên mặt vẫn một mảng tà dị, nào có một phần nào giống sự chính trực và uy nghiêm năm đó của Từ Lâm!

“Có lẽ, hắn chỉ là một người có tướng mạo giống Từ Lâm mà thôi. Từ Lâm đường huynh sao có thể xuất hiện ở trong Man Trại chứ? Hơn nữa lấy tâm tính của Từ Lâm đường huynh, bất luận là như thế nào cũng không làm cái việc gây hại cho Nam Hoang được.” Từ Thanh Phàm trong lòng cố gắng thuyết phục bản thân, cũng hy vọng rằng thế gian này có lẽ thật sự sẽ có hai người tướng mạo giống nhau. Nhưng Man Trại trước mắt này và Từ gia trại của hai mươi bảy năm về trước có bố cục hoàn toàn giống nhau, Na Hưu vừa rồi sử dụng đều là vũ kỹ bí truyền của Từ gia. Tất cả điều này đều nói rõ Na Hưu, người tà ác trước

mắt này chính là con người nghiêm khắc của hai mươi bảy năm về trước luôn quan tâm thương yêu mình - đường huynh Từ Lâm.

Dường như để xác định những dự đoán trong lòng của mình, Từ Thanh Phàm ngồi xổm xuống, từ từ đưa tay đỡ Na Hưu dậy. Hình như muốn làm cho Na Hưu tỉnh lại, để cho chính miệng hắn phải nhận những suy nghĩ trong lòng của bản thân.

Nhìn người thanh niên tu tiên trước mắt mình không chỉ không trả lời câu hỏi của mình, ngược lại chỉ nhìn chăm chăm vào Na Hưu trước mặt. Bây giờ còn đưa tay nâng Na Hưu lên, hình như muốn lay tỉnh Na Hưu, Huyền Tiên bắt giác nhíu mày.

“Chẳng lẽ tiểu đạo hữu này đã bị Na Hưu dùng tà pháp mê hoặc rồi sao?” Nhìn thấy biểu hiện kỳ dị của Từ Thanh Phàm, Huyền Tiên đột nhiên nghĩ đến một khả năng, không khỏi trong lòng kinh ngạc. Thế là không chút do dự, hạ giọng quát lên:

- Tiểu đạo hữu!!

Trong tiếng quát này bao hàm linh lực cực lớn của Huyền Tiên, có thể chấn hồn đoạt phách. Theo âm thanh tiếng quát vang lên, cánh tay mà Từ Thanh Phàm đang nâng đỡ Na Hưu hơi chấn động, ánh mắt cũng từ mê mang trở nên thanh tỉnh.

Cho đến lúc này, Từ Thanh Phàm mới ý thức được mình vừa mới làm gì. Nhìn thấy Huyền Tiên và các tu sĩ của Khổ Tu Cốc ở trên bầu trời đều nhìn cả vào mình một cách hiếu kỳ, mặt không khỏi đỏ lên, vội vàng đứng dậy khom người hành lễ với Huyền Tiên nói lời xin lỗi:

- Vừa rồi vãn bối can rờ rời, vãn bối mong Huyền Tiên tôn giả thứ tội.

Huyền Tiên cẩn thận quan sát Từ Thanh Phàm một lát, thấy Từ Thanh Phàm cũng không bị tà pháp không chế tâm thần, không khỏi tò mò hỏi:

- Vừa rồi tiểu đạo hữu có hành động như vậy, là vì sao vậy?

Nghe được câu hỏi của Huyền Tiên, Từ Thanh Phàm trước tiên do dự một chút, sau đó cười khổ đáp:

- Nếu vãn bối không nhận nhầm, thì Na Hưu trước mắt này, sợ sẽ là đường huynh đã thất lạc rất lâu trước đây của vãn bối.

- Cái gì?

Ngay cả là người có kinh nghiệm và lịch duyệt lâu năm như Huyền Tiên, sau khi nghe được lời này của Từ Thanh Phàm xong, không khỏi hết sức kinh ngạc, thế gian này nào có chuyện quá trùng hợp như vậy. Không chỉ là Huyền Tiên, trên bầu trời gần trăm tu sĩ của Khổ Tu Cốc, sau khi nghe được lời nói của Từ Thanh Phàm cũng đều có biểu hiện của sự ngạc nhiên, hiển nhiên đều cảm thấy được sự khó tin.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Huyền Tiên, Từ Thanh Phàm càng thêm cười khổ, sau đó từ từ kể lại chuyện của mình và Từ Lâm một lượt cho Huyền Tiên nghe. Nghe xong lời kể lại của Từ Thanh Phàm, Huyền Tiên hơi thở dài một tiếng, rồi nói:

- Có thể Đường huynh này của ngươi sau khi rời khỏi Từ gia trại, trong lúc vô ý ở một chỗ nào đó của Nam Hoang nhặt được Ma Châu, kết quả bị thay đổi tâm tính.

- Cho nên vãn bối xin Huyền Tiên tôn giả và các vị tiền bối có thể bao dung một chút, để cho vãn bối hỏi rõ hắn ta. Ít nhất cũng phải để cho vãn bối biết được Từ gia còn có tin tức của các tộc nhân khác không. Sau đó... sau đó đành để cho các vị tiền bối xử lý.

Nói đến đây, Từ Thanh Phàm vẻ mặt hết sức ảm đạm.

Nghe được lời khẩn cầu của Từ Thanh Phàm, Huyền Tiên trầm ngâm một chút, cũng không có lập tức trả lời, môi không ngừng nhấm, hiển nhiên là đang cùng với các tu sĩ của Khổ Tu Cốc ở trên bầu trời thương lượng.

Sau đó rất lâu, Huyền Tiên mới từ từ mở miệng nói:

- Tiểu đạo hữu, yêu cầu của ngươi mặt dù không hợp lý, nhưng lại hợp tình. Ta và các đạo hữu tất nhiên không thể không đáp ứng. Chỉ là Na Hưu này mặt dù đã mất đi một thân ma lực, nhưng tâm tính sớm đã bị thay đổi rồi, mong tiểu đạo hữu không được quá mềm lòng.

- Đa tạ Huyền Tiên tôn giả.

Từ Thanh Phàm khom người cảm ơn Huyền Tiên, sau đó lại khom người hành lễ với các tu sĩ của Khổ Tu Cốc trên bầu trời. Bởi vì Từ Thanh Phàm biết rằng, Huyền Tiên lần này có thể niệm tình thay cho lý là quyết định của tất cả các tu sĩ của Khổ Tu Cốc.

Huyền Tiên mỉm cười đáp:

- Tiểu đạo hữu khách khí rồi.

Vừa nói Huyền Tiên liền lui lại mấy bước, ý tứ là để cho đoạn thời gian này Từ Thanh Phàm có thể tùy ý hỏi Na Hưu. Nhìn thấy hành động của lão, Từ Thanh Phàm cảm kích gật đầu. Sau đó lại ngồi xổm xuống trước mặt Na Hưu, hai tay ấn lên huyệt bách hội truyền một ít linh khí còn sót lại vào cơ thể của Na Hưu. Dưới sự chấn động của linh khí, Na Hưu rên rỉ một tiếng rồi sau đó từ từ tỉnh lại.

Sau khi Na Hưu mở mắt ra, nhìn thấy Từ Thanh Phàm ở trước mắt thì đầu tiên là một mảng nghi hoặc. Sau đó vừa nhìn Huyền Tiên đang đứng cách đó không xa, ánh mắt lần nữa khôi phục lại sự hung tàn và điên cuồng ban đầu, đẩy Từ Thanh Phàm ra, tập tễnh bò dậy sau đó xông về phía Huyền Tiên. Hiển nhiên ngay cả lúc này, trong lòng Na Hưu cũng vẫn muốn cướp đoạt lại Ma Châu.

Nhìn Na Hưu đang hướng về phía mình tập tễnh vọt tới, vẻ mặt của Huyền Tiên vẫn không đổi. Bởi vì hắn biết rằng, khi mà Na Hưu đã mất đi ma khí thì chỉ là một phàm nhân có sức mạnh hơn người mà thôi, không có gì gọi là có thể uy hiếp đến hắn cả.

Từ Thanh Phàm ở một bên nhìn thấy vẻ mặt hung hăng cừ hận như vậy của Na Hưu thì vẻ mặt hết sức phức tạp. Trong lòng đã nghĩ xong vô số lời muốn nói, nhưng lúc này yết hầu vô luận như thế nào cũng không mở ra được. Cho đến khi Na Hưu tập tễnh xông về phía Huyền Tiên được mấy chục bước, Từ Thanh Phàm mới mở miệng nói một cách khó khăn:

- Ta bây giờ nên gọi ngươi là Na Hưu, hay là Từ Lâm đây?

29. Đúng Sai

- Ta bây giờ nên gọi ngươi là Na Hưu hay là Từ Lâm đây?

Nghe được câu hỏi của Từ Thanh Phàm, Na Hưu đang tập tễnh xông về trước bỗng nhiên dừng lại. Sau đó từ từ xoay người nhìn chằm chằm vào Từ Thanh Phàm, những tia điên cuồng và hung hăng trong mắt ban đầu đã thu liễm lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi:

- Ngươi là ai? Ngươi làm sao biết được tên trước đây của ta?

Nghe Na Hưu trả lời, trong lòng của Từ Thanh Phàm trầm xuống, giống như rơi vào vực sâu không đáy. Hắn nói như vậy, chính là đã thừa nhận mình là Từ Lâm rồi. Từ Thanh Phàm cảm thấy trong đầu mình cơ hồ có một cảm giác khó chịu, giống như là giấc mộng trong lòng đột nhiên tan vỡ vậy, hy vọng lúc này cũng trôi đi. Nhưng Từ Thanh Phàm cũng phát hiện, trong lời của Na Hưu vẫn còn mang theo sự khảng khái, hình như hắn cũng sợ hãi phải đối mặt với quá khứ.

- Theo lý mà nói, sau khi tu tiên tướng mạo của ta cũng không thay đổi nhiều. Chẳng lẽ Ma Châu không chỉ thay đổi tâm tính của ngươi, còn thay đổi cả ký ức của ngươi hay sao?

Từ Thanh Phàm yên lặng nhìn chằm chằm vào hai mắt của Na Hưu, từ từ đáp.

Sau những lời này của Từ Thanh Phàm, Na Hưu đột nhiên chấn động. Ánh mắt ban đầu vẫn tràn đầy nghi hoặc của hắn sau khi nghe được hai chữ “Ma Châu” mà Từ Thanh Phàm nhắc đến lại trở nên điên cuồng, không thềm quản đến Từ Thanh Phàm nữa, tiếp tục xông về phía Huyền Tiên.

Nhìn thấy hình dạng của Na Hưu, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng, trong lòng càng thêm ảm đạm. Không ngờ Ma Châu đối với Na Hưu lại quan trọng như vậy. Một người nếu không thể bảo trì được tâm tính của chính mình, thế thì ngay cả khi có được thực lực cường đại hơn nữa cũng có tác dụng gì chứ? Khi đó mình còn là chính mình nữa không?

”Không vì cường thế khinh người,

Không vì mặc cảm mà luôn lụy cầu.

Chẳng hề mang nặng ưu sầu,

Tiêu diêu tự tại chỉ cầu thể thoi”

Không quản đến việc Na Hưu tiếp tục xông về phía trước, Từ Thanh Phàm khẽ thở dài, trong lòng mang theo sự tưởng nhớ mà từ từ ngấm.

Những lời này chính là tổ huấn của Từ gia. Năm đó khi tổ tiên chịu không nổi sự loạn lạc của Trung thổ, càng nhìn không quen cảnh áp bách nặng nề về giai cấp ở Trung thổ. Tự biết mình không thể thay đổi tình cảnh, vì thế đã mang theo tộc nhân đến vùng biên giới Nam Hoang xa xôi này, lập nên Từ gia trại. Mặc dù cách xa sự phồn hoa, nhưng tự mình tiêu diêu khoáng lạc. Càng đem những chí nguyện của mình thành những câu thơ viết vào tấm biển, treo lên trên nội đường của Từ gia trại, mong hậu nhân lúc tập võ nhất định phải đọc lên ba lần. Cho nên, hẳn là tộc nhân của Từ gia, nhất định đối với những câu này có ấn tượng sâu sắc.

Từ Thanh Phàm biết rằng, ngay cả Na Hưu bị Ma Châu thay đổi tâm tính, thậm chí mất đi lý trí, nhưng đối với những câu này thì không thể quên được.

Quả nhiên, sau khi âm thanh của Từ Thanh Phàm kết thúc, thân hình Na Hưu đang xông về phía Huyền Tiên lại đột nhiên dừng lại lần nữa. Hắn từ từ xoay người về phía Từ Thanh Phàm, vẻ mặt cực kỳ đau đớn, kinh tâm lạc phách, hiển nhiên đang ở giữa sự giãy dụa của lý trí và sự điên cuồng.

Cuối cùng, vẻ mặt của Na Hưu cũng bắt đầu bình thường trở lại, thần sắc hồi phục nhưng hơi âm trầm, ánh mắt kinh nghi bất định càng thêm dày đặc, nhìn chằm chằm vào Từ Thanh Phàm, từ từ nói:

- Người rốt cuộc là ai?

Từ Thanh Phàm nghe được Na Hưu hỏi, trong lòng ảm đạm, tướng mạo của mình giống như hai mươi bảy năm trước, nhưng Na Hưu tuy vẫn nhớ được tổ huấn của Từ gia lại không nhớ được mình. Hoặc là, ở trong mắt của Từ Lâm lúc đó, mình chỉ là một đường đệ kém cỏi mà thôi. Giống như ánh sáng của bóng đèn mặc dù chói mắt nhưng không gây cảm giác đau thì làm sao mà ta có thể nhớ nổi.

Nhưng ngay khi Từ Thanh Phàm cho rằng Na Hưu đã quên mình rồi, Na Hưu đột nhiên thần quang chớp lóe, chỉ vào Từ Thanh Phàm mà hét lên:

- Lão cữu! Người là lão cữu!! Người còn chưa chết sao?

Trải qua sự đánh giá một cách tỉ mỉ, Na Hưu cuối cùng cũng nhớ ra Từ Thanh Phàm. Nhưng lúc Na Hưu nói về mặt đầy sự cừu hận, nào có chút gì gọi là vui mừng giữa những tộc nhân sau khi thất lạc mà được gặp nhau đâu?

- Là đệ, Từ Lâm đường huynh.

Từ Thanh Phàm thấp giọng thừa nhận. Trong Từ gia trại năm đó, Từ Thanh Phàm xếp hàng thứ chín, cho nên người của Từ gia đều gọi hắn là Lão cữu.

Na Hưu tỉ mỉ đánh giá Từ Thanh Phàm một lát, oán hận cười nói:

- Tốt lắm, rất tốt. Lão cữu vô dụng nhất của năm đó không những không chết, còn trở thành một tu tiên giả. Hơn nữa còn đứng về phía những tu tiên giả khác phá hoại chuyện tốt của ta.

Nghe được lời nói đầy oán hận của Na Hưu, Từ Thanh Phàm không biết nên nói gì, chỉ trầm mặc.

Thấy Từ Thanh Phàm trầm mặc không nói, oán hận trong mắt của Na Hưu không có giảm xuống mà ngược lại càng thêm nồng đậm:

- Nhưng người cho rằng người trở thành tu tiên giả thì giỏi lắm sao? Người cho rằng người trở thành tu tiên giả thì có thể báo thù ta được sao?

Nhìn thấy vẻ mặt trở nên dữ tợn của Na Hưu, Từ Thanh Phàm rớt cuống từ từ mở miệng nói:

- Từ Lâm đường huynh, năm đó huynh tuy rằng luôn bắt ta luyện công, còn thường xuyên chửi mắng ta trước mặt người khác, nhưng ta không hận huynh. Thật sự là không oán hận huynh, ta biết huynh tốt với ta, mà huynh cũng là một trong những người năm đó mà ta kính phục nhất. Dũng khí và sự quả quyết của huynh, ngay cả là ta của hôm nay, cũng mãi mãi không thể so sánh được với huynh.

Nói đến đây, Từ Thanh Phàm trầm mặc một lát, sau đó tiếp tục nói một cách ảm đạm:

- Chuyện lần này trước tiên ta cũng không biết người nhất được Ma Châu là huynh, cũng không phải là sẽ giúp đỡ huynh. Nhưng ngay cả là biết được, ta cũng không do dự mà chống lại huynh. Lần này huynh sai rồi, huynh không nên dùng Ma Châu gây họa cho Nam Hoang. Cho nên ta cần phải chống lại huynh. Nhưng ta không trách huynh, ta biết huynh bị Ma Châu thay đổi tâm tính rồi.

- Ta sai sao? Ta sai ở chỗ nào?

Nghe được lời của Từ Thanh Phàm, Na Hưu ánh mắt oán hận tăng lên.

- Vận khí của người tốt, có lẽ sau khi thất lạc với chúng ta không lâu liền được một tu tiên giả nào đó nhận làm đệ tử phải không? Nhưng người có biết rằng chúng ta làm thế nào để chạy thoát không? Người có biết rằng mười mấy huynh đệ chúng ta mỗi đêm làm thế nào để chống lại dã thú đánh lên mà lo lắng đề phòng không? Người có biết rằng các sơn trại khác ở Nam Hoang sau khi biết được Từ gia của chúng ta bị hủy bọn chúng đều làm gì sao? Bọn họ tham lam vũ kỹ của Từ gia chúng ta, hợp lại đuổi giết bọn ta. Mười mấy huynh đệ có một nửa là bị bọn chúng giết, một nửa còn lại thì đói chết có, bệnh chết có, có người còn bị dã thú ăn mất. Mở to mắt nhìn huynh đệ chết trước mặt mình, loại cảm giác này người trải nghiệm qua sao? Người căn bản cái gì cũng không biết, đến cuối cùng mười mấy huynh đệ chỉ còn lại mình ta, vẫn là dựa vào sự thu nhận của Cửu Lê Tộc mới bảo toàn được tính mạng. Từ nhỏ đến lớn, Nam Hoang ngoài việc đem đến cho ta sự tuyệt vọng và khủng hoảng thì còn có gì? Ta vì sao lại không thể phá hủy nó?

Na Hưu càng nói càng kích động, đến cuối thì gần như là rống lên.

Nghe Na Hưu nói vậy, Từ Thanh Phàm vẫn trầm mặc lắng nghe, trong lòng càng thêm ảm đạm. Na Hưu nói những lời này, ngoài sự kinh ngạc ra, trong đó càng nhiều hơn là sự thương cảm. Theo như lời của Na Hưu thì hiện giờ cả Từ gia chỉ còn lại hai người hần và Na Hưu. Không lâu sau, sợ rằng chỉ còn lại mình hần.

- Nói cho người biết, ta muốn báo thù, muốn đem tất cả những sinh vật sống bên cạnh Nam Hoang toàn bộ giết sạch. Cách nghĩ này ta đã nghĩ ra trước khi có được Ma Châu rất lâu rồi. Dựa vào gì mà để cho Nam Hoang có thể hủy diệt chúng ta, gây thương tổn cho ta mà ta lại không thể hủy diệt Nam Hoang được chứ? Cứ xem như là không có Ma Châu đi, chỉ cần ta có năng lực, ta nhất định đem tất cả những đau khổ mà năm đó ta phải chịu đựng trả lại gấp nhiều lần cho Nam Hoang!!

Vẻ mặt của Na Hưu càng thêm dữ tợn, ánh mắt bởi vì oán hận mà đỏ lên, rít gào với Từ Thanh Phàm.

Sau khi Na Hưu nói ra, trên bầu trời truyền đến từng tiếng thở dài.

Cứ như vậy, Na Hưu đứng trước mặt mình không ngừng gầm rú, mà Từ Thanh Phàm lại trầm mặc không nói, yên lặng nghe Na Hưu kể lại. Tất cả hình như vừa trở lại hai mươi bảy năm trước, lúc đó Na Hưu còn gọi là Từ Lâm, Từ Thanh Phàm còn gọi là Từ Phàm. Lúc đó Từ Lâm cũng gầm rú, hét lên với Từ Phàm như vậy, giận hần không có ý chí tranh đấu, mà Từ Phàm lại cúi đầu im lặng nhận lời giáo huấn.

Chỉ là bây giờ, Từ Thanh Phàm đã không phải là Từ Phàm của hai mươi bảy năm về trước nữa, trong lòng hần cũng có sự kiên trì lý tưởng sống của mình.

- Người vẫn sai rồi.

Từ Thanh Phàm đợi Na Hưu “giáo huấn” xong, nhẹ nhàng nói.

- Người của những sơn trại khác ban đầu ở Nam Hoang quyết định tham gia truy sát các người chỉ là số ít mà thôi, càng có nhiều người vô tội, thậm chí có nhiều người còn chưa sinh ra. Người vì sao lại đuổi tận giết tuyệt bọn họ chứ? Rất nhiều tu sĩ đến Nam Hoang rèn luyện kinh nghiệm, bọn họ cũng không thiếu nợ người, người vì sao phải dùng Ma Châu để luyện chế họ thành ma binh chứ? Hơn nữa người sau khi tàn phá bữa bãi Nam Hoang còn chuẩn bị làm gì nữa? Mới rồi nghe người nói phải chinh phục thiên hạ, không phải là muốn tàn phá bữa bãi trung thổ hay sao? Không phải là muốn gây họa cho nhiều người khác hay sao?

Sau khi một hơi hỏi hết những lời cần hỏi, Từ Thanh Phàm từ từ nói tiếp.

- Đường huynh, một đời của con người không thể chỉ có oán hận được. Những lời của rồi của người chỉ là cái cớ mà người kiếm ra thôi, người chỉ là muốn phát tiết oán hận trong lòng mà thôi.

Nghe được lời đó của Từ Thanh Phàm, Na Hưu hơi sững người trong chốc lát, hình như bị Từ Thanh Phàm nói đúng tim đen, sau đó oán hận quá mà cười lớn nói:

- Hay lắm, Lão cừu người có tiền đồ rồi, biết giáo huấn lại ta nữa đấy. Ta bây giờ muốn xem xem người có tư cách để giáo huấn ta không?

Vừa nói, Na Hưu dùng ma khí còn sót lại trong cơ thể hóa thành một thanh trường kiếm màu đen, sau đó xông về phía Từ Thanh Phàm, nhưng thân hình bởi vì trọng thương mà tập tễnh không vững. Ma khí trong cơ thể hẳn trước đó là tiêu hao nghiêm trọng, cho nên trường kiếm màu đen lúc này cũng không sắc bén bằng trường kiếm trước đó. Thậm chí không có ngưng kết thành thực chất, chỉ là dựa vào ma khí trong cơ thể mà biến thành kiếm hình mà thôi.

Nhìn thấy Na Hưu giận quá thành thẹn bỏ nhào về phía mình, Từ Thanh Phàm khẽ thở dài, nhưng lập tức ánh mắt trở nên kiên quyết. Đầu ngón tay cũng hóa ra một căn Nhận Thảo, sau đó nghênh đón công kích của Na Hưu. Cuộc bộ cũng hư nhược giống như Na Hưu, vì hẳn vừa rồi bị nội thương cũng vô cùng nghiêm trọng.

Nhìn thấy Na Hưu công kích về phía Từ Thanh Phàm, Huyền Tiên vừa chuẩn bị xuất thủ ngăn cản. Nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Từ Thanh Phàm lúc này, vì thế đành thu hồi đạo pháp mà mình định thi triển lại, chuẩn bị đợi khi nào Từ Thanh Phàm không thể chống đỡ được thì xuất thủ cứu giúp.

Trải qua một đêm đánh nhau kịch liệt, chân trời đã từ từ sáng lên, trận chiến đấu ở Nam Hoang cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng. Nhưng lúc này hai người ngay cả đứng còn đứng không vững. Mặc dù có quan hệ huyết thống nhưng lại có kỳ ngộ khác nhau, cả hai đều cầm trong tay lưỡi đao sắc bén để kiên trì bảo vệ cho lý tưởng sống của mình, cuối cùng đã xông vào đối phương.

Chém, đâm, gạt, bổ... mỗi chiêu mỗi thức đều là võ công của Từ gia đời đời để lại. Từ Thanh Phàm và Na Hưu đều không sử dụng đạo pháp hay là ma pháp để giao đấu, bởi vì bọn họ không còn linh lực và ma lực nữa. Mặt khác, cũng vì bọn họ đều là người của Từ gia, như vậy đối quyết chỉ có thể dùng võ kỹ của Từ gia.

Gió buổi sớm lành lạnh, trận đấu ở trên sân lúc này cũng trở nên nhạt dần.

Vũ kỹ đối với người tu tiên giả chỉ được xem là bàng môn tiểu đạo, Từ Thanh Phàm và Na Hưu trước mắt cước bộ tập tễnh càng làm cho cảnh quan chiến đấu ban đầu lộ ra vẻ kém khí thế. Nhưng lúc này, tất cả tu tiên giả quan sát trên sân đều không khỏi bị trường chiến đấu này hấp dẫn ánh mắt. Thói quen dùng đạo pháp và pháp khí công kích lẫn nhau của tu tiên giả, có lẽ mãi mãi không thể lí giải được vũ giả lúc cận thân công kích với nhau thì khi đó đối mặt với sinh tử còn hơn xa. Nên trận chiến của họ làm cho người ta cảm giác được sự khốc liệt và hào khí.

Trước đây Từ Thanh Phàm và Na Hưu hai người vì trong chiến đấu đã tiêu hao nhiều thể lực và tâm lực, cho nên bây giờ đề không thể phòng thủ có hiệu quả. Trên người chốc chốc lại bị những công kích của đối phương tạo thành những đường má. Nhưng đối với vết thương trên người mình thì hai người mặc kệ, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn vào từng chiêu từng thức của đối phương, hoặc công hoặc thủ.

Cứ như vậy, hai người chiến đấu một cách lặng lẽ, không vì vết thương trên người mà rên rỉ, cũng không vì vũ khí trong tay kích trúng đối thủ mà rít gào. Chính vì trận chiến đấu lặng lẽ như vậy, vừa hung hiểm lại

trắng liệt, mà gần trăm tu tiên giả trên trời dưới đất cũng chỉ lặng lẽ nhìn cuộc chiến của hai người. Bọn họ biết rằng, lúc này mình không thể xuất thủ quấy nhiễu.

Bởi vì trầm lặng, cho nên cuộc chiến càng thêm thảm liệt.

- A...

Đột nhiên, một tiếng kêu đường đột tràn đầy sợ hãi cắt đứt sự yên lặng. Hứa Tú Dung sau khi phát hiện Từ Thanh Phàm chậm trễ không có vào Dung Thiên Trường, trong lòng có chút bất an, sợ Từ Thanh Phàm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vì thế chạy ra tìm hắc. Nhưng khi nhìn thấy Từ Thanh Phàm đang quyết đấu thảm liệt với Na Hưu, bất luận là Na Hưu hay là Từ Thanh Phàm đều tràn đầy vết máu loang lổ khắp người, bất giác hét lên một tiếng kinh hãi.

Thấy tình cảnh trước mắt, Hứa Tú Dung đang muốn chuẩn bị thi triển đạo pháp giúp Từ Thanh Phàm, nhưng lại bị Huyền Tiên đứng bên cạnh ngăn cản. Nhìn vẻ mặt lo lắng và nghi hoặc của Hứa Tú Dung, Huyền Tiên trầm mặc lắc đầu, sau đó tiếp tục đưa ánh mắt chăm chú nhìn vào trận đấu giữa Từ Thanh Phàm và Na Hưu.

Cứ như vậy, chiến đấu tiếp tục trong sự khốc liệt, chốc chốc máu lại bắn ra, nhưng Từ Thanh Phàm và Na Hưu chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương, không có nhú mày chút nào. Cũng không biết qua bao lâu, Na Hưu khi lui về phía sau thì đâm phải một thi thể của một ma binh, thân hình bất giác dừng lại một chút, Từ Thanh Phàm bắt chước cơ hội dùng chiêu “Bình Lăng Thúc”, múa Nhận Thảo trong tay hướng về vết thương trước ngực của Na Hưu đâm tới.

Vốn dĩ, Từ Thanh Phàm cho rằng Na Hưu sẽ sử dụng một chiêu “Phiêu Yển Đằng Không” để lấy công làm thủ giống như hai mươi bảy năm về trước khi hai người trao đổi chiêu thức với nhau. Nhưng không ngờ Na Hưu lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Từ Thanh Phàm một cái, hơi than nhẹ, sau đó yên lặng nhìn Từ Thanh Phàm đâm vào ngực mình không có động tác hoàn thủ.

Sau đó, Nhận Thảo trong tay Từ Thanh Phàm đâm sâu vào trong ngực của Na Hưu, huyết dịch bắn tung tóe vào mặt của Từ Thanh Phàm. Hoặc là do huyết dịch bắn vào mắt của Từ Thanh Phàm nên hắc chỉ cảm thấy máu tươi trên ngực của Na Hưu tràn ra đầy trong ánh mắt của mình. Cuối cùng phảng phất như cả thế giới đều biến thành màu đỏ, sắc đỏ rực mà tà dị.

Nhận Thảo sau khi đâm vào ngực của Na Hưu, vẻ mặt của Na Hưu lại không có oán hận, không có tuyệt vọng, ngược lại lộ ra một sự giải thoát nhẹ nhàng. Giống như một con người đã mệt mỏi rất lâu rồi cuối cùng có thể được nghỉ ngơi vậy.

Theo máu tươi không ngừng từ trong ngực Na Hưu chảy ra, trường kiếm màu đen trong tay Na Hưu đã hóa thành hắc vụ tan trong trời đất. Na Hưu chỉ nhìn Từ Thanh Phàm, vừa cười vừa nói một cách khó khăn:

- Nếu ta phải chết, ta nguyện chết trên tay đệ.

30. Hậ Sự

- Nếu ta nhất định phải chết, ta nguyện ý chết trong tay của ngươi.

Na Hưu không hề để ý đến vết thương trên ngực, chỉ lẳng lặng nhìn Từ Thanh Phàm, cười khổ rồi nói.

Mà lúc này Từ Thanh Phàm đã hoàn toàn chết lặng, ngây ngốc nhìn chỗ lồng ngực đang không ngừng tuôn máu đỏ của Na Hưu, trong đầu trống rỗng.

Từ Thanh Phàm biết, với những hành vi, thái độ của Na Hưu, gã nhất định phải chết. Nhưng đến cũng không nghĩ tới chính mình là người giết gã. Từ Thanh Phàm vừa nãy quyết đấu với Na Hưu, bởi vì hắc chỉ cảm thấy Na Hưu đã vi phạm tổ huấn của Từ gia, biết cũng không chịu hối cải. Thêm nữa, có lẽ bởi vì những hành vi xấu xa của Na Hưu phá hủy hình tượng đẹp đẽ ngày xưa của gã trong lòng Từ Thanh Phàm. Cho nên tận đáy lòng hắc rất tức giận, muốn thông qua một hồi quyết đấu để thức tỉnh gã. Nhưng hắc hoàn toàn không nghĩ đến lúc mình hạ sát thủ, Na Hưu hoàn toàn không chống cự. Mà Từ Thanh Phàm thu tay không được, nhất thời Nhận Thảo sắc bén đâm vào trong ngực Na Hưu.

Nếu Na Hưu đã bị Ma Châu khống chế tâm thần, thì tại sao ở giây phút cuối cùng gã lại không hề chống cự, mặc cho Từ Thanh Phàm giết chết? Bởi vì những lời nói trước đó của Từ Thanh Phàm làm gã tỉnh ngộ? Hay bởi vì trận quyết đấu với Từ Thanh Phàm đã khiến gã nhớ lại những năm thiếu thời hai người ở Từ gia trại mà xấu hổ không chịu nổi? Hoặc là y như lời Na Hưu nói, hẳn biết chính mình phải chết, cho nên tình nguyện chết ở trong tay Từ Thanh Phàm?

Hoặc là tất cả đều đúng chẳng.

Từ Thanh Phàm đột nhiên phát hiện, máu của Na Hưu không biết khi nào đã biến thành màu đỏ như máu người bình thường. Còn trên mặt hắn, hỏa diễm đỏ hồng nguyên bản vẫn có thể thấy mờ mờ nay đã hoàn toàn biến mất. Hơn nữa, tại sâu thẳm trong ánh mắt hắn lúc trước vẫn chứa một tia điên cuồng cùng khát máu, nay lại bị một mảnh trong sáng thay thế. Nhất thời, khuôn mặt trước mắt cùng khuôn mặt trong trí nhớ của Từ Thanh Phàm ngày xưa dần trùng hợp, Na Hưu dường như vừa lại biến thành Từ Lâm đường huynh anh minh quyết đoán như hai mươi bảy năm trước.

Hoặc là trước khi chết, Ma Châu rốt cuộc đã không còn khống chế Từ Lâm nữa. Lúc này, Na Hưu cuối cùng đã biến thành Từ Lâm. Chỉ tiếc, tất cả đã quá muộn.

- Mặc kệ chúng ta ai đúng ai sai, cuối cùng người thắng là người.

Chứng kiến Từ Thanh Phàm chỉ lẳng lặng nhìn mình không nói một lời nào, Từ Lâm bình tĩnh nói. Trong lúc nói, thanh âm của gã đứt quãng bởi vì máu tươi vẫn đang trào ra rất nhiều trong miệng.

Xin lỗi, Từ Lâm đường huynh.

Từ Thanh Phàm cảm giác mắt mình cay cay, buồn bã nói.

- Lão Cửu. Người biết không? Kỳ thật ta hiện tại rất cao hứng, thật sự rất cao hứng.

Vừa nói, Na Hưu vừa ho ra hai ngụm máu tươi. Từ Thanh Phàm vươn người tới đỡ gã bằng cả hai tay. Na Hưu thở dốc, lại tiếp tục nói:

- Khi ta phát hiện trong lòng mình có một mảnh thù hận ẩn giấu, ta cũng rất sợ. Nhưng ta không có biện pháp khống chế chính mình. Những năm gần đây, ta mỗi ngày đều sống trong sự thù hận, mỗi đêm đều mơ thấy việc báo thù, thật sự quá mệt mỏi. Hiện tại ta rốt cuộc đã được giải thoát...

Vừa nói, khóe môi Từ Lâm khẽ nhếch lên, tựa như đang cười rồi nói thêm:

- Còn có người, lão Cửu. Năm đó nhu nhược đến mức cần ta bảo vệ, bây giờ cuối cùng đã có năng lực bảo vệ chính mình, trở thành nam nhân chân chính. Ta thật cao hứng.

Từ Thanh Phàm nghĩ hiện tại mình có lẽ đã khóc, tuy nhiên hắn lại phát hiện hai mắt mặc dù cay xè nhưng lại hết sức khô ráo, tựa hồ nước mắt bị thương cũng không dám chảy ra chứng kiến tình cảnh đau đớn này.

Từ Thanh Phàm không biết trên đời vận mệnh có phải có thật hay không. Nếu có, hẳn sẽ cho rằng vận mệnh đối với mình thật không công bằng. Cha mẹ, sư huynh, sư phụ, những người từng đối tốt với chính mình đều lần lượt ra đi. Mà hiện tại, vị thân nhân cuối cùng lại chỉ để cho mình gặp mặt vào những giây phút cuối.

Không phải vận mệnh đang nguyên rửa chính mình sao?

- Từ Lâm đường huynh...!

Từ Thanh Phàm vừa định nói cái gì, đã bị Từ Lâm đưa tay lên chặn lại. Chỉ thấy Từ Lâm sắc mặt càng thêm tái nhợt, đứt quãng nói:

- Lão Cửu. Thời gian của ta đã không còn nhiều lắm, cho nên người đừng nói gì, hãy nghe ta nói có được không?

- Vâng, đường huynh. Người cứ nói đi.

Từ Thanh Phàm nghe được lời Từ Lâm nói, thần sắc lại càng buồn bã.

- Lão Cửu, ta lập tức sẽ chết. Có hai sự tình không yên lòng, người có thể giúp ta hoàn thành không?

Từ Lâm biết thời gian còn lại của chính mình không còn nhiều lắm, gã thậm chí còn cảm thấy được tính mạng trên người mình trôi đi. Cho nên ngữ khí cũng càng lúc càng trở nên dồn dập.

- Từ Lâm đường huynh. Huynh nói đi, ta nhất định giúp huynh hoàn thành.

Từ Thanh Phàm nhìn sắc mặt Từ Lâm càng lúc càng thảm hại, nhẹ giọng nói.

Nghe được cam đoan của Từ Thanh Phàm, trên mặt Từ Lâm hiện lên vẻ vui mừng, sau đó nói:

- Đầu tiên, sau khi ta chết, đường đệ ngươi hãy đem ta chôn ở chỗ này đi, không nên đem ta về an táng tại trại cũ của Từ gia.

Chứng kiến khuôn mặt kinh ngạc của Từ Thanh Phàm, Từ Lâm cười khổ nói:

- Năm đó, các vị trưởng lão trong tộc đem các tộc đệ phó thác cho ta, muốn ta dẫn bọn họ xây dựng lại Từ gia trại. Nhưng ta không những không bảo vệ chu toàn cho bọn họ, lại làm rất nhiều việc thương thiên hại lý, ta thật sự không có mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông của Từ gia nữa.

Nói đến đây, Từ Lâm trong miệng lại thổ ra một ngụm máu lớn, nhiễm đỏ vạt áo Từ Thanh Phàm. Gã nói tiếp:

- Lúc ta sắp chết, người của Cửu Lê tộc đã cố hết sức cứu ta. Suốt hai mươi bảy năm qua, bọn họ giúp đỡ ta càng lúc càng nhiều, nhưng cuối cùng lại bởi vì ta mà diệt tộc. Trong lòng ta thực sự rất hổ thẹn, muốn xuống dưới đất nhận tội với họ. Hơn nữa, hai mươi bảy năm sống chung, ta đã sớm trở thành người của Cửu Lê tộc, cũng không đành lòng rời đi.

- Được rồi, Từ Lâm đường huynh, ta đáp ứng ngươi.

Từ Thanh Phàm buồn bã gật đầu, nghẹn ngào nói.

Từ Thanh Phàm biết, Từ Lâm sợ dĩ làm vậy bởi vì gã xấu hổ khi thừa nhận mình là hậu nhân của Từ gia. Cũng bởi vậy, trước khi lâm chung, gã đem chính mình khu trừ ra ngoài Từ gia.

Nghe được Từ Thanh Phàm đáp ứng thỉnh cầu của mình, trên mặt Từ Lâm khôi phục một ít huyết sắc, thần sắc cũng dần trở nên thoải mái. Nhưng khi Từ Thanh Phàm thấy vậy trong lòng càng nặng trĩu, hẳn biết đây là lúc Từ Lâm hồi quang phản chiếu.

- Còn có một việc. Trên đời này ta vẫn cò lại một đứa con gái, lão Cửu ngươi có thể giúp ta nuôi dưỡng nó nên người được không?

Từ Lâm lại thỉnh cầu.

Từ Lâm đường huynh vẫn còn lưu lại huyết mạch?

Từ Thanh Phàm nghe Từ Lâm nói vậy, khiếp sợ hỏi.

- Đúng vậy! Mười lăm năm trước, ta cùng một người con gái trong trong Cửu Lê tộc kết làm vợ chồng. Hai năm sau nàng sinh hạ cho ta một đứa con gái nhưng bởi vì khó sinh mà chết. Ngoại trừ ngươi, có lẽ con gái ta là huyết mạch duy nhất của Từ gia còn lại. Giọng nói của Từ Lâm đầy hoài niệm.

Nghe Từ Lâm nói như thế, Từ Thanh Phàm cam đoan:

Từ Lâm đường huynh ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nuôi dưỡng nàng nên người.

Nghe được lời cam đoan của Từ Thanh Phàm, Từ Lâm an tâm nở nụ cười, sau đó bàn tay phải run rẩy chỉ lên đàn tề. Từ Thanh Phàm nhìn theo ngón tay Từ Lâm. Hắn nhận ra cô gái nhỏ vẫn lẳng lặng ôm đầu gối trên đàn tề từ ban đầu, lúc này đang đi tới chỗ hai người. Thân hình cô gái dưới bầu trời đêm Nam Hoang có vẻ vô cùng nhỏ gầy. Càng làm cho người ta kinh ngạc hơn là, mặc kệ bọn người Từ Thanh Phàm cùng mười hai ma tướng chiến đấu, hai là Khổ Tu cố liên thủ thi triển “Hỏa Vân Thuật”, nàng cũng không hề bị thương.

Chỉ là Từ Thanh Phàm bây giờ cũng không rảnh suy nghĩ, hướng Từ Lâm hỏi:

- Cô bé ấy là con gái của đường huynh?

- Đúng vậy, nó gọi là Đình Nhi.

Từ Lâm nhìn chằm chằm con gái đang đi tới, trên mặt thần sắc vô cùng phức tạp, khi thì vui mừng, lúc thì buồn bã.

- A!!

Khi con gái Đình Nhi của Từ Lâm tới gần, Từ Thanh Phàm rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt của cô bé, không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Đình Nhi có đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn, cái mũi thẳng, môi hồng. Hiện tại mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tương lai cô bé nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân yêu kiều. Thế nhưng, Từ Thanh Phàm lại phát hiện trên khuôn mặt trắng nõn của cô bé hiện lên vô số những đốm án hỏa điểm màu xanh tím, sắp xếp một cách dày đặc, thậm chí không hề thua kém Na Hưu lúc ban đầu. Ánh mắt kì quái của Đình Nhi phối hợp cùng khuôn mặt tạo nên một vẻ yêu dị vô cùng. Lúc trước, bởi vì khuôn mặt Đình Nhi bị tóc dài che khuất nên Từ Thanh Phàm vẫn không phát hiện ra.

Chứng kiến vẻ mặt kinh hãi của Từ Thanh Phàm, Từ Lâm cười khở, giọng nói của gã trở nên đứt quãng:

- Hai năm trước, Cửu Lê tộc vì đề nghị của ta bắt đầu kiến tạo sơn trại ở chỗ này. Trong lúc phá núi làm nhà, Đình Nhi vô tình phát hiện ra khối Ma Châu. Trong lúc Đình Nhi chạm vào, nó đã ngay lập tức nhận Đình Nhi làm chủ. Nhưng sau này, Ma Châu phát hiện ta so với Đình Nhi mạnh mẽ hơn, lập tức nhận ta là chủ. Tuy Đình Nhi mất đi Ma Châu nhưng lại trở thành như thế này, thần thái cũng trở nên cực kỳ lãnh đạm, rất ít khi nói chuyện.

Lúc này, Đình Nhi chạy tới bên người Từ Lâm, im lặng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của gã, ánh mắt như trước vẫn chỉ có một màu lạnh như băng.

- Đình Nhi, đây là Cửu thúc của ngươi. Phụ thân bây giờ phải đi, sau này ngươi do Cửu thúc chăm sóc, có được không?

Từ Lâm vừa nói vừa thở dốc, tựa hồ mỗi chữ nói ra đều hao phí của hắn rất nhiều khí lực.

Nghe Từ Lâm nói xong, vẻ mặt Đình Nhi vẫn lạnh lùng như cũ, không có tán thành, cũng không phản đối, chỉ lẳng lặng nhìn khuôn mặt đã trở nên trắng xám của Từ Lâm.

Chứng kiến bộ dáng này của Đình Nhi, Từ Lâm áy náy thở dài một tiếng, sau đó dùng hết sức lực còn lại trong người, vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt của Đình Nhi. Đáng tiếc, bàn tay vừa đưa lên một nửa đã buông thõng rơi xuống.

Cho đến lúc chết, đôi mắt của Từ Lâm vẫn chăm chú nhìn Đình Nhi, hiển nhiên hết sức lo lắng cho nàng.

Mà tại lúc Từ Lâm chết đi, Từ Thanh Phàm trong lòng cũng thoáng trở nên trống rỗng, dường như đối với tất cả sự việc xảy ra trước mắt không có chuẩn bị tốt.

Từ Lâm đường huynh anh minh quyết đoán, Ma quân Na Hưu lửa hận ngập trời, cuối cùng đã yên lặng mà chết trước mặt mình như thế sao?

- Từ Lâm đường huynh, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nuôi nấng Đình Nhi thật tốt, không bao giờ khiến cho cô bé phải chịu đau khổ.

Nhìn gò má trắng xám của Từ Lâm, Từ Thanh Phàm trong lòng thầm hứa.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn bỗng xuất hiện trên mặt Từ Lâm, chậm rãi vuốt qua đôi mắt vẫn mở to như cũ của gã, khiến đôi mắt củ Từ Lâm khép lại.

- Phụ thân...!

Đình Nhi cuối cùng cũng mở miệng, nhưng chỉ nói hai chữ duy nhất. Thanh âm giống hệt như vẻ mặt của nàng, vừa trong trẻo vừa lạnh lùng.

Lúc này, gió lạnh mỗi lúc một mạnh, Đình Nhi đứng im trong gió, tà áo không ngừng theo gió phất phơ, đôi mắt nhìn Từ Lâm không chớp, ánh mắt trước sau như một, trong trẻo, lạnh lùng. Lúc này, mọi người không ai không cảm thấy một nỗi bi thương bắt đầu tỏa ra, cứ như lan tràn khắp đất trời.

31. Đình Nhi

- Xin các vị tôn giả thành toàn cho vãn bối.

Từ Thanh Phàm quỳ xuống hướng về phía đám người Huyền Tiên, thành khẩn nói.

Khi Từ Thanh Phàm đáp ứng Từ Lâm nuôi dưỡng Đình Nhi, nhưng lại không nghĩ tới cô bé lại chính là chủ nhân trước của Ma Châu. Hơn nữa, Từ Thanh Phàm đã cô độc rất lâu, trong lòng cũng mong muốn có một người thân làm bạn. Đối với việc có một thân nhân bên người, đem nàng nuôi dưỡng nên người, trong lòng tự nhiên vô cùng nguyện ý. Cho nên, đối với thỉnh cầu của Từ Lâm, Từ Thanh Phàm không chút do dự mà đáp ứng.

Nhưng sau đó Từ Thanh Phàm mới biết được, Đình Nhi lại chính là chủ nhân trước của Ma Châu, từ lúc mười tuổi thân thể đã được Ma Châu cải tạo qua. Mà ở Tu Tiên giới, bất cứ chuyện tình gì dính dáng đến Ma Châu thì lại khác. Nhất là khi mọi người vừa mới chứng kiến qua uy lực của Ma Châu.

Lấy thân thể phạm nhân của Na Hưu, sau khi có được Ma Châu liền dễ dàng đánh bại hai gã tu tiên giả có tu vi Kết Đan kỳ. Nếu như không phải tu sĩ Khổ Tu Cốc đánh lên đem giam cầm Ma Châu, muốn đánh bại hẳn tuyệt đối không có đơn giản như vậy. Ít nhất nếu Na Hưu muốn chạy trốn thì mọi người căn bản là không có biện pháp ngăn cản. Hơn nữa, Na Hưu còn chưa nắm giữ hết lực lượng của Ma Châu. Nếu không, thực lực của hắn ít nhất cũng có thể tăng gấp đôi. Uy lực của Ma Châu không phải là chuyện đùa.

Cho nên sau khi tu sĩ Khổ Tu Cốc chạy tới chỗ này, liền không chút do dự thi triển đạo pháp trên quy mô lớn đem đám Ma binh cùng dê cấp Yêu thú biến dị đồng loạt giết sạch. Cho dù là Na Hưu nợ hoàn toàn mất đi lực chống cự thì mọi người cũng quyết định tiết sát để từ hậu hoạn. Bởi vì trong lòng mọi tu tiên giả, bất kỳ thứ gì dính dáng đến Ma Châu đều cực kỳ nguy hiểm đối với Tu Tiên giới.

Từ Thanh Phàm biết, lúc Đình Nhi xuất hiện, tu sĩ Khổ Tu Cốc khẳng định đã phát hiện điều dị thường của nàng. Mới vừa rồi Từ Lâm giảng thuật chuyện cũ của Đình Nhi, thanh âm mặc dù nhỏ nhưng ở trước mặt đạo pháp thông huyền của đám tu sĩ cũng không thể giấu được. Cho nên chuyện Đình Nhi từng là chủ nhân của Ma Châu nhất định không thể gạt được chúng tu sĩ Khổ Tu Cốc. Hiện tại, đừng nói là cho dù Từ Thanh Phàm nuôi dưỡng Đình Nhi, mà hiện tại giữ an toàn cho tính mạng của cô bé cũng khó mà cam đoan được. Cho nên sau khi Từ Lâm giảng giải, Từ Thanh Phàm bất chấp bị thương cùng an ủi Đình Nhi, mà gấp gáp Tiên quỳ lạy thỉnh cầu đám người Huyền.

Từ Thanh Phàm bất ngờ nói ra, đám người tu sĩ Khổ Tu Cốc hiện tại đều bị rơi thế lưỡng lự.

Bọn họ không chút do dự mà giết chết Na Hưu cùng đám thủ hạ ma binh này là bởi vì trước đó cũng biết được đám người này tại Nam Hoang đã làm không biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, cho nên việc giết chết đám người đó còn có thể nói thay trời hành đạo. Nhưng Đình Nhi này chỉ là tiểu cô nương nương ba tuổi, cũng chưa từng làm bất cứ việc gì sai trái, trên người cũng không có một chút lực lượng nào. Chúng tu sĩ cũng khó có khả năng lấy cớ “Nàng có thể đã bị Ma Châu thay đổi tâm tính, tương lai có khả năng làm việc ác” mà đem Đình Nhi, một tiểu cô nương không có chút lực chống cự mà đem giết. Đừng nói bọn họ không đành lòng làm như vậy, cho dù thật sự làm như vậy, sau khi truyền ra sẽ hủy đi danh dự nhiều năm của Khổ Tu Cốc.

Đem Đình Nhi giam cầm lại? Vậy lại càng không thể. Tất cả mọi người ở Khổ Tu Cốc đều là tu tiên giả, hấp thu thiên địa linh khí, tự nhiên không cần cân nhắc vấn đề ăn uống, nhưng Đình Nhi lại chỉ là người phạm, không ăn uống tất sẽ chết đói. Nhưng đau đầu ở chỗ, mọi người trong khổ tu cốc đều là tu vi cao cao tại đỉnh, muốn bọn họ nấu cơm cho phạm nhân, thật đúng là khó có thể làm. Trọng yếu nhất, tu sĩ Khổ Tu Cốc đều nhất tâm hướng tới Trường Sinh chi đạo, thời gian đều dùng để tu luyện, làm gì còn thời gian đến trông nom đến một tiểu cô nương.

Cứ như vậy, tu sĩ Khổ Tu Cốc đối mặt với Đình Nhi này giết cũng giết không xong, mà trông cũng trông không được, trong lòng không khỏi rầu rĩ.

Nghe được lời Từ Thanh Phàm nói, chúng tu sĩ Khổ Tu Cốc trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc một thanh âm già nua chợt lên tiếng hỏi:

- Tiểu đạo hữu muốn nuôi dưỡng cô bé này chăng?

- Đúng vậy.

Từ Thanh Phàm gật đầu trầm giọng nói.

- Tiểu đạo hữu ngươi cũng biết, nàng trước đây từng bị Ma Châu nhận làm chủ nhân, tâm tình sợ rằng đã thay đổi. Tiểu đạo hữu thu dưỡng nàng, trong tương lai có thể sẽ bị nàng làm hại đấy.

Huyền Tiên cũng trầm giọng hỏi.

- Vãn bối biết. Mặc dù cô bé đã từng bị Ma Châu nhận làm chủ, nhưng nó cũng chính là tộc nhân duy nhất còn lại trên đời của tại hạ.

Từ Thanh Phàm đầu tiên là trầm giọng cho thấy quyết tâm chính mình, tiếp theo thanh âm Từ Thanh Phàm trở nên cao giọng hơn:

- Không nói trước đây Đình Nhi có hay không bị Ma Châu thay đổi tâm tính, cho dù là có, vãn bối cũng tự tin đem tâm tính của nàng thay đổi lại. Ma Châu mặc dù quỷ diệu, nhưng dù sao vẫn là do người luyện chế ra, chỉ là một kiện pháp khí được người ta sử dụng thôi, vãn bối chẳng lẽ còn không bằng nó hay sao?

Hiện tại vì thuyết phục đông đảo tu sĩ Khổ Tu Cốc cho hẳn thu dưỡng Đình Nhi, Từ Thanh Phàm cũng bất chấp chuyện có lẽ phép hay không lẽ phép.

Mà nghe được lời này của Từ Thanh Phàm, các tu sĩ Khổ Tu Cốc lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

- Kỳ thật các vị đạo hữu không cần lo lắng.

Trong lúc đang trầm mặc, thanh âm của một thanh niên nhân đột nhiên truyền đến. Thanh âm phiêu hốt bất định, làm cho người ta không cách nào xác định được vị trí. Hơn nữa thanh âm của người này mặc dù nghe còn rất trẻ, nhưng Từ Thanh Phàm lại dường như nghe thấy một chút năm tháng từng trải trầm lắng trong đó.

- Chẳng lẽ là người này đã đạt tới nghịch chuyển thời gian, khả năng hoàng đồng?

Sau khi nghe thấy, Từ Thanh Phàm không khỏi hoảng sợ mà âm thầm suy đoán.

Quả nhiên, sau khi thanh âm hạ xuống, gần trăm tên tu sĩ khổ tu cốc lần lượt cúi đầu, cùng kêu lên:

- Xin mời Huyền Ma Đạt đạo hữu cứ nói.

- Theo ta được biết, Ma Châu cũng không thể tự dưng thay đổi tâm tính con người, chỉ khi nó gặp một người ở tận đáy lòng có một tia tà niệm, nó mới có thể sử dụng lực lượng của mình đem tia tà niệm này không ngừng mở rộng. Cho nên lịch đại các chủ nhân Ma Châu đều là người tà ác vô cùng, bởi vì phàm là người có linh trí, sâu trong đáy lòng đều tồn tại tà niệm. Nhưng trước mắt tình huống của Đình Nhi có điều bất đồng, theo như lời của tên nọ nói, cô bé này bị Ma Châu nhận chủ khi vừa mới được mười tuổi, đang là tuổi ngây thơ, trong trắng. Thân là một đứa bé, làm sao có thể xuất hiện tà niệm được? Cho nên Ma Châu hẳn cũng không có đem thay đổi tâm tính của cô bé được.

- Nói như vậy là tiền bối ngài đáp ứng ta thu dưỡng Đình Nhi?

Nghe một đoạn lời thoại như thế, Từ Thanh Phàm trong lòng mừng rỡ, không khỏi lớn tiếng hỏi.

- Đương nhiên, người tu tiên chúng ta, vốn chính là nghịch thiên mà đi, đoạt tinh hoa trời đất làm lợi thân mình, phạm vào tội nghiệp lớn. Như thế nào còn dám ngăn trở tiểu đạo hữu thu dưỡng người, tái tạo nghiệt chủng?

Khi nói những lời này, trong thanh âm Huyền Ma Đạt mơ hồ lộ ra một tia trêu chọc.

Nhưng lúc này trong lòng Từ Thanh Phàm cảm thấy vô cùng may mắn, không chút nào để ý, chỉ là vội vàng bái tạ. Đột nhiên lại nhớ tới chúng tu sĩ, Từ Thanh Phàm lại gấp gấp quay ra hỏi bọn họ:

- Không biết các tiền bối nghĩ như thế nào?

- Nếu Huyền Ma Đạt đạo hữu đã nói như thế, ta cũng không có gì dị nghị.

- Lời của Huyền Ma Đạt đạo hữu tự nhiên là không sai, ta cũng không dị nghị gì.

Đông đảo tu sĩ trên bầu trời vang lên một mảnh âm thanh hô ứng, hiển nhiên Huyền Ma Đạt tôn giả tại trong Khổ Tu Cốc có danh vọng rất cao.

- Đa tạ Huyền Ma Đạt tôn giả, đa tạ các vị tôn giả.

Nghe được chúng tu sĩ đồng ý cho mình thu dưỡng Đình Nhi, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi mừng rỡ, đối với tu sĩ trên bầu trời không ngừng nói lời cảm tạ.

- Chỉ còn một chuyện nhỏ, tiểu đạo hữu không thể không phòng ngừa.

Thanh âm Huyền Ma Đạt đột nhiên lần nữa vang lên, bất quả lần này rất nhỏ, tựa hồ chỉ vang bên tai Từ Thanh Phàm, hiển nhiên là Huyền Ma Đạt dùng Truyền Âm thuật cùng hắn nói chuyện.

- Mời Tôn giả nói.

Từ Thanh Phàm cung kính.

- Đình Nhi này mặc dù không có bị Ma Châu thay đổi tính tình mà trở nên tà ác, nhưng năng lượng Ma Châu dù sao cũng quý dị. Ta xem thần sắc Đình Nhi này, sợ rằng Ma Châu đối với nàng vẫn có chút ảnh hưởng, sau này tính cách không chừng trở nên cực đoan lạnh lùng. Hơn nữa cha cô bé dù sao cũng chính là người giết, Đình Nhi này đã tận mắt thấy. Mặc dù hiện tại không tỏ vẻ gì, nhưng trong nội tâm chưa chắc là có tâm báo thù. Cho nên tiểu đạo hữu sau này nên hết sức cẩn thận, tốt nhất là không nên dạy nàng bất cứ tu tiên thuật gì, dù sao với loại tính cách này cũng dễ dàng lâm vào tà đạo. Năng lực càng lớn, hại người cũng càng lớn. Ta chỉ nói như thế, tiểu đạo hữu nên tự thu xếp.

Nghe được lời nói của Huyền Ma Đạt, Từ Thanh Phàm trong lòng đột nhiên chấn động. Mới vừa rồi hắn từ thương tâm như muốn chết đi, sau lại lo lắng chúng tu sĩ đối với Đình Nhi gây điều bất lợi, bây giờ lại trải qua nhắc nhở của Huyền Ma Đạt, Từ Thanh Phàm mới chợt phản ứng lại. Lúc này trước mặt Đình Nhi chính mình đã giết chết phụ thân cô bé. Điều này đối với tâm linh của đứa trẻ này sẽ gây ra bao nhiêu tổn thương? Từ Thanh Phàm không dám tưởng tượng.

Mang theo tâm tình lo lắng, Từ Thanh Phàm không khỏi quay đầu nhìn lại Đình Nhi, nhưng lại thấy trước mặt cô bé vẫn như trước mà lẳng lặng đứng cạnh thi thể Từ Lâm. Chỉ có điều khuôn mặt không giống như vừa rồi nhìn chăm chăm Từ Lâm, mà quay đầu yên lặng nhìn chăm chú vào Từ Thanh Phàm, ánh mắt cùng vẻ mặt đều trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu xuống, đồ án hỏa diễm trên mặt Đình Nhi càng lộ thêm vẻ tà dị.

Chứng kiến vẻ mặt lạnh lùng của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm không biết vì sao, trong lòng lại không khỏi có chút phát lạnh.

32. Cáo Biệt

Ba ngày sau đó.

So với ban đêm tràn ngập nguy hiểm, ban ngày ở Nam Hoang thần bí cũng vì bầu trời đầy mây mà hơi có vẻ âm u. Những tia sáng yếu ớt chiếu xuống mặt đất càng làm tăng thêm vẻ hoang vu.

Ở một nơi thiếu ánh sáng, Từ Thanh Phàm chăm chăm nhắm hai mắt, vận hành ít linh khí trong cơ thể, phát hiện nội thương cơ bản là đã hồi phục, Khô Vinh nhị khí cũng khôi phục được hầu hết, liền hài lòng gật gật đầu, đứng dậy khom người nói với hai gã tu sĩ Khổ Tu Cốc phía sau:

- Đa tạ hai vị tôn giả tương trợ.

Trong ba ngày này, hai gã tu sĩ Khổ Tu Cốc luôn ở bên cạnh vận công trợ giúp Từ Thanh Phàm chữa thương và khôi phục linh khí. Cho nên sau khi hồi phục, việc đầu tiên Từ Thanh Phàm làm là tạ ơn hai người nọ. Dưới sự trợ giúp của hai tu sĩ cùng với vô số linh dược, vết thương trong cuộc chiến cùng với sự tổn hao linh khí của Từ Thanh Phàm chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba ngày khôi phục hoàn toàn. Nếu như chỉ có mình Từ Thanh Phàm, việc khôi phục linh khí kiệt quệ cũng phải mất ít nhất mười ngày, thương thế lại càng không biết tới bao lâu mới khỏi hẳn được.

- Đạo hữu không cần khách khí. Tiểu đạo hữu vì ngăn cản Ma Châu gây họa thể nhân mà bị trọng thương, hai người bọn ta trợ giúp đạo hữu chữa thương, khôi phục linh khí là chuyện đương nhiên. Đạo hữu đâu cần cảm ơn như vậy?

Một gã tu sĩ Khổ Tu Cốc mỉm cười nói. Tu sĩ kia mặc dù không nói gì thêm, nhưng cũng gật đầu tỏ ý tán thành.

- Hai vị tôn giả đã quá khen rồi. Văn bối thẹn không dám nhận.

Từ Thanh Phàm chấp tay nói:

- Lần này có thể ngăn cản Ma Châu tàn sát bừa bãi Nam Hoang, văn bối chỉ giúp một phần nhỏ. Cuối cùng vẫn là nhờ vào các vị tôn giả Khổ Tu Cốc kịp thời đến trợ giúp, nếu không văn bối đã sớm hóa thành cát bụi ở Nam Hoang này rồi.

- Thanh Phàm thể diện, ta phải nói, công lực cùng kiến thức của người đều bất phàm, con người cũng rất tốt, chỉ có cách đối nhân xử thế là còn hơi cổ hủ, lúc nào cũng quá khách sáo.

Ngay lúc hai vị tu sĩ Khổ Tu Cốc còn muốn nói thêm điều gì nữa thì thanh âm của Bảo Uy đã truyền đến từ phía sau Từ Thanh Phàm. Từ Thanh Phàm quay đầu lại nhìn, thấy Bảo Uy cùng Huyền Tu, Huyền Tiên ba người đang sóng vai đi tới. Sau khi cùng trải qua cuộc chiến sinh tử, Bảo Uy hiển nhiên lại càng thêm thân thiết với Từ Thanh Phàm, trong lúc nói chuyện bằng khẩu khí của bậc trưởng bối cũng ít nhiều đi, còn có cả vẻ thân mật.

Phía sau ba người bọn họ là Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu, Hứa Tú Dung, Hầu Vạn Quân, bốn đệ tử của Thanh Hư Môn cùng với Đình Nhi - thân nhân duy nhất còn lại trên đời của Từ Thanh Phàm. Trong ba ngày Từ Thanh Phàm chữa thương, Đình Nhi được giao cho Hứa Tú Dung chiếu cố. Chỉ là không biết tại sao, ánh mắt lúc này của Hứa Tú Dung có vẻ âm trầm, còn của Đình Nhi thì vẫn ngậy thơ lạnh lùng như trước, hai mắt yên lặng chăm chú nhìn vào Từ Thanh Phàm đã khôi phục lại dáng vẻ điềm đạm nho nhã ngày xưa, không biết đang nghĩ gì.

Dù là Bảo Uy, Huyền Tu hay Lữ Tử Thanh, Thượng Niên Nghiêu, trên mặt đều đã khôi phục vẻ hồng hào, cước bộ trầm ổn, ánh mắt ẩn chứa một tầng tinh quang. Hẳn là qua ba ngày điều dưỡng, bọn họ cũng được các vị tu sĩ Khổ Tu Cốc dùng đan dược chữa trị hết thương thế, khôi phục công lực.

Nhìn Bảo Uy cùng mọi người đều đã hồi phục, trong lòng Từ Thanh Phàm rất vui vẻ, chấp tay nói với Bảo Uy:

- Để tiền bối chê cười rồi.

Thấy Từ Thanh Phàm vẫn khách sáo với mình như trước, Bảo Uy không khỏi lắc đầu, nói:

- Su phụ người tính cách hà khắc, cộc cằn vô cùng, nói chuyện chưa bao giờ thể hiện tình cảm trên nét mặt, không biết hẳn làm thế nào mà dạy dỗ ra được một đồ đệ như người.

Bảo Uy nào có biết mặc dù Từ Thanh Phàm bái làm môn hạ của Lục Hoa Nghiêm hơn mười năm, nhưng tính cách lại chịu ảnh hưởng lớn bởi nhị trưởng lão ở Từ gia trại khi còn bé và sư huynh Nhạc Thanh Nho. Hơn nữa Từ Thanh Phàm qua nhiều năm vẫn đọc nhiều thi thư, cho nên phong thái không khỏi có nét thư sinh, tuy nho nhã, nhưng cũng không tránh khỏi hơi cổ hủ.

Nhìn Từ Thanh Phàm vẫn có bộ dạng như trước này, Bảo Uy thở dài một tiếng, nói:

- Thế diện, ta tới tìm người lần này chính là vì muốn nói lời từ biệt với người.

Nghe Bảo Uy nói vậy, Từ Thanh Phàm hơi sửng sốt, hỏi:

- Tiền bối người phải về sơn môn sao?

Bảo Uy gật đầu nói;

- Ở đây mọi chuyện đã xong, mấy vị sư đệ của môn hạ ở nơi nào cũng đã biết, người gây họa là Na Hưu cũng đã đền tội, mấy người chúng ta đã đến lúc phải trở về. Mà không chỉ chúng ta, mấy vị tu sĩ Khổ Tu Cốc cũng phải hồi sơn ngay lập tức.

Sau cái chết của Na Hưu, đại bộ phận tu sĩ Khổ Tu Cốc đã hồi sơn tiếp tục tu luyện. Đối với tu sĩ bọn họ mà nói thì chỉ có một mục đích duy nhất là hướng tới sự trường sinh, đem thời gian tu luyện tiêu tốn ở một địa phương bên ngoài như này quả rất lãng phí. Cho nên sau khi giải quyết Na Hưu, chỉ để lại hơn mười tu sĩ để chiếu cố, trợ giúp đám người Bảo Uy và Từ Thanh Phàm trị thương, còn lại đều đã trở về Khổ Tu Cốc từ ba ngày trước để tiếp tục khổ tu. Hiện giờ đám người Từ Thanh Phàm đã không còn trở ngại gì, cũng đến lúc các vị tu sĩ này trở về.

Mặc dù thời gian ở chung không dài, nhưng trước sự biệt ly, trong lòng Từ Thanh Phàm đầy phiền muộn. Không biết tại sao, cùng nhóm người Bảo Uy, Lữ Tử Thanh ở chung, Từ Thanh Phàm thậm chí còn thấy thoải mái hơn là khi còn ở Cửu Hoa Sơn. Vì vậy trong giọng nói cũng hơi có nét buồn:

- Chúc các vị tiền bối thuận buồm xuôi gió, công lực tinh tiến, hy vọng sau này sẽ có ngày gặp lại.

Người tu tiên thông thường đều dùng phần lớn cuộc đời để tập trung tu luyện. Để tăng công lực thì càng phải thường xuyên bế quan tu luyện, người có công lực thấp thì mỗi lần bế quan cần hơn mười ngày, người cao thâm thì nhiều khi đến mấy năm, thậm chí hơn mười năm, chính là cái gọi “Sơn trung vô giáp tử, tu tiên vô tuế nguyệt” (Tu tiên không quản năm tháng). Hơn nữa, người trong giới tu tiên rất ít khi xuống núi, mà cả Thần Châu trung thổ rộng lớn như thế, nên việc Từ Thanh Phàm có thể gặp và quen biết với nhóm người Bảo Uy đúng là hữu duyên. Nhưng sau này không biết có thể gặp lại lần nữa không, hi vọng đó có lẽ quá xa vời. Đây cũng chính là lí do khiến hiện giờ Từ Thanh Phàm cảm thấy buồn.

- Nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Lữ Tử Thanh ở bên cạnh ha hả cười nói.

- Sao? Xin Lữ sư huynh chỉ giáo cho?

Từ Thanh Phàm nghi hoặc hỏi.

- Ta cùng với Thượng sư huynh đều là đại biểu của sư môn tham gia Tân nhân tỷ thí do Lục Đại Thánh Địa tỷ thí vào ba năm sau. Ta nghĩ với tu vi của Từ sư huynh nhất định sẽ là đại biểu của Cửu Hoa Môn, đúng không? Đến lúc đó, không phải chúng ta sẽ gặp mặt lần nữa sao?

Lữ Tử Thanh cười giải thích.

Nghe Lữ Tử Thanh nói vậy, Từ Thanh Phàm chợt hiểu, tâm tình vốn chán nản đã tốt lên rất nhiều, vừa cười vừa nói:

- Ta sẽ đợi nhị vị Lữ sư huynh và Thượng sư huynh tới lúc đó.

- Đến lúc đó còn phải xin Từ sư huynh hạ thủ lưu tình nữa ấy chứ.

Lữ Tử Thanh cũng mỉm cười chấp tay nói.

Vừa nói hai người vừa nhìn nhau cười. Hết thấy mọi việc đều không cần thiết nói ra.

Lúc này, Từ Thanh Phàm lại hướng về phía ba người Thượng Niên Nghiêu, Hầu Vạn Quân, Hứa Tứ Dung. Ba người thấy ánh mắt của Từ Tử Thanh cũng gật đầu tỏ ý nhưng không nói thêm gì.

Thượng Niên Nghiêu thân có ẩn tật, không tiện nói chuyện, mà Hầu Vạn Quân khi có mặt Bảo Uy cũng rất ít giao tiếp với người khác. Hai người này không nói nhiều với Từ Thanh Phàm cũng là việc dễ đoán, nhưng hẳn với Hứa Tứ Dung vốn thân quen, nàng tự nhiên không nói không khỏi khiến Từ Thanh Phàm có chút kinh ngạc.

Sau khi nói lời tạm biệt với Thượng Niên Nghiêu và Hầu Vạn Quân, Từ Thanh Phàm quay sang Hứa Tứ Dung, mỉm cười nói:

- Hứa sư muội, sau phải phải保重 hơn.

Hứa Tứ Dung liền ngẩng đầu nhìn Từ Thanh Phàm với ánh mắt phức tạp, thấy Từ Thanh Phàm đang nhìn mình chằm chằm, lại vội cúi xuống, gò má ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Từ sư huynh, huynh cũng phải保重 nha.

Thấy thần sắc buồn bã, ánh mắt phức tạp của Hứa Tú Dung, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi thấy kì quái. Đang định hỏi xem chuyện gì thì Bảo Uy bên cạnh đột nhiên hỏi:

- Thế diệt sắp tới sẽ đi đâu?

- Văn bối định tới nơi ở trước đây của Từ gia trại, vì tộc nhân báo thù, giải trần duyên.

Từ Thanh Phàm lên tiếng đáp.

Nghe Từ Thanh Phàm nói vậy, Bảo Uy khẽ cau mày nói:

- Thế diệt đúng là muốn đi diệt trừ Bích Nhân Văn Thích Thú kia sao?

Từ Thanh Phàm gật đầu:

- Đúng vậy.

Thấy Từ Thanh Phàm gật đầu thừa nhận, Bảo Uy lại nhíu mày nói:

- Bích Nhân Văn Thích Thú là yêu thú có thực lực rất mạnh, thuộc loại yêu thú nhân giai cao cấp, sau khi trưởng thành lại có được thực lực Linh Tịch hậu kì. Thế diệt mặc dù đạo pháp huyền diệu, nhưng muốn chiến thắng nó chỉ sợ rất khó. Nếu thế diệt muốn, lão phu trước tiên có thể đi với người một đoạn, giúp người giải quyết yêu thú kia. Thế diệt thấy thế nào?

Nghe điều đó, Từ Thanh Phàm biết Bảo Uy nói vậy sở dĩ là vì muốn bảo vệ mình, trong lòng không khỏi thấy cảm động, nhưng vẫn từ chối:

- Văn bối sẽ không làm phiền tiền bối, mặc dù thực lực của Bích Nhân Văn Thích Thú rất mạnh, nhưng văn bối vẫn tin là mình sẽ thắng.

Nếu như là thời điểm trước khi tới Nam Hoang, Từ Thanh Phàm sẽ không dám cam đoan như thế. Nhưng trong cuộc hành trình tới Nam Hoang lần này, Từ Thanh Phàm thu hoạch được rất nhiều, thu được vô số kì hoa dị thảo, thực lực so với trước phải hơn ba phần. Mà sau khi được các tu sĩ Khổ Tu Cốc vận công trợ giúp, Từ Thanh Phàm phát hiện công lực của mình so với trước lại tiến bộ thêm một ít, nên mới có thể tự tin như thế.

Thấy Từ Thanh Phàm tự tin nói như vậy, Bảo Uy hơi gật đầu nói:

- Dù như thế, thế diệt vẫn phải cẩn thận.

- Đa tạ tiền bối quan tâm.

Từ Thanh Phàm khom người nói.

Bảo Uy gật gù đầu, sau đó nói:

- Đã như vậy, ta cùng bọn Tử Thanh trở về Thanh Hư môn. Thế diệt sau này rảnh rỗi thì có thể đến Thanh Hư môn tìm ta.

- Nếu có thời gian văn bối nhất định sẽ đi, đến lúc đó xin làm phiền tiền bối nhé.

Từ Thanh Phàm mỉm cười nói.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Bảo Uy không khỏi cười ha ha, sau khi cáo biệt với các tu sĩ Khổ Tu Cốc, tiếp đây dưới chân hiện lên một đám mây lớn, chở bốn người Lữ Tử Thanh bay nhanh về phương bắc. Tường văn này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt thân ảnh của đám người Bảo Uy đã trở thành một chấm đen nhỏ trên bầu trời, rồi hoàn toàn biến mất.

Nhìn chăm chú vào hướng đám người Bảo Uy vừa rời đi, Từ Thanh Phàm sững người hồi lâu.

Mới vừa rồi khi đám người Bảo Uy đi nói lời từ biệt với các tu sĩ Khổ Tu Cốc, Hứa Tú Dung lại đến trước mặt Từ Thanh Phàm lấp bắp, không lý gì đến những ánh mắt ngạc nhiên của đám Lữ Tử Thanh, cúi đầu nói với Từ Thanh Phàm;

- Từ sư huynh, ba năm sau ta cũng sẽ theo Lữ sư huynh bọn họ tham gia Tân nhân đại hội.

Nói xong, Hứa Tú Dung sắc mặt ửng hồng chạy đến cạnh Bảo Uy, rồi tường vắn của Bảo Uy nhanh chóng đưa mọi người rời đi.

Thấy bộ dáng xấu hổ ngượng ngùng đó của Hứa Tú Dung, mặc dù Từ Thanh Phàm chưa từng có ý nghĩ gì về tình yêu nam nữ, nhưng lúc này trong lòng không khỏi hiện lên một chút khác thường.

33. Dư Âm

- Từ đạo hữu, chúng ta cũng phải đi rồi.

Ngay khi Từ Thanh Phàm còn đang bồn thần nhìn đám người Bảo Uy rời đi thì Huyền Tiên đứng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

- Các vị tôn giả bảo trọng, chúng ta nếu có duyên sẽ còn gặp lại.

Nghe lời Huyền Tiên nói, Từ Thanh Phàm vội vàng khom người nói.

Huyền Tiên gật đầu, sau đó mỉm cười nói:

- Người cũng nên cẩn thận một chút, con Bích Nhân Vân Đề Thú đó cũng không phải thân thiện gì.

- Đa tạ Huyền Tiên tôn giả quan tâm.

Từ Thanh Phàm lại khom người nói.

Huyền Tu từ đầu đến giờ vẫn trầm mặc, lẳng lặng đứng nhìn Từ Thanh Phàm, đột nhiên thần sắc hơi đổi, nói:

- Từ đạo hữu, trước khi rời đi bản đạo có lời muốn nói với đạo hữu. Nhưng lời nói hơi khó nghe, mong đạo hữu chớ trách.

- Huyền Tu tôn giả xin mời ngài.

Từ Thanh Phàm nghe được lời Huyền Tu hơi sững sốt nhưng vẫn cung kính nói.

- Đạo hữu tính tình lương thiện, cơ trí dũng cảm, tu vi trong đồng lứa cũng khó tìm được. Trong đám đệ tử trẻ tuổi bây giờ của Tu tiên giới có thể nói là nổi bật.

Nói tới đây, lão khẽ dừng một chút rồi lại tiếp:

- Nhưng ta xem thái độ, hành vi của đạo hữu trong ba ngày nay có chút khiếm khuyết. Đó là luôn thiếu vài phần quyết đoán, tâm tình cũng là có chút yếu nhược, đối với những sự tình không cần phải để ý cũng băn khoăn rất nhiều, khi chiến đấu lại không dùng hết sức hay còn lưu thủ. Tính tình cùng cách sử sự như vậy có lẽ sẽ khiến đạo hữu gặp bất lợi khi tu hành. Phải biết rằng thế gian luôn chứa nhiều hung hiểm, Tu Tiên giới cũng không phải là hoàn toàn an tĩnh. Đạo hữu tâm tính quá mức nhu nhược, cho dù trong lòng không có ý tranh đua cũng sẽ bị người khác làm hại.

- Mà tu hành thì lại càng cần phải vững tâm. Tu tiên kỳ thật cũng là tu tâm, con đường trường sinh vốn mờ ảo, nếu như không có tâm tính quyết đoán, trong lòng lại còn để tâm vào chuyện khác thì đối với tu luyện mà nói rất khó để tiến xa. Hơn nữa, ta xem tư chất đạo hữu cũng không phải là tốt lắm, có được tu vi hiện tại chắc là trước đây gặp được kỳ ngộ. Nhưng nếu tâm tính vẫn do dự thiếu quyết đoán như vậy thì con đường tu luyện tiếp theo e rằng càng khó nắm bắt. Lời đã hết, mong rằng đạo hữu cân nhắc nhiều hơn.

Nghe được Huyền Tu nói, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi chấn động. Nghĩ lại quá trình tu tiên của mình những năm gần đây, đích xác là bởi vì trong tâm còn nhiều khúc mắc nên phân tâm không ít. Rất nhiều thời gian vốn dĩ là để tu luyện nhưng chính mình lại dùng thời gian đó để đọc sách hay là suy nghĩ miên man. Vô luận là bảy năm trước ở bên trong Đại hội hay là hiện tại ở Nam Hoang chiến đấu, chính mình cũng vì tâm tính nhu nhược, không muốn tạo nhiều sát nghiệp mà nhiều lần suýt bị thương. Cho nên lời nói của Huyền Tu đã thức tỉnh sâu sắc Từ Thanh Phàm.

Nhưng Từ Thanh Phàm cũng không hoàn toàn đồng ý lời nói của Huyền Tu. Theo lão, vì theo đuổi con đường trường sinh mà phải buông tha hết thảy mà toàn tâm tu luyện. Để bước đến con đường trường sinh

đương nhiên Từ Thanh Phàm luôn mong muốn, nhưng vì con đương trường sinh mờ ảo mà phải buông tha hết thấy, thì Từ Thanh Phàm lại càng hy vọng khi mình còn sống làm những chuyện mà mình thích. Đối với hắn mà nói, tu luyện là vì để không ngừng tăng lên tuổi thọ của chính mình, nhưng để tuổi thọ của mình tăng lên mà phải không ngừng tu luyện, theo đuổi con đương trường sinh mà buông tha cho hết thấy mọi thứ như vậy cho dù tuổi thọ tăng lên cũng cảm thấy vô vị. Kinh nghiệm từ sư phụ Lục Hoa Nghiêm của hắn cho thấy vì trường sinh mà cả đời hao hết tâm lực, tâm thần khổ cực nhưng đến cuối cùng lại không đạt được gì. Mặc dù so với phàm nhân thì hơn cả ngàn năm tuổi thọ nhưng những trải nghiệm vui sướng như của phàm nhân lại quá ít.

Về phần Huyền Tu nói mình tâm tính quá mức nhu nhược, Từ Thanh Phàm cũng không có cách nào phản bác. Điểm ấy Từ Thanh Phàm cũng đã mơ hồ cảm thấy chỉ là không thấy rõ ràng như Huyền Tu nói mà thôi. Hơn nữa cũng vì khuyết điểm này mà chịu không ít giáo huấn. Nhưng Từ Thanh Phàm cũng rõ ràng một điều, tính cách hắn đã hình thành hơn mười năm nói thay đổi là thay đổi ngay được hay sao? Chỉ biết sau này chú ý nhiều hơn mà thôi.

Mặc dù đối với lời Huyền Tu cũng có chỗ chưa đồng ý, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn hiểu được lời nói lần này của Huyền Tu đã tác động tới hắn rất lớn. Từ khi bước vào Linh Tịch kỳ tới nay bởi vì lúc trước Lục Hoa Nghiêm nói hắn cả đời thành tựu cao nhất đạt được chỉ có thể tới Linh Tịch hậu kỳ mà đối với tu luyện đã buông thả rất nhiều. Vì vậy Từ Thanh Phàm quyết tâm, sau khi cắt đứt trần duyên trở về núi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho việc tu luyện, không thể vì mình chưa cố gắng tu luyện mà bỏ qua. Từ Thanh Phàm vẫn muốn thử một chút xem mình có hay không đạt được đến Kết Đan kỳ hay không.

Vì vậy, Từ Thanh Phàm về mặt nghiêm túc quay về phía Huyền Tu khom người bái tạ, nói:

- Đa tạ tôn giả đã chỉ giáo, văn bối thu được rất nhiều điều.

Huyền Tu khoát tay, nhàn nhạt nói:

- Đạo hữu cũng không trách bản tăng nhiều lời là tốt rồi.

- Văn bối không dám.

Lúc này, Huyền Tiên nói xen vào:

- Huyền Tu đạo hữu, ta nghĩ hiện tại chúng ta cũng nên trở về.

Nhìn thấy Huyền Tu gật đầu, Huyền Tiên quay đầu nói với Từ Thanh Phàm:

- Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại, mong đạo hữu bảo trọng nhiều hơn.

Vừa nói Huyền Tiên vừa nhìn Đình Nhi ở bên cạnh Từ Thanh Phàm tựa như muốn nói cái gì đó, nhưng rồi lại do dự không nói.

Tiếp đó, Từ Thanh Phàm nhìn đám tu sĩ Khổ Tu Cốc hoặc là chân đạp Tường Vân hoặc là đứng lơ lửng trong không trung hướng về phương bắc đồng loạt bay đi, tốc độ cực nhanh không hề có chút kém so với Bảo Uy.

Nhìn các tu sĩ Khổ Tu Cốc rời đi, Từ Thanh Phàm thở dài một tiếng. Lúc này Man trại đã bị phá hủy, trên bầu trời ánh sáng chiếu rực rỡ. Hồi tưởng lại trận chiến ba ngày trước đây, vô số ma binh cùng biến dị yêu thú bị đám tu sĩ giết chết lại phảng phất như một hồi ảo mộng mà thôi.

Quay đầu lại nhìn người duy nhất bên người mình lúc này là Đình Nhi, Từ Thanh Phàm lại phát hiện cô bé cũng đang lặng yên nhìn hắn. Trừ bỏ ba ngày trước lúc Từ Lâm chết, Đình Nhi từng mở miệng kêu phụ thân, đến giờ đã là ba ngày sau, Đình Nhi cũng không có nói thêm câu nào. Từ Thanh Phàm nói năng làm gì nàng cũng đều nghe theo, nhưng mặc kệ Từ Thanh Phàm nói gì Đình Nhi cũng chỉ yên lặng nhìn hắn, bộ dạng như muốn đem hình ảnh của hắn khắc sâu vào lòng mình không hề lên tiếng nói.

“Đình Nhi hiện tại có lẽ đang hận ta giết chết cha của mình”. Từ Thanh Phàm nghĩ tới đây lại một lần nữa thở dài, đối với Đình Nhi nói:

- Đình Nhi, theo ta đi bái tế phụ thân ngươi một chút sau đó chúng ta cũng rời đi.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đình Nhi tựa như có chút không hiểu. Về mặt tựa như khủng hoảng lại giống như thương cảm, còn có đôi chút chờ mong. Không nói câu gì chỉ yên lặng đi theo Từ Thanh Phàm, hướng về phía mộ của phụ thân mình đi tới.

Ở bãi đất trống giữa Man trại, mộ của Từ Lâm nằm ở vị trí trung tâm, trên bia mộ viết: “Cửu Lê Tộc Na Hưu Tộc trưởng chi mộ”. Vốn Từ Thanh Phàm định ghi tên trên bia mộ là Từ Lâm nhưng lại nghĩ đến Từ Lâm trước lúc chết đem chính mình đuổi ra khỏi Từ gia, xấu hổ không dám thừa nhận mình là người của Từ gia. Vì vậy liền đem tên của hắn đổi thành tên khi hắn ở Cửu Lê Tộc dùng là Na Hưu. Nghĩ đến việc dùng tên này, có lẽ cũng là mong ước của Từ Lâm muốn cùng với người Cửu Lê Tộc ở chung một chỗ.

Mang theo Đình Nhi tới bái tế mộ Từ Lâm xong, hồi tưởng lại vị đường huynh khi còn sống, Từ Thanh Phàm không khỏi ảm đạm thở dài, sau đó ổn định tinh thần quay sang Đình Nhi nói:

- Đình Nhi, chúng ta đi thôi.

Vừa nói Tam Trọng Thanh Lăng hóa thành một dải màu xanh xuất hiện ở dưới chân Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi, sau đó chở hai người bay về hướng vị trí của Từ gia trại hai mươi bảy năm trước.

Sau khi rời đi, Đình Nhi ánh mắt thật sâu quay lại nhìn mộ phụ thân một lần nữa, trong mắt hiện lên vẻ quyết tâm. Một mực vẫn để ý Đình Nhi, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi cả kinh khi thấy vẻ dứt khoát trong mắt Đình Nhi.

Sau khi Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi rời khỏi, Nam Hoang lại khôi phục dáng vẻ hoang vu cùng yên tĩnh ngày xưa. Chỉ có những thi thể phía dưới cùng với gò đất nơi mộ của Từ Lâm tựa như hướng lên bầu trời giống như muốn tố cáo điều gì đó, lại giống như đang oán hận cái gì vậy. Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một mảng sương mù màu đen, theo sương mù tiêu tán hai đạo thân ảnh đột nhiên hiện ra ở phía trên Man trại.

Hai người này do cổ áo rộng thùng thình che khuất nên trông không rõ diện mạo, cùng mặc trường bào màu tím có thêu hoa văn, trên vai xếp đặt mấy cái chuông nhỏ, khi di chuyển thân mình lại phát ra tiếng kêu đinh đang. Trên trường bào ở phần ngực đều có ghi một chữ Minh màu đỏ. Mà hai người này trang phục trên người chỉ có duy nhất chiếc nhẫn trên tay là khác nhau. Một người trên giới chỉ có khắc chữ “Thần”, người còn lại khắc chữ “Túc”.

- Hình như chúng ta tới muộn thì phải, Ma Châu xuất hiện ở nơi này đã bị đám tu tiên giả cướp đi rồi, đúng là đáng tiếc!

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, nhưng xem ra trong lời nói cũng có vẻ không thật sự là tiếc nuối.

- Hừ! Tu tiên giả xuất hiện ở nơi này tu vi rất cao, từ hơi thở ba động còn sót lại ở đây mà phán đoán thì thậm chí ở nơi này từng có một gã tu tiên giả Đại Thừa kỳ xuất hiện. Chúng ta có đến sớm hơn cũng thế thôi, mặc dù có thể đoạt đi Ma Châu nhưng lại làm bại lộ tổ chức của chúng ta, cái được không thể so sánh với cái mất. Chỉ hơi tiếc khối Ma Châu nọ.

Một giọng nói khàn khàn vang lên tiếp theo.

Hai người này vì trường bào đều quá dài nên khuôn mặt trừ hai mắt ra còn lại đều giấu sau cổ áo cho nên căn bản là không rõ ai đang nói chuyện.

- Ma Châu vốn là vật của ta lưu giữ, tại sao trong lời nói của ngươi so với ta còn có vẻ tiếc nuối hơn là sao? Ma Châu đối với chúng ta mà nói đã không còn có ích.

Giọng nói lúc đầu vang lên mang theo vẻ trêu chọc hỏi.

- Hừ! Ta không phải là tiếc nuối khối Ma Châu nọ mà là tiếc nuối tác dụng nó tạo ra không như mong muốn mà thôi. Không phải lúc đầu ngươi đem khối Ma Châu ném tới Man trại là muốn cho đám man nhân đạt được lực lượng của Ma Châu, sau đó dùng bọn họ thu hút sự chú ý của tu tiên giới che giấu hành động của chúng ta sao? Đáng tiếc là đám Man nhân này ần ần quá kém, còn chưa có nắm được hoàn toàn lực lượng của Ma Châu đã làm bại lộ lực lượng của chính mình, nên mới làm cho đám tu tiên giả liên hợp lại tiêu diệt, thật sự là một đám phế vật.

- Quên đi, không phải chỉ là một khối Ma Châu sao? Chúng ta lại nghĩ phương pháp khác tốt hơn.

- Chỉ có thể như vậy thôi.

Theo hai người giọng nói hạ thấp, trên bầu trời đám sương mù màu đen lại lần nữa xuất hiện dày đặc, sau khi sương mù tan hết thân hình của hai người cũng biến mất theo, tựa như chưa từng xuất hiện qua.

34. Cố Địa

Trên bầu trời âm u của Nam Hoang, một đạo ánh sáng màu xanh mờ xuất hiện rất nhanh. Dưới màn mưa bụi lất phất của Nam Hoang, đạo ánh sáng màu xanh này xuất hiện tạo nên vẻ chói mắt, tựa như làm cho sự hoang vu Nam Hoang thêm phần sinh khí. Phía trên dải sáng màu xanh, Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi hai người đứng yên ở đó, trong khi thân sắc Từ Thanh Phàm mang chút ẩm đạm thì Đình Nhi vẫn là vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước.

Nhìn thấy cảnh vật quen thuộc phía dưới, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi có chút buồn bã. Đến đây đã nửa ngày, Từ Thanh Phàm mang theo Đình Nhi bay trên Tam Trượng Thanh Lăng qua mấy trăm dặm Nam Hoang nhưng vẫn không thấy được một tia sinh khí. Thậm chí qua nửa ngày này Từ Thanh Phàm vẫn không phát hiện ra một sinh vật sống ở Nam Hoang.

Trong quá khứ, Nam Hoang mặc dù là nơi hoang vu dường như không có một cọng cỏ, nhưng dù sao vẫn có đông đảo dã thú sinh sống, còn có các nạn dân chạy nạn từ các vùng đất khác đến đây lập trại sinh sống. Cho nên mặc dù Nam Hoang là nơi nguy hiểm hoang vu nhưng cũng có vài phần sinh cơ.

Nhưng từ sau khi Na Hưu đạt được Ma Châu, Nam Hoang biến đổi to lớn. Tất cả dã thú cơ hồ đều bị hấn dùng Ma Châu luyện hóa thành ma binh phục vụ cho mình, mà đám nạn dân chạy nạn từ nơi khác đến đều bị giết chết không còn ai. Trong trận đánh ở Man trại vừa rồi, hầu như tất cả dã thú bị ma hóa cùng với tộc dân của Cửu Lê Tộc đều bị tu tiên giả liên hợp tiêu diệt sạch. Vì vậy nơi đây vốn có chút hưng thịnh nhưng đến giờ đã gần như không có một tia sinh khí.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm khe khẽ thở dài, biết Nam Hoang muốn khôi phục lại sự hưng thịnh của năm đó, cần ít nhất là mấy trăm năm thời gian. Từ Thanh Phàm quay đầu nhìn về phía Đình Nhi, chỉ thấy Đình Nhi đang cúi đầu, ánh mắt hồ hững nhìn chăm chú vào mặt đất ở dưới chân. Trong mắt không hề có tia chuyển động, không giống như vẻ hết sức khẩn trương Từ Thanh Phàm lúc lần đầu tiên được Lục Hoa Nghiêm mang theo phi hành.

Nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm đáng lẽ phải vui mừng tán thưởng, nhưng trong lòng hấn lại không khỏi cảm thấy bi ai. Hiện tại bộ dạng của Đình Nhi chỉ là một tiểu cô nương không tới mười ba tuổi. Nhưng xem dáng vẻ bình tĩnh, hồ hững của Đình Nhi bây giờ giống như một đứa trẻ đáng về ngây thơ mười ba tuổi sao? Mặc dù đang phi hành trên bầu trời dưới sự trợ giúp của mình, nhưng trên vẻ mặt của Đình Nhi không hề biểu lộ chút tình cảm nào. Đối với tính cách của một đứa trẻ chưa tới mười ba tuổi mà nói như thế là tốt hay xấu ?

“Chỉ có thể sau này từ từ thay đổi.” Từ Thanh Phàm trong lòng thở dài nghĩ.

Cảnh sắc dưới chân càng lúc càng quen thuộc, Từ Thanh Phàm biết khoảng cách tới Từ gia trại đã không còn xa nữa. Nhưng trong lòng hấn lúc này không biết tại sao lại có cảm giác bối rối. Loại cảm giác này cũng không phải vì sắp về đến nhà hay bởi vì bên cạnh hấn còn có Đình Nhi tạo nên. Hấn vì Từ gia trại chính là đoạn quá khứ mà Từ Thanh Phàm không muốn nhớ lại nhất. Tình cảnh hai mươi bảy năm trước khi chạy khỏi Từ gia trại cùng với tiếng kêu thảm thiết của cha mẹ với những tộc nhân khác vẫn không ngừng hiện ra trước mắt Từ Thanh Phàm.

Nhưng hiện tại ta đã có khả năng báo thù cho cha mẹ cùng với các tộc nhân khác. Nghĩ tới đây, hai tay Từ Thanh Phàm không khỏi gắt gao nắm chặt. Ở bên cạnh thấy Từ Thanh Phàm có vẻ dị thường, Đình Nhi khẽ ngẩng đầu nhìn hấn một cái, trong mắt chợt lóe lên vẻ nghi hoặc rồi nhanh chóng biến mất.

Nhìn thấy ánh mắt của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm lắc đầu, đem mọi thứ đang suy nghĩ trong lòng bỏ ra ngoài. Sau đó để thay đổi chú ý của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm cười nói:

- Đình Nhi, cha người có từng nói cho người biết chuyện của Từ gia trại không?

Đình Nhi ngẩng đầu liếc nhìn Từ Thanh Phàm một cái giống như nghi hoặc tại sao hắn lại hỏi như vậy, sau đó hơi lắc đầu.

Từ Thanh Phàm mỉm cười sau nhìn thấy Đình Nhi lắc đầu, hắn cũng biết Từ Lâm vì sự hổ thẹn với liệt tổ liệt tông của Từ gia chắc chắn sẽ không nói cho Đình Nhi biết chuyện này. Vì vậy Từ Thanh Phàm thần nhiên quay qua Đình Nhi nói:

- Tổ tiên của Từ gia chúng ta tên là Từ Thiên, là một vị võ lâm cao thủ. Lúc đó trung thổ hỗn loạn, hôn quân nắm quyền, vì vậy người cùng rất nhiều bằng hữu chung chí hướng đã liên kết lại tiến hành lật đổ hôn quân. Nhưng sau khi lật đổ hôn quân, người lại phát hiện những bằng hữu vừa cùng mình tham gia lật đổ hôn quân lại biến thành tầng lớp thống trị mới, tiếp tục đàn áp dân chúng. Lúc đầu người cố gắng thay đổi mọi thứ, nhưng lại phát hiện ra không những mình không đủ sức thay đổi mà những bằng hữu trước đây cũng lạnh nhạt, dần tìm cách rời xa. Vì vậy người liền dẫn theo tộc nhân đi tới nơi tiếp giáp với Nam Hoang thành lập Từ gia trại, mặc dù không có quyền thế nhưng cũng không có phân tranh, hoàn toàn vui vẻ.

Nhìn Từ Thanh Phàm mang theo vẻ mặt hồi tưởng đang chậm rãi kể lại chuyện xưa của Từ gia trại, Đình Nhi chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn, nhưng ở sâu trong ánh mắt tựa như có thêm thứ gì đó.

- Từ gia trại sau khi thành lập gần nơi tiếp giáp với Nam Hoang, bắt đầu cuộc sống cực kỳ gian khổ, mọi lúc đều có thể bị dã thú của Nam Hoang tấn công. Nhưng lúc đó mọi tộc nhân của Từ gia trại đều không hề sợ khổ cực, không chỉ quét sạch dã thú xung quanh mà còn giúp những sơn trại khác xung quanh biên giới Nam Hoang chống lại dã thú, được tất cả dân chúng cư ngụ gần biên giới Nam Hoang tôn kính.

Từ Thanh Phàm thần sắc lúc này hơi ảm đạm, tựa như nghĩ tới hành động ném đá sau lưng của các sơn trại khác sau khi Từ gia trại bị hủy. Nhưng Từ Thanh Phàm vẫn tiếp tục nói:

- Từ Thiên lão gia trước khi qua đời ở tuổi bảy mươi từng nói qua một câu:

”Không vì cường thế khinh người,

Không vì mặc cảm mà luôn lụy cầu.

Chẳng hề mang nặng ưu sầu,

Tiêu diêu tự tại chỉ cầu thể thoi”Những lời này cũng chính là tổ huấn của Từ gia chúng ta.

Tiếp theo giọng điệu của Từ Thanh Phàm trở nên trầm trọng hơn:

- Đáng tiếc, hai mươi bảy năm về trước, Từ gia vì bí mật gieo trồng một gốc linh chi ngàn năm mà đưa tới một con Bích Nhân Vân Đề Thú. Mọi người trong Từ gia trại không kịp phòng bị, nó một hơi giết chết hơn phân nửa Từ gia, cuối cùng chỉ có ta và phụ thân người còn sống. Hiện tại, ân oán kéo dài hai mươi bảy năm này cũng nên kết thúc.

Cứ như vậy, Từ Thanh Phàm chậm rãi thuật lại lịch sử Từ gia cho Đình Nhi nghe. Giọng nói lúc thì trầm xuống lúc lại tràn đầy tự hào, còn Đình Nhi thì chỉ ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Từ Thanh Phàm nghe hắn tự thuật, từ đầu tới cuối không hề nói xen vào câu nào. Nhìn thấy Đình Nhi trầm mặc, Từ Thanh Phàm mỉm cười, nhưng cũng để ý nhiều, chỉ tiếp tục sử dụng Tam Trọng Thanh Lăng gia tăng tốc độ bay về hướng Từ gia trại.

Cảnh vật trước mắt càng rõ ràng, thần sắc Từ Thanh Phàm cũng ngày càng thâm trầm, bởi vì hắn biết khoảng cách tới Từ gia trại càng lúc càng gần. Cuối cùng Từ Thanh Phàm thần sắc hơi động, dừng Tam Trọng Thanh Lăng lại.

Chỉ thấy dưới chân Từ Thanh Phàm, trên một gò núi không cao lắm, một tòa sơn trại hoang phế lọt vào ánh mắt của Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi. So với Vạn Trại của Na Hưu thì sơn trại trên gò núi này vô cùng nhỏ bé, chỉ chiếm khoảng hơn mười dặm. Xung quanh sơn trại là một mảnh tiêu điều, hoang phế, phòng ốc khắp nơi hầu như phá hủy hơn phân nửa, bụi bặm giăng khắp nơi, thì hải tràn ngập trên mặt đất tựa như trước kia từng trải qua một cuộc chiến thảm khốc.

Sơn trại trên ngọn núi này chính là Từ gia trại mà Từ Thanh Phàm từng sinh sống hơn mười năm.

Nhìn lại sơn trại, thần sắc Từ Thanh Phàm càng trở nên âm trầm, trong đầu không ngừng hiện ra những ký ức khi mình còn nhỏ, được cha mẹ yêu thương, Nhị trưởng lão dạy bảo, đường huynh Từ Lâm quát mắng. Mặc dù năm đó Từ Thanh Phàm ở Từ gia trại cũng không có nhiều hồi ức tốt đẹp như bị trưởng bối trong tộc khinh thị, hay huynh đệ trong tộc bài xích. Nhưng vào lúc này nhìn Từ gia trại đã hai mươi bảy năm không thấy, Từ Thanh Phàm chỉ nhớ lại những hồi ức tốt đẹp.

Khi một thứ gì đó đã không còn tồn tại, mọi người trước hết luôn nghĩ tới những hồi ức tốt đẹp đã trải qua với nó.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đứng ở không trung hồi tưởng lại những hồi ức của mình năm đó khi ở Từ gia trại, đột nhiên có thứ gì đó khiến cho thần sắc của hắn hơi động. Bởi vì hắn chợt nhận ra một cỗ linh khí dày đặc từ một nơi nào đó trong Từ gia trại đang không ngừng lan ra khắp nơi. Cỗ linh khí này không có phân chia theo ngũ hành, lại mang theo sinh khí cường đại, cũng không phải là linh khí của tu tiên giả mà giống như linh khí của một loại linh dược nào đó phát ra.

“Chẳng lẽ...” Từ Thanh Phàm hơi trầm ngâm, nghĩ tới một khả năng, sau đó quay qua Đình Nhi nói:

- Đình Nhi người ở chỗ này không nên cử động, ta đi một chút rồi quay lại.

Vừa nói, Từ Thanh Phàm vừa lắc mình nhảy xuống Tam Trượng Thanh Lăng nhẹ nhàng rơi xuống phía dưới sơn trại. Mặc dù Từ gia trại trong trí nhớ hai mươi bảy năm trước có rất nhiều điểm khác biệt so với bây giờ, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn như trước cảm thấy vô cùng quen thuộc. Từng cọng cây ngọn cỏ, từng viên gạch viên ngói đối với hắn phẳng phất như ngày hôm trước vẫn còn gặp qua. Không chút do dự hắn tìm được đến nơi ở trước kia của Nhị trưởng lão, chính là tổ từ Từ gia, cùng với luyện võ trường của Từ gia trại.

Nhưng hiện tại Từ Thanh Phàm cũng không có thời gian để cảm khái, thậm chí ngay cả những cỗ thi thể dưới chân mình cũng không liếc mắt, mà nóng lòng chứng minh phỏng đoán của mình. Vì vậy ngay sau khi xuống tới mặt đất, hắn nhanh chóng rảo bước về phía linh khí thoát ra, vượt qua đám phòng ốc đổ vỡ cùng vô số thi thể trên mặt đất, Từ Thanh Phàm rốt cục cũng tới nơi. Chỉ thấy trước mắt hắn là một gốc linh chi đang không ngừng tỏa linh khí về bốn phía.

Nhìn thấy gốc linh chi trước mặt, Từ Thanh Phàm trong lòng cả kinh, đây chẳng phải là gốc linh chi hai mươi bảy năm trước đưa Từ gia trại tới họa diệt tộc hay sao? Tại sao nó còn không bị con Bích Nhân Vân Đề Thú đó ăn ?

Ngay khi Từ Thanh Phàm còn đang tràn đầy nghi hoặc lại nhìn thấy phía ngọn gốc linh có một màu xanh không rõ ràng lắm, nhìn thấy điểm màu xanh ấy trong lòng Từ Thanh Phàm bỗng chợt hiểu ra.

Một gốc linh chi muốn trưởng thành, cần ít nhất một nghìn năm thời gian, mà ở Nam Hoang linh khí lại càng mỏng manh nên e rằng thời trưởng thành lại càng lâu hơn nữa.

Hai mươi bảy năm trước, khi Từ Thanh Phàm nhìn thấy gốc linh chi này, màu xanh trên ngọn của nó so với bây giờ lớn hơn nhiều, hiện tại nếu không cẩn thận quan sát e rằng rất khó phát hiện ra.

Mỗi gốc linh chi ban đầu là hoàn toàn màu xanh, theo thời gian từ gốc sẽ xuất hiện màu vàng kim. Khi màu vàng kim này lan ra toàn thân linh chi cũng là lúc nó trưởng thành.

Nghĩ lại năm đó, tổ tiên Từ gia từ nơi nào đó ở Nam Hoang phát hiện ra gốc linh chi này thì thân nó đã có tám phần bị màu vàng kim bao phủ thì cảm thấy may mắn vô cùng. Lại không nghĩ đến gốc linh chi này phải mấy trăm năm mới có thể trưởng thành, càng không nghĩ đến khi nó sắp trưởng thành lại tản mát ra dày đặc linh khí mang đến họa diệt tộc cho Từ gia trại.

Hắn là gốc linh chi này vì chưa trưởng thành cho nên con Bích Nhân Vân Đề Thú nọ vẫn không sót ruột hái xuống ăn? Như vậy nó vẫn còn ở phụ cận của Từ gia trại?

Từ Thanh Phàm vốn không nghĩ đến ở cạnh Từ gia trại có thể tìm thấy con Bích Nhân Vân Đề Thú nọ. Hắn đến Từ gia trại lần này chỉ nghĩ muốn cúng tế cha mẹ cùng tộc nhân mà thôi, cũng chẳng nghĩ là tìm được ít đầu mối về Bích Nhân Vân Đề Thú, càng không nghĩ rằng nó lại ở ngay phụ cận Từ gia trại.

Giống như để chứng thực phỏng đoán của Từ Thanh Phàm, một tiếng thú gào rung trời đột nhiên vang lên. Từ Thanh Phàm nghe thấy tiếng gào của nó từ phía sau truyền lại thì mặt không khỏi biến sắc.

“Không tốt, đó là vị trí của Đình Nhi !” Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm không chút chần chừ, hướng về phía tiếng thú gào rất nhanh chạy đi.

35. Chiến Thú

Nơi tiếng thú truyền đến chính là vị trí Đình Nhi đang đứng, sắc mặt Từ Thanh Phàm đại biến, tiếp theo không hề chần chừ, rất nhanh chạy về phía đó.

Tốc độ của Từ Thanh Phàm vốn không hề dưới Phong hệ tu tiên giả, hiện tại trong lòng đang lo lắng, nên hấn toàn lực thi triển, càng làm cho tốc độ thêm kinh người. Dọc theo phương hướng đó chỉ để lại những đạo tàn ảnh của Từ Thanh Phàm, hồi lâu sau mới chậm rãi tiêu tán, mà thân ảnh thật sự của hắn đã sớm chạy xa ngoài trăm trượng.

Do Từ Thanh Phàm đem tốc độ của bản thân toàn lực thi triển, nên trong chớp lát đã trở về chỗ mình vừa mới đáp xuống đất. Chỉ thấy nơi đây có một con yêu thú khổng lồ đang đứng tại nơi không xa mà nhìn về phía bầu trời, chỗ Đình Nhi đang ngự trên Tam Trượng Thanh Lăng mà không ngừng rống hận. Thỉnh thoảng trong miệng nó phun ra một lượng lớn Hỏa diễm tiến hành công kích Đình Nhi. Cũng may Tam Trượng Thanh Lăng nó không những có khả năng chở người phi hành, mà còn có công năng bảo hộ vô cùng tốt. Mỗi khi Bích Nhân Vân Đề Thú phun Hỏa diễm về phía Đình Nhi, nó sẽ xuất ra một vòng tròn có quang mang màu xanh bảo vệ cô bé.

Nhưng Từ Thanh Phàm lại không ngờ rằng Bích Nhân Vân Đề Thú lại tự nhiên xuất hiện, cho nên trước khi hắn rời đi, đã cấp cho Tam Trượng Thanh Lăng một lượng linh khí không nhiều, chỉ đủ làm cho nó chở Đình Nhi trên không trung. Mà bản thân Tam Trượng Thanh Lăng là pháp khí mang thuộc tính hệ Mộc, trong ngũ hành, Mộc sinh Hỏa, cho nên đối với công kích bằng Hỏa diễm của Bích Nhân Vân Đề Thú cũng không phải có tác dụng phòng hộ lớn lắm. Sau khi liên tiếp bị công kích, thanh sắc quang mang vốn có của nó dần dần trở nên ảm đạm, hiện nhiên sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.

Còn Đình Nhi đang ngự trên Tam Trượng Thanh Lăng, mặc dù thần sắc vẫn lãnh đạm như trước, nhưng sắc mặt lại hơi trắng bệch, càng làm nổi bật hơn những đốm án hỏa diễm màu xanh tím trên mặt cô bé.

Chứng kiến tình cảnh này, Từ Thanh Phàm không dám dừng lại, ngón tay chỉ về phía Tam Trượng Thanh Lăng trên bầu trời, khẽ quát:

- Quay về!

Theo tiếng quát nhẹ của Từ Thanh Phàm, màu sắc Tam Trượng Thanh Lăng vốn đang ảm đạm một lần nữa sáng rực rỡ, mạnh mẽ thoát khỏi Hỏa diễm đang quần quanh mà mang theo Đình Nhi rất nhanh bay trở về bên cạnh người Từ Thanh Phàm.

Trở lại bên cạnh Từ Thanh Phàm, Tam Trượng Thanh Lăng cũng hoàn toàn mất đi vẻ rực rỡ lúc nãy mà rơi xuống mặt đất, hiển nhiên là linh khí đã bị cạn kiệt. Nếu như Từ Thanh Phàm không vận chuyển linh khí vào, trong khoảng thời gian ngắn không thể sử dụng được. Nhưng hiện tại đang phải đối mặt với uy hiếp của Bích Nhân Vân Đề Thú, hắn cũng bất chấp việc tổn thời gian mà vận chuyển linh khí vào pháp khí, còn Đình Nhi thì được hắn ôm vào trong lòng.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đình Nhi, trong lòng Từ Thanh Phàm nổi lên một nỗi áy náy, sau đó vỗ vỗ đầu cô bé nhằm an ủi, rồi hắn mới bắt đầu cẩn thận đánh giá Bích Nhân Vân Đề Thú trước mặt.

Chỉ thấy yêu thú trước mắt có mình ngựa đầu sư tử, mũi trâu môi cá nhám, hai bên môi còn lộ ra những chiếc răng nanh vô cùng dữ tợn. Thân cao hơn trượng, dài hai trượng, cả người đều là những phiến lân màu xanh. Con mắt màu lam lồi ra có vẻ to lớn, nhưng sâu trong ánh mắt lại có một tia kim sắc. Ở giữa thân màu xanh, bốn cái chân trắng hiện ra, cả những chiếc móng sắc bén cũng dễ thấy được. Có thể nói chính thể của nó trông vô cùng uy vũ.

” Bích Nhân Vân Đề Thú: Tính cách dữ dằn, thích ăn linh dược. Khi trưởng thành có thân cao ba trượng, bên ngoài có lân giáp, đao thương bất xâm, thủy hỏa bất nhập. Ngày có thể đi ngàn dặm, nhìn được quỷ thần ngũ hành, phun ra nuốt vào hàn băng, liệt hỏa. Tiếng rống gây chấn động hồn phách.”

Nhìn yêu thú uy vũ trước mắt này, Từ Thanh Phàm không khỏi nhớ tới lời giới thiệu của “Sơn hải dị đàm- Kỳ thú thiên” về Bích Nhân Vân Đề Thú.

Nhưng thứ làm cho Từ Thanh Phàm càng chú ý hơn khi bên nó còn có một con thú nhỏ đang lẳng lẳng nằm cạnh, hình tượng tương tự với Bích Nhân Vân Đề Thú. Chỉ có điều lân phiến trên người nó có màu vàng nhạt, hơn nữa thân hình cũng nhỏ hơn rất nhiều. Cho dù là Đình Nhi cũng dễ dàng ôm vào trong ngực.

“Chẳng lẽ tiểu thú nọ chính là hài tử của Bích Nhân Vân Đề Thú kia?” Từ Thanh Phàm âm thầm đoán.

Hắn đã đoán đúng, tiểu thú trước mắt này chính là hài tử của Bích Nhân Vân Đề Thú. Mà Bích Nhân Vân Đề Thú không có ăn linh chi của Từ gia trại nguyên nhân do linh chi chưa hoàn toàn thành thực, công hiệu sẽ bị giảm đi rõ ràng, mặt khác nó còn muốn lưu lại cho con mình ăn. Loài yêu thú Bích Nhân Vân Đề Thú vô cùng kì dị, thân thể của bọn chúng không thể tự nhiên phát triển được. Chỉ khi ăn vào linh dược được một lượng nhất định mới có thể trong thời gian ngắn lột xác phát triển. Mà linh dược ăn vào càng nhiều, thân thể của Bích Nhân Vân Đề Thú cũng càng ngày càng khổng lồ, năng lực càng mạnh.

Do những điểm đặc biệt ấy của Bích Nhân Vân Đề Thú, rất nhiều tu tiên giả đều cho rằng trên người nó có huyết mạch của thượng cổ thần thú Thao Thiết.

Đối với Bích Nhân Vân Đề Thú mà nói, mẫu thú sau khi sinh hạ tiểu thú liền đi thu thập linh dược cho tiểu thú ăn. Tiếp theo chờ đến khi tiểu thú hoàn thành lột xác đầu tiên liền đuổi nó ra xa khỏi mình, để cho tiểu thú tự mình đi thu thập linh dược. Cây linh chi trước mắt này của Từ gia trại chính là do Bích Nhân Vân Đề Thú chuẩn bị lưu lại cho con nó. Có cây linh chi ngàn năm này, chỉ cần tiểu thú dùng xong, nó sẽ không phải khổ cực thu thập thêm linh dược khác nữa, hẳn là đủ dùng cho tiểu hài thú tiến hành lần phát triển đầu tiên, thậm chí là lần thứ hai cũng đủ.

Ngay khi Từ Thanh Phàm đang đánh giá Bích Nhân Vân Đề Thú, thì nó cũng phát hiện ra hắn.

Đoạn thời gian này do Nam Hoang biến đổi lớn, hầu như tất cả dã thú đều bị Na Hư luyện hóa thành Ma binh cho chính mình. Sau khi dã thú được Na Hư ma hóa, chúng không chỉ có năng lực cường đại, mà còn tụ tập cùng một chỗ để hành động. Làm cho Bích Nhân Vân Đề Thú muốn tìm một ít con mồi trong số đó trở nên vô cùng khó khăn. Hơn nữa, nguyên nhân đại khái là do Na Hư cảm thấy hổ thẹn với tổ tiên, nên hắn rất ít khi không chế đề cấp dã thú đến phụ cận Từ gia trại tàn phá bữa bãi. Cho nên mỗi lần Bích Nhân Vân Đề Thú đi săn đều phải chạy rất xa mới tìm thấy được con mồi. Vì thế nó cũng vừa mới nhìn thấy đám người Từ Thanh Phàm.

Sau khi nhìn thấy Đình Nhi, thần sắc Bích Nhân Vân Đề Thú càng trở nên kích động. Hiện tại chứng kiến Từ Thanh Phàm thu hồi Tam Trượng Thanh Lăng, nó mới biết đã bị kẻ khác đoạt đi con mồi của chính mình, cho nên không khỏi tức giận, rống lên một tiếng rung trời.

Mới lúc này, khi Từ Thanh Phàm nghe thấy tiếng rống của nó, bởi vì do cự ly xa, hơn nữa tiếng kêu của Bích Nhân Vân Đề Thú cũng không phải hướng về hắn mà phát ra, cho nên Từ Thanh Phàm còn không cảm thấy gì. Nhưng lúc này nó đã hoàn toàn hướng về mình mà rống hận, Từ Thanh Phàm mới hiểu rõ hàm nghĩa của câu “Tiếng rống gây chấn động hồn phách” kia của “Sơn hải dị đàm- Kỳ thú thiên” nọ.

Sau khi Bích Nhân Vân Đề Thú phát ra tiếng rống, Từ Thanh Phàm cảm giác thấy màng tai mình đau nhức, nội tạng rung mạnh, tinh thần chấn động không thôi. Mà Đình Nhi bên cạnh hắn sắc mặt lại càng trắng bệch ra, suýt nữa vì tiếng hô này mà bất tỉnh. May là Đình Nhi đã được Ma Châu cải tạo qua thân thể, so với Luyện Khí kì tu tiên giả còn muốn cứng cáp hơn vài phần. Nếu như đối với Luyện Khí kì tu tiên giả mà nói, hắn sẽ bị nội thương rất nặng, thậm chí có thể trực tiếp nổ tan xác mà chết.

Tiếp theo tiếng rống, Bích Nhân Vân Đề Thú không hề dừng lại, nhanh chóng xông về hướng Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi đang đứng.

Trong khi đó tâm thần của Từ Thanh Phàm còn đang bị chấn động quá mức, đến lúc phát hiện ra thì Bích Nhân Vân Đề Thú chỉ còn cách chính mình không tới mười trượng, làm cho hắn không khỏi thất kinh. Hắn

cũng không sợ Bích Nhân Vân Đề Thú, nhưng lại sợ phải ở nơi này cùng nó chiến đấu, bởi vì như thế rất có thể sẽ làm thương hại đến Đình Nhi. Đây tuyệt đối là điều mà Từ Thanh Phàm không muốn chứng kiến.

Vì vậy hắn nhanh chóng phản ứng lại, mười ngón tay kết lại, trong thời gian chỉ vài lần hô hấp, đã liên tiếp biến ảo mấy trăm loại chỉ quyết, tiếp theo chỉ vào mặt đất quát khê:

- Tật!!

Theo tiếng quát khê của Từ Thanh Phàm vang lên, từ dưới đất dưới chân Bích Nhân Vân Đề Thú nhất thời mọc ra mấy trăm căn Hấp Huyết Độc Đằng, đem nó vây bắt lại, làm cho nó trong một khoảng thời gian ngắn không thể động đậy. Nhưng lân phiến của nó vô cùng cứng rắn, những chiếc gai độc của Hấp Huyết Độc Đằng do Từ Thanh Phàm xuất ra không thể tạo thành chút thương tổn nào, lại càng không nói đến chuyện có thể hút máu của Bích Nhân Vân Đề Thú được.

Thừa dịp trong đoạn thời gian Bích Nhân Vân Đề Thú còn đang bị cuốn lấy, Từ Thanh Phàm liền ôm Đình Nhi lui lại cả trăm trượng. Khi bọn hắn thôi lui, đột nhiên Bích Nhân Vân Đề Thú phun ra một đạo Hỏa diễm về phía hắn, để lại trên mặt đất từng mảnh màu đen thật lớn.

- Cứ đứng ở đây, chớ có đi đâu.

Sau khi Từ Thanh Phàm đem Đình Nhi lui lại ra sau, dàn xếp một chút rồi lại không hề dừng lại mà xông về phía Bích Nhân Vân Đề Thú. Hắn biết lấy thực lực của con yêu thú này, hắn Hấp Huyết Độc Đằng không cuốn lấy được nó bao lâu nữa

Quả nhiên, khi Từ Thanh Phàm mới lao ra được hơn mười trượng, Bích Nhân Vân Đề Thú cũng đã gãy ra khỏi, làm cho Hấp Huyết Độc Đằng đứt ra thành từng khúc. Sau đó nó gầm lên mấy tiếng rống hận, cũng vọt về phía Từ Thanh Phàm

May mà hắn đã sớm có chuẩn bị, cho nên cũng không bị tiếng rống của nó gây chấn thương như trước, nhưng vẫn cảm giác được màng tai bị đau nhức không thôi.

Hiện tại Từ Thanh Phàm đã sử dụng thủ đoạn công kích cực mạnh của mình, đó là Roi Nhân Liễu cùng Thực Nhân Hoa. Tuy hắn biết hai loại thực vật này có uy lực rất lớn, nhưng đối với lân phiến màu xanh kia của Bích Nhân Vân Đề Thú vẫn không có tác dụng lớn. Giống như với Nhận Thảo cùng Cứ Thảo vừa mới tìm được, những loại kì hoa dị thảo này hoàn toàn vô pháp với nó.

Chỉ có duy nhất Lục Hoa Lăng còn có thể gây uy hiếp cho Bích Nhân Vân Đề Thú. Hiện tại Từ Thanh Phàm chỉ hy vọng lấy khả năng phát tán sương mù của Lục Lăng Hoa phát huy được chút tác dụng được với yêu thú.

Vì vậy, sau khi vọt tới được nửa đường, Từ Thanh Phàm liền dừng lại, tiếp theo mười ngón tay xuất ra vô số Lục Lăng Hoa, hướng về phía Bích Nhân Vân Đề Thú đang xông tới.

Lúc này Bích Nhân Vân Đề Thú đang rất nhanh vọt tới chỗ Từ Thanh Phàm, căn bản là không kịp tránh né Lục Lăng Hoa, hơn nữa đối với lân giáp trên người nó cũng vô cùng tự tin, cho nên không cần tránh né.

Vì vậy vô số Lục Lăng Hoa đã ào ào đụng vào người Bích Nhân Vân Đề Thú, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, xung quanh người con yêu thú xuất ra sương mù nồng đậm. Lúc bắt đầu Bích Nhân Vân Đề Thú còn không để ý, căn bản những phát nổ mạnh đối với nó không có chút uy hiếp nào. Nhưng sau đó, theo những lần hô hấp của nó đã hút vào không khí sương mù, cảm thấy đầu óc dần dần hôn mê, không khỏi phát nộ, liên tiếp gầm lên những tiếng giận dữ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi sương mù. Rời khỏi phạm vi của sương mù, hít thở một chút không khí mới, Bích Nhân Vân Đề Thú cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều. Sau đó không chút nào dừng lại, lấy tốc độ nhanh như chớp vọt về phía Từ Thanh Phàm, hận không thể một cắn rơi đầu hắn.

Chứng kiến Bích Nhân Vân Đề Thú không hề bị sương mù của Lục Lăng Hoa tạo ra gây ảnh hưởng, trong lòng Từ Thanh Phàm không khỏi trầm xuống, biết chính mình vẫn phải cùng với con yêu thú này lâm vào một hồi khổ chiến.

Từ Thanh Phàm hắn không biết, hồi nhỏ Bích Nhân Vân Đề Thú đã ăn rất nhiều linh thảo, mặc dù chúng ẩn chứa nhiều đại lượng linh khí, nhưng trên thân cũng có không ít độc tố. Tu tiên giả muốn dùng linh thảo

để luyện đan, nhất định phải chiết xuất cẩn thận. Nhưng Bích Nhân Vân Đề Thú vừa sinh ra đã ăn linh thảo, lâu dài trong thân thể nó tự nhiên sinh ra khả kháng độc tính cường đại. Cho nên sau khi Lục Lăng Hoa nổ mạnh, sương mù của nó không gây được hiệu quả quá lớn đối với Bích Nhân Vân Đề Thú.

36. Ấu Thú

Thấy Bích Nhân Vân Đề Thú không chịu ảnh hưởng chút nào của sương mù, ngược lại còn lao ra rất nhanh khỏi mê vụ mà vọt tới hướng mình, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi trầm xuống, biết rằng không tránh khỏi một trận khổ chiến với yêu thú này.

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng tay Từ Thanh Phàm lại không lúng túng chút nào. Một mặt hắn toàn lực thi triển bộ pháp, thân hình lui lại rất nhanh, cố hết sức dẫn dụ Bích Nhân Vân Đề Thú ra xa, để phòng ngừa lúc chiến đấu lỡ làm ngộ thương đến Đình Nhi. Mặt khác mười ngón tay bấm chú quyết nhanh như chớp, vô số Lục Lăng Hoa màu hồng liên tục được xuất ra, không ngừng hướng tới Bích Nhân Vân Đề Thú nhằm ngăn cản đợt truy kích của nó. Nhưng mà làn giáp màu xanh trên người Bích Nhân Vân Đề Thú cứng rắn vô cùng, công kích của Từ Thanh Phàm đối với nó không tạo thành chút thương tổn nào.

Chứng kiến tình huống này, Từ Thanh Phàm không khỏi cười khổ. Lúc trước vô luận là Huyền Tiên hay Bảo Uy đều nhắc nhở hắn về sự cường đại của Bích Nhân Vân Đề Thú, trong ngôn từ cũng để lộ ý nguyện muốn giúp đỡ hắn giải quyết. Mặc dù bản thân Từ Thanh Phàm chưa bao giờ xem thường thực lực của Bích Nhân Vân Đề Thú, nhưng hắn cũng không nghĩ tới nó lại cường đại đến như vậy. Hơn nữa, lần này ở Nam Hoang thực lực của hắn đã tăng mạnh, nên mới cho rằng chính mình đã có năng lực để báo thù. Ngoài ra, Từ Thanh Phàm một lòng muốn bằng lực lượng của chính mình vì gia tộc, vì phụ mẫu mà báo thù, cho nên đã cự tuyệt ý tốt của đám người Bảo Uy. Hiện tại nghĩ đến, hắn cảm thấy bản thân thật là quá chủ quan.

Còn bên kia, mặc dù Bích Nhân Vân Đề Thú cũng toàn lực chạy rất nhanh đuổi theo Từ Thanh Phàm, nhưng cũng không có cách nào uy hiếp trực tiếp tới hắn. Bởi vì khoảng cách giữa nó và Từ Thanh Phàm khá xa. Cho nên dù nó có phun ra vô số băng hỏa cũng vẫn không có cách nào tiếp cận với Từ Thanh Phàm mà tạo ra thương tổn với hắn. Nó chỉ có thể không ngừng gầm rú âm ỉ, hy vọng có thể trì hoãn bộ pháp của Từ Thanh Phàm. Nó thường phát ra những tiếng gầm giận dữ để chấn nhiếp làm cho Từ Thanh Phàm khó chịu vô cùng. Mỗi lần phát ra tiếng rống to đều làm hắn đang di chuyển rất nhanh lại phải dừng lại một chút. Nên lúc này khoảng cách giữa Bích Nhân Vân Đề Thú và Từ Thanh Phàm càng ngày càng gần lại.

Tuy nhiên, làm cho Bích Nhân Vân Đề Thú tức giận nhất chính là, mỗi khi nó rút ngắn được khoảng cách với Từ Thanh Phàm, Từ Thanh Phàm lại không ngừng bắn ra những đóa hoa có thể phóng thích sương mù về phía nó để ngăn cản. Trải qua lần đầu tiên bị thua thiệt, trong lòng Bích Nhân Vân Đề Thú đối với Lục Lăng Hoa của Từ Thanh Phàm cũng có chút kiêng kỵ. Cho nên mỗi khi chứng kiến Lục Lăng Hoa hướng mình bắn tới, Bích Nhân Vân Đề Thú cũng tránh né không dám tiếp xúc. Nhưng mỗi lần như vậy, khoảng cách giữa nó và Từ Thanh Phàm lại xa ra.

Hơn nữa, mặc dù Bích Nhân Vân Đề Thú có tốc độ cũng rất mau lẹ, không dưới Từ Thanh Phàm chút nào, nhưng bởi vì thân hình cũng quá mức to lớn nên nó không khỏi có chút thiếu linh hoạt. Tuy tận lực tránh né, nhưng vẫn bị Lục Lăng Hoa của Từ Thanh Phàm bắn trúng vô số, không khỏi làm cho nó càng trở lên giận dữ, điên cuồng gào thét.

Cứ như vậy, Bích Nhân Vân Đề Thú cùng Từ Thanh Phàm một người đuổi, một người chạy. Mặc dù có phát ra công kích về đối phương, nhưng trong nhất thời cũng không ai làm gì được ai.

Chỉ là so sánh với Bích Nhân Vân Đề Thú mà nói, đối với hình thức này, Từ Thanh Phàm gặp bất lợi không ít. Bởi vì tiếng gầm chấn lòng người của Bích Nhân Vân Đề Thú đối với hắn tạo thương tổn mỗi lúc một lớn. Hơn nữa vừa phải thi triển “Thần Hành Chi Thuật”, vừa liên tiếp xuất Lục Lăng Hoa ngăn địch, linh khí trong cơ thể Từ Thanh Phàm tiêu hao rất nhanh. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy mà nói, Từ Thanh Phàm chắn chắn sẽ bị thất bại.

Cho nên vừa đồng thời du đấu, Từ Thanh Phàm vừa không ngừng vắt óc suy nghĩ đối sách. Trong lòng đem tất cả những công kích mạnh nhất của mình suy nghĩ một lượt, nhưng lại không phát hiện loại nào có

thể tạo thành thương tổn đối với Bích Nhân Vân Đề Thú. Hiện tại công kích của Từ Thanh Phàm chủ yếu là các loại kì hoa dị thảo, nhưng những kì hoa dị thảo đó đối với lân giáp phòng hộ dày đặc của Bích Nhân Vân Đề Thú lại không có chút tác dụng gì, mà Lục Lăng Hoa sinh ra sương mù cũng đối với Bích Nhân Vân Đề Thú có tác dụng không lớn. Về phần Khô Vinh Chỉ lại là một loại đạo pháp giam cầm linh lực của tu sĩ, đối với loại cao giai yêu thú như Bích Nhân Vân Đề Thú cũng không có hiệu quả.

Ngay lúc Từ Thanh Phàm đang khổ sở suy nghĩ, hần đột nhiên phát hiện lúc này Bích Nhân Vân Đề Thú khi đối mặt Lục Lăng Hoa không giống như lúc đầu mà ỷ vào lân giáp dày đặc trên người mà ngạnh kháng, hiện tại nó đang tận khả năng tránh né. Mỗi khi có Lục Lăng Hoa đánh vào trên người, gây nổ mạnh sẽ sinh ra sương mù, Bích Nhân Vân Đề Thú bằng vào tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi mê vụ, không có chút nào dám dừng lại.

Chứng kiến tình cảnh này, trong mắt Từ Thanh Phàm không khỏi sáng ngời. “Chẳng lẽ sương mù do Lục Lăng Hoa sinh ra này đối với Bích Nhân Vân Đề Thú vẫn có hiệu quả như cũ sao?” Hần âm thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm quyết định thí nghiệm một chút. Vì vậy dừng hẳn thân hình lại, mười ngón tay liên tiếp biến ảo, theo đó mấy trăm căn Hấp Huyết Độc Đằng một lần nữa từ lòng đất hiện lên, gắt gao cuốn lấy bốn chân của Bích Nhân Vân Đề Thú. Tiếp theo, Từ Thanh Phàm không hề dừng lại, ngay lúc Bích Nhân Vân Đề Thú đang giãy dụa hòng thoát ra khỏi sự trói buộc của Hấp Huyết Độc Đằng, Từ Thanh Phàm lại hóa xuất ra vô số Lục Lăng Hoa hướng về Bích Nhân Vân Đề Thú phóng tới. Trong nhất thời như “gió thổi hoa tung” tạo thành một trận mưa hoa, khắp nơi tại Nam Hoang hoa bay đầy trời.

Đối diện với thế công long trời lở đất của Lục Lăng Hoa, trong lúc nhất thời không thể thoát ra khỏi Hấp Huyết Độc Đằng, Bích Nhân Vân Đề Thú chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn ngạnh kháng. Vì vậy tại lúc Lục Lăng Hoa liên tiếp nổ mạnh, sương mù dày đặc bắt đầu nổi lên quanh người Bích Nhân Vân Đề Thú, nhất thời che chắn toàn bộ thân hình khổng lồ của nó.

Nhưng rất nhanh, Bích Nhân Vân Đề Thú đã chặt đứt được Hấp Huyết Độc Đằng, rống giận rung trời, một lần nữa trong sương mù, tấn công tới Từ Thanh Phàm. Đôi mắt nguyên bản có màu xanh da trời đã mơ hồ lộ ra màu đỏ rực, hiển nhiên Từ Thanh Phàm đã làm cho nó thật sự nổi giận.

Nhưng trải qua nhiều lần như vậy Từ Thanh Phàm lại phát hiện, Bích Nhân Vân Đề Thú sau khi lao ra khỏi sương mù sẽ có một đoạn thời gian ngắn cước bộ có chút loạn choạng. Chứng kiến tình cảnh này Từ Thanh Phàm rất cuộc cũng yên lòng, sương mù của Lục Lăng Hoa quả nhiên có hiệu quả đối với Bích Nhân Vân Đề Thú. Chỉ là lúc trước số lượng quá ít nên tác dụng không lớn, hơn nữa chỉ cần Bích Nhân Vân Đề Thú ra khỏi sương mù là có thể khôi phục lại rất nhanh.

Đã có đối sách khắc chế địch, Từ Thanh Phàm lập lại chiêu cũ. Mỗi khi kéo gần khoảng cách với Bích Nhân Vân Đề Thú, Từ Thanh Phàm lại xuất ra Hấp Huyết Độc Đằng cuốn lấy bốn chân Bích Nhân Vân Đề Thú, sau đó tiếp tục xuất ra Lục Lăng Hoa điên cuồng oanh tạc nó. Mà chỉ cần Bích Nhân Vân Đề Thú thoát khỏi trói buộc của Hấp Huyết Độc Đằng, hần liền lập tức lùi lại xa. Từ Thanh Phàm liên tục làm như vậy, trong lúc nhất thời giữa phiến đất trống của Từ gia trại khắp nơi tràn ngập sương mù do Lục Lăng Hoa sinh ra, những tiếng rống phẫn nộ của Bích Nhân Vân Đề Thú liên tục vang lên.

Chỉ là sức chịu đựng của Bích Nhân Vân Đề Thú đối với sương mù vô cùng lớn, Từ Thanh Phàm tấn công liên tục như vậy mãi đến gần một canh giờ sau mới thấy có hiệu quả rõ ràng.

Sau khi trải qua gần một canh giờ công kích liên tiếp, tốc độ tránh né của Bích Nhân Vân Đề Thú so với ban đầu đã chậm lại, tiếng rống mỗi lần lại càng yếu hơn, thời gian thoát khỏi Hấp Huyết Độc Đằng cũng dần lâu hơn một chút.

Nhưng tình huống của Từ Thanh Phàm cũng không tốt hơn bao nhiêu, liên tiếp bị Bích Nhân Vân Đề Thú dùng tiếng rống chấn nhiếp, tinh thần của Từ Thanh Phàm cũng bị hao tổn nghiêm trọng. Hơn nữa trải qua gần một canh giờ liên tiếp xuất ra Lục Lăng Hoa công kích, linh khí trong cơ thể cũng đã hao tổn rất nhiều. Có lẽ cũng không còn kiên trì được bao lâu nữa.

“Nên kết thúc thôi!” Sau khi cảm nhận được tình huống trong cơ thể, Từ Thanh Phàm âm thầm nghĩ.

Ở phía sau, Bích Nhân Vân Đề Thú lại lần nữa chặt đứt Hấp Huyết Độc Đằng hướng về phía Từ Thanh Phàm vọt tới. Mặc dù lúc này đầu óc nó đã bị mê muội đi rất nhiều, bước chân đã không còn vững, nhưng

căn bản không có ý nghĩ chạy trốn. Lúc trước nó đã không nở rời Từ gia trại bởi vì có Linh chi ngăn nằm tại đây, mà hiện tại bị Từ Thanh Phàm liên tiếp công kích đến, cho dù nó có lân giáp hộ thể cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Mơ hồ đã có những giọt máu màu vàng từ khe hở của lân giáp không ngừng chảy ra, nên làm cho thú tính của nó đại phát, chỉ muốn đem Từ Thanh Phàm xé thành muôn mảnh, còn đâu ý nghĩ muốn chạy trốn nữa.

Vì vậy lần này sau khi lao ra khỏi sương mù, nó đã dùng hết toàn lực hướng về Từ Thanh Phàm phát ra một tiếng rống giận long trời. Nó muốn dùng tiếng rống của mình làm cho Từ Thanh Phàm bị thương nặng, nhưng nó cũng không nghĩ đến, tiếng gầm lần này đã mang đến họa sát thân cho nó.

Lần này đối mặt Bích Nhân Vân Đá Thú từ sương mù phóng ra, Từ Thanh Phàm không còn lùi về sau rồi đem Hấp Huyết Độc Đằng quần lấy nó như trước nữa mà lại tiến lên, hướng về phía Bích Nhân Vân Đề Thú mà vọt tới. Khi tới gần Bích Nhân Vân Đề Thú gần ba trượng, cổ chịu đựng tiếng gầm chấn động tâm thần, tay phải giương lên, pháp khí Khô Vinh Thước hóa thành một đạo thanh mang phóng về phía miệng đang mở rộng của Bích Nhân Vân Đề Thú. Trong nháy mắt, pháp khí đã thông qua miệng Bích Nhân Vân Đề Thú vọt vào tận trong bụng của nó. Chịu sự khống chế của Từ Thanh Phàm, Khô Vinh Thước trong bụng Bích Nhân Vân Đề Thú không ngừng tấn công khắp nơi, liền đem lục phủ ngũ tạng của Bích Nhân Vân Đề Thú phá hư không bỏ sót chút gì. Dưới sự đau đớn dữ dội, Bích Nhân Vân Đề Thú rốt cuộc đã không thể công kích Từ Thanh Phàm được nữa. Nó nằm trên mặt đất không ngừng quay cuồng gào thét, trong miệng liên tục phun ra máu tươi, trong máu còn xen lẫn nhiều mảnh nội tạng

Vốn dĩ Khô Vinh Thước không có khả năng dễ dàng chui vào trong miệng của Bích Nhân Vân Đề Thú như vậy. Nhưng con yêu thú hiện tại đã ngấm một lượng lớn sương mù, lúc này đầu óc đã mê muội đi rất nhiều, nên đã phản ứng chậm một chút, rốt cuộc bị Từ Thanh Phàm đánh lén.

Thấy mình đã đánh lén thành công, Từ Thanh Phàm thở ra một hơi, tâm thần buông lỏng, suýt nữa đã ngã ra mặt đất.

Một lúc sau, tiếng gào thét của Bích Nhân Vân Đề Thú ngày càng yếu ớt, tốc độ quay cuồng ngày càng chậm. Rốt cuộc nó đã không hề động đậy được nữa, chỉ lẳng lặng ngã nằm ở trên mặt đất, không còn một tia sinh khí.

Nhìn con mắt Bích Nhân Vân Đề Thú đã trở nên thất thần ảm đạm, Từ Thanh Phàm biết con yêu thú cường đại mà hai mươi bảy năm trước làm hại gia tộc cuối cùng cũng bị mình giết chết. Huyết cừu của cha mẹ, nhị trưởng lão, và hơn hai trăm tộc nhân, hôm nay chính mình đã tự thân báo thù.

Nhưng Từ Thanh Phàm lại cảm thấy trong lòng mình không có lấy một chút vui vẻ. Trong lòng đã từng cảm thấy vui sướng, nhưng ngay lập tức bị thay thế bằng cảm giác trống rỗng mờ mịt. Mục đích phấn đấu nhiều năm rốt cuộc đã hoàn thành, trong lúc nhất thời, không biết mục tiêu kế tiếp sẽ làm gì nên hắn cảm thấy trống rỗng vô cùng.

- Ô ô...!

Ngay khi Từ Thanh Phàm trở nên thất thần, một tiếng kêu yếu ớt vang lên, trong thanh âm tràn đầy đau thương. Từ Thanh Phàm quay đầu lại, nhìn thấy tiểu thú đang tập tễnh hướng tới thi thể Bích Nhân Vân Đá Thú mà đi tới. Vừa rồi nó tìm kiếm mẫu thân của mình, trải qua dày đặc sương mù, đầu óc đã mê muội, nhưng con mắt thật to vẫn gắt gao nhìn chăm chăm mẫu thú. Từng bước một, tựa hồ sức lực toàn thân đã cạn kiệt, nhưng vẫn kiên trì hướng mẫu thân không ngừng tới gần.

37. Rời Đi

Từ Thanh Phàm nhìn kỹ tiểu thú đang tập tễnh đi tới chỗ mẫu thân nó.

Ban đầu tiểu thú này chỉ đứng ở xa tò mò nhìn mẫu thân vì mình mà đi tìm thức ăn, nó hoàn toàn không ngờ mẫu thân lại có thể bị đánh bại. Bởi vì trong lòng nó, mẫu thân của mình là vô địch. Lúc mọi chuyện bắt đầu diễn ra, quả nhiên nó vẫn thấy mẫu thân chiếm thượng phong mà đuổi theo “con mồi” chạy khắp nơi.

Nhưng sau đó, mọi chuyện lại thay đổi đột ngột, chẳng biết từ khi nào sương mù đã che kín tầm mắt trước mặt, mà tiếng rống của mẫu thân nó trong sương mù ngày càng trở lên thảm thiết. Lặng tai nghe tiếng rống đầy phần nộ và lo lắng của mẫu thân, nó cũng dần bắt đầu có chút bất an. Đột nhiên, nó phát hiện mẫu thân rống lên một tiếng thê lương, tiểu thú càng cảm thấy không ổn, rốt cuộc đã không thể nhẫn lại được nữa, vội vàng hướng về tiếng rống của mẫu thân mà tìm đến. Chỉ là tiểu thú muốn tìm thấy mẫu thân, sẽ phải đi qua tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, bản năng tạo cho nó cảm giác rằng sương mù trước mắt rất nguy hiểm, nhưng vì tìm kiếm mẫu thân, tiểu thú cũng bất chấp tất cả mà xông vào.

Nhưng khả năng chống sương mù của tiểu thú rõ ràng không cường đại bằng mẫu thân nó, sương mù theo hô hấp của nó tiến vào cơ thể, cảm giác bắt đầu trở nên mê muội, thân thể cảm thấy vô lực, cước bộ cũng càng ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc, dựa vào sự kiên trì muốn tìm thấy mẫu thân, nó cuối cùng cũng đi ra khỏi đám sương mù.

Ngay sau khi đi ra, những gì chứng kiến trước mắt làm cho nó sợ ngây người. Vốn mẫu thân vô địch trong lòng nó, lúc này đang nằm im trên mặt đất. Ánh mắt ảm đạm thất sắc, khoe miệng chảy ra đầy máu tươi. Mặc dù thấy mình đến, nhưng mẫu thân lại không có chút phản ứng nào. Mà mẫu thân vốn vì mình đi bắt “con mồi”, nhưng giờ mình lại phải lẳng lặng nhìn mẫu thân nằm im bất động

- Ô..ô...!

Chứng kiến bộ dáng mẫu thân đang nằm vô lực trên mặt đất, tiểu thú cúi đầu kêu to một tiếng, báo cho mẫu thân biết rằng nó đã tới. Nhưng tiểu thú lại kinh ngạc phát hiện, cho dù nó kêu như thế nào đi nữa, mẫu thân cũng không có chút phản ứng nào, càng không có giống như mọi khi mà đi tới vươn đầu lưỡi ẩm ướt liếm thân thể mình.

Thấy mẫu thân vẫn như cũ, không để ý chính mình, tiểu thú nóng nảy, bất chấp thân thể vô lực và đầu óc dần trở nên mê muội của mình, chạy đến ngã xuống bên người mẫu thân, một lần nữa thấp giọng kêu lên một tiếng. Nhưng nó lại phát hiện mẫu thân vẫn không hề có phản ứng. Sau đó nó lại dùng đầu cọ cọ vào thân thể khổng lồ của mẫu thân, nhưng mẫu thân vẫn nằm im trên mặt đất, không nhúc nhích.

Ngay lúc tiểu thú vẫn đang cố gắng lay gọi mẫu thân, rốt cuộc đã không thể kiên trì chịu đựng được sự xâm nhập của sương mù nữa mà lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tiểu thú hôn mê, thân thể vẫn dựa lên người mẫu thân, tựa hồ cho dù thế nào đi nữa cũng không muốn rời xa.

Yêu thú có....hay không thần trí? Loài người vẫn tự xem mình là chủng tộc có trí tuệ nhất, đương nhiên xem thường, không nghiên cứu vấn đề này. Nhưng Từ Thanh Phàm lúc này rõ ràng từ trong mắt tiểu thú nhận ra sự bi thương, không muốn rời xa mẫu thân của nó.

Nhìn tiểu thú trước mắt hôn mê, Từ Thanh Phàm ánh mắt phức tạp, Khô Vinh Thước trong tay do dự, đưa ra rồi lại thu hồi, không biết làm sao cho tốt.

Đối với việc Bích Nhân Vân Đề Thú hủy diệt gia đình hắn, Từ Thanh Phàm không thể nghi ngờ là hận thấu xương. Trước mắt con tiểu thú này chỉ là Bích Nhân Vân Đề Thú chưa trưởng thành, Từ Thanh Phàm hẳn là có lý do để giết nó. Hơn nữa Bích Nhân Vân Đề Thú lớn lên tính tình tàn bạo, làm hại tới tính mạng con người, Nếu không vì gia thù, Từ Thanh Phàm giết nó cũng coi như là vì dân trừ hại. Mà nó là loại yêu thú cao giai, có trí tuệ nhất định, trước mắt tiểu thú này đã thấy qua Từ Thanh Phàm làm hại mẫu thân nó, giết nó cũng có thể xem như đã chặt đứt hậu hoạn.

Tóm lại , có vô số lý do để giết chết tiểu thú này, hơn nữa tiểu thú đang hôn mê nếu muốn giết chết là vô cùng dễ dàng, lân phiên trên người còn xa mới chắc chắn được như mẫu thân, Khô Vinh Thước có thể cực kỳ dễ dàng xuyên thấu thân thể nó. Nhưng bởi vì bộ dáng của tiểu thú này vô cùng đáng thương, hoặc cũng bởi vì chứng kiến nó tìm kiếm mẫu thân mà đau khổ kiên trì, Từ Thanh Phàm mặc dù muốn giết nó, nhưng lại chậm chạp không hạ thủ được.

Đột nhiên, Từ Thanh Phàm nhớ tới tiểu thú trước lúc hôn mê, đã hướng ánh mắt nhìn mình, từ trong ánh mắt có thể thấy sự tuyệt vọng, đau thương xen vào đó là oán hận, hắn cảm giác thấy hình như mình đã gặp qua ánh mắt đó ở đâu rồi.

Đúng rồi, bốn ngày trước, sau khi chôn cất Từ Lâm, ánh mắt Đình Nhi nhìn về phía mình chẳng phải cũng như vậy sao? Chỉ có điều Đình Nhi đã đem thần sắc đó giấu trong vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm không khỏi nhìn lại về phía Đình Nhi. Nhưng lại ngạc nhiên phát hiện Đình Nhi đã xuyên qua sương mù, hướng về đi về phía tiểu thú nọ. Bích Nhân Vân Đá Thú đều vô cùng kiêng kỵ sương mù, nhưng đối với Đình Nhi dường như lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đình Nhi cũng không có nhìn Từ Thanh Phàm một cái, trực tiếp đi tới bên cạnh tiểu thú đang hôn mê, khom người đem tiểu thú ôm vào trong lòng, sau đó mới quay đầu yên lặng nhìn Từ Thanh Phàm.

Mặc dù Đình Nhi chỉ yên lặng nhìn Từ Thanh Phàm không nói gì, từ trong ánh mắt hắn cũng hiểu được rõ ràng ý tứ của nàng.

Nàng muốn bản thân sẽ chăm sóc cho tiểu thú này, không cho Từ Thanh Phàm giết nó.

Chứng kiến vẻ mặt Đình Nhi trong trẻo nhưng lại lạnh lùng kiên nghị, Từ Thanh Phàm thở ra một hơi, nói:

- Tùy theo ý của người đi.

Từ Thanh Phàm biết loại yêu thú kì dị như Bích Nhân Vân Đề Thú chỉ có ăn nhiều linh thảo thì mới trưởng thành được, nếu không cả đời sẽ chỉ dừng lại tại bộ dáng tiểu thú mà thôi. Nếu như không có đủ linh thảo cho tiểu thú này ăn, vậy tiểu thú vĩnh viễn cũng không thể đối với Từ Thanh Phàm tạo ra uy hiếp. Cho nên đối mặt sự kiên trì của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không từ chối. Hơn nữa hắn vốn không muốn nhẫn tâm giết chết tiểu thú này, dù sao hủy diệt Từ gia trại là mẫu thân nó, mà bản thân tiểu thú này lại là vô tội.

Sau khi chứng kiến Từ Thanh Phàm đồng ý, Đình Nhi cũng không tỏ ra về cái gì, chỉ ôm tiểu thú yên lặng bước trở lại vị trí ban đầu của mình.

Nhìn bóng lưng nhỏ gầy của Đình Nhi, Từ Thanh Phàm khẽ khẽ thở dài, cũng không biết khi nào mình mới có thể làm chuyển biến tính cách của nàng đây.

Mười ngày sau.

Từ Thanh Phàm yên lặng bái tế trước nghĩa địa, tại mộ địa có một mộ bia, trên đó chỉ viết "Từ gia tộc nhân chi mộ sáu chữ to. Mà Đình Nhi thì ôm tiểu thú đi theo Từ Thanh Phàm cũng làm đồng dạng làm động tác bái tế. Nếu như không nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Đình Nhi cùng với đồ án hỏa diễm màu xanh tím trên mặt mà nói, nàng hiện tại thật sự là một tiểu cô nương nhu thuận.

Trong mười ngày này, Từ Thanh Phàm dùng tám ngày để khôi phục lại linh khí đã tiêu hao trong cơ thể, thời gian còn lại sau đó, chính là tại Từ gia trại cũ thu nhập hài cốt khắp nơi trên mặt đất rồi cùng mai táng.

Những thi hài trong Từ gia trại, năm đó cũng đã bị Bích Nhân Vân Đề Thú phá hủy không ít, lại trải qua nhiều năm như vậy, cho nên Từ Thanh Phàm không thể phân biệt được. Hơn nữa tại đây cũng không chỉ có thi hài của tộc nhân Từ gia trại, linh chi mấy năm gần đây dần thành thực, phát ra linh khí không thể che dấu, những người tới Nam Hoang nhằm vào nó nhiều vô số, đáng tiếc toàn bộ đều bị Bích Nhân Vân Đề Thú giết chết, thi hài những người này cùng toàn bộ vũ khí đều nằm tại Từ gia trại, về phần thi hài của cha mẹ Từ Thanh Phàm cùng Nhị trưởng lão lại càng không thể tìm ra.

Bất đắc dĩ, Từ Thanh Phàm chỉ có thể đem toàn bộ thi hài thu nhập mai táng cùng nhau, ít nhất làm cho vong hồn của tộc nhân không đến nỗi không có nhà mà về.

Về phần thi thể Bích Nhân Vân Đề Thú, Từ Thanh Phàm cũng tìm một chỗ đất trống đem chôn nó, tuy nhiên, trước đó đã từ trên người nó lấy xuống tất cả những bộ phận có thể chế tạo linh dược cùng pháp khí rồi thu lại, tỉ như lân phiến màu xanh trên người Bích Nhân Vân Đề Thú, răng nanh trong miệng nó, còn có bốn chiếc chân màu trắng, tất cả đều là tài liệu chế pháp khí tốt nhất, mà máu cùng con mắt của nó có thể điều chế một vài linh dược. Về phần nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú, tại tu tiên giới lại càng là vật quý hiếm, bất khả cầu. Mấy thứ này Từ Thanh Phàm mặc dù bây giờ chưa dùng đến, nhưng cũng không thể để lãng phí.

Lại nói tiểu thú ngày hôm nọ bị hôn mê, ba ngày sau rốt cuộc cũng tỉnh lại, sau khi tỉnh lại còn đi tìm khắp nơi nhưng không thấy mẫu thân đâu, gấp đến độ kêu lên “Ô ô” liên tục. Đình Nhi cố gắng trấn an thì nó mới dần bình tĩnh lại. Nói cũng kì quái, Bích Nhân Vân Đề Thú bình thường rất tàn bạo và cao ngạo, nhưng Đình Nhi chỉ cần vuốt ve vài cái, tâm tình của tiểu thú có thể chậm rãi khôi phục. Càng về sau này, tiểu thú thậm chí thường xuyên ở trong lòng Đình Nhi làm nũng quay cuồng, trông giống như sủng vật của cô bé vậy. Mà chỉ có khi một mình ôm tiểu thú, trên mặt Đình Nhi mới không còn vẻ lạnh lùng như vậy nữa.

Nhưng khi Từ Thanh Phàm xuất hiện trước mặt tiểu thú, nó lập tức giương nanh múa vuốt hướng Từ Thanh Phàm đánh tới, bộ dáng vì mẫu thân báo thù. Nhưng tiểu thú chưa trưởng thành này sao có thể làm khó Từ Thanh Phàm, bị một đạo Thiết Đằng của Từ Thanh Phàm đánh bay trở ra. Sau khi bị đánh bay, còn muốn tiếp tục hướng Từ Thanh Phàm công kích, liền bị Đình Nhi dùng hai tay đè lại.

Từ đó đến nay, tiểu thú tựa hồ cũng biết mình hiện tại không phải là đối thủ của Từ Thanh Phàm, hơn nữa Đình Nhi luôn ôm nó vào trong ngực, cho nên cũng không có tìm hấn gây phiền toái nữa. Chỉ mỗi lần chứng Từ Thanh Phàm vẫn như cũ giương nanh múa vuốt, tràn ngập hận ý mà ô ô kêu lên.

Sau khi vái lạy, Từ Thanh Phàm liếc mắt nhìn mộ địa trước mặt, khe thở dài một tiếng, sau đó quay sang nói với Đình Nhi:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, Từ Thanh Phàm xuất ra Tam Trọng Thanh Lăng hóa thành một đạo màu xanh xuất hiện dưới chân hai người, chỗ họ rất nhanh hướng phương Bắc trung thổ bay đi.

Sau khi Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi rời khỏi, Từ gia trại lại khôi phục vẻ lạnh lẽo như cũ, chỉ còn lại những cơn gió tại Nam Hoang như chứng kiến nơi này đã từng huy hoàng rồi lại suy tàn.

38. Ngẫu Nhiên

Tháng trước, Từ Thanh Phàm chỉ mất vài ngày thời gian để bay một mạch từ Cửu Hoa Môn đến biên giới Nam Hoang, đó là kết quả do hắn không phân biệt ngày hay đêm bay không ngừng nghỉ nên đạt được.

Mà hiện tại vì Từ Thanh Phàm còn phải mang theo Đình Nhi quay về Cửu Hoa Môn cho nên mới ngày càng chậm. Một là phải mang theo Đình Nhi và con ấu kì Bích Nhân Vân Đề Thú, công lực của Từ Thanh Phàm hiện tại chưa đủ mạnh để có thể mang theo vài người cùng phi hành nên cũng khó bề xoay sở. Hai là vì Đình Nhi mặc dù thân thể bị Ma Châu cải tạo qua, cơ thể có những đặc tính mà ngay cả Từ Thanh Phàm cũng không rõ ràng, nhưng dấu sao vàng vẫn chỉ là một phàm nhân, mà đã là phàm nhân thì phải ăn uống ngủ nghỉ. Từ Thanh Phàm có thể không ăn không uống suốt mấy ngày liền cứ thế mà chạy, nhưng Đình Nhi thì không thể. Cho nên Từ Thanh Phàm cứ bay vài canh giờ lại đáp xuống mặt đất cho Đình Nhi ăn uống gì đó, buổi tối thì tìm một địa phương cho cô bé ngủ.

So với Đình Nhi, con tiểu Bích Nhân Vân Đề Thú còn phiền toái hơn nhiều. Bởi vì Bích Nhân Vân Đề Thú là loại sống trên mặt đất bằng phẳng đã quen, từ khi Từ Thanh Phàm mang nó theo bay lên trời cao nó liền có vẻ bất an lo lắng, không dám hé mắt nhìn xuống mặt đất lấy một cái. Nếu Từ Thanh Phàm tăng nhanh tốc độ lên thì nó sẽ giãy dụa không thôi, cho dù là Đình Nhi cũng không thể trấn an nó được. Bất đắc dĩ Từ Thanh Phàm cũng chỉ có thể bay chậm lại mà thôi.

Bất quá như vậy cũng có chỗ tốt, sự kính sợ trong mắt con tiểu thú đối với Từ Thanh Phàm càng thêm dày đặc. Việc trước đây nó thường xuyên nhìn hấn rồi phát ra địch ý mà rống lên nay cũng không thấy, cơ hồ như là sợ Từ Thanh Phàm đem mình bay lên cao rồi ném xuống đất vậy.

Bất quá, so sánh với các nhân giai cao cấp yêu thú khác, con tiểu yêu thú này vô cùng phiền toái. Nó vô cùng ham ăn, làm Từ Thanh Phàm đau đầu không thôi. Đừng xem thường thân thể nhỏ bé chỉ ngang với một con mèo nhà lớn hơn không được bao nhiêu của nó, mỗi lần nó đều ăn hết nửa con hùng lộc, ăn xong lại còn làm ra vẻ ủy khuất muốn đòi ăn thêm.

Hơn nữa từ khi tiểu thú phát hiện linh chi ngàn năm của Từ gia trại để lại trong người Từ Thanh Phàm thì thường xuyên thừa dịp lúc ngồi nghỉ không để ý mà đánh lén, muốn lấy linh chi làm cho hắn phiền không

chịu nổi. Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn, mỗi lần ngồi xuống Từ Thanh Phàm đều hóa ra một bông hoa ăn thịt đặt bên mình làm hộ pháp, từ đấy về sau mới khôi phục lại được sự thanh tịnh thường ngày.

Linh chi từ khi rời khỏi Từ gia trại thì ngày càng thành thực. Khi nhìn thấy cả thân cây linh chi tản ra kim quan cùng linh khí dày đặc, Từ Thanh Phàm cảm khái vô cùng. Từ gia trại tộc nhân, Bích Nhân Văn Đề Thú, còn có rất nhiều sơn trại khác ở Nam Hoang đều muốn cây linh chi này. Nhưng cuối cùng đều bỏ mạng oan uổng. Mà chính Từ Thanh Phàm, người chưa từng nghĩ đến việc sở hữu nó thì nay lại thấy nó trước mắt mình, thật là vận mệnh thích trên người.

Vốn Từ Thanh Phàm muốn đem cây linh chi này dùng Tụ Lý Càn Khôn để thu hồi, nhưng làm như vậy sau hai canh giờ, hắt lại kinh ngạc phát hiện linh chi bị Tụ Lý Càn Khôn làm khô kiệt, phải để ra lại một lúc mới khôi phục được hình dáng ban đầu. Đến lúc này Từ Thanh Phàm mới nhớ tới loại dược liệu linh chi này lúc nào cũng phải trao đổi với linh khí trong thiên địa. Cho nên hẳn chỉ có thể bất đắc dĩ cắt vào ngực áo, lại không nghĩ ra mình sẽ trở thành mục tiêu cho tiểu thú công kích.

Lại nói đến tiểu thú, đại khái bởi vì nó có đôi mắt màu lam nên tên gọi của nó là Tiểu Bích. Đây là tên Đình Nhi đặt cho nó. Khi Từ Thanh Phàm mang Đình Nhi rời khỏi Nam Mang ngày thứ hai, ngẫu nhiên hỏi Đình Nhi có muốn cấp cho tiểu thú một cái tên không, vốn hẳn tưởng rằng Đình Nhi lần này sẽ lại trầm mặc không nói. Nhưng không nghĩ rằng Đình Nhi chỉ suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói hai chữ “Tiểu Bích”.

Đây cũng là lần thứ hai Từ Thanh Phàm nghe thấy Đình Nhi nói chuyện. Lúc ấy Từ Thanh Phàm trong lòng cảm thấy thật là may mắn, tưởng rằng Đình Nhi đã cố gắng thay đổi tính cách của chính mình, đáng tiếc từ đó về sau cô bé lại không nói một lời nào nữa.

Cứ như vậy, đi một chút lại dừng một chút, cộng thêm Tiểu Bích không ngừng quấy rối, đã mất đến mười ngày mà vẫn đi chưa hết nửa phiên lộ trình. Nhưng Từ Thanh Phàm cũng không vội, dù sao thì hiện tại hẳn cũng không có việc gì gấp.

Hôm nay, Từ Thanh Phàm đang mang Đình Nhi đi dạo loanh quanh ở một thị trấn. Đình Nhi mang một cái khăn che mặt, che đi màu xanh của hỏa diễm đồ án trên mặt. Mặc dù tiểu cô nương mang theo cái khăn che mặt có chút lỗi thời, nhưng so với việc để người ta nhìn thấy đồ án hỏa diễm trên mặt nàng thì sẽ tốt hơn. Còn Từ Thanh Phàm thì không ngừng giới thiệu với Đình Nhi một ít tập tục và quy củ của thế gian. Thật ra mấy thứ này Từ Thanh Phàm cũng không rõ ràng lắm, hẳn chỉ đọc được từ trong sách vở mà nói ra thôi.

Nhưng mặc kệ hẳn nói gì, Đình Nhi chỉ cúi đầu ôm Tiểu Bích yên lặng đi bên cạnh, không hề đáp lại những gì Từ Thanh Phàm nói. Đối với những gì náo nhiệt xảy ra xung quanh lại càng như không thấy.

Mấy ngày này, Từ Thanh Phàm chỉ cần đi ngang qua thành trấn thì lại mang Đình Nhi đi dạo một chút, mua một ít đồ dùng, dù sao lúc trước Từ Thanh Phàm từ chỗ Trương Long đoạt một ít ngân lượng, đến bây giờ vẫn còn rất nhiều. Nhưng mục đích chính của hẳn là muốn mượn sự náo nhiệt của phàm thế để làm thay đổi Đình Nhi tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng kia. Nhưng xem ra không có chút hiệu quả nào.

Nhìn Đình Nhi đáng vẻ như mặt nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng, Từ Thanh Phàm không khỏi thở dài trong lòng. Hẳn không nhớ nổi từ khi Đình Nhi đi cùng, hẳn đã thở dài bao nhiêu lần nữa.

Kỳ thật, từ trước tới giờ Từ Thanh Phàm vốn quen sống cô tịch. Mặc kệ khi ở chung với người cao ngạo như Kim Thanh Hàn hay người nhiều chuyện như Bạch Thanh Phúc, hẳn đều nói rất ít. Sở dĩ hiện tại hẳn vẫn đi theo Đình Nhi một là muốn cố gắng thay đổi tính cách của nàng, hai là cũng muốn làm hòa hoãn mối quan hệ giữa mình và cô bé. Dù sao hẳn với Đình Nhi cũng là cậu cháu, nhưng hẳn tới cuối cùng vẫn không thể cảm nhận ở Đình Nhi một chút cảm giác thân thuộc nào cả. Từ Thanh Phàm biết tuy Đình Nhi không nói, nhưng nàng đối với kẻ đã giết chết cha mình thì vẫn có oán hận, đối với điểm này Từ Thanh Phàm không có biện pháp, chỉ có thể hết sức làm lạnh. Nhưng hiện tại xem ra trên cơ bản là không có hiệu quả gì.

-Xem ra chỉ có thể thuận theo tự nhiên, từ từ mà thay đổi. Một số việc không thể làm quá gấp gáp được.

Từ Thanh Phàm trầm nghĩ thế.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm cũng không nói thêm gì, chỉ cùng Đình Nhi lặng lẽ đi dạo trong tiểu trấn. Mặc dù Đình Nhi đã che mặt, nhưng lại vẫn ôm khư khư Tiểu Bích trong lòng, làm cho người xung quanh để ý. Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi đối với việc mọi người nhìn mình không hề tỏ thái độ gì, chỉ có tiểu thú thì lại có chút nôn nóng.

-Vị tiền bối phía trước xin dừng bước.

Khi Từ Thanh Phàm đang muốn dẫn Đình Nhi đi thì lại có một thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên phía sau hắn.

Nghe thanh âm có chút quen quen, Từ Thanh Phàm quay đầu lại nhìn, thấy một người mặc trường bào của Cửu Hoa Sơn, đang hướng về phía mình đi tới. Người này vừa cao vừa gầy, trên trán nổi bật một vết thương rất rõ ràng, là dấu tích trong khi tu luyện. Người đó thấy trước mắt mình là Từ Thanh Phàm thì cũng lộ vẻ hết sức kinh ngạc.

-Triệu sư huynh, là huynh ư?

Đã thấy người đó đến trước mặt, Từ Thanh Phàm kinh ngạc nói ra. Trước mặt hắn chẳng phải là đệ tử chuyên đi mua sắm đồ của Cửu Hoa Sơn là Triệu Thanh Hiên sao? Không biết tại sao y lại xuất hiện chỗ này? Phải biết rằng nơi này cách Cửu Hoa Sơn mấy nghìn dặm đường.

Nói đại khái, những đệ tử đi mua đồ cho các đại môn phái tuy có thiên phú về tu tiên không cao nhưng lại giỏi về quan hệ với mọi người. Mà Triệu Thanh Hiên trước mắt đúng là loại người như vậy. Năm đó khi Từ Thanh Phàm gia nhập môn phái từng gặp nhau một vài lần, cũng trò chuyện qua vài câu.

-Thì ra là Từ sư đệ, ta còn tưởng là vị tiền bối của môn phái nào nữa chứ. Mà không biết từ khi nào đệ đã bước chân vào Linh tịch kì rồi? Thật đáng mừng.

Sau cuộc chiến tại Nam Hoang, quần áo của Cửu Hoa Sơn trên người Từ Thanh Phàm đều bị rách nát hết cả, cho nên hiện tại trên người đã thay đổi bằng một bộ quần áo khác, khó trách Triệu Thanh Hiên từ sau lưng không thể nhận ra.

Nhìn thấy vị “tiền bối” lại chính là sư đệ mình, sắc mặt hắn không khỏi xấu hổ. Chỉ là trên vẻ mặt hắn có một tia chua xót, vì hắn biết cả đời này hắn cũng không thể đạt được tu vị cao như thế. Mà tên sư đệ này của mình thiên tư so với hắn còn muốn kém hơn một ít, vậy mà lại có thể còn trẻ như vậy đạt tới Linh Tịch kì. Như thế không làm hắn khổ tâm sao được?

-Làm cho Triệu sư huynh chê cười rồi, cũng không biết tại sao sư huynh lại đến nơi này?

Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng cười hồi.

Bất quá Triệu Thanh Hiên cũng là một người hào hiệp, trong nháy mắt đã vứt bỏ tâm tư trong lòng, hướng về phía Từ Thanh Phàm giải thích:

-Chưởng quản phòng luyện đan Võ sư bá trong phái muốn luyện một ít linh đan, nhưng trong kho lại có một số linh dược không đủ, vì vậy người đã phái ta phụ trách tìm kiếm. Chỉ là mấy linh dược loại này đâu dễ dàng mà tìm được? Mà ta biết nơi này có một phường thị có rất nhiều người tu tiên nên muốn đến đây thử vận may tìm mua xem sao. Nhưng lại cảm giác được trên người đệ linh khí dày đặc, tựa hồ mang theo một viên linh dược nên đến để hỏi một chút.

Từ Thanh Phàm nghe Triệu Thanh Hiên nói thì hơi sửng sốt, trong lòng không khỏi trầm ngâm. Hắn lần này đi Nam Hoang thu hoạch rất nhiều, ngoài Bích Nhân Vân Đề Thú trên người ra còn không ít tài liệu. Nhưng đối với hắn thực sự không mấy hiệu quả, mặc dù hắn luyện khí và luyện đan đều hiểu rõ nhưng lại không tinh thông.

Không bằng đem chúng đến phường thị dùng chúng trao đổi lấy những thứ hữu dụng với mình.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm nhìn Triệu Thanh Hiên vừa cười vừa nói :

- Đệ đã nghe danh phường thị của tu tiên giả đó đã lâu, nhưng vẫn chưa có duyên nhìn thấy, Triệu sư huynh có thể mang ta đi cùng để cho ta có dịp mở mang kiến thức được không ?

39. Phường Thị

- Đối với phường thị của tu tiên giả đệ có nghe nói đến đã lâu, nhưng vẫn vô duyên chưa có dịp tận mắt thấy, không biết huynh có thể mang đệ đi cùng để học thêm chút kiến thức hay không ?

Từ Thanh Phàm đột nhiên hỏi Triệu Thanh Hiên.

Nghe Từ Thanh Phàm nói Triệu Thanh Hiên hơi sửng sốt, rồi vừa cười vừa nói :

- Từ sư đệ muốn cùng ta đi phường thị ư ? Đương nhiên là không có vấn đề, dù sao thì phường thị cũng không có hạn chế gì.

-Như vậy đa tạ Triệu sư huynh.

Từ Thanh Phàm chấp tay nói.

Triệu Thanh Hiên khoát tay:

- Không có gì mà phải cảm ơn hay không cảm ơn. Dù sao thì ta đi một mình cũng có chút nhàm chán.

Vừa nói, Triệu Thanh Hiên lại đột nhiên chú ý đến Đình Nhi vẫn đang lẳng lặng đứng bên cạnh Từ Thanh Phàm. Mắt thấy cô bé trong lòng ôm Tiểu Bích lại càng kinh hãi, thấp giọng kinh hô :

-Bích Nhân Vân Đề Thú ! !

Nghe được Triệu Thanh Hiên gọi ra đúng thân phận của Tiểu Bích, Từ Thanh Phàm hơi bất ngờ. Bởi vì Bích Nhân Vân Đề Thú là loại yêu thú xuất hiện rất ít tại tiên giới, ở Thần Châu này cũng chỉ nghe đồn xuất hiện tại Nam hoang, cho nên rất ít tu sĩ đối với nó hiểu rõ, lại càng không nói đến khả năng vừa nhìn thấy là có thể nhận ra ngay. Vì vậy Từ Thanh Phàm khâm phục nói:

- Triệu sư huynh kiến thức thật rộng rãi, tất nhiên lại có thể nhận ra thân thể của tiểu thú này.

Thấy vậy, Triệu Thanh Hiên đỏ mặt nói:

- Ta nào có cái kiến thức gì đó, chỉ là từng được nhìn thấy yêu thú này qua bức hoạ thôi.

Nghe hắn nói ra như vậy, Từ Thanh Phàm sửng sốt lại hỏi:

- Triệu sư huynh thấy bức hoạ của tiểu yêu thú này ở nơi nào??

Triệu Thanh Hiên cười khổ mà nói:

- Hiện nay ta ở trong môn phái phụ trách việc mua đồ cho sư môn. Nhưng trước đây đã làm công việc quét dọn trong tổ đường. Bên trong có những bức hoạ của các vị đại tổ sư bốn phái. Trên đó có bức hoạ của một vị tổ sư mà linh thú đi bên cạnh người chính là Bích Nhân Vân Đề Thú. Con tiểu thú này giống như là từ trong bức hoạ kia đi ra vậy.

Trong lúc nói chuyện, mặt Triệu Thanh Hiên không khỏi hiện lên một tia đau khổ. Tu tiên sĩ đều muốn có thể an tâm tu luyện. Nhưng vì tư chất của hắn có hạn, nên đã bị các vị trưởng bối trong môn phái coi khinh. Tại Cửu Hoa Môn không bị phụ trách quét dọn thì là phụ trách mua đồ, cả ngày trăm công nghìn việc liên quan đến tục sự. Cứ như vậy thì làm sao có thời gian để tu luyện cái gì?

Nhận thấy đau khổ trên mặt Triệu Thanh Hiên, Từ Thanh Phàm cũng phần nào hiểu được ý nghĩ trong lòng hắn. Nếu như trước đây Từ Thanh Phàm không được Lục Hoa Nghiêm che chở thì hiện tại cũng có thể bị Cửu Hoa Môn an bài làm rất nhiều việc. Nhưng hắn đối với chuyện của Triệu Thanh Hiên cũng không thể giúp được gì, chỉ có thể nói sang chuyện khác:

-Ồ? Là vị tổ sư nào cũng có một con Bích Nhân Vân Đề Thú vậy?

-Là Lý Hư Hán tổ sư. Nhưng lão nhân gia người năm trăm nước đã đi về cõi tiên.

Nghe Từ Thanh Phàm đổi chủ đề, Triệu Thanh Hiên sắc mặt tốt lên một chút, hướng về phía Từ Thanh Phàm chấp tay nói tiếp:

-Còn phải chúc mừng sư đệ người vì đã tìm được một con đại linh thú tốt như thế a. Thật là muốn sư huynh đệ ghen tị không thôi ah?

Nghe Triệu Thanh Hiên nói, Từ Thành Phàm chỉ biết cười khổ. Chính mình và Tiểu Bích này có mối thù sát mẫu, nó cho mình cười lên mới là lạ. Huống chi Từ Thanh Phàm cũng không có ý định dùng linh thảo nuôi nó lớn, mà là muốn nó mãi lưu lại cái hình dạng như lúc này. Cứ như vậy thì Từ Thanh Phàm làm thế nào mà có thể huấn luyện nó trở thành đại linh thú được cơ chứ? Chỉ là chuyện này Từ Thanh Phàm cũng không thể nói rõ với Triệu Thanh Hiên, nên đành cười khổ:

-Làm cho Triệu sư huynh chê cười rồi. Bích Nhân Vân Đề Thú này không phải của ta mà là của diệt nữ Đình Nhi đây.

Khi nói chuyện, trong mắt Từ Thanh Phàm lộ ra dáng vẻ suy tư. Trong lời nói của Triệu Thanh Hiên vừa rồi có nhắc đến “Lý Hư Hán”. Cái tên này Từ Phàm Phàm đích xác là đã nghe qua ở đâu đó rồi. Một lúc sau Từ Thanh Phàm mới hồi tưởng lại, hình như khi hắn mới nhập môn đã được nghe sư huynh Nhạc Thanh Nho từng đề cập qua.

Tám trăm năm trước, Cửu Hoa môn có bốn vị tiền bối hàng chữ “Hư” cao thủ. Nhưng một trong số đó là Trương Hư Thánh nguyên do nghiên cứu tà thuật, bị đồng môn phát hiện mà phản bội, rời khỏi Cửu Hoa Môn. Ba người còn lại thì hai người trong lúc truy đuổi bị Trương Hư Thánh giết chết, vị còn sống duy nhất cũng bị Trương Hư Thánh đả thương. Người đó chính là vị tổ sư tên gọi Lý Hư Hán. Mà từ năm trăm năm trước, Lý Hư Hán tổ sư cũng đã đi về cõi tiên. Trong Cửu Hoa Môn từ đó cũng không có ai là Đại Thừa kì cao thủ. Đây cũng chính là dấu hiệu làm cho Cửu Hoa Môn đi xuống.

Mặt khác, Triệu Thanh Hiên nghe được Từ Thành Phàm nói không khỏi bất ngờ. Không nghĩ được rằng Từ Thanh Phàm lại đem Bích Nhân Vân Đề Thú quý giá này cho diệt nữ, làm cho hắn nhìn lại Đình Nhi đang đứng bên cạnh Từ Thanh Phàm. Với tu vi Tích Cốc kì của Triệu Thanh Hiên thì cái khăn che mặt kia làm sao có thể dấu được mặt hắn. Nhìn xuyên thấu qua khăn che, khi thấy rõ khuôn mặt Đình Nhi, đồ án hỏa diễm màu xanh tím trên mặt cô bé làm hắn giật mình kinh hãi. Nhưng nghĩ đến Từ Thanh Phàm là người sinh ra ở Nam Hoang, nếu vậy thì diệt nữ hắn cũng là người đến từ Nam Hoang, đồ án trên mặt nàng không chừng cho thấy đó là một người rất đặc biệt. Chỉ là Đình Nhi có vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, vô luận như thế nào thì cũng không phải là vẻ mặt của một tiểu cô nương nên có. Làm cho Triệu Thanh Hiên có chút không tự nhiên.

Triệu Thanh Hiên cứ nhìn chằm chằm vào Đình Nhi không ngừng, Đình Nhi thì không hề tỏ vẻ gì chỉ có Từ Thanh Phàm không khỏi nhướng mày. Mà Tiểu Bích trong lòng Đình Nhi lại hướng về phía Triệu Thanh Hiên hung ác kêu lên một tiếng.

Nhận thấy mình thất thố, Triệu Thanh Hiên xấu hổ cười cười, rồi nhìn Từ Thanh Phàm nói:

-Từ sư đệ, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên xem đi phường thị như thế nào đi.

Từ Thanh Phàm hơi gật đầu, thản nhiên nói ra:

-Hết thấy đều do Triệu sư huynh làm chủ.

Vì vậy một chuyến ba người hướng về phía ngoài thành đi đến. Ra khỏi ngoại thành, Triệu Thanh Hiên nhanh chóng dẫn đầu mọi người hướng về phía núi cao cách thành không xa bay tới.

Triệu Thanh Hiên chân đạp một cái vòng tròn bay ở phía trước, còn Từ Thanh Phàm sử dụng Tam Trọng Thanh Lăng mang theo Đình Nhi không nhanh không chậm bay sát bên cạnh. Phi hành trận pháp là loại trận pháp cực kì trân quý, với thiên tư cùng tu vi của Triệu Thanh Hiên vô luận như thế nào cũng không thể có được. Nhưng bởi vì hắn là người chuyên phụ trách mua đồ cho Cửu Hoa Môn nên được phá lệ ban cho một kiện phi hành pháp khí làm phương tiện cho hắn ra ngoài làm việc.

Hai người sử dụng pháp khí phi hành nên tốc độ rất nhanh, chỉ một chốc đã bay đến ngọn núi ở phía trước. Chỉ thấy ngọn núi này không nguy nga hiểm trở mà vô cùng thanh tú tuấn mỹ. Trên núi người đến người đi, thanh âm to nhỏ rất ồn ào. Bên sườn núi có một đạo quan, ở trong lại càng dày đặc người với người, hiển nhiên đây là một nơi du lịch đẹp của phàm giới.

Thấy vậy, Từ Thanh Phàm không khỏi nghi hoặc liếc mắt nhìn Triệu Thanh Hiên một cái, vì trong ý nghĩ Từ Thanh Phàm thì tu tiên giả phường thị phải được lập nên ở một nơi không bị phạm nhân quấy rầy, chung quanh bố trí mê trận mới phải. Mà nơi trước mặt đây phạm nhân lại vô cùng đông đảo, càng không có dấu hiệu bố trí mê trận, cũng không biết Triệu Thanh Hiên dẫn hắn tới nơi này làm gì.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Từ Thanh Phàm, Triệu Thanh Hiên lại không hề giải thích gì mà chỉ mỉm cười một cách thần bí, sau đó dẫn Từ Thanh Phàm đến một địa phương hẻo lánh phía sau núi rồi đáp xuống, đi về phía đạo qua dày đặc người kia.

-Triệu sư huynh, chúng ta tới nơi này làm gì ?

Từ Thanh Phàm rót cuộc nhin không được sự nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi.

-Nơi này chính là tu tiên giả phường thị a.

Triệu Thanh Hiên cười giải thích

Nhìn quanh đều là phạm nhân, Từ Thanh Phàm càng lúc lại càng hoài nghi, nhưng lại không hỏi thêm gì nữa mà chỉ lẳng lặng đi theo sau Triệu Thanh Hiên. Bởi vì Từ Thanh Phàm biết, xem bộ dáng Triệu Thanh Hiên cho dù có hỏi hắn cũng sẽ không nói.

Khi đến gần đạo quan thì trước mặt hai người xuất hiện một đạo sĩ trung niên, khom người nhẹ giọng hỏi :

-Hai vị tiền bối tới là để trao đổi vật phẩm phải không?

Nghe đạo sĩ nói thế, Từ Thanh Phàm hơi sửng sốt, sau đó cẩn thận đánh giá tên đạo sĩ trước mặt, phát hiện hắn cũng là một tu tiên giả, chỉ là công lực thấp kém, cùng lắm là tới Luyện Khí sơ kì.

- Đúng vậy, ngươi là người dẫn đường sao?

Triệu Thanh hiên gật đầu cười nói.

Nghe Triệu Thanh Hiên nói xong đạo sĩ kia nhẹ giọng nói:

- Mời hai vị tiền bối theo ta.

Nói xong, đạo sĩ cúi người hành lễ lần nữa với đám người Từ Thanh Phàm, rồi quay đầu đi về phía trước.

Dưới sự hướng dẫn của tên đạo sĩ, Từ Thanh Phàm và Triệu Thanh Hiên đi đến một cửa hông rồi tiến vào bên trong đạo quan, xuyên qua đám người dày đặc đang dâng hương bái thần ở tiền điện, đi thẳng về phía nội điện.

Từ Thanh Phàm đi vào nội điện phía sau đạo quan, phát hiện tình cảnh ở đây có biến đổi, so với ngoại điện ồn ào thì chỗ này không chỉ yên lặng hơn mấy lần mà còn thanh tịnh hơn, gần trăm vị tu tiên giả tu vi không đồng nhất lẳng lặng ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần. Trước mặt họ là muôn dạng vật phẩm, hoặc linh dược hoặc pháp khí, hoặc phù chú. Chỉ là những người này không giống như phạm nhân vậy gọi dẫn khách mà chỉ ngồi yên lặng dưới đất, bộ dạng muốn để mọi người tự nguyện mua bán.

Ngoài những tu sĩ ngồi bán hàng trên mặt đất, có trên trăm tu sĩ khác chậm rãi đi đến các quầy hàng, trong khi di chuyển, nếu tình cờ thấy món mình ưng ý thì hơi thấp giọng hỏi người bán giá cả, hoặc là mua luôn hoặc không bán, có rất ít tình cảnh có kẻ mặc cả. Mà người nào bán xong đồ của mình sẽ yên lặng rời đi không hề lưu lại dù là chỉ chốc lát.

-Từ sư đệ nơi này chính là phường thị của tu tiên giới.

Triệu Thanh Hiên thấp giọng nói với Từ Thanh Phàm.

- Một nơi mua bán lớn như vậy mà không ai rõ, quả nhiên xảo diệu.

Từ Thanh Phàm nhìn quang cảnh yên tĩnh của phường thị trước mặt cũng thần nhiên vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, phường thị này đồ tốt không ít, chỉ có điều muốn phát triển thành loại sinh ý thì rất khó, bởi vì ở đây thịnh hành nhất là lấy vật đổi vật, chuyện người bán có nhiều khách hàng là thường thấy, nhưng cũng có những thứ khách hàng cần mà lại không có người bán, linh thạch chính là một trong số ấy.

Triệu Thanh Hiên thấp giọng giải thích.

- Đa tạ Triệu sư huynh chỉ giáo.

Từ Thanh Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tại tu tiên giới vô luận là luyện đan, luyện khí hay tu tiên, đều muốn hoặc nhiều hoặc ít các loại linh thạch, tuy linh thạch tại tu tiên giới rất nhiều, nhưng các loại tài liệu hiếm quý thường thường khó gặp được, nên người bán ở đây đôi khi cũng không đủ linh thạch.

- Bây giờ ta đi tìm loại linh dược sư môn đang cần để trao đổi, sư đệ muốn theo ta hay muốn một mình dạo chơi ở nơi này?

Triệu Thanh Hiên hỏi.

- Đối với linh dược ta không hiểu lắm, chỉ sợ không giúp được gì cho Triệu sư huynh, để ta một mình dạo chơi được rồi.

Từ Thanh Phàm trả lời.

- Được rồi, ta đi tìm xem nơi nào có linh dược để đổi mua, sư đệ người cứ tự nhiên. Nhưng lúc người đi dạo phải chú ý một chút, nơi này có nhiều tu sĩ tính tình rất quái dị.

Triệu Thanh Hiên trước khi đi lo lắng nói lại.

- Đa tạ Triệu sư huynh, ta sẽ chú ý.

Từ Thanh Phàm chấp tay nói.

Nói xong, Từ Thanh Phàm và Triệu Thanh Hiên hai người mỗi người một hướng đi về phường thị.

Nhìn qua mấy quầy hàng, Từ Thanh Phàm thấy Triệu Thanh Hiên nói không hề khoa trương chút nào, phường thị này đích xác có rất nhiều thứ tốt, những tài liệu luyện đan luyện khí khó tìm, các loại cao cấp phù chú, trận pháp thư lục, thậm chí còn có bán những loại pháp khí địa giai rất khó gặp, làm cho Từ Thanh Phàm hoa cả mắt.

Từ Thanh Phàm lần này đến đây chủ yếu là muốn tìm vài món pháp khí.

Hiện tại Từ Thanh Phàm chỉ có Tam Trọng Thanh Lăng và Khô Vinh Xích hai món pháp khí, trong đó Tam Trọng Thanh Lăng thì Từ Thanh Phàm sớm đã đặt lời thề quyết tâm trả lại cho sư phụ hắn. Hơn nữa Tam trọng Thanh Lăng tuy có rất nhiều công dụng như phi hành, phòng hộ và cũng có thể vây địch, nhưng trải qua kịch chiến Nam Hoang, Từ Thanh Phàm lại phát hiện ra Tam Trọng Thanh Lăng mặc dù công hiệu nhiều nhưng cũng vì thế mà uy lực bị giảm đi. Kiện pháp khí còn lại là Khô Vinh Xích thì cấp độ không cao lắm, uy lực không lớn, dùng nó công kích thì hiệu quả cũng không tốt lắm. Cho nên Từ Thanh Phàm muốn nhân cơ hội này tìm vài món pháp khí có uy lực để có thể sử dụng.

- Tiểu hữu không biết có hứng thú bán con Bích Nhân Vân Đề Thú này không vậy?

Khi Từ Thanh Phàm đang chăm chú xem xét các quán hàng thì một thanh âm rất nhỏ vang lên bên tai.

40. Trao Đổi

- Tiểu hữu không biết có hứng thú bán con Bích Nhân Vân Đề Thú này không vậy?

Một âm thanh rất nhỏ đột nhiên vang lên bên tai, Từ Thanh Phàm biết có người dùng “Truyền Âm Thuật” nói với mình. Quay đầu nhìn, hắn thấy một lão đầu mặc trường bào màu xám đang nhìn mình tủm tỉm cười. Từ thần thái của người nọ thì có thể biết rằng chính hắn vừa rồi đã nói với mình. Từ Thanh Phàm cẩn thận nhìn kỹ, phát hiện lão đầu này có tu vi Linh Tịch hậu kỳ, cách Kết Đan kỳ một bước rất nhỏ.

Mặc dù Từ Thanh Phàm cũng không có ý bán Tiểu Bích, nhưng trước câu hỏi của người lớn tuổi hơn mình, hắn cũng không thể xem nhẹ, vì vậy mang theo Đinh Nhi đi tới trước mặt lão giả khô gầy nọ, hỏi:

- Xin hỏi, có phải vừa rồi là tiền bối nói với ta phải không?

- Đúng vậy

Lão giả cười tủm tỉm gật đầu, lại nói tiếp:

- Lão hủ là Dược Vương Cốc trưởng lão Tuế Thủ, xin hỏi tiểu hữu là môn hạ của vị tiên bối nào?

Lão giả này vốn chỉ chú ý tới Đình Nhi bên người Từ Thanh Phàm có ôm Tiểu Bích. Lúc này khi Từ Thanh Phàm lại gần mới phát hiện hần tuổi còn trẻ vậy mà đã có tu vi Lich Tịch sơ kỳ, biết xuất thân Từ Thanh Phàm không tầm thường, có thể là môn hạ của cao nhân tiên bối nào đó. Cho nên lão cũng không dám ra vẻ tự cao tự đại mà chỉ là cười tủm tỉm hỏi lại. Tuy nhiên khi giới thiệu tới thân phận, ba chữ “Dược Vương Cốc” càng thêm nhân mạnh, tựa hồ rất tự tin với môn phái của mình.

Từ Thanh Phàm nghe lão giả giới thiệu là trưởng lão của Dược Vương Cốc cũng hơi sửng sốt, trong giây lát cũng đã hiểu được mục đích muốn mua Bích Nhân Vân Đề Thú của lão. Dược Vương Cốc tại tu tiên giới đúng là một môn phái rất đặc biệt, cùng với môn phái của hần lấy tu luyện thân thể làm chủ có bất đồng. Công pháp tu luyện của Dược Vương Cốc này cũng không có gì là đặc biệt cao siêu, nhưng môn phái này chuyên bồi dưỡng linh dược và luyện đan thuật, có thể coi là độc bộ trong tu tiên giới. Bọn họ luyện được rất nhiều linh đan, cho dù là Lục đại thánh địa cũng vô pháp luyện chế.

Nhưng mọi người đều biết, một khi bước vào Kết Đan kì thì sẽ không thể mượn ngoại lực để làm tăng tu vi của mình được. Với phương pháp chủ yếu sử dụng đan dược làm tăng tu vi của bản thân nên Dược Vương Cốc cũng không có nhiều cao thủ, cho dù là cốc chủ cũng vãn vẹn chỉ có tu vi Kết Đan kì. Nhưng cho dù là như vậy, mọi người tại tu tiên giới cũng không dám khinh thị môn phái này, bởi vì bọn họ có không ít linh đan có thể khởi tử hồi sinh. Mà ai cũng không dám khẳng định tương lai chính mình có thể hay không sẽ phải cần đến những linh đan này. Cho nên Dược Vương Cốc mặc dù có thực lực yếu, nhưng trong mấy ngàn năm lập phái cũng chưa từng trải qua tai kiếp gì, cho dù là đệ tử của Lục đại thánh địa khi gặp đệ tử Dược Vương Cốc cũng phải khách khí vài phần.

Mà Bích Nhân Vân Đề Thú thì lại ăn các loại linh thảo. Đối với các loại linh thảo có khả năng tìm kiếm hơn xa tu tiên giả. Dược Vương Cốc mặc dù giỏi về bồi dưỡng linh thảo, nhưng so với lượng tiêu hao khi luyện chế linh đan thì không đủ. Cho nên môn nhân Dược Vương Cốc thường xuyên rời núi đi khắp nơi tìm kiếm linh thảo luyện đan. Vì vậy, nếu có một con Bích Nhân Vân Đề Thú mà nói, không thể nghi ngờ là sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Hơn nữa bản thân Bích Nhân vân Đề Thú có khả năng kháng độc tính cường đại, cho nên nó cũng là đối tượng để thí nghiệm linh đan tốt nhất.

Biết được thân phận và mục đích của Tuế Thủ trước mắt, Từ Thanh Phàm mỉm cười, sau đó chấp tay nói:

- Tại hạ Cửu Hoa Môn Từ Thanh Phàm ra mắt tiên bối.

Nghe Từ Thanh Phàm báo ra là đệ tử Cửu Hoa Môn trong Lục đại thánh địa, nét mặt lão giả hơi bị kiềm hãm. Mới vừa rồi hần vẫn chuẩn bị dùng một ít linh đan hiếm thấy tại tu tiên giới để cùng Từ Thanh Phàm trao đổi lấy Bích Nhân Vân Đề Thú. Hần biết, với danh khí của linh đan Dược Vương Cốc thì khả năng giao dịch thành công là rất lớn.

Nhưng nghe thấy Từ Thanh Phàm là môn hạ của Cửu Hoa Môn, hần biết rằng hy vọng giao dịch thành công rất nhỏ. Bởi vì Dược Vương Cốc mỗi cách một giáp sẽ đem các loại linh đan trong cốc biếu cho Lục đại thánh địa một ít, nghe đồn là để làm giao tình giữa song phương thêm sâu sắc. Mà nói khó nghe chính là để đổi lấy sự che chở của Lục đại thánh địa. Dầu sao linh đan cũng hấp dẫn người khác, mà Dược Vương Cốc tại tu tiên giới thực lực cũng không tính là mạnh mẽ. Cho nên các loại linh đan trong tay lão giả đối với môn hạ đệ tử Cửu Hoa Môn cũng không phải có sức hấp dẫn quá lớn.

Mặc dù Tuế Thủ cảm giác lần giao dịch này có khả năng thành công rất thấp. Nhưng vẫn ôm hy vọng hỏi:

- Nguyên lai là thánh địa môn hạ, thất kính thất kính. Lão hủ muốn dùng một ít linh đan của Dược Vương Cốc cùng tiểu hữu trao đổi lấy con tiểu Bích Nhân Vân Đề Thú này, chẳng biết ý của tiểu hữu như thế nào?

Vừa nói, lão giả nhìn chăm chăm vào đôi mắt Từ Thanh Phàm, mặc dù vẻ mặt nhìn như bình thản, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn từ hai tay của lão giả lúc này không tự giác đã nắm chặt lại mà biết trong lòng hần lúc này rất khẩn trương. Dù sao một con Bích Nhân Vân Đề Thú đối với Dược Vương Cốc mà nói có trợ giúp rất lớn.

Nghe lão giả nói đến linh đan của Dược Vương Cốc, trong lòng Từ Thanh Phàm cũng hơi động. Linh đan

của bọn họ tại tu tiên giới đã sớm nổi danh, Từ Thanh Phàm cũng nghe thấy rất nhiều. Thậm chí có vài đệ tử Dược Vương Cốc hoặc nhiều hay ít đều dựa vào linh đan để trợ giúp đột phá Linh Tịch kì để bước vào Kết Đan kì. Mặc dù những người đó sau khi bước vào Kết Đan kì thì cả đời sẽ không có khả năng tiến thêm được nữa, nhưng từ đó có thể thấy công hiệu của linh đan Dược Vương Cốc. Có linh đan của Dược Vương Cốc, khả năng bước vào Kết Đan kì của Từ Thanh Phàm vốn xa vời bây giờ sẽ không thể nghi ngờ có thêm khả năng thành công.

Ngoài ra nó cũng có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Làm cho Từ Thanh Phàm trong thời gian ngắn nhất đạt tới Linh Tịch hậu kì. Từ Thanh Phàm đối với công hiệu của bình Mộc Linh Đan năm đó của Lục Hoa Nghiêm cho hắn vẫn ấn tượng không thôi. Đáng tiếc bình Mộc Linh Đan nọ đến bây giờ đã bị Từ Thanh Phàm dùng hết. Mặc dù đan dược của Dược Vương Cốc trong Cửu Hoa Môn cũng có một ít, nhưng lấy thân phận, địa vị và thiên tư của Từ Thanh Phàm tại đó sẽ không có tư cách dùng. Nhưng thật ra Cửu Hoa Môn hàng năm đều ban cho bọn Kim Thanh Hàn một ít.

Hơn nữa càng làm cho Từ Thanh Phàm động tâm chính là, linh đan của Dược Vương Cốc không chỉ có hiệu quả gia tăng công lực, mà chữa thương, giải độc, tĩnh tâm... các loại công hiệu khác nhau đếm không hết.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm cũng không có trực tiếp cự tuyệt yêu cầu giao dịch của lão giả, mà thản nhiên hỏi:

- Vậy xin hỏi, tiền bối muốn dùng đan dược gì để cùng văn bối trao đổi?

Nghe được Từ Thanh Phàm không trực tiếp cự tuyệt yêu cầu giao dịch của mình, Tuế Thủ trong lòng mừng rỡ, kiềm chế kích động trong lòng, gấp gấp nói:

- Ta xem tiểu hữu tu luyện chính là Mộc thuộc tính công pháp, mà tiểu nữ bên cạnh người này lại có thân thể chúc hỏa. Nghĩ đến tương lai sẽ phải tu hành hỏa thuộc tính công pháp, lão hủ sẽ dùng ba bình Mộc Hoa Đan, ba bình Hỏa Liên Đan, mặt khác Thanh Lương Đan, Hồi Xuân Đan, Bách Giải Đan, Tử Ngọc Cao, Hoàn Linh Đan năm loại mỗi thứ một lọ, cùng tiểu hữu trao đổi Bích Nhân Vân Đề Thú này. Không biết ý tiểu hữu như thế nào?

Nghe lão giả nói, Từ Thanh Phàm hơi gật đầu, hắn trước cũng đã từng nghe thấy các loại linh đan này, biết những loại này tại tu tiên giới là không thể cầu. Dùng số lượng linh đan này để trao đổi một con Bích Nhân Vân Đề Thú còn nhỏ cũng tính là công bình, dù sao muốn nuôi lớn Bích Nhân Vân Đề Thú cũng sẽ hao phí một lượng linh thảo rất lớn.

Mộc Hoa Đan là một loại linh đan dùng để trợ giúp tu tiên giả luyện hóa Mộc linh khí trong thiên địa, công hiệu so với Mộc Linh Đan mà Lục Hoa Nghiêm ban cho trước kia còn mạnh hơn nhiều. Có Mộc Hoa Đan tương trợ, Từ Thanh Phàm muốn đạt tới cảnh giới Linh Tịch hậu kì sẽ rút ngắn được không ít thời gian. Mà Hỏa Liên Đan có công hiệu tương tự Mộc Hoa Đan, chẳng qua chỉ hữu hiệu đối với Hỏa hệ tu tiên giả mà thôi.

Mà Thanh Lương Đan là loại linh đan giúp củng cố tâm cảnh của tu tiên giả, sau khi dùng không những phá giải được rất nhiều tà thuật mê hoặc tâm thần, mà còn có thể tránh cho trong quá trình tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma. Hồi Xuân Đan là linh đan cứu mạng, được xưng tụng là chỉ cần còn một hơi thở, vô luận đã bị bao nhiêu thương thế nghiêm trọng đều có thể chữa khỏi. Tử Ngọc Cao thì càng là linh đan quan trọng dùng để trị ngoại thương, có hiệu quả với xương cốt. Bách Giải Đan giải được thiên hạ bách độc, mà Hoàn Linh Đan cũng có hiệu quả củng cố cảnh giới linh khí trong cơ thể tu tiên giả.

- Cái giá này xem ra cũng rất công bình

Từ Thanh Phàm hơi gật đầu nói, nhưng khi Tuế Thủ vừa lộ ra vẻ mặt vui mừng, Từ Thanh Phàm lại nói:

- Chỉ là lần này văn bối đến đây chủ yếu là tìm kiếm một ít pháp khí vừa tay, linh đan tạm thời cũng không cần tới, với lại Bích Nhân Vân Đề Thú là của diệt nữ Đình Nhi. Văn bối cũng không có quyền đem nó trao đổi mua bán.

Nghe được từ Thanh Phàm nói, sắc mặt lão trở lên trầm xuống, nhưng kiên trì Từ Thanh Phàm là môn hạ của Lục đại thánh địa nên không dám tức giận, chỉ cười khổ mà nói:

- Vậy tiểu hữu mới vừa rồi hỏi giá cả là đang trêu chọc ta sao?

Chúng kiến bộ dáng không dám tức giận của Tuế Thủ, Từ Thanh Phàm mỉm cười, quay lại nói với Đình nhi:

- Đình nhi, cửu thúc có một số việc muốn làm, người mang theo Tiểu Bích đến một bên chơi đi.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Đình Nhi nhu thuận gật đầu, sau đó ôm Tiểu Bích hướng một bên đi tới.

Chúng kiến Đình Nhi mang Tiểu Bích đi xa, Từ Thanh Phàm mới vừa cười vừa nói:

- Mặc dù văn bối không thể bán đi tiểu Bích Nhân Vân Đề Thú nọ, nhưng trong tay lại có một viên nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú trưởng thành. Không biết tiền bối có thấy hứng thú không vậy?

Vừa nói, Từ Thanh Phàm đem nội đan Bích Nhân Vân Đề Thú lúc trước lấy được đưa ra trước mặt lão. Mời vừa rồi sở dĩ Từ Thanh Phàm không có xuất ra khỏi nội đan này, chính là sợ Tiểu Bích phát hiện nội đan của mẫu thân nó trong tay mình sẽ lại nổi giận. Cho nên sau khi Đình Nhi đem Tiểu Bích mang ra xa, Từ Thanh Phàm mới đem nội đan này ra.

Nhìn khối nội đan to như nắm tay đang tỏa ra lam vụ trước mắt này, lão giả nhận ra đúng là nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú trưởng thành, không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Dem khối nội đan này, dùng phương pháp luyện chế đặc thù, cũng có thể dùng để tìm kiếm linh thảo. Mặc dù so với bản thân Bích Nhân Vân Đề Thú kém hơn không ít, nhưng đối với Dược Vương Cốc cũng là sự trợ giúp to lớn.

Cuối cùng, lão giả cùng Từ Thanh Phàm đạt được giao dịch. Lão giả dùng số lượng linh đan đã nói cùng với một lọ Kim Linh Đan trao đổi lấy nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú. Kim Linh Đan là Từ Thanh Phàm yêu cầu lão giả đặc biệt thêm vào, hẳn muốn đưa nó cho Kim Thanh Hàn dùng.

Sau khi giao dịch xong, Từ Thanh Phàm cáo biệt lão giả, chuẩn bị cùng Đình nhi rời đi nhưng lại nghe lão giả đột nhiên nói:

- Tiểu hữu mới vừa rồi nói lần này đến đây muốn tìm một ít pháp khí tốt phải không?

41. Luyện Khí

- Tiểu hữu vừa rồi nói muốn đến đây trao đổi pháp khí?

Khi chuẩn bị rời đi, Tuế Thủ ở phía sau đột nhiên hỏi.

Nghe lão nói, Từ Thanh Phàm ngạc nhiên quay lại, không biết lão hỏi vậy làm gì, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, văn bối trong tay vẫn chưa có pháp khí nào tốt, cho nên muốn đến đây tìm vài món pháp khí, tiền bối có chỉ bảo gì sao?

Tuế Thủ nghe xong vấn đề của Từ Thanh Phàm nhưng không trả lời ngay, mà chỉ tủm tỉm cười hỏi tiếp:

- Tiểu hữu đã có một con Bích Nhân Vân Đề Thú nhỏ, lại có nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú trưởng thành. Chắc rằng trước đây đã từng liệp sát một con Bích Nhân Vân Đề Thú trưởng thành phải không?

- Đúng vậy

Sau khi nghe Tuế Thủ nói, Từ Thanh Phàm mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu:

- Con Bích Nhân Vân Đề thú đó có mối hận diệt tộc với văn bối.

Tuế Thủ lại hỏi:

- Trên người Bích Nhân Vân Đề thú rất nhiều nguyên liệu trân quý, tiểu hữu có lấy được hết không vậy?

Nghe được câu hỏi này của Tuế Thủ, Từ Thanh Phàm có hơi chút do dự, phải biết rằng trên người Bích Nhân Vân Đề thú có rất nhiều nguyên liệu cho dù ở tu tiên giới cũng vô cùng trân quý, mà đạo lý của quý phải giấu giữ thì ở tu tiên giới hay phạm tục cũng đều như nhau. Nhưng Từ Thanh Phàm cuối cùng cũng gật đầu thừa nhận, dẫu sao Tuế Thủ cũng đã đoán được vài phần.

Thấy Từ Thanh Phàm gật đầu, Tuế Thủ cười hỏi:

- Vậy tiểu hữu định xử lý những nguyên liệu đó như thế nào?

- Như thế nào? Tiền bối đối với những nguyên liệu này cũng thấy hứng thú sao?

Vãn bối chỉ muốn dùng những nguyên liệu đó để đổi lấy một ít pháp khí, hơn nữa linh đan trên người cũng đã đủ dùng, cho nên sợ rằng không thể cùng tiền bối tiếp tục giao dịch rồi.

Từ Thanh Phàm thản nhiên nói.

Nghe câu trả lời của Từ Thanh Phàm, Tuế Thủ đầu tiên là khoát tay sau đó mỉm cười nói:

- Tiểu hữu đừng hiểu lầm, những nguyên liệu này, ngoại trừ máu và con mắt của Bích Nhân Vân Đề thú, thì những thứ khác đều không thể dùng để luyện dược, ta và người cũng không cần phải giao dịch tiếp. Huống chi trên người của ta cũng không còn nhiều đan dược. Cho dù muốn trao đổi cũng không đủ. Tuy nhiên ta có một vị lão hữu đối với thuật luyện khí vô cùng tinh thông. Tiểu hữu người có bằng lòng để cho hắn giúp người đem những nguyên liệu này luyện thành pháp khí không? Dù sao các loại nguyên liệu trên người Bích Nhân Vân Đề Thú cũng đều rất tốt, dùng chúng để tế luyện thành pháp khí so với việc dùng để trao đổi pháp khí có khi còn lời hơn đó.

Nghe được Tuế Thủ nói, Từ Thanh Phàm trong lòng hơi động, theo như lời lão nói, giá trị nguyên liệu trên người Bích Nhân Vân Đề Thú khi được luyện thành pháp khí uy lực sẽ rất to lớn, so với dùng chúng để trao đổi pháp khí thì có lời hơn, nhưng Từ Thanh Phàm vẫn có chút do dự hỏi:

- Không biết vị tiền bối ấy lúc này đang ở đâu? Nếu luyện khí thì giá cả như thế nào?

Từ Thanh Phàm biết, bây giờ trên người hắn ngoại trừ nguyên liệu từ Bích Nhân Vân Đề thú cùng với cây linh chi ngàn năm ở Từ gia trại, thì cơ bản cũng không có đồ gì giá trị. Mặc dù nhưng năm gần đây Từ Thanh Phàm nhờ có sư môn ban cho mà cũng tích lũy được hơn trăm khối linh thạch. Ngoài việc quá ít không nói, thì người ta cũng chưa chắc đã để ý đến những linh thạch cấp thấp đó của Từ Thanh Phàm.

Nhìn vẻ lo lắng của Từ Thanh Phàm, Tuế Thủ mỉm cười thần bí nói:

- Người này ở ngay trong phường thị, mở quán chuyên môn phụ trách luyện khí miễn phí cho người khác. Chỉ cần người trong tay có nguyên liệu luyện khí là được, điểm ấy tiểu hữu không cần phải lo lắng.

- Luyện khí miễn phí giúp mọi người?

Từ Thanh Phàm không tin hỏi lại, hắn không thể tin được trên thế giới này còn có tu tiên giả hảo tâm đến như vậy.

Thấy vẻ mặt không thể tin của Từ Thanh Phàm, Tuế Thủ cười cười giải thích:

- “Luyện Khí môn” chỉ có duy nhất một vị truyền nhân, đối với việc luyện khí vô cùng si mê, nhưng bởi vì trong tay không có nguyên liệu, cho nên hàng năm đều ở tại phường thị này luyện khí miễn phí cho người khác. Lần này ta đến là xem thuật luyện khí của hắn tiến đến đâu rồi. Chỉ là hắn mặc dù luyện khí miễn phí cho người khác, nhưng vẫn có ba quy củ.

- Sao? Là những quy củ gì vậy?

Từ Thanh Phàm tò mò hỏi.

- Vị lão hữu luyện khí của ta tu vi rất cao, nhân giới cũng cực cao, cho nên trừ phi nguyên liệu trong tay người kì lạ trân quý, nếu không hắn tuyệt sẽ không giúp người luyện khí, đây là quy củ thứ nhất; Hơn nữa vị đạo hữu này khi luyện khí sẽ không làm theo ý khách hàng, muốn luyện chế ra pháp khí gì hoàn toàn do hắn quyết định, đây là quy củ thứ hai; Nhưng hai cái đầu cũng không phải là trọng yếu nhất. Quan trọng nhất là vị lão hữu này cũng không phải thật tình muốn luyện khí cho người khác, mà là qua đó để thăm dò tu vi luyện khí của bản thân. Cho nên khi hắn luyện khí cho người khác thường nghĩ ra những phương pháp luyện khí kỳ lạ. Chính vì như vậy, khi hắn luyện khí thường xuyên gặp phải thất bại, thường những nguyên liệu trân quý mà người nhờ luyện khí vất vả tìm được đều bị hắn lãng phí không còn gì, thậm chí đến cuối cùng cũng vẫn như ban đầu, một kiện pháp khí cũng không có. Người cầu hắn luyện khí cũng không được oán hận hắn. Đây là chính là quy củ thứ ba. Nhưng pháp khí của người này luyện một khi thành công, thì uy lực so với những người khác luyện thường mạnh hơn ba phần.

Tuế Thủ chậm rãi giải thích, nói xong thì yên lặng nhìn Từ Thanh Phàm, chờ quyết định của hắn.

Nghe xong Tuế Thủ nói, Từ Thanh Phàm rơi vào trầm tư. Đối với điều quy củ thứ nhất hắn cũng không lo lắng, dù sao nguyên liệu trên người Bích Nhân Vân Đề Thú tại tu tiên giới cũng tính là hiếm thấy, như vậy lão hữu như Tuế Thủ nói này khi nhìn thấy nhất định sẽ đồng ý giúp mình luyện khí. Về quy củ thứ hai Từ Thanh Phàm cũng không quan tâm, hắn đối với luyện khí một chút cũng không thông, đương nhiên cũng không thể đưa ra ý kiến gì. Nhưng đối với quy củ thứ ba thì trong lòng hắn có chút cổ kị, nguyên liệu trên người Bích Nhân Vân Đề Thú này quả thật trân quý, nếu như vì bị người khác dùng làm thí nghiệm những ý tưởng mới mà lãng phí thì thật đáng tiếc, hơn nữa Từ Thanh Phàm lần này đến đây đối pháp khí cũng không muốn bị thất bại.

Nhưng Từ Thanh Phàm lại nghĩ, nếu như dùng những nguyên liệu này để trao đổi, nhiều nhất cũng chỉ có thể đổi được từ bốn đến năm kiện pháp khí nhân giai cao cấp, mà hiện tại trong tay Từ Thanh Phàm nguyên liệu luyện khí có rất nhiều, một cây tiêm giác của Bích Nhân Vân Đề thú, hai khối răng nanh, đều là nguyên liệu luyện chế pháp khí công kích rất tốt, mà lân phiến màu xanh lại càng nhiều, ít nhất có thể luyện ra ba kiện pháp khí phòng ngự, mặt khác còn có bốn cái chân của Bích Nhân Vân Đề Thú cùng với hai con mắt cũng đều có thể dùng.

Cho dù những nguyên liệu đó có bị lãng phí hơn phân nửa, cũng vẫn có thể luyện chế ra ba kiện pháp khí. Hơn nữa theo như Tuế Thủ đã nói, lão hữu của hắn khi luyện chế pháp khí thành công thì uy lực so với các pháp khí bình thường khác lợi hại hơn ba phần.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói:

- Đã như vậy, vân bối nguyện ý thử một lần.

Thấy ánh mắt thản nhiên của Từ Thanh Phàm, Tuế Thủ trong mắt chợt lóe lên vẻ thích thú:

- Tiểu hữu quả thật khí phách, vậy chúng ta đi tìm hắn thôi.

Vừa nói, Tuế Thủ đi trước, hướng về trong ngõ ngách hẻo lánh nhất của phường thị. Còn Từ Thanh Phàm dùng “Truyền Âm thuật” thông chi cho Đình Nhi ở phía sau, rồi cũng hướng theo Tuế Thủ mà đi tới.

- Tuế Thủ tiền bối, xin hỏi vị tiền bối luyện pháp khí kia xưng hô như thế nào?

Lúc này Từ Thanh Phàm hướng Tuế Thủ hỏi.

- Người gọi hắn là Lão khát cái là được.

Tuế Thủ không thèm để ý tùy tiện nói ra.

- Lão khát cái?

Từ Thanh Phàm nghi hoặc hỏi lại.

- Tên này trước khi vào giới tu tiên thì đích thực là một tên ăn mày, sau khi tu tiên vẫn mặc trang phục của kẻ ăn mày. Cho nên những người quen biết đều gọi hắn là Lão khát cái.

Tuế Thủ cười ha hả giải thích.

Trong khi đang nói chuyện, hai người đã đi tới trước một quầy hàng tại một góc trong phường thị, Từ Thanh Phàm thấy Tuế Thủ ngừng cước bộ cũng ngừng lại, định thần nhìn lại quầy hàng nọ, chỉ thấy quầy hàng trước mặt này có vẻ rất khác so với các quầy hàng mà hắn thấy trước đó. Một lớp tro bụi phủ đầy trên mặt đất trước quầy hàng, nhưng trên mặt không hề có bày thứ gì, chỉ có hai chữ viết to vẻ cuồng loạn - “Luyện khí”.

Phía sau quầy hàng có một lão giả, lão giả này mặc dù thân hình cao lớn, nhưng mặt mày xanh xao, tóc tai bù xù, quần áo trên người cũng rách nát, con mắt đục ngầu, nếu như không phải Từ Thanh Phàm cảm nhận được tu vi trên người hắn không dưới Linh Tịch hậu kỳ, quả thực sẽ nghĩ lão giả này là một lão phạm nhân khát cái.

Tuế Thủ vừa đi tới gần lão giả trước mặt, vừa cười nói:

- Lão khát cái, ta đưa khách đến cho lão đây.

Nhưng Lão khắt cái sau khi thấy Tuế Thủ đi tới trước mặt mình, cũng không có chút phản ứng, chỉ có con mắt hơi động, nhàn nhạt nói:

- Người có thể mang đến cho ta khách nhân gì chứ, sẽ lại không giống như lần trước chỉ tìm được có ba căn huyền thiết với hai lượng tinh kim đòi ta giúp luyện pháp khí, coi ta là đứa ngốc sao?

Khi lão khắt cái nói chuyện, âm thanh lúc cao lúc thấp, giọng điệu có chút quái dị, không chút cổ kị Từ Thanh Phàm đứng bên cạnh.

Nghe được lời của Lão khắt cái, nhưng Tuế Thủ không hề tức giận, vẫn cười tủm tỉm nói:

- Khách nhân lần này so với lần trước khác nhau rất lớn a. Ta vừa mới từ tay tiểu hữu này đổi được một viên nội đan của Bích Nhân Vân Đề thú đó.

Nghe Tuế Thủ nói, đôi mắt vốn đang lim dim của Lão khắt cái liền trợn to, trong mắt ánh lên một tia khiếp người, nhưng không liếc về Tuế Thủ một cái, mà nhìn chằm chằm từ Thanh Phàm nói:

- Nguyên liệu khác trên người Bích Nhân Vân Đề thú người có thu được không?

Từ Thanh Phàm hơi gật đầu, thản nhiên vừa cười vừa nói:

- Lấy được một ít.

- Đó là những cái gì?

Nghe Từ Thanh Phàm trả lời, Lão khắt cái trên mặt hiện lên một tia kích động, giống như một tiểu hài tử vừa tìm ra trò chơi mà mình vô cùng hứng thú.

- Một cây tiêm giác, hai chiếc răng nanh, hai con mắt, bốn chân, còn có hơn ba nghìn phiến thanh lân.

- Đưa đây!

Lão khắt cái nghe xong không ý kiến, đưa tay nói với Từ Thanh Phàm.

Thấy bộ dáng lúc này của Lão khắt cái, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng cũng biết Lão khắt cái là một người si mê luyện khí đạo, một khi gặp phải nguyên liệu trân quý sẽ hưng phấn vô cùng, cho nên cũng không để ý, đem nguyên liệu lấy được trên người Bích Nhân Vân Đề thú đặt xuống trước mặt Lão khắt cái.

Thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện nhiều nguyên liệu trân quý như vậy, hô hấp Lão khắt cái trở lên dồn dập, trong mắt tinh quang chớp động, tựa hồ trong nháy mắt nghĩ ra vô số ý tưởng luyện khí. Tiếp theo Lão khắt cái không nói một tiếng, một cái Tụ Lý Càn Khôn đã đem toàn bộ nguyên liệu thu lại, sau đó đứng lên xoay người hướng ra phía ngoài bước nhanh tới.

Ngay lúc Từ Thanh Phàm tưởng rằng Lão khắt cái đang định chiếm đoạt nguyên liệu của mình, thì Lão khắt cái đang đi đường như chợt nhớ ra cái gì, xoay người lại hướng Từ Thanh Phàm hỏi:

- Được rồi, tiểu tử, người biết ta luyện khí cho người khác có ba quy củ không? Cho nên luyện khí thất bại cũng đừng trách ta.

- Vãn bối biết, Tuế Thủ tiền bối có nói trước cho vãn bối, dù lần này luyện khí có kết quả như nào, vãn bối tuyệt không một câu oán hận.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói, Lão khắt cái hơi gật đầu nói:

- Một tháng sau tới nơi này tìm ta.

Nói xong, Lão khắt cái quay sang Tuế Thủ hỏi:

- Người không cần ta giúp luyện khối nội đan Bích Nhân Vân Đề thú nọ thành một viên “Minh Linh Châu” sao?

Tuế Thủ nghe được lão khắt cái hỏi, hơi sửng sốt, nhưng lập tức cười nói:

- Bỏ đi, nội đan Bích Nhân Vân Đề thú ta chỉ có một viên, cho người luyện lỡ phá hủy mất của ta thì làm sao? Ta tìm người khác giúp ta luyện hóa cho chắc.

Nghe được Tuế Thủ nói, Lão khát cái hũ lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm, xoay luôn người rời đi, từ đầu tới cuối cũng không hỏi Từ Thanh Phàm xem tên của vị khách hàng là gì.

Thấy thái độ của Lão khát cái, Tuế Thủ có chút xấu hổ với Từ Thanh Phàm, nói:

- Tiểu hữu không nên để ý, Lão khát cái này mỗi lần trước khi luyện khí đều có cái bộ dáng này.

Từ Thanh Phàm nhìn chăm chú bóng lưng rời đi của Lão khát cái, thản nhiên vừa cười vừa nói:

- Vị tiền bối này si mê thuật luyện khí như vậy, đúng là một vị kỳ nhân, văn bối dĩ nhiên không để bụng.

42. Xuất Khí

Sau khi lão khát cái rời khỏi, Từ Thanh Phàm quay qua tạ ơn Tuế Thủ bởi lời giới thiệu của lão, cũng là nói lời từ biệt. Tuế Thủ lúc này cũng đang nóng lòng đem khóa nội đan của Bích Nhân Vân Đề Thú đi luyện chế thành pháp khí trợ giúp mình tìm kiếm linh thảo cùng thí dược (thử nghiệm đan dược). Cho nên sau khi hướng Từ Thanh Phàm hẹn có dịp nhàn rỗi sẽ đến Dược Vương Vốc đàm đạo, lão cũng nhanh chóng rời đi khỏi phường thị.

Từ Thanh Phàm đợi đến khi Tuế Thủ đi cũng chậm rãi bước về vị trí của Đình Nhi. Nhưng khi đến nơi lại không thấy bóng dáng của Đình Nhi xung quanh, hẳn không khỏi nhủ mảy. Từ Thanh Phàm biết Đình Nhi không phải là loại tiểu hài nghịch ngợm thích chạy loạn, để nàng ở đây chờ hẳn thì Đình Nhi tuyệt đối sẽ lẳng lặng chờ đợi. Nhưng hiện tại Đình Nhi không có ở đây, có khi nào là gặp phải chuyện gì?

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi lo lắng. Ngay lúc hắn bắt đầu tìm kiếm chung quanh thân ảnh của Đình Nhi và Tiểu Bích, phường thị vô cùng yên tĩnh đột nhiên từ một góc nào đó đột nhiên truyền đến một trận huyền oán, trong đó hình như còn nghe cả tiếng kêu của Tiểu Bích, nhưng rồi lập tức lại yên tĩnh đi. Từ Thanh Phàm không chút do dự bước nhanh về phía phát ra âm thanh huyền oán vừa rồi.

Lúc Từ Thanh Phàm đến nơi thì phát hiện Đình Nhi đang đứng lẳng lặng ở nơi đó, khóe miệng mơ hồ chảy ra một tia máu, sắc mặt tái nhợt, khăn che mặt trên đầu không biết đã bị rơi ra từ lúc nào. Còn Tiểu Bích thì yên lặng nằm dưới chân Đình Nhi, không nhúc nhích, tựa hồ đã hôn mê.

Ở trước mặt Đình Nhi, một gã đạo nhân cầm mang chòm râu đang nhắm mắt ngồi xuống, ước chừng có tu vi Linh Tịch trung kỳ. Lúc phát hiện có người đi đến, hắn chỉ mở mắt nhàn nhạt liếc qua một cái, phát hiện Từ Thanh Phàm chỉ là một cái Linh Tịch sơ kỳ, trên mặt hiện lên tia buông lỏng cùng thần sắc có vẻ khinh thường. Tiếp theo hắn lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Hàng quán trước mắt đạo nhân thì bày ra vài món linh dược, tuy rằng xa xa kém khối ngàn năm linh chi trong người Từ Thanh Phàm, nhưng xem ra cũng là có giá trị xa xỉ.

Chứng kiến tình cảnh trước mặt, Từ Thanh Phàm trong lòng cũng đại khái hiểu được chuyện vừa mới phát sinh. Bích Nhân Vân Đề Thú là yêu thú thích ăn linh dược, nhất định là Tiểu Bích phát hiện ở đây xuất hiện nhiều linh dược, nhện không được muốn trộm ăn. Nhưng bị đạo nhân phát hiện đánh cho bất tỉnh, mà Đình Nhi thì hoặc là do đứng quá gần, hoặc là muốn cứu Tiểu Bích mà cũng chịu một ít thương tổn.

Mặc dù biết là phía mình không đúng, nhưng Từ Thanh Phàm cũng không nhịn được nổi lên một trận tức giận. Lấy tu vi của tên đạo nhân trước mắt này, có thể dễ dàng vây khốn Tiểu Bích mà không thể phạm đến Đình Nhi chút nào. Nhưng hắn lại không chỉ đánh Tiểu Bích bất tỉnh mà còn làm bị thương đến Đình Nhi, rõ ràng là cố tình.

Với Từ Thanh Phàm, Đình Nhi không chỉ là một câu hứa hẹn của chính mình với đường huynh Từ Lâm, mà còn là thân nhân duy nhất còn lại trên đời của hắn. Trừ phi Đình Nhi phạm vào sai lầm đại ác, nếu không hắn không tha cho bất cứ kẻ nào thương tổn Đình Nhi.

Cho nên Từ Thanh Phàm sau khi đến nơi để ý không chút nào đến tên đạo nhân đang chờ hắn đến cáo lỗi, mà là trước đến bắt mạch Đình Nhi. Sau khi phát hiện chỉ là chấn động nhẹ, nội tạng cũng không có thương tổn bao nhiêu, hắn mới thở dài một hơi, nhưng cũng hướng vào nội thể Đình Nhi truyền một ít Ất

Mộc linh khí. Tiếp theo Từ Thanh Phàm lại nhặt sa che mặt rơi phía xa xa đất lên, đội lại cho Đình Nhi, cuối cùng mới hướng Tiểu Bích đang nằm truyền linh khí làm nó tỉnh lại.

Tiểu Bích sau khi tỉnh lại đầu tiên là mở to con mắt, mờ mịt nhìn bốn phía, phát hiện tên đạo nhân kia thì không khỏi rít gào một trận, hướng về tên đạo nhân nọ xông đến. Bích Nhân Vân Đá Thú tập tành nhớ cừ cùng hung bạo hiển lộ không thể nghi ngờ.

- Hừ!

Chứng kiến cử động của Tiểu Bích, Từ Thanh Phàm hơi hừ lạnh một tiếng. Không thể không nói, trải qua mấy ngày bị Từ Thanh Phàm mang theo phi hành, Tiểu Bích đối với hắn hơi kính sợ. Nghe được tiếng Từ Thanh Phàm, thân hình nó liền dừng lại, do dự một hồi rồi chạy đến dưới chân của Đình Nhi, phát ra tiếng kêu “ô ô” tỏ vẻ ủy khuất. Đình Nhi khom người đem Tiểu Bích ôm vào trong lòng, không ngừng an ủi, chỉ là ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Thanh Phàm phảng phất muốn nhiều hơn một thứ gì đó, nhưng hình như cũng không có gì biến hóa, làm người ta không thể suy xét.

Nhưng Từ Thanh Phàm cũng không hướng Tiểu Bích liếc mắt lần nào, mà trực tiếp đi đến trước mắt đạo nhân, nhẹ giọng nói:

- Các hạ xưng hô thế nào?

Mới vừa rồi Từ Thanh Phàm biểu hiện không để ý đến hắn đã làm đạo nhân trong lòng tức giận không thôi. Chứng kiến Từ Thanh Phàm rất cuộc hướng mình hỏi, đạo nhân hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Tại hạ Huyền Linh Giáo, hộ pháp Điền Hoàn, xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?

Huyền Linh Giáo, giáo phái này trước Từ Thanh Phàm cũng đã từng nghe qua. Môn phái này thực lực so với Dược Vương Cốc còn yếu hơn một chút, mặc dù trong tu tiên giới cũng có chút thanh danh nhưng cũng còn xa để Từ Thanh Phàm đặt vào trong mắt.

Ngay khi Từ Thanh Phàm tính báo sư môn danh hào, đột nhiên trong lòng chợt động. Điền Hoàn này lúc chứng kiến tu vi mình không bằng hắn nên đã biểu hiện ung dung cùng khinh thường, người này nhất định là một kẻ bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Nếu mình đem báo lai lịch sư môn ra, sợ rằng người này khiếp sợ uy danh Cửu Hoa Môn sẽ không dám ra tay với mình, nhưng Từ Thanh Phàm hiện tại lại đang muốn giáo huấn Điền Hoàn này một chút, vì Đình Nhi trút giận. Vì vậy, hắn thản nhiên nói:

- Tại hạ Từ Phàm.

Vì đề phòng Điền Hoàn từ tên mình nghe ra huyền cơ, Từ Thanh Phàm dùng tên trước đây của mình.

Nghe được Từ Thanh Phàm xưng danh xong, Điền Hoàn trong lòng hơi buông lỏng. Mới vừa rồi con Bích Nhân Vân Đề Thú trộm ăn linh dược của hắn, làm hắn giận dữ đem Bích Nhân Vân Đề Thú đánh bất tỉnh đi, hơn nữa lại ngộ thương đến tiểu cô nương bên cạnh. Nhưng sau khi ra tay, Điền Hoàn lại hối hận. Bích Nhân Vân Đề Thú này hiển nhiên là linh thú của một vị tu tiên giả, còn tiểu cô nương trước mắt này trên mặt có đồ án quỷ dị nhưng lại rõ ràng là một phạm nhân. Nhưng có thể đến phường thị của tu tiên giả này có lẽ là được người dắt đến, mà hắn ra tay nếu chẳng may đắc tội đến vị cao thủ nào đó sợ rằng tai hại lớn. Nhưng sau khi chứng kiến người đến chỉ có tu vi Linh Tịch sơ kì, Điền Hoàn trong lòng không khỏi nhẹ thở phào. Sau đó khi Từ Thanh Phàm tự báo thân phận mà không nhắc gì đến chính mình môn phái, càng làm cho hắn tưởng rằng Từ Thanh Phàm là một vị tán tu, trong lòng càng thêm khinh thị. Cho nên khi Từ Thanh Phàm vừa nói xong, hắn liền ngạo mạn nói:

- Linh thú của các hạ mới vừa rồi suýt nữa ăn mất linh dược của ta.

Ngụ ý của hắn là muốn Từ Thanh Phàm hướng chính mình xin lỗi.

Nghe được lời nói ngạo mạn của Điền Hoàn, Từ Thanh Phàm biểu tình vẫn điềm đạm như cũ, đối với đối phương hơi hơi cúi người hành lễ, nói:

- Tại hạ quần thú không nghiêm, đem lại phiền toái cho các hạ, hướng tới các hạ bồi lỗi.

Điền Hoàn nghe được lời này, trên mặt thần sắc ngạo mạn càng thêm rõ ràng. Đúng lúc này, lời nói của Từ Thanh Phàm lại xoay chuyển:

- Bất quá lấy tu vi của các hạ không thể tạm thời giam trụ tiểu thú nọ sao? Tại sao không những đã thương nó lại còn ngộ thương diệt nữ của ta?

Nghe được lời sau của Từ Thanh Phàm, Điền Hoàn trong mắt tinh quang lóe lên, khí thế trên người bỗng nhiên phát ra, nhìn chằm chằm Từ Thanh Phàm chậm rãi nói:

- Nói như vậy các hạ là đang hỏi tội ta sao?

Từ Thanh Phàm thản nhiên đáp:

- Không dám, mới vừa rồi tại hạ đã vì lỗi của tiểu thú nọ hướng các hạ xin lỗi. Chỉ cần các hạ hướng diệt nữ bị ngộ thương của ta xin lỗi, người ta hai người liền không có chuyện gì nữa.

Điền Hoàn gắt gao nhìn chằm chằm Từ Thanh Phàm, dường như đối với lời nói của Từ Thanh Phàm cảm giác không thể tin được. Hồi lâu mới chậm rãi nói ra:

- Nếu như ta không đồng ý thì sao?

Có một số tu tiên giả tự xem mình là thần tiên trong con mắt của phàm nhân. Bất họ hướng đến một phàm nhân mà xin lỗi không thể nghi ngờ là một chuyện cực kì mất thể diện, đối với Điền Hoàn thì càng đúng như thế.

Nghe được Điền Hoàn nói, Từ Thanh Phàm nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói:

- Vậy thì ta chỉ có thể cùng các hạ luận bàn một hồi.

Điền Hoàn phút chốc giận dữ mà cười, nói:

- Chỉ bằng vào người cũng muốn đấu pháp với ta sao?

Phải biết rằng đồng cấp tán tu cùng tu sĩ môn phái thực lực chênh lệch thật lớn. Trước không nói sở tu công pháp huyền diệu cao thấp ra sao, môn phái sư môn thường thường ban cho đệ tử pháp khí để sử dụng. Còn tán tu thì thường rất hiếm sở hữu pháp khí, cho dù có phẩm bậc pháp khí cũng sẽ không cao. Đương nhiên, đệ tử của danh môn đại phái cùng tiểu môn phái cũng là chênh lệch như thế.

Cho nên chứng kiến một “tán tu” tu vi không bằng chính mình, đương nhiên dám hướng mình khiêu chiến, Điền Hoàn mới có cảm giác không tưởng tượng nổi. Điền Hoàn sớm dĩ nhận định Từ Thanh Phàm là tán tu, bởi vì phàm là đệ tử của xuất ngoại đều mặc phục sức thống nhất đại biểu cho môn phái mình. Từ Thanh Phàm từ sau cuộc chiến ở Nam Hoang, kiện khoan bào của Cửu Hoa Môn phát cho đã quá mức rách nát, cho nên đã sớm thay ra. Hiện tại chỉ là mặc một bộ phục sức bình thường mua tại thế tục.

- Có đủ tư cách không qua một hồi sẽ biết!

Đối với lời nói khinh thị của Điền Hoàn, Từ Thanh Phàm bộ dáng thản nhiên nhưng không chút nào tức giận, thản nhiên nói.

Nói xong, Từ Thanh Phàm đứng tại chỗ, cước bộ vững chắc, ánh mắt điềm tĩnh nhìn Điền Hoàn, bộ dáng để tùy tiện hấn công kích.

Chứng kiến hành động này của Từ Thanh Phàm, Điền Hoàn ngược lại khôi phục lại tỉnh táo. Hắn có thể tu luyện đến cảnh giới này, cùng đảm nhiệm chức hộ pháp trong một môn phái, đương nhiên cũng không phải là hạng người không biết suy nghĩ. Hắn biết Từ Thanh Phàm có can đảm hướng chính mình khiêu chiến chắc có chỗ dựa vào, vì vậy cũng lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, vậy để tại hạ lãnh giáo một chút đạo hạnh của các hạ.

Vừa nói Điền Hoàn mười ngón tay cũng kết quyết, trước người nhất thời hóa ra mười đoạn kim kiếm, hướng Từ Thanh Phàm rất nhanh công tới. Đồng thời, cũng đột nhiên huyền hóa ra một kim sắc đại chùy trên đầu Từ Thanh Phàm, hung hăng chém về phía đầu Từ Thanh Phàm. Hắn lần này ra tay chỉ để dò xét Từ Thanh Phàm cho nên xuất thủ cũng lưu lực.

Các tu sĩ khác ở bên cạnh quầy hàng của Điền Hoàn, lúc Từ Thanh Phàm xuất hiện không lâu đã đứng xa xa nhìn hai người tranh đấu, bộ dáng như muốn xem một trận náo nhiệt.

Chúng kiến công kích của Điền Hoàn, Từ Thanh Phàm mỉm cười. Dĩ nhiên đứng yên để tùy ý kim kiếm cùng kim chùy hướng chính mình công kích. Đúng lúc kim kiếm cùng kim chùy xuyên qua thân thể của Từ Thanh Phàm, thân thể của hắn dĩ nhiên bỗng hóa thành hư vô. Điền Hoàn sắc mặt đại biến, nhưng phản ứng cũng đã không kịp. Thân ảnh của Từ Thanh Phàm không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau hắn, ngón tay giữa mang theo một cây nhận thảo, nhẹ nhàng đặt tại trên cổ hắn. Nhân nhật nói:

- Người hiện tại có xin lỗi không?

Lúc hỏi Từ Thanh Phàm trong lòng cũng tràn đầy cảm khái, cảm giác được trận chiến này quá dễ dàng. Nhưng bất quá cũng là nhờ vào chính mình thi triển tốc độ cùng thi triển một ảo thuật đã dễ dàng lừa gạt được Điền Hoàn này. Trước hắn còn nghĩ phải đại chiến một hồi, dù sao Điền Hoàn này tu vi so với hắn còn cao hơn ba phần.

Cũng không biết, trải qua Nội Môn đại hội cùng cuộc chiến ở Nam Hoang, Từ Thanh Phàm có kinh nghiệm thực chiến đã vượt xa tu sĩ bình thường. Còn Điền Hoàn nếu có một điểm kinh nghiệm thì trong chiến đấu trước chỉ cần thi triển một cái “Thiên Nhân Thuật”, cho dù tốc độ cùng ảo thuật của Từ Thanh Phàm sẽ không dễ dàng lừa gạt hắn.

Bị nhận thảo để ở sau cổ, Điền Hoàn mặc dù hoảng nhưng không loạn, mà là lạnh lùng nói ra:

- Bằng hữu, để ta hướng diệt nhi người xin lỗi cũng có thể. Nhưng sau này Huyền Linh Giáo ta còn gì thể diện.

Điền Hoàn nói ra lời này là muốn đem môn phái của mình ra để tạo áp lực cho Từ Thanh Phàm. Ngay khi Từ Thanh Phàm đang chuẩn bị muốn nói gì đó, chỗ đám đông đột nhiên vang lên thanh âm kinh ngạc của Triệu Thanh Hiên:

- Từ sư đệ, ở đây xảy ra chuyện gì?

43. Hồi Sơn

- Từ sư đệ, người sao lại ở chỗ này? Xảy ra chuyện gì?

Ngay khi Từ Thanh Phàm còn đang phân vân thì giọng của Triệu Thanh Hiên đột nhiên vang lên ở trong đám người.

Nghe được giọng Triệu Thanh Hiên, Từ Thanh Phàm khẽ thở dài. Hắn biết lần này đã không có cách nào giáo huấn Điền Hoàn. Bởi vì một khi Triệu Thanh Hiên xuất hiện, thân phận đệ tử Cửu Hoa Môn của mình sẽ bại lộ. Lấy tính cách của Điền Hoàn tuyệt đối sẽ không đi đắc tội với Cửu Hoa Môn. Nhìn thấy Triệu Thanh Hiên hướng phía mình đi tới, Từ Thanh Phàm khẽ cười khổ một tiếng. Sau đó thu hồi lại ngọn cây đang quán trên cổ Điền Hoàn, không để ý đến Điền Hoàn đang kinh nghi nhìn Triệu Thanh Hiên, hướng về Triệu Thanh Hiên, chấp tay nói:

- Triệu sư huynh, để cho người chê cười rồi.

Vừa chào hỏi đồng thời Từ Thanh Phàm dùng “Truyền Âm Thuật” giải thích chuyện vừa phát sinh cho Triệu Thanh Hiên.

Nghe xong Từ Thanh Phàm giải thích, Triệu Thanh Hiên liếc nhìn Điền Hoàn một cái rồi cũng dùng “Truyền Âm Thuật” nói với Từ Thanh Phàm:

- Từ sư đệ, nếu tha được thì nên tha đi. Điền Hoàn là đệ tử của Huyền Linh Giáo mà Huyền Linh Giáo nổi tiếng là luôn bao che khuyết điểm của đệ tử mình. Mặc dù Cửu Hoa Môn chúng ta không sợ bọn họ nhưng cũng không cần đắc tội bọn họ.

Tiếp theo lại hướng về phía Điền Hoàn chấp tay nói:

- Vị này chính là Điền sư huynh của Huyền Linh Giáo phải không? Cửu Hoa Môn ta cùng Huyền Linh Giáo luôn có mối giao hảo tốt, trận hiểu lầm này chúng ta cùng cười hòa bỏ qua được chứ?

Nhìn Triệu Thanh Hiên chính mình hướng về phía Điền Hoàn cầu hòa, mặc dù biết rõ hẳn là vì tốt cho mình nhưng Từ Thanh Phàm vẫn không nhịn được khẽ nhíu mày. Đối với Từ Thanh Phàm mà nói, Điền Hoàn thương tổn Đình Nhi nhất định phải dạy cho hẳn một bài học. Mặc dù Từ Thanh Phàm luôn tuân theo nguyên tắc thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện nhưng nếu là thân nhân của mình bị thương tổn vậy thì không thể không để ý.

Ở bên kia, Điền Hoàn nhìn Triệu Thanh Hiên vừa xuất hiện ánh mắt không ngừng biến đổi. Triệu Thanh Hiên cùng Từ Thanh Phàm không giống nhau, trên người hẳn áo bào màu xanh nhạt cho thấy thân phận đệ tử Cửu Hoa Môn. Cho nên nhìn thấy Triệu Thanh Hiên hướng về phía mình nói chuyện, Điền Hoàn cũng không để ý tu vi của Triệu Thanh Hiên còn kém xa mình, vội vàng đáp lại:

- Đường nhiên, xin hỏi vị ấy đúng là sư đệ của các hạ ở Cửu Hoa Môn?

Điền Hoàn lời nói lúc này có phần nhả nhặn, làm gì còn có nửa phần thái độ cao ngạo như vừa rồi.

- Tại hạ là Triệu Thanh Hiên. Ở Cửu Hoa Môn phụ trách mua sắm đồ vật.

Triệu Thanh Hiên vừa giới thiệu bản thân vừa chỉ vào Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi nói:

- Vị này chính là sư đệ của ta Từ Thanh Phàm còn có diệt nữ của hẳn Đình Nhi.

- Nguyên lai là Cửu Hoa Môn Triệu sư đệ cùng Từ sư đệ. Vừa rồi tại hạ đã mạo phạm xin hai vị chớ trách tội.

Vừa nói Điền Hoàn cũng không để ý tu vi của mình so với hai người đều cao hơn, cúi đầu hành lễ với hai người.

Nhìn Điền Hoàn khom người hành lễ với mình, Triệu Thanh Hiên liền nói không dám, còn Từ Thanh Phàm ở bên cạnh nhìn Điền Hoàn hành lễ cũng không định gây khó dễ với hẳn nữa.

Sau khi cúi người hành lễ với hai người Triệu Thanh Hiên cùng Từ Thanh Phàm, Điền Hoàn đi về phía Đình Nhi, không để ý đến Tiểu Bích đang rít gào, cúi người nói:

- Đình Nhi cô nương, vừa rồi tại hạ không nên ra tay nặng như thế, không chỉ làm bị thương sủng vật còn khiến người bị thương. Là ta không đúng, tại hạ hướng người xin bồi tội.

Nhìn Điền Hoàn không còn vẻ kiêu ngạo như lúc nãy, cúi người khiêm tốn nói, Đình Nhi trên mặt vẫn không có biểu tình gì chỉ quay đầu nhìn Từ Thanh Phàm, tựa như chờ quyết định của hẳn.

Nhìn Điền Hoàn hướng về phía Đình Nhi xin lỗi, Từ Thanh Phàm cũng không thể lại gây khó dễ, chỉ có thể chấp tay quay sang Điền Hoàn nói:

- Điền Hoàn sư huynh, vừa rồi ta cũng không đúng, không nên lỗ mãng hướng người khiêu chiến.

Điền Hoàn khách khí nói:

- Từ sư đệ nói gì vậy, vừa rồi cũng là ta không đúng, không cần nhắc đối với sủng vật cùng diệt nữ của người ra tay. Thật ra đạo pháp của Từ sư đệ đúng là làm cho ta mở rộng tầm mắt. Cửu Hoa Môn không hổ là một trong Lục Đại Thánh Địa, công pháp thật kỳ lạ, lại hướng về phía tâm thần người ta đánh tới, làm cho tại hạ không thể chống lại.

- Điền sư huynh nói đùa rồi.

Từ Thanh Phàm cảm giác Điền Hoàn trong lời nói còn có ý khác, nhưng nhất thời không nghĩ ra chỉ có thể lạnh nhạt khách sáo nói.

Tiếp theo, Điền Hoàn lại quay về phía Từ Thanh Phàm cùng Triệu Thanh Hiên hai người khách sáo nói vài câu, sau đó hướng hai người cáo từ rồi quay người đi luôn.

Nhìn Điền Hoàn rời đi, Từ Thanh Phàm trong lòng đối với hẳn có chút kiêng kỵ. Điền Hoàn mặc dù không có kinh nghiệm thực chiến nhưng đối nhân xử thế lại rất biết cách. Khi biết Từ Thanh Phàm là đệ tử Cửu Hoa Môn lập tức hướng Đình Nhi xin lỗi, không hề để ý thân phận tu tiên giả của mình. Cứ như vậy hẳn mặc dù đánh mất thể diện nhưng Từ Thanh Phàm cũng không có cách nào chỉ trích hẳn, lại càng không

thể phá hư quan hệ của Cửu Hoa Môn cùng Huyền Linh Giáo, làm vậy Cửu Hoa Môn có thể mang tiếng xấu lây uy áp người.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Phàm trong lòng không khỏi hơi bất an. Điền Hoàn nếu như thật sợ uy thế của Cửu Hoa Môn thì không sao nhưng nếu như chỉ là ngoài mặt tạm thời lựa chọn khuất phục còn trong lòng lại oán hận, lấy tính cách hằn ngày sau nhất định sẽ tìm cách báo thù.

Khi Từ Thanh Phàm còn đang cau mày nhìn Điền Hoàn rời đi, Triệu Thanh Hiên đột nhiên cười hướng Từ Thanh Phàm hỏi:

- Từ sư đệ, ngươi không phải là đang oán hận chuyện ta làm vừa rồi đấy chứ?

Triệu Thanh Hiên mặc dù thực lực bình thường, nhưng nhiều năm qua phụ trách việc mua sắm bên ngoài của Cửu Hoa Môn nên đối nhân xử thế hơn hẳn Từ Thanh Phàm. Nhìn thấy Từ Thanh Phàm cau mày, Triệu Thanh Hiên cũng đã đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, không muốn vì việc này mà phá hư quan hệ của mình với Từ Thanh Phàm cho nên Điền Hoàn vừa đi hắn lập tức hỏi.

Bị Triệu Thanh Hiên nhìn rõ ý nghĩ trong lòng, mặt Từ Thanh Phàm không khỏi đỏ lên, dù sao Triệu Thanh Hiên vừa rồi làm rất đúng, vì vậy vội vàng nói:

- Sư đệ ta sao dám, Triệu sư huynh cười chê rồi.

Nhìn thấy Từ Thanh Phàm phủ nhận, Triệu Thanh Hiên cũng không để ý, nhìn Từ Thanh Phàm chăm chú nói:

- Mặc dù ngươi nhập môn sau ta cho nên gọi ta một tiếng sư huynh, nhưng bản lĩnh của ngươi lại hơn xa ta, trong môn phái địa vị cũng cao hơn ta. Vốn ta cũng không có tư cách trách ngươi nhưng hôm nay sư đệ ngươi thật sự rất lỗ mãng.

Nghe Triệu Thanh Hiên nói, Từ Thanh Phàm hơi sững sờ nói:

- Xin Triệu sư huynh chỉ giáo.

Triệu Thanh Hiên nói:

- Sư đệ ngươi bảo vệ người thân là rất tốt nhưng lúc sư đệ ngươi rời đi, quân sự không nói ngươi ở bên ngoài nhất định quan hệ tốt với mọi người, làm việc thiện sao? Tình thế bên ngoài Cửu Hoa Môn ta không rõ lắm ngươi hẳn là minh bạch. Mặc dù danh tiếng là một trong Lục Đại Thánh Địa của tu tiên giới, nhưng thực lực cũng đã không được như trước đây. Không chỉ yếu hơn nhiều so với năm đại thánh địa còn lại, mà thậm chí một số môn phái khác ở tu tiên giới bây giờ thực lực cũng đã mơ hồ cùng chúng ta ngang hàng. Đáng sợ hơn là rất nhiều môn phái mang tâm ý, định cướp đoạt công pháp tích lũy ngàn năm của chúng ta. Chỉ là những năm gần đây chúng môn tận lực tìm cách, nhẫn nại chịu đựng làm cho các môn phái khác không có cơ hội gây hấn, chúng ta mới có thời gian mấy trăm năm nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí.

Nói tới đây, Triệu Thanh Hiên thở dài sau đó nói tiếp:

- Mặc dù trải qua mấy năm nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí, thực lực của chúng ta đã khôi phục một ít nhưng cũng chỉ đủ để bảo vệ mình thôi. Cho nên khi có đệ tử rời núi, Quân sự đều dạy bảo khi ra ngoài phải quan hệ tốt, tránh để các môn phái khác tìm lý do gây phiền toái cho Cửu Hoa Môn. Lần này sư đệ ngươi may không làm thương tổn Điền Hoàn. Nếu không cho dù không bị môn phái khác lấy đây làm cái cớ gây phiền toái thì để sư môn biết được, ngươi cũng sẽ bị gia tăng trách phạt.

Nghe Triệu Thanh Hiên nói, Từ Thanh Phàm trong lòng chấn động. Trước khi rời đi, Lý Vũ Hàn cùng Thịnh Vũ Sơn đúng là đã nhắc cho Từ Thanh Phàm là một khi xuất môn thì nhất định không nên cùng môn phái khác tranh đấu. Thứ nhất Lý Vũ Hàn cảm giác được lấy tính cách nham hiểm của Từ Thanh Phàm không phải là loại người háo thắng nên cũng không có chỉ bảo gì nhiều. Thứ hai Từ Thanh Phàm lúc ấy cũng không có nghĩ cùng người bên ngoài tranh đấu, trong lòng cũng không có để ý nên dần dần lãng quên. Nhưng bây giờ, trải qua lời nói Triệu Thanh Hiên, Từ Thanh Phàm nghĩ lại, đồng thời cũng hiểu được mình vừa rồi quả thực là lỗ mãng.

Vừa rồi Từ Thanh Phàm kì thật còn rất nhiều phương pháp khác để giải quyết chuyện này, nhưng sau khi thấy Đình Nhi bị thương trong lòng tràn đầy phần nộ cùng với sự áy náy đối với Đình Nhi. Nên trong lòng

thầm nghĩ nhất định phải vì Đình Nhi mà giáo huấn Điền Hoàn. Tính cách điềm đạm thường ngày đã không thấy đâu.

Vì vậy Từ Thanh Phàm cúi người hành lễ đối với Triệu Thanh Hiên, chân thành nói:

- Đa tạ sư huynh dạy bảo.

Nhìn Từ Thanh Phàm khom người thi lễ với mình, Triệu Thanh Hiên vội vàng đỡ lấy hắn, vừa cười vừa nói:

- Sư đệ khách khí rồi, ta nào có dạy bảo cái gì. Chỉ là hay ra ngoài cho nên đối với một số việc rõ ràng hơn người thôi.

Nghe Triệu Thanh Hiên nói như thế, Từ Thanh Phàm cũng không có khách khí nữa, đối với hắn mà nói cảm kích chỉ cần ghi tạc trong lòng là được rồi không nhất thiết phải nói ra ngoài miệng. Vì vậy hắn cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi nữa, mà cười hỏi:

- Triệu sư huynh chuyến này thu hoạch như thế nào? Những linh dược sư môn cần đã thu thập đủ chưa?

Nghe Từ Thanh Phàm hỏi, Triệu Thanh Hiên cười khổ nói:

- Đúng là mua được một ít nhưng linh dược sư môn cần lại rất nhiều, làm sao thu thập đủ trong một lần được? Ta còn phải đi mấy phường thị nữa mới có thể thu thập đủ.

Nghe Triệu Thanh Hiên nói, Từ Thanh Phàm trong lòng khẽ động nói:

- Triệu sư huynh, ta lần này trong lúc đi Nam Hoang vô tình lấy được một gốc linh chi ngàn năm, sư huynh có muốn lấy không?

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Triệu Thanh Hiên mừng rỡ, hỏi:

- Sư đệ bằng lòng bỏ đi ư?

Linh chi ngàn năm là một loại linh dược rất khó tìm được, chỉ cần có một gốc cũng đã hơn mười lần linh chi bình thường, có thể giúp Triệu Thanh Hiên bớt đi không ít phiền toái. Triệu Thanh Hiên cũng muốn lấy gốc linh chi này nhưng phát hiện Từ Thanh Phàm còn có một con Bích Nhân Vân Đá Thú có thể ăn linh dược nên bỏ qua ý nghĩ này. Hơn nữa loại này cao cấp linh dược đối với tu tiên giả cũng là tốt nhất được phẩm để tăng lên thực lực, nhưng không ngờ là lúc này Từ Thanh Phàm lại chủ động đưa ra.

Triệu Thanh Hiên không biết rằng, Từ Thanh Phàm trong tay lúc này có một lượng lớn linh đan của Dược Vương Cốc, đối với gốc linh chi ngàn năm này cũng không coi trọng như trước. Càng không muốn để cho Tiểu Bích ăn gốc linh chi này, mang nó trên người lại phải đề phòng Tiểu Bích đánh lén để cướp đoạt. Hơn nữa trong lòng Từ Thanh Phàm cũng tràn đầy cảm kích đối với sự nhắc nhở vừa rồi của Triệu Thanh Hiên nên lựa cho Triệu Thanh Hiên là tốt nhất.

Nhìn Từ Thanh Phàm gật đầu xác nhận, Triệu Thanh Hiên lại lâm vào trầm ngâm, một lúc sau mới lên tiếng:

- Sư đệ, gốc linh chi này của người xem linh khí đúng là ngàn năm mới có. Sư huynh ta lần này từ sư môn mang đi trao đổi linh dược có cao cấp phù chú, cao cấp linh thạch cùng phòng hộ trận bàn, đều là vật thường hay trao đổi ở tu tiên giới, người muốn thứ gì?

Từ Thanh Phàm nhàn nhạt vừa cười vừa nói:

- Mấy thứ này ta đều thiếu, nhưng ta đối với gốc linh chi này cũng không hiểu giá trị lắm, sư huynh người xem có thể đổi được thứ gì thì đổi vậy.

Nghe Từ Thanh Phàm nói, Triệu Thanh Hiên suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

- Ta lấy ba mươi miếng cao giai phù chú, một trăm khối cao giai linh thạch, hai phó phòng ngự trận bàn cùng sư đệ người trao đổi, sư đệ xem có thích hợp không?

Từ Thanh Phàm cười gật đầu, nói:

- Thích hợp.

Vừa nói hần vừa lấy ra gốc linh chi ngàn năm cũng không để ý Tiểu Bích ở bên cạnh lo lắng rít gào, đưa nó cho Triệu Thanh Hiên. Triệu Thanh Hiên kiểm tra một chút, liền cẩn thận đem gốc linh chi này cất vào một cái hộp ngọc, rồi cất vào tay áo. Nhìn Triệu Thanh Hiên dùng Tụ Lý Càn Khôn đem linh dược thu vào tay áo, Từ Thanh Phàm biết hộp ngọc nọ hẳn là một loại pháp khí dùng để cất giữ linh dược tránh làm linh dược đánh mất linh khí.

Sau khi Triệu Thanh Hiên đưa phù chú, trận bàn, linh thạch cho Từ Thanh Phàm liền cười ha hả nói:

- Từ sư đệ, người chính là giúp ta một việc lớn. Đỡ cho ta mười ngày công đi lại, bây giờ ta chỉ cần đi một hai phường thị nữa là có thể thu thập đủ dược tề rồi.

Từ Thanh Phàm bình thản cười nói:

- Sư huynh nói đùa rồi, chúng ta là công bình giao dịch. Nào có cái gì giúp hay không giúp đâu.

Nghe được Từ Thanh Phàm nói như thế, Triệu Thanh Hiên cũng không nói thêm lời nào, liền hỏi:

- Ta hiện tại phải đi phường thị kế tiếp đổi linh dược, sư đệ người tiếp theo muốn đi đâu? Có về sư môn không?

Từ Thanh Phàm nói:

- Ta đã hẹn người ở chỗ này, sợ rằng phải mất thêm chút thời gian nữa mới có thể trở về.

Triệu Thanh Hiên nghe được Từ Thanh Phàm nói cũng không hỏi nhiều. Chỉ gật đầu nói:

- Ta hiện tại phải đi Phường thị kế tiếp đổi linh dược, đây là nhiệm vụ trọng yếu của sư môn.

- Tốt lắm, chúng ta hẹn gặp lại ở sư môn.

Từ Thanh Phàm vừa cười vừa nói.

Triệu Thanh Hiên cũng không nói thêm câu nào, cười ha hả một tiếng rồi xoay người đi. Từ Thanh Phàm nhìn theo bóng Triệu Thanh Hiên, biết mình tại Cửu Hoa Môn coi như lại có thêm một người bằng hữu.

Chín tháng sau.

Tại Trung thổ dưới ánh nắng ban ngày, trên bầu trời một đạo bạch vân bay xẹt qua, rồi nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của mọi người. Trên đạo bạch vân đứng hai người là Từ Thanh Phàm cùng Đình Nhi. Tiểu Bích vẫn như trước bị Đình Nhi ôm vào trong ngực.

Nhìn đạo bạch vân phía dưới chân, Từ Thanh Phàm hài lòng gật đầu. Đạo bạch vân này cũng không nói lên Từ Thanh Phàm đã luyện thành “Đăng Vân Thuật”, phải cao thủ Kết Đan Kỳ trở lên mới có thể thi triển đạo thuật này. Đạo bạch vân dưới chân Từ Thanh Phàm chính là một kiện pháp khí tên là Vạn Lý Vân, là lão khất cái dùng bốn chỉ của Bích Nhân Vân Đá Thú mà Từ Thanh Phàm đưa luyện thành phi hành pháp khí, đây là cao cấp pháp khí. Kiện pháp khí này được luyện chế để phi hành cho nên so với Tam Trọng Thanh Lăng còn bay nhanh hơn ba phần.

Chín tháng trước sau khi Từ Thanh Phàm cùng Triệu Thanh Hiên chia tay, hần đợi ở phường thị chờ lão khất cái xuất hiện. Ai ngờ tới cái hẹn một tháng ngay cả bóng dáng lão khất cái cũng không thấy đâu. Bất đắc dĩ hần lại đợi thêm hơn một tháng thời gian. Ngay khi Từ Thanh Phàm cảm thấy không thể đợi thêm được thì lão khất cái rốt cuộc cũng xuất hiện, tinh thần hết sức uể oải, giao cho Từ Thanh Phàm bốn kiện pháp khí mà Vạn Lý Vân chính là một trong bốn kiện pháp khí đó.

Lão khất cái sau khi từ trên người Từ Thanh Phàm lấy được các loại tài liệu, hưng phấn bùng lên. Liền ở trong luyện khí phòng giới thiệu cho Từ Thanh Phàm một loạt những pháp khí mà mấy năm nay hần mất nhiều công sức mới tạo ra, vẽ mặt trần đây vẽ đắc ý.

Hơn một ngàn tấm vảy xanh của Bích Nhân Vân Đề Thú bị lão khất cái luyện thành kiện cao cấp phòng ngự pháp khí Thanh Linh Tỷ Thuần. Bình thường sẽ là một hình thuẫn khảm ở trên cánh tay, khi cần dùng đưa linh khí vào, có thể biến ảo to nhỏ, tự động hộ chủ, lực phòng ngự rất mạnh và nghiêm mật. Chỉ là Từ Thanh Phàm thấy kiện pháp khí này nhiều lắm chỉ là cần ba trăm tấm vảy mà thôi, bảy trăm tấm còn lại không nghĩ gì là bị lão khất cái làm hỏng.

Con mắt Bích Nhân Vân Đề Thú bị lão luyện thành hai khối Tịch Tà Châu, cũng là cao cấp pháp khí nhưng chỉ dùng để phụ trợ như xưa tan huyền thuật sương mù. Ánh sáng Tịch Tà Châu có thể nhìn thấy rõ quỹ thần ngũ hành, cũng có thể coi là ảo diệu.

Còn bốn chỉ của Bích Nhân Vân Đề Thú cũng bị lão hao phí hơn hai cái mới luyện thành pháp khí Vạn Lý Vân mà Từ Thanh Phàm đang sử dụng.

Nhưng làm cho Từ Thanh Phàm oán hận không thôi là từng cùng răng nanh của Bích Nhân Vân Đề Thú đều bị lão khất cái lãng phí, không luyện thành công kiện công kích pháp khí nào.

Bất đắc dĩ, Từ Thanh Phàm chỉ có thể dùng một khối Tịch Tà Châu ở phường thị đổi lấy một khối Mộc Tinh. Mộc Tinh là thiện hạ mộc khí tinh hoa, có thể tăng lên cấp bậc mộc hệ pháp khí. Dưới sự trợ giúp của Mộc Tinh, lão khất cái đem pháp khí Khô Vinh Xích của Từ Thanh Phàm một lần nữa luyện chế, tăng cấp thành cao cấp công kích pháp khí, bổ sung thiếu hụt công kích pháp khí cho Từ Thanh Phàm.

Đến lúc này, Từ Thanh Phàm đã ở Phường thị đợt suốt ba tháng thời gian.

Nửa năm còn lại, Từ Thanh Phàm mang theo Đình Nhi hướng về phía Cửu Hoa Sơn bay đi, vừa đi vừa thu thập kì hoa dị thảo ở Thần Châu đất đai khiến cho hần mất không ít thời gian, cho tới bây giờ mới tới được phụ cận Cửu Hoa Sơn.

Cuối cùng, dáng vẻ hùng vĩ hiểm trở Cửu Hoa Sơn đã xuất hiện trước mắt hần, trong lòng rung động không ngừng, Từ Thanh Phàm có một loại cảm giác được trở về nhà. Không thể không nói, sau khi sinh sống tại Cửu Hoa Sơn gần ba mươi năm, Từ Thanh Phàm đã bất tri bất giác coi nơi này là nhà mình.

- Đình Nhi, chúng ta đã về đến nhà.

Từ Thanh Phàm vỗ vỗ đầu Đình Nhi, nhẹ giọng nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dao-cau-tac-quyen-ii-than-phan-tran-the-tram-tuc-duyen>